

ПОСЛѢДНОТО МѢСТО.

18.

Послѣдното мѣсто.

„Кога те поканятъ, иди и седни
на послѣдното мѣсто“.

Учението на съврѣмения свѣтъ е учение за заемане първото мѣсто. Да седнешъ на послѣдното мѣсто, и да седнешъ на първото мѣсто, и въ двата случая трѣбва да имашъ знания. Защото, ако всичко, което съставлява човѣка, се събере само въ главата, ще имаме човѣкъ само отъ една глава. При това положение, съ какво ще ходи човѣкъ, съ какво ще работи, съ какво ще диша, съ какво ще яде? — Той ще бѣде само глава — голѣма, разумна глава. Ако човѣкъ вземе послѣдното мѣсто, значи главата влиза вътрѣ въ самото тѣло. Какво ще бѣде тогава положението на човѣка?

Сега, имайте прѣдъ видъ, че Христосъ казва: „Вземи послѣдното мѣсто, за да вземешъ първото мѣсто“! Той не казва: „Вземи първото мѣсто, за да вземешъ послѣдното мѣсто“. Това нѣщо и военнитѣ го знаятъ, за което си иматъ и своя тактика. Това нѣщо и богатитѣ го знаятъ; това нѣщо и ученитѣ хора го знаятъ; това нѣщо и духовнитѣ хора го знаятъ. Обаче Христосъ въ сми-

съла на този стихъ е внесълъ една малка, скромна идея. Този стихъ не съдържа много нѣщо. Върху него може да се каже много малко нѣщо. Този стихъ не е отъ богатитѣ стихове. Азъ го наричамъ бѣдна почва, която трѣбва да се тори, да се полива, да се прѣработи, за да може да даде нѣщо.

Христосъ казва: „Когато тѣ поканятъ на свадба, седни на послѣдното мѣсто!“! Защо трѣбва да заемаме послѣдното мѣсто? Често, въ геометрията се опредѣля проекциитѣ на разнитѣ силови линии, които дѣйствуватъ въ разни посоки, въ разни направления — въ лѣво — въ дѣсно, нагорѣ — надолѣ. По нѣкой пътъ 6—7 линии, като се срещнатъ означаватъ сили, които дѣйствуватъ въ разни посоки. Тѣзи силови линии не могатъ да дойдатъ до едно споразумѣние, освѣнъ ако иматъ една равнодѣйствующа, която да ги приведе въ една посока, за да се образува едно движение. Това е необходимо, за да видимъ каква е реалността на нѣщата въ това движение. Слѣдователно, разнороднитѣ енергии трѣбва да се прѣвѣрнатъ въ однородни. Какво разбираме подъ думата однородни? Тази дума е двузначеща. Въ най-ограниченъ смисълъ, това значи, че тия сили трѣбва да иматъ една посока на движение. Запримѣръ, всички овци сж однородни. По какво? Че всички пасътъ трѣва. Всички вълци сж однородни. По какво? — Че всички ядатъ месо. Всички риби сж однородни. По какво? — Че живѣятъ въ водата. Разбира се, тия чърти, било за овцата, било за вълка, било за рибата, не сж толкова сжществени, но азъ изваждамъ слѣдното заключение: ние трѣбва да вѣрваме въ реалността на нѣщата, въ реалността на живота. Питамъ: въ

какво седи реалността на живота? Тази реалност въ тѣлото ли е? Тази реалност въ чувствата, които ние прѣживяваме ли е? Тази реалност въ мисълта, която имаме, ли е?

И тъй, въ свѣта има три вида реалности, които трѣбва да се опрѣдѣлятъ. Първата реалност азъ наричамъ „реалностъ на движение“. Въ туй движение има промѣни и измѣни на формиѣ, то се отнася само до материялния свѣтъ. Туй движение се нарича „движение на прѣсѣкване“, т. е. движението не е непрѣрывно, а прѣрывно. Всички сили на физическия свѣтъ дѣйствуватъ на прѣсѣкулки, движението въ тѣхъ не е постоянно. Ако една граната се хвърли, тя може да полети на 10—15—20—50—100 километра разстояние, на все пакъ ще падне нѣкъдѣ, все щѣ се прояви тази реалностъ. Нашата земя, която се движи изъ пространството, е също едно ядро изхвърлено, но единъ день и тя ще прѣстане да се движи, ще се измѣни, ще остарѣе, ще почне да се разкапва и ще изчезне, а на мѣстото ѝ ще се яви друга земя. Отъ тази земя, на която сега живѣемъ, нѣма да остане нито поменъ. Ще кажете: докажи това! Мога да го докажа, но не въ единъ часъ, а ми трѣбватъ най-малко 5—6 часа и въ продължение на тия 5—6 часа да ви доказвамъ съ математически, съ геометрически данни прѣсичанията на всички тия линии, плоскости отношенията, които съществуватъ между тѣхъ.

Втората реалност азъ наричамъ „реалностъ на увеличение“. Въ увеличението се забѣлѣзва едно характерно свойство, че въ него има съдържание. Туй свойство на тѣлата срѣщаме и въ

физиката. Азъ взимамъ думитѣ движение, уголѣ-
мяване и разширение малко въ специфична форма.
Втората реалностъ се отнася до нашитѣ чувства,
до духовния свѣтъ. Тази реалностъ има посока на
дължина и на ширина. Въ нея движението на дъл-
жина е непрѣривно, но въ движението си на ши-
рочина е ограничена. Запримѣръ, една рѣка е огра-
ничена въ широчината си, но дължината ѝ не е
ограничена. Тази рѣка се движи непрѣривно, ней-
ното движение не може да се ограничи. Тя най-
послѣ ще се влѣе въ океана, и слѣдъ като се влѣе
въ океана, пакъ ще продължава своето движение.
Слѣдователно, въ втората реалностъ движението на
дължина е непрѣривно, но на широчина е прѣ-
ривно — все ще се усѣти нѣкакво ограничение
на чувствата: Много хора въ свѣта се поврѣждатъ.
Отъ какво? — Отъ разширение на своитѣ чувства.
Въ чувствата трѣбва да има стрѣмежъ, но никога
чрѣзмѣрно разширение. Увеличаватъ ли се чрѣз-
мѣрно, образува се едно ограничение, а послѣ се
явява едно вътрѣшно движение, едно вътрѣшно
въртене. Туй психологически е вѣрно. Много хора
заболѣватъ именно по тази причина, че не могатъ
да реализиратъ туй чрѣзмѣрно проявление на чув-
ствата си. За да могатъ тия имъ чувства да се ре-
ализиратъ, трѣбва да иматъ цѣль, къмъ която да
се стремятъ, да се движатъ. Или, съ други думи
казано, човѣкъ трѣбва да обича нѣкого. Ние оби-
чаме Бога. Мислите ли, че единъ день може да
постигнете Бога? Не, ние можемъ да се влѣмъ въ
Бога, но никога нѣма да Го разберемъ. Не се
изисква отъ насъ да разберемъ Бога. Ние можемъ
да познаемъ Бога, но да го разберемъ, нѣма за-

що. Бога по форма не можемъ да разберемъ. Най-послѣ, какво ще разберете отъ Бога? Той нѣма форма, нѣма тѣло, а е единъ чистъ, святъ Духъ — чиста, абсолютна свѣтлина. Той е основа на всѣко нѣщо. Ако искашъ да разберешъ Бога, да обхванешъ Бъжественото, ти ще изгубишъ съзнанието си, ще паднешъ въ единъ вѣченъ сънъ, всичката ти енергия ще се разлѣе.

Третата реалностъ азъ наричамъ „реалностъ на разширение“. Тя се отнася до умствения свѣтъ. За да разберете, по какво се отличава тя отъ другитѣ форми, ще ви дамъ една специална форма. Прѣдставете си, че имате една обикновена соба, пълна съ вѣглища. Прѣди да сж запалени вѣглищата, тѣ сж ограничени въ собата, но слѣдъ като се запалятъ, собата вече не може да ги ограничи; топлината, която се образува отъ тѣхъ, се лъчеизпуска по всички посоки. Тѣзи лъчи могатъ ли да се ограничаватъ отъ самата соба? — Не. Слѣдователно, въ третата реалностъ, никой не може да ограничи влиянието на нѣщата. Затова казваме, че човѣкъ може да бѣде свободенъ само въ своята мисль. Никой не може да ограничи влиянието на мисльта. Въ движението си човѣкъ може да се ограничи, само ако се движи много бързо по извѣстенъ наклонъ и въ това си движение срещне нѣкаква прѣграда. Щомъ дойде до една прѣграда, той ще се спре. Щомъ чувствата на човѣка прѣдставляватъ вода, то въ движението на чувствата си, той може да има удължаване, уголѣмяване може да има завиване на една или друга страна. Нѣкои казватъ: този човѣкъ крѣшка много. Въ дължината си една рѣка може

да кръшка, може да прави зививания отъ тукъ — отъ тамъ, но тя има цѣль, иска да постигне своето намѣрѣние. Когато хората казватъ за нѣкого, че много кръшка, то значи, че не изпълнява своя мораленъ дългъ. Това не е право. Нима онѣзи, които не кръшкатъ, изпълняватъ своя мораленъ дългъ? Вземете онази жаба, която не кръшка, която не кръшка въ водата, изпълнява ли тя своя дългъ? Тя не кръшка, защото чака да дойде нѣкоя муха наблизо до нея, или да кацне на нея, и тя да я глътне. Изгубватъ се мухитѣ една по една въ нейната уста. Казватъ: какъвъ философъ е тази жаба! Да, философъ е тя, но вижте я, колко кръшка тя, като я хване нѣкоя змия! Когато се доближи нѣкоя змия до жабата, и тя кръшка като мухата. Жабата казва: „Тази наука е много лоша.“ Като е лоша, не гълтай мухитѣ цѣли! Това значи: гълташъ ли, ще те глътатъ. Защо змията гълта жабата цѣла? — Защото и жабата гълта мухитѣ цѣли. Има единъ законъ въ природата: съ каквато мѣрка мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри.

Сега, ще ви приведа единъ малкъ примѣръ. Единъ великъ Учителъ изпраща своя ученикъ да се учи да плава. Ученикътъ запитва: животътъ не може ли да мина безъ плаване? — Не може, отговаря Учителътъ. Плаването е една необходимостъ, и ако ти не се научишъ да плавашъ, то единъ день ще ти потрѣбва въ живота, и като не умѣешъ да плавашъ, ще изгубишъ живота си. Ученикътъ казва: „Азъ нѣмамъ свободно врѣме да отивамъ сега да се уча да плавамъ. Имамъ много важна работа. Поканенъ съмъ да заема единъ много ва-

женъ постъ. Плаването е нужно за моряцитѣ. Ти ми кажи друго нѣщо!“ Обаче, като заелъ тази велика длѣжностъ въ живота, направилъ едно прѣстѣпление и го подвели подъ отговорностъ. Той хукналъ да бѣга, да се укрива, но като бѣгалъ, дошълъ до една рѣка, която трѣбвало да прѣплава. Като не знаелъ да плава, потъналъ въ рѣката и се прѣвърналъ въ единъ хубавъ шаранъ, който тежѣлъ 10 килограма. Туй е лошото, че не се умира. По едно врѣме, рибари го хванали и го турили на една пиростия да го пекатъ. Сега му дошло на ума за неговия Учителъ, който го каралъ да се учи да плава. Запитва той Учителя си: Учителю, защо ми даде тази беля, това нещастие? Защо ми се струпа всичко това на главата? — Защото не се научи да плавашъ. Така и вие сега, казвате, че страдате много. Но задали ли сте си въпроса, като философи, като християни, като разумни същества и най-послѣ като българи защо страдате? Дайте си единъ философски отговоръ на този въпросъ. Най-послѣ казвате: е свѣтътъ е такъвъ! Свѣтътъ е лошъ. — Това не е философия. Това не е разрѣшение на въпроса. Свѣтътъ е създаденъ все отъ културни същества. Има други причини, които създаватъ страданията. Слѣдователно, ако ти не знаешъ да плавашъ ще изгубишъ живота си. Азъ прѣвеждамъ тази мисль: ако твоитѣ чувства нѣматъ опрѣдѣлена посока на движение, ако твоитѣ чувства не се стремятъ къмъ Бога, ти ще станешъ шаранъ, ще те пекатъ на пиростия; а пъкъ ако разбирашъ Бога, ще имашъ опрѣдѣлено движение, ще можешъ да владашъ водитѣ. Тѣй че, който отива къмъ Бога, ще има

свобода, ще има движение въ себе си, ще влада водата, т. е. ще познава реалността на нѣщата. Който живѣе въ водата, ограничава се отъ нея, а който живѣе извънъ нея, влада водата. Следователно, за да владаме извѣстна реалностъ, трѣбва да сме извънъ нея.

Съврѣменнитѣ хора казватъ: безъ кѣщи не може, и безъ парици не може. Не е въпросътъ въ п а р и т ѣ. Не е въпроса и въ к ѣ щ а т а. Когато ние искаме да у б ѣ д и м ѣ съврѣменнитѣ хора, че може и безъ к ѣ щ а. Тѣ казватъ: какъ, безъ кѣща! — Не може безъ кѣща. Когато казваме, че може и безъ кѣща, подразбираме, че нѣма да живѣете като рибитѣ въ водата, а ще живѣете извънъ водата и ще я употребявате само когато искате. Въ дадения случай ти ще бѣдешъ господарь на положението си.

И тъй, човѣкъ трѣбва да заеме послѣдното мѣсто. Послѣдното мѣсто е физическиятъ свѣтъ. Отъ физическото трѣбва да започнете. Вие трѣбва да изучите физическия свѣтъ въ неговата пълнота, та като разбирате, физическия свѣтъ, когато дойде вашиятъ Учителъ, ще може да ви прѣдаде по-висока наука, ще се качите една стъпка по нагорѣ. Азъ гледамъ, дойде нѣкой при мене, челя Библията отъ единия край до другия, та като дошълъ до Откровението, пита: какво искамъ да каже евангелистъ Иоанъ? Е, то е много лесна работа. Азъ нѣма да тълкувамъ думитѣ на Иоана, но ще извикамъ свети Иоанъ и ще му кажа: кажи на този човѣкъ, какво си искамъ да кажешъ. Азъ вѣрвамъ, че евангелистъ Иоанъ е живъ. Нѣкой казватъ: какво е искамъ да каже Христосъ? Азъ нѣма какво да коментирамъ Христовитѣ думи. Азъ

се занимавамъ съ друви работи, съ които хората не се занимаватъ, размишлявамъ върху великитѣ Божии думи въ свѣта. Това е най-естествено! Нѣма защо да ходя да прѣпятствувамъ на хората, да се занимавамъ съ работи, съ които и тѣ се занимаватъ. Тамъ, дѣто мѣстото е посадено, отлично е. Тамъ, дѣто хората сж обработвали, нѣма защо и азъ да ходя. Има много други мѣста необработени. Сега, разработени ли сж въ нашето естество всички мѣста? Всички искаме да имаме отличенъ животъ, да бъдемъ добри. Но знаете ли законитѣ на доброто? Знаете ли, какво нѣщо е доброто, само по себе си? Има една окултна формула, която гласи, че доброто се ражда отъ Любовта. Какъ? Онзи земледѣлецъ, който иска да сѣе житото, трѣбва да знае начина, по който се сѣе житото! трѣбва да знае още и врѣмето, по което се сѣе, а при това трѣбва да избере и най-хубавото сѣме. Ние казваме: „трѣбва да бъдемъ добри“, или „трѣбва да се любимъ“. За Любовта вие вече имате извѣстно понятие. Питамъ: тази любовъ, която свѣтътъ разбира, любовъ ли е? — Не е. Любовта е една реалностъ извънъ физическия свѣтъ. Дѣйствително, когато дойде Любовта въ свѣта, тя произвежда врѣменно движение и постоянно движение, врѣменни течения и постоянни течения, врѣменни разширения и постоянни разширения, но самата Любовъ не е нито въ движенията, нито въ увеличенията, нито въ разширенията — тя е извънъ всичко това. Любовта е извънъ нашата воля, извънъ нашето сърце, извънъ нашия умъ — тя има само допирни точки, въ които се проявява. Често вие се намирате подя

едно заблуждение и казвате: Любовта е вхтрѣ въ мене. — Това е човѣшко разбиране. Любовта не е вхтрѣ въ тебе. Ако Любовта бѣше вхтрѣ въ тебе, най-първо ти нѣмаше да бѣдешъ такъвъ човѣкъ, какъвто се проявявашъ. По какво познаваме, че Любовта е вхтрѣ въ насъ, и вънъ отъ насъ? Какво трѣбва да разбираме, когато казваме, че Любовта е вхтрѣ въ насъ, или вънъ отъ насъ? — Ако Любовта бѣше вхтрѣ въ насъ, както нѣкои казватъ, ние трѣбваше да имаме вѣчната топлина, никога не трѣбваше да истиваме. Трѣбваше да имаме вѣчната светлина и никакво зло не трѣбваше да съществува въ душата ни. Но понеже Любовта дѣйствува вънъ отъ насъ, има единъ процесъ на истиване, вслѣдствие на което се заражда едно гниене. Това, което свѣтътъ днесъ изживѣва, азъ го наричамъ „процесъ на гниене“ метаморфозиране на материята отъ едно състояние въ друго, вслѣдствие на което става една вхтрѣшна пертурбация. Всички съврѣмenni хора заболѣватъ и търсятъ начини за своето лѣкуване чрѣзъ лѣкаритѣ, а не търсятъ причинитѣ на болѣститѣ въ нѣкакви дълбоки, вхтрѣшни процеси. Въ окултната наука, обаче, ние гледаме друго-яче на болеститѣ; ние гледаме друго-яче на злото, на доброто, на Любовта. Слѣдователно, при сегашнитѣ условия, Любовта дѣйствува врѣменно отвънъ, докато човѣшкитѣ организми свикне, понеже при сегашния си съставъ организмътъ не може да изнесе тия силни движения, тия силни уголѣмявания, тия силни разширения, които произвежда Любовта. Слѣдователно, отвънъ трѣбва да дойдатъ тѣзи нѣжни движения, тѣзи нѣжни уголѣмявания, тѣзи нѣжни разширения. И тъй, Любовта трѣбва да дойде от-

вѣнъ — отъ слънцето, отъ звѣздитѣ, отъ хората, отъ растенията. И когато казваме, че човѣкъ се влияе, туй е влиянието, за което се говори. Отъ великото ние приемаме една малка топлинка.

Второто заблуждение, което се явява въ свѣта, зависи отъ желанието ни да заемаме първитѣ мѣста. За да изясня мисълта си, ще ви приведа единъ интересенъ примѣръ. Графъ Бармуци, младъ, ученъ човѣкъ, който се занимавалъ съ окултнитѣ науки, ималъ три автомата, които могли да говорятъ. Когато ставалъ сутринъ, първия автоматъ му казвалъ: господарю, ти си силенъ, красивъ, младъ човѣкъ, като тебе нѣма другъ подобенъ, използвай своята младостъ! По обѣдъ, вториятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-учениятъ човѣкъ въ свѣта, като тебе нѣма другъ, използвай своята ученостъ! Къмъ вечерята третиятъ автоматъ му казвалъ: господарю, ти си най-благородниятъ човѣкъ, съ най-чиста, съ най-фина кръвъ, като тебе нѣма вторъ по свѣта, използвай твоего благородство и твоята добрина! Така живѣлъ графъ Бармуци пѣли 40 години. Единъ день му дошла една нова идея и си казва: какъ тѣй, вие казвате, че съмъ младъ, че съмъ ученъ, и че съмъ добъръ и благороденъ човѣкъ. Младъ бѣхъ, но сега не съмъ тѣй младъ, както едно врѣме, и не можахъ да използвавамъ своята младостъ. Ученъ бѣхъ, но не можахъ да използвамъ своята ученостъ, тя не можа да се увеличи. Добъръ бѣхъ, но моята доброта не можа да се увеличи. Той врътва ключа, и веднага се явява първиятъ автоматъ, който изказва изречението: ти си най-младиятъ и най-красивия човѣкъ, но знай,

че скоро ще остарѣешъ. Хубава е тази философия; както виждамъ, нататъкъ отива си казва графа. Къмъ обѣдъ идва вториятъ автоматъ и му казва: ти си най-учениятъ и най-свѣдущиятъ човѣкъ, но знай, че скоро ще остарѣешъ и тогава ще оглупѣешъ. Най-послѣ, вечерята идва третиятъ автоматъ и му казва: ти си най-благородниятъ и най-добриятъ човѣкъ, но знай, че като остарѣешъ, ще изгубишъ своето благородство и своята доброта. Питамъ графъ Бармуци: при първото твърдение, че е младъ, разрѣши ли въпроса? Що отъ това, че е младъ човѣкъ? Използува ли своята младостъ? Че е ученъ човѣкъ, що отъ това? Използува ли своята ученостъ? Че е добъръ, че е благороденъ човѣкъ, що отъ това? Използува ли своята доброта, своето благородство? Че е младъ, добръ, но какъ трѣбва да използва своята младостъ? Ето единъ много важенъ въпросъ. Че е ученъ, разбирамъ но въ какво отношение трѣбва да използва своята ученостъ? Че е благороденъ добръ но въ какво отношение трѣбва да използва своето благородство. Това сж въпроси, които трѣбва да разрѣши всѣки самъ за себе си, и отъ правилното разрѣшение на тия въпроси зависи неговото развитие. Ако ние сме млади и чакаме другитѣ да разрѣшатъ въпроса, какъ да използваме нашата младостъ, ние ще имаме най-големитѣ изпитания. Това, че нѣкой е младъ, показва, че той носи въ себе си една велика задача, която трѣбва да разрѣши. Е, младъ съмъ, казва нѣкой. Всѣки младъ е на изпитание въ свѣта. Майката казва на младия си синъ: синко, гледай да се събирашъ съ другари, да ходишъ на театъръ, на концертъ, на балове; пъкъ гледай да си намѣришъ нѣкоя другарка за живота, но непрѣменно да има парички! Майката е първиятъ

автоматъ, който дава възпитание на своя младъ синъ. Свършва синътъ въ странство, връща се дома си, и бащата, вториятъ автоматъ му казва: ехъ, синко, ти си много по-ученъ отъ мене; въ наше врѣме нѣмаше такива училища, нѣмаше такива учени, като тебе. Използуй твоето знание, ти знаешъ какъ. Казвамъ, ето вториятъ автоматъ, който дава лошъ съвѣтъ на своя синъ. Той дава лошо учение. Въ какво седи това учение? — Утрѣ синътъ изпѣди баща си отъ къщи, не иска такъвъ простъ баща въ дома си. И тогава бащата дава едно заявление до сжда, дава сина си подъ сждъ, иска сждътъ да се произнесе, колко трѣбва синътъ да му плаща. Е, моля ви се, сждътъ ли трѣбва да опрѣдѣля, какви да бждатъ отношенията между бащата и сина? Ако се остави сждътъ да се произнася, какви да бждатъ отношенията между бащата и дѣцата, всичко въ свѣта пронада, всичко е свършено. Азъ бихъ употребилъ за случая едно силно бѣлгарско изречение: всичко ще отиде по дяволитѣ. Но ще кажа малко по-мекко: отъ тази философия нищо нѣма да излѣзе. Най-послѣ иде обществото, което казва: ето единъ много учинъ, много религиозенъ, много набоженъ човекъ, да му дадемъ единъ високъ санъ. Да го направимъ държавникъ, или нѣкой проповѣдникъ, да проповѣдва на обществото, или нѣкое високо лице. Какво ще се проповѣдва на обществото? Свѣтътъ така нѣма да се поправи. Значи, въ дадения случай обществото се явява като трети автоматъ. Най-послѣ, ние ще се намеримъ въ положението на графа Бармуци, когото запитали: какво трѣбва да се прави, за да може човекъ правилно

да се развива? Той казва: ще пенсионирашъ своитѣ автомати отвѣнъ, ще останешъ самъ и като ставашъ сутринъ, ще четешъ и ще се молишъ. Какво ще разберешъ отъ четенето? Ще работишъ разумно. Защо ти е молитвата? — Молитвата е единъ законъ на поливане. Азъ сега употребявамъ закона на молитвата, като законъ за поливане. Нѣкой казва: защо трѣбва да се моля? Чудни сж хората! Молитвата е единъ символъ! Въ цѣлъ свѣтъ се възнасятъ молитви. Молитвата е единъ символъ, чрѣзъ който се привличатъ всички добри влияния. Слънчевата свѣтлина, слънчевата топлина, дъждътъ, влагата, това сж добритѣ влияния при молитвата, за да може да расте всичко онова, което е посѣто. Когато единъ човѣкъ се моли, всичко наоколо му трѣбва да расте и да се развива. Въ това растене трѣбва да има единъ благороденъ и възвишенъ поривъ. Всички богати хора трѣбва да раздадатъ имането си. Нѣкои отъ васъ се плашатъ, като чуятъ да имъ се говори да раздадатъ имането си. Тѣ се боятъ, че ще го изгубятъ. Не е така. Чудни сте вие! Ако онзи голѣмъ китъ би пожертвувалъ всичката си лой; ако би пожертвувалъ голѣмата си глава голѣмата си уста, съ която би глѣтналъ всѣки едного, какъ мислите, какво би изгубилъ той? Ако за смѣтка на това, което пожертвува, придобие една малка човѣшка глава, какво губи? Ако нѣкой философъ дойде и каже на нѣкого: слушай, ти трѣбва да се отречешъ отъ майка си и отъ баща си, да влѣзешъ въ свѣта между хората и да приемешъ тѣхната философия, глупаво ли ще бѣде това негово положение? И когато Христосъ ни казва да се от-

кажемъ отъ себе си, отъ всичко врѣменно и прѣходно, то значи да се откажемъ отъ своятъ жабешки свѣтъ — да гълтаме мухи, и да добиемъ онази ангелска форма. Че кой отъ васъ не гълта цѣли мухи? Ами че онѣзи агънца, прасенца, кокошки не ги ли гълтате? Колко овци, колко волове сж изядени отъ васъ! Нѣкои казватъ: ами че и науката подържа, че е добръ да се ядатъ агнета. Религиознитѣ пѣкъ казватъ, че въ Писанието било писано, че всичко, което се продава въ месарницитѣ, може да се яде. Какъ, въ Писанието било писано? Че имало ли е месарници тогава? Като ви казвамъ това, да не ви е обидно. Когато ви се каже една Истина, вашитѣ сърца трѣбва да затрептятъ отъ желание да я чуятъ; и като погледнете на онѣзи ваши братя, които сж готови да жертвуватъ всичко, сжщо така трѣбва сърцата ви да затрептятъ. Не че у васъ нѣма вжтрѣшенъ поривъ — имъ такъвъ, но сжщеврѣменно има и едно вжтрѣшно заблуждение. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да раздаде всичкото си имане, азъ не подразбирамъ, че това раздаване трѣбва да стане неразумно. Азъ съмъ за разумното раздаване. Онзи, който трѣбва да раздаде своето имане, онзи, който трѣбва да се откаже отъ майка си, отъ баща си, отъ жена си, отъ дѣцата си, трѣбва да бѣде най-добриятъ, най-разумниятъ, най-благородниятъ човѣкъ, на когото душата е изпълнена съ трептения за Божията Любовь. И такъвъ човѣкъ, като раздаде имането си, ще знае кому да го раздаде. Какъ ще познаемъ кои сж такива хора? Има единъ инструментъ, който още не е познатъ на съврѣменнитѣ учени хора, но съ него си служатъ източнитѣ народи,

главно индийцитѣ. Той имъ служи за измѣрване живата енергия у човѣка. Когато умре нѣкой добъръ човѣкъ, въ този инструментъ се усѣща подигане температурата на цѣлото човѣчество. Това показва, че температурата на цѣлото човѣчество се е подигнала на около $\frac{1}{10 \cdot 000 \cdot 000}$ часть отъ единицата топлина, взета за основна мѣрка. Тѣй както съ калориметритѣ се опрѣдѣля количеството на погълнатата и изразходваната топлина, така и съ този инструментъ се отбѣлѣзва повишаването температурата въ организма на цѣлото човѣчество. Когато пъкъ умре нѣкой грѣшникъ, забѣлѣзва се пакъ същата пропорция — температурата тукъ се понижава съ $\frac{1}{10}$ -милионна часть отъ първоначалната температура на общия организъмъ. Благодарение обаче на това, че когато умратъ 1000 лоши хора, температурата се понижава съ $\frac{1}{10}$ -милионна часть отъ единицата топлина, когато пъкъ умре само единъ добъръ човѣкъ, температурата се повишава съ $\frac{1}{10}$ -милионна часть отъ единицата топлина, човѣчеството може да се поддържа — иначе то би отишло по дяволитѣ. Какво значи това, че човѣчеството би отишло по дяволитѣ? — То знача, че всички щѣхме да се смразимъ, и никаква култура не би съществувала на земята. Благодарение на това, друго нѣщо щѣше да има въ природата. Това сж отвѣчени нѣща, които, ако биха ви се говорили, щѣха да внесатъ нѣщо много добро въ васъ, но щѣха да внесатъ и съмнението. Вие, тукъ на земята, считате съмнѣнието като нѣщо невидимо, но ако влѣзете въ духовния въ ангелския свѣтъ, тамъ дѣто става разширение на нѣщата, ще видите, че съмнѣнието прѣдстав-

лява единъ прѣдметъ твърдъ като камѣкъ. И въ онзи свѣтъ, както и въ този, съществуватъ такива камѣни. Когато питаме ангелитѣ, какъ се образуваша тия камѣни, тѣ казватъ, че сж се образували отъ съмнението на хората. Когато ангелитѣ искатъ да си направятъ една кжщица отъ камѣни, тѣ каратъ хората да се съмнѣватъ, и отъ тѣхнитѣ съмнѣния се образуватъ камѣнитѣ, съ които си строятъ кжщитѣ. Ангелитѣ казватъ: ние образуваме въ хората умствени съмнѣния, религиозни съмнѣния, обществени съмнѣния, и когато ни сж достатѣчни тия камѣни, съ които ще строимъ, прѣставаме да ги поставяме на съмнѣния. И затова, чувашъ нѣкой човѣкъ да казва: азъ по рано се съмнѣвахъ, но сега прѣстанахъ да се съмнѣвамъ — не се съмнѣвамъ вече въ нищо.

Сега, да дойдемъ до стиха, дѣто Христосъ казва: „Щомъ те поканятъ на свадба, заеми послѣдното мѣсто.“ Послѣдното мѣсто е най-износното мѣсто. То има даже практическо приложение. Човѣкъ, който е заелъ послѣдното мѣсто, не се нуждае да го пази нѣкой отподирѣ му. Кждѣто и да ходи, той се намира на най-безопасното мѣсто. За такъвъ човѣкъ всички казватъ: този човѣкъ е незабѣлѣзанъ отъ никого. Въ което общество и да влѣзе, никждѣ не го виждатъ. Но незабѣлѣзанитѣ хора, тѣзи, които държатъ послѣдното мѣсто, сж хората, които движатъ свѣта. Питамъ: каква сила на сцѣпление има водата? Силна ли е тя? Всички ще кажатъ, че сцѣплението между частичкитѣ ѝ не е голѣмо. Обаче, така ли е? Може да я биете, да я сѣчете, да я направите на хиляди частици и така да я разхвърлите изъ пространството, но

нѣма да се мине много врѣме, и всички тия частици пакъ ще се съединятъ въ едно. Вие не можете да правите интриги съ водата. Нѣкой пакъ хората искатъ да правятъ интриги съ своето учение, тъй както се опитватъ да правятъ и съ водата. Тѣ боядисватъ водата на синиѣ, на червено, на зелено и разхвърлятъ частицитѣ ѝ изъ пространството, но послѣ, като се съединятъ отново всичкитѣ частици, водата е пакъ безцвѣтна. Тя казва: азъ не се лъжа, на нищо не се подавамъ. Следователно, отъ наше гледище, водата е жива. Тогава, какъ ще се разберемъ ние? Като казвамъ, че водата е жива, какво подразбирамъ? Азъ не говоря за външното проявление на водата, за онѣзи елементи, които я образуватъ — всичко това не е вода, тъй както тѣлото на човѣка не е човѣкътъ. Знаете ли какво е съдържанието на водата? — Водата се крие единъ вътрешенъ, Божественъ, разуменъ животъ. Нѣкои казватъ: е, водата е нѣщо неорганичено, мъртво, не е като човѣка. Но, я да се лишимъ ние отъ водата за 1 — 2 мѣсеца или за една година, да видимъ, каква култура ще имаме! Като пхтувашъ изъ пустинята и носишъ своето празно шишенце, какво ти струва всичката философия на Канта, на Шопенхауера, на Павла? Казватъ ти: Кантъ! — Вода! Шопенхауеръ! — Вода! Павелъ! — Вода! Вода, вода, разбирате ли! Не е до външната страна на учението на Павла, нито до външната страна на философията на Канта, или на Шопенхауера. Христосъ, който е разбиралъ дълбоко смисъла на тази вода, казва: „Ще имате единъ изворъ вътрѣ въ себе си, отъ който ще извира тази вода“. Подъ изворъ Той е разбиралъ

великата Истина. „И живиятъ хлѣбъ също ще бжде въ васъ“. Следователно, въ себе си ще носите два елемента, на които ще бждете господари — вода и хлѣбъ.

Сега, нѣкои ни срѣщатъ и ни питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? — Вѣрвамъ въ много работи. Вѣрвамъ, че паритѣ сж сила. Вѣрвамъ, че война безъ оръжие не може да се води. Вѣрвамъ, че търговски операции безъ голѣми капитали не могатъ да ставатъ. Вѣрвамъ, че фабрицитѣ безъ вжглища и безъ пара не могатъ да работятъ. Вѣрвамъ, че желѣзницитѣ, безъ машиниста не могатъ да вървятъ. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ глава не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ стомахъ, безъ гърди, безъ сърце, безъ нервна система не може да живѣе. Вѣрвамъ, че човѣкъ безъ умъ не може да прояви своята мисль. Азъ вѣрвамъ въ хиляди други нѣща, но въ всички тия вѣрвания, кое е същественото, което би ми опрѣдѣлило едни правилни отношения къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя ближень? И затуй, азъ дойдохъ до заключението, че у човѣка има само една мисль, само едно чувство и само едно дѣйствие, като негови, а всичко друго е чуждо. Имамъ ли само една мисль, това е моето богатство. Нѣкой казва: какъ тѣй, да имамъ само една мисль! — Да, ще имашъ само една мисль. Нима онзи цигуларь, който носи своята хубава цигулка Страдивариусъ на гърба си и знае да свири хубаво, има много мисли? Нима онзи банкеръ, който носи въ касата си хиляди и милиони левове, има повече отъ една мисль? — И двамата иматъ само по една мисль. Кой, обаче, е по-силенъ? Цигуларьтъ като отиде

въ село, отваря цигулката си и започва да свири, всички хора се събиратъ наоколо му, щедро даватъ. Защо? — Той отваря сърцата на хората съ своето свирене. Банкерътъ като отиде въ нѣкое село, никой нищо не му дава, всички искатъ да взематъ нѣщо отъ него, всички искатъ да направятъ нѣкакви операции съ него. Банкерътъ е силенъ само поради паритѣ си, но взематъ ли паритѣ му, изгуби ли богатството си, прѣсѣкватъ се силитѣ му, всичко отива на вѣтъра. Всичкото богатство на цигуларя е въ самия него. Ако ме биха попитали, какво бихъ желалъ да стана — цигуларь, или банкеръ? — Ще отговоря: цигуларь. Като свира, и мене ще ми е приятно, и на окръжаващитѣ сжщо. Хемъ моето сърце отварямъ, хемъ сърцето на окръжаващитѣ. Банкерътъ носи само ключоветѣ си и като дойде прѣдъ касата си, цѣла наука знае, колко пжти да отваря — 1, 2, 3, 5 и повече пжти; и като дойде да затваря — пакъ сжщото изкуство прилага. Въ него всичко е подъ ключъ. Питамъ: защо прави така? — Е, покритото млѣко котка не го ближе. Значи, много котки има! Какво означаватъ затворенитѣ каси? Азъ изваждамъ отъ това нѣщо свое заключение. Всички съврѣменни хора казватъ, че сж морални, а при това каситѣ имъ сж все затворени. Азъ бихъ желалъ да срещна една държава, на която каситѣ да сж отворени. Не казвамъ, че това може да стане днесъ, но това заключване на каситѣ, показва, какъвъ е моралътъ на съврѣменнитѣ хора. Ако каситѣ сж отворени и нищо не се губи, ще кажа: браво, у тѣзи хора има убѣждения, има моралъ. Дойде нѣкой при нѣкоя отворена каса, побутне па-

ритѣ, нищо не взима и пакъ я затваря. Отиде при друга нѣкоя каса, погледне паритѣ, побутне ги, пакъ я затвори. Азъ бихъ считалъ тъкмо тия хора за възвишени, за благородни. Но, разбира се, при сегашнитѣ условия, паритѣ поставятъ хората на изкушения. И злото е тамъ, че хората иматъ слабостъ прѣдъ златото тѣй, както младитѣ момци прѣдъ нѣкоя мома. Този момъкъ вземе единъ наполеонъ, като своя любовница, послѣ вторъ, третъ, пети, до 40—50—100 наполеона, и кой какъ мнѣ покрай него, наполеонъ е, хубава мома е, намигне на всѣки наполеонъ, тури го въ джеба си, зеръ дълга му е ржката и казва: хайде сега съ тебе да направя познанство. И така минава отъ една на друга, докато най-послѣ казва: да си върви тази младата мома, отдѣто е дошла! Но, тази красивата мома, Господъ така я е направилъ, че въ края на краищата никоѣ не може да я изведе. Тя се скрива въ земята, и всички момци оставатъ на понедеѣльникъ. И като ги пита Господъ, какво правихте до сега, тѣ казватъ: ходихме да крадемъ моми. Слѣдъ всичко това хората питатъ: има ли онзи свѣтъ? — Разбира се, че нѣма. Защото, като отидете на онзи свѣтъ, ще трѣбва да дадете отговоръ на вашитѣ майки, бащи, дѣди, какво сте правили тукъ на земята. За прѣдпочитане е да нѣма онзи свѣтъ. Кой е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ е истинскиятъ свѣтъ.

Христосъ казва: „Когато те поканятъ на свадба, седни на послѣдното мѣсто!“ Свадбата при сегашнитѣ условия е изопачена. Всички идеи, които едно врѣме Христосъ е изказвалъ, единъ день ще се носятъ изъ свѣта. Но ние трѣбва да се повър-

немъ къмъ онзи чистъ, непороченъ животъ, какъвто човѣкъ е имамъ още въ самото начало на своя животъ. Тѣй трѣбва да се очистимъ, че въ лицето на всѣка една жена да виждаме една благородна душа. Като се качишъ на единъ високъ планински върхъ, не можешъ да наблюдавашъ планината. Ако искашъ да наблюдавашъ планината, трѣбва да слѣзешъ долу, и отъ тамъ да я гледашъ. Щомъ се качишъ на планината, ти можешъ да наблюдавашъ звѣздитъ, мѣсеца, но не и самата планина. Тѣй че, ако искате да разберете живота, отдолу трѣбва да го гледате, да вземете послѣдното мѣсто, и отъ тамъ ще го изучавате основно. Нѣма да се пнервирате, нѣма да се разочувствувате, нѣма да плачете. Плачете ли сълзитѣ на вашитѣ очи трѣбва да донасятъ благословение. Гжжите ли, говорите ли, изобличавате ли, всичко това трѣбва да донася благословение. Всѣки единъ актъ въ насъ, трѣбва да внася нѣщо ново въ нашата душа. Такова трѣбва да бѣде положението на всѣки единъ човѣкъ. Ще кажете: възможно ли е? — Всички тия нѣща сж възможни. Нѣкои оспорватъ въпроса, дали Христосъ е сжществувалъ на земята като личностъ, или не е сжществувалъ. Не е въпросътъ въ това, дали Христосъ е сжществувалъ, или не. Този въпросъ ние сега го провѣрряваме. Ние не говоримъ по това, какъвъ е билъ Христосъ прѣди 2000 години. Това не е реалностъ. Ние говоримъ за онази реалностъ, която сега се проявява, която е Божествена. Тази реалностъ, която сега провѣрряваме, има еднакви отношения къмъ всинца ни. Тя произвежда движение, тя произвежда уголѣмяване, тя произвежда и разширение. Тя

дава потикъ на нашата воля, да се проявява на прѣсѣкулки; тя дава увеличение на нашитѣ чувства; тя дава разширение на нашия умъ по смисълъ. Благодарение на тѣзи три реалности, науката расте и се развива. Растението е законъ на разширение. Хиляди хора сж ангажирани съ тази научна мисълъ, и ние трѣбва да благодаримъ на Бога за това. Тѣ работятъ за доброто на човѣчеството. Не мислете, че азъ говоря за онѣзи учени хора, които сжществуватъ днесъ въ науката. Не, азъ говоря за онѣзи учени хора, които привидно минаватъ за прости хора, които науката не познава като учени, но които сж просвѣтени, които сж пожертвували цѣлия си животъ само за работа. Азъ говоря за онѣзи хора, които сж просвѣтили ума си за духовенъ житотъ, въ най-широкъ смисълъ на думата. Въ такава мисълъ азъ включвамъ всички онѣзи благородни потоци за правене добро, които сегашното човѣчество има. Въ тази мисълъ азъ включвамъ и всички енергични хора, които правятъ пжтища, улици, които съграждатъ градове. Въ всички тия хора, които сж посвѣтили живота си за Бога, за благото на цѣлото човѣчество работи и е работилъ Божиятъ Духъ. Ние сме само противъ онѣзи хора, които и въ Божествения свѣтъ не сж искрени, и въ духовния свѣгъ не сж искъени, и въ физическия свѣтъ не сж искрени. Ние не обичаме лъжата. И всѣки човѣкъ, който работи въ физическия свѣтъ честно, ние сме съ него, ние го похваляваме. Всѣки човѣкъ, който работи въ духовния свѣтъ честно, както и всѣки човѣкъ, който работи честно, безъ изопачение на своята мисълъ въ умствения свѣтъ, ние имаме къмъ

неге нашето почитание, нашата любовъ и уважение. Къмъ всички тия хора ние ще имаме уважение, почитание, любовъ, и всѣкога ще приемаме тѣхното мнѣние. Дали тѣ ще се проявятъ въ науката, въ образованието, въ изкуството, въ музиката, ние съ радостъ ще отворимъ тѣхната книга и ще четемъ. Всички тия хора, отъ памти-вѣка и до сега които работиха отъ душа, въ пълната смисълъ на думата, не взеха първото мѣсто, а последното мѣсто. Кой взеха първото мѣсто? Ако оставимъ едно перце надъ водата, то ще остане на повърхността ѝ, нѣма да потъне, но ако пуснемъ едно парче злато въ водата, то ще потъне на дъното. Хората, които търсятъ богатството, нѣма да взематъ перцата, които плуватъ повърхнината на водата. а ще взематъ златото — тѣ него търсятъ по свѣта. Онзи, който намѣри това злато, това богатство, казва: слушай, приятелю, излѣзъ отгорѣ. на перцето пъкъ казва: ти остани отдолу! Цѣнното и отдолу да е, пакъ ще го извадятъ отгорѣ; а безцѣнното и отгорѣ да е, пакъ ще го махнатъ. Значи, всички трѣбва да имаме тази вътрѣшна цѣнностъ. Туй, което прави човѣка благороденъ, то е любовта му къмъ Истината. Такъвъ човѣкъ ще бѣде свободенъ въ всѣки единъ свой актъ. Запримѣръ, азъ често наблюдавамъ хората, виждамъ, че нѣкой човѣкъ иска да направи добро на нѣкой просекъ, да му даде една малка помощъ. Бръкне въ джоба си, но гледа, извадилъ една банкнота отъ 20 лева. Погледне я, погледне я, размисли се и пакъ я туря въ джоба си. Азъ наричамъ благородееъ човѣкъ този, който като бръкне въ джеба си и улови нѣщо, колкото голѣмо, колкото цѣнно

и да е, да го даде, безъ да гледа. Всѣки, който вземе да размишлява, да се колебае, дали да даде, или не, споредъ мене, не е добъръ, не е свободенъ човѣкъ.

Освѣнъ това, и нашето сърце трѣбва да бжде свободно въ своитѣ проявления. Нашитѣ отношения къмъ хората трѣбва да иматъ цѣль. Трѣбва ли да мислимъ, какви сж хората, когато се проявяваме къмъ тѣхъ? Нашитѣ отношения къмъ хората не трѣбва да бждатъ външни, но вътрѣшни, да нѣма лицепритие. Онова ухилване, онова свѣтване на очитѣ, азъ не считамъ за нѣкакъвъ, благороденъ потикъ. Азъ мога да срещана нѣкой човѣкъ и да му се усмихна, да не си поклатя главата даже, но да имамъ единъ свещенъ образъ за него, и да държа въ душата си неговия образъ като писано яйце. Питамъ: кое е по-хубаво: да те държа въ душата си, като единъ свещенъ образъ, или да ти се поусмихна, а послѣ да зацапамъ образа ти? Най-послѣ, ние трѣбва да имаме онази свещена мисль въ главата си, че знанието, което имаме, е храна за нашия умъ. Любовта внася животъ въ насъ, а Мъдростъта внася храна за ума ни. Като казвамъ, че знанието е храна за нашия умъ, то значи, че трѣбва да се раздаде на всички хора, т. е. то трѣбва да прѣставлява за всички хора срѣдство за хранене. Мъдростъта е, която донася вътрѣшно тия срѣдства. Всички хора въ това отношение трѣбва да бждатъ разумни. И Христосъ казва: „Ако искашъ да бждешъ разуменъ, заеми послѣдното мѣсто!“ На послѣдното мѣсто седятъ най-ученитѣ, най-възвишенитѣ хора. Най-великитѣ адепти сжщо тамъ ще ги намерите. Като дойде

Христосъ, кое мѣсто зае? — Последното. И всички велики Учители, които идватъ сега на земята, сж скрити, нѣма ги, и тѣ сжщо заематъ послѣднитѣ мѣста, А ония хора, които сега управляватъ свѣта, които сж на чело, заематъ първитѣ мѣста, но когато дойде Великиятъ Господаръ, който е направилъ свѣта, ще каже: „Приятели, вне, които бѣхте до сега на послѣднитѣ мѣста, елате да заемите първитѣ мѣста, елате да си вършите работата!“ Слѣдователно, ще дойде единъ Божественъ день, въ който ще стане нѣщо. Сегашнитѣ хора не можемъ да ги убедимъ, че и въ Бога има проявление. Само че, за да се прояви Богъ, изисква се врѣме. Хората се молятъ, молятъ и Богъ всичко слуша, но трѣбва цѣлото човѣчество да се моли най-малка 2000 години, за да се прояви Богъ. Всички Му се молятъ, молятъ и най-послѣ казватъ: Господи, не ни ли чувашъ? Господъ чува всичко, но чака да си свършатъ хората молитвата, и когато си свършатъ молитвата, Той само ще помръдне ржката си, и всичко ще се свърши. За примѣръ, има единъ анекдотъ, споредъ който се разправя, че когато Господъ създавалъ човѣка, взелъ най-хубавата прѣстъ, омѣсилъ я, и направилъ отъ нея човѣка и го оставилъ да съхне. Дълго врѣме съхналъ този човѣкъ, обаче единъ негърски проповѣдникъ проповѣдвалъ на слушателитѣ си, че Господъ сушилъ човѣка само три дни. Не, дълго врѣме го сушилъ. Всички възвишени разумни същества — ангели, архангели, серафими, херовими, минавали покрай човѣка и го побутвали, дано трѣгне, но не успѣли. Най-послѣ казали на Господа: не трѣгва този човѣкъ, Господи. Нека стане чудо, най-послѣ! Господъ

се поусмихналъ, нищо не имъ казалъ. Приближилъ се до човѣка, вдѣхналъ въ ноздритѣ му дихание, и човѣкътъ оживѣлъ. Всички се очудили.

За сега, всички хора лежатъ на гърба си и питатъ: кога ще се оправи спѣтътъ? Ще дойде Господъ, но този пътъ нѣма да духне въ носа на хората. Защо нѣма да духне въ носа? Защото първиятъ пътъ Господъ духналъ въ устата на човѣка и видѣлъ резултата. Втори пътъ духналъ въ носа и видѣлъ, какъвъ е резултатътъ. Сега вече Господъ ще духне въ очитѣ на хората.

И като духне въ очите имъ, първитѣ ще станатъ послѣдни, а послѣднитѣ — първи.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 15 февруари,
1925 г. гр. Софiя.

И ПИЩЕШЕ НА ЗЕМЯТА.

19

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. „Сароолу“ № 21.

И пишеше на земята.

„И пакъ се наведе долу, и пишеше на земята“.

Съвременниятъ културенъ свѣтъ, или културнитѣ хора на 20 вѣкъ, желаятъ всичко да имъ е понятно. Нѣкои даже мислятъ, че всичко знаятъ. Ако попитате виднитѣ богословци да ви кажатъ нѣщо за Бога, тѣ ще ви говорятъ за тайнитѣ на Бога; въ колко лица е Той; какъ е станало изкупването на човѣчеството; какъ е слѣзълъ Христосъ на земята и редъ други философски работи можъ да ви говорятъ, но я ги запитайте, какво е писалъ Христосъ на земята, не знаятъ. Единствениятъ отговоръ, който ще ви даде е, че това не влиза въ плана на спасението, слѣдователно, за него не трѣбва да се говори. И дѣйствително, Христосъ е написалъ свещени думи, които не могатъ да се вмѣстятъ въ тази книга, която сж ни оставили пророцитѣ защото щѣха да се опорочатъ. Пишеше Той дълго време на земята и изтриваше написаното. Работата е, че това, което е написалъ Христосъ на земята, е накарало всички онѣзи грѣшници, праведници, фарисеи и садукееи, да излѣзатъ навънъ изъ храма и да оста-

вятъ жената сама. И като си подигна Христосъ главата и погледна, нѣмаше никой въ храма. Може да ме запитатъ: що ни интересува насъ това, какво ставало прѣди 2000 години? Тази жена била заведена при Христа, и го запитвали, дали трѣбва да я сѣдятъ, или да ѝ простятъ, защото споредъ Мойсеевия законъ трѣбвало да ѝ се наложи смъртно наказание. За какво? — Че престъпила закона, а трѣбвало да се подържа моралътъ. Чудно е, какъ именно иде туй раздвояване! Мойсей пише въ закона си „не убий“, а при това, въ наказателния законъ за морала, онѣзи, които прилагатъ Мойсеевия законъ, подразбиратъ, че трѣбва да убиятъ една грѣшница. „Убий“, това е човѣшкото. „Не убий“, това е Божественото. Вземете кое и да е дѣте, и му дайте една кукла, или какъвто и да е прѣдметъ, то ще я строши, на парчета ще я направи. Дайте му една книга, то ще я вземе и колкото свещена да бѣде тя, ще я скжса, ще я направи на парчета, ще я зацапа. За него тази книга не струва нищо; то ще я скжса и ще ви каже: дайте ми друго нѣщо! И най-послѣ, ако запитате този многоученъ философъ, вашия любезенъ, този, когото вие наричате „вашето ангелче:“ какво научи? — То е научило само едно нѣщо — да тегли и да дере. Вие ще кажете: това е съ малкиѣ дѣца, ние сме възрастни. Пигамъ: хубаво, вие като сте възрастни, какво сте научили? Може да кажете, че сте научили много работи. Много работи сте научили но същественото въ живота не сте научили. Най-същественото въ живота не е научено. А кое е туй същественото? — философитѣ още не могатъ да си дадатъ отго-

воръ. Съврѣменнитѣ хора се запитватъ за несж-
ществени работи: безконечна ли е вселената, или
е конечна; безгранична ли е или е гранична. И
съврѣменнитѣ изслѣдователи казватъ, че дошли до
заключение, че вселената е гранична и конечна и
твърдятъ, че нѣма другъ свѣтъ по неже все-
лената е конечна. Но трябва да знаете че ко-
нечнитѣ нѣща сж сѣнка на безконечнитѣ. Тъмнината е
сѣнка на свѣтлината. Всѣки отъ васъ може да създаде
тъмнина Тъмнината е конечна, а свѣтлината е без-
конечна — нищо повече. И всѣки отъ васъ може
да направи една къща така, че да не влиза свѣт-
лина значи, да я ограничи отъ свѣтлината. Слѣ-
дователно, тъмнината е конечна, а свѣтлината —
безконечна; вие не можете да я ограничитѣ. Вие
не можете да затворите вашата къща, да не изли-
за отъ нея свѣтлината. Тя все ще си изтича, ще
излиза навънъ. И тъй, материялниятъ свѣтъ
е конеченъ, както и тѣлото е конечно, но азъ каз-
вамъ: тази вселена, която вие си прѣдставяте, мо-
же да се увеличава и смалява.

Сега, ние можемъ да ви дадемъ друга фило-
софия, да ви кажемъ, споредъ окултната философия,
какъ се опрѣдѣлятъ границитѣ на вселената. Все-
лената не е малка. Казватъ, че радиусътъ на тази
вселена е 100 милиона слънчеви години. Можете
да си направите едно изчисление. Щомъ свѣтлина-
та изминава 300,000 километри въ една секунда,
колко милиона километри ще измине тя за една
година? Това число, което ще се получи, се нари-
ча една „свѣтлинна година“. Значи, такива 100
милиона години се изискватъ, за да мине свѣтли-
ната отъ единия край на вселената до другия.
Тогавя нѣкои пататъ: ами задъ нея какво има? Въ

този именно въпросъ, който не знаете, седи хубавото. Задъ вселената има другъ видъ свѣтове. Но въ това незнание има красота. Има незнание, което човѣшкиятъ умъ не може да обхване.

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че нашитѣ, очи сж съвршени, че знаемъ всичко, каквото виждаме. Не, даже въ музикално отношение, въ зрительно отношение, ние още не можемъ да схващамъ различнитѣ тонове и различнитѣ цвѣтове. Когато и да запитате днесъ, ще ви каже, че джгата има само седемъ цвѣта. Не е вѣрно това, джгата има повече отъ седемъ цвѣта. За сега, обаче, сж само седемъ. Има животни, които схващатъ само три цвѣта; други, които схващатъ само четири цвѣта, а хората сж дошли до положение да схващатъ седемтъ цвѣта. Когато и да питате ще ви каже, че джгата има седемъ цвѣта. — тритѣ отъ които сж основни, а четиритѣ — производни, т. е. допълнителни. Това е въ обикновената наука, въ конечната наука. Въ необикновената, въ безконечната наука, краскитѣ сж безконечни, т. е. трептенията, които образуватъ тѣзи краски, нѣматъ граници. Тогава, питамъ: какъ бихте си обяснили движението на материята, ако нѣкой математикъ би казалъ, че онази първоначална сила, която е създала всичко въ свѣта, се движи така бързо, че едновременно се намира въ всички свои части? Значи, въ една секунда тя изминава цѣлия свѣтъ и се намира въ всѣка една частица на материята. (Мнозина отъ слушателитѣ кашлятъ.) Е, разбира се, че ще кашлитѣ; не само вие тукъ, но всички на общо основание, ще кашлятъ. Защо кашлятъ? — Когато хората не могатъ да разрѣшатъ единъ

философски въпросъ, всѣкога кашлятъ. Когато нѣкой дължи нѣкому, кредиторътъ дохожда да си получи дълга. Какво прави длъжникътъ? — Почесва се, покашля се, казва: хмъ . . . и най-послѣ отлага. Но, съ кашлицата не се разрѣшаватъ въпроситѣ. Що е кашлицата? — Кашлицата е простуда. А що е простудата? — Простудата показва, че организмътъ е изгубилъ своята първоначална жизнена сила, или е изгубилъ трептенията, при които здравето може да се прояви. Следователно, подигнете вашата мисль къмъ Бога, свържете се съ Него, и кашлицата ви ще спре, ще изчезне. Заповѣдайте на кашлицата си да спре! Ще кажете: е, ще повикаме нѣкой лѣкаръ. Не, въ свѣта има само единъ лѣкаръ! Всички други лѣкари сж асистенти на този Великъ лѣкаръ; тѣ трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. И азъ разбирамъ, че въ свѣта има само единъ проповѣдникъ; всички други проповѣдници трѣбва да слушатъ Неговия гласъ. Всички хора говорятъ съ асистента на този проповѣдникъ. Въ свѣта има само единъ свещеникъ; всички други свещеници сж асистенти на този великъ свещеникъ. Въ свѣта има само единъ владика; всички други владици сж асистенти на този великъ владика. Въ свѣта има само единъ патриархъ; всички други патриарси сж асистенти на този великъ патриархъ. Въ свѣта има само единъ мъдрецъ! всички други мъдречи сж асистенти на този великъ мъдрецъ, и всички трѣбва да изпълнятъ добръ своята длъжностъ.

Сега, нека допуснемъ, че това сж общи фрази, които иматъ отношение къмъ насъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се интересува за себе си. Нѣма

нищо по-велико отъ това, човѣкъ да рѣши задачата на своята душа, задачата на своя животъ. Това е най-великото! Човѣкъ, който може да рѣши задачата, смисъла на своя животъ, той разрѣшава смисъла на цѣлия козмосъ за себе си — нищо повече! Нѣкои питатъ, какво нѣщо е човѣкътъ. Това е единъ великъ въпросъ. Ще те питатъ нѣкои, какво мислишъ. Ще се наведешъ долу къмъ земята и ще пишешъ. Какво е чель Христосъ? — Той разгрѣщалъ великата книга на живота и прашинкитѣ, които намѣрилъ тамъ, увеличилъ. Въ тѣхъ намѣрилъ причинитѣ, защо тази жена е съгрѣшила, и защо е доведена прѣдъ Него. Слѣдъ това Той намѣрилъ начинъ, методъ, какъ тази жена да поправи своята погрѣшка. Какъ ще може да я поправи? — По Божественъ начинъ, а не по човѣшки начинъ. Е питамъ: въ съврѣмения културенъ свѣтъ когато хванатъ една такава жена въ прѣстѣпление, какъ ще я съдятъ? Ние трѣбва да отговоримъ по сѣщия начинъ: който е безгрѣшенъ, нека хвърли камѣкъ върху нея! Има ли безгрѣшъ човѣкъ на земята? — Такъвъ човѣкъ нѣма. Слѣдователно, никой нѣма право да убива, защото, който убива, законътъ засѣга и него. Ще кажете: това засѣга само външния свѣтъ, а насъ, праведнитѣ, не засѣга. Правдата не е монополъ. Сега можешъ да бъдешъ праведенъ, а слѣдъ една минута, или слѣдъ една секунда, можешъ да изгубишъ тази правда. Правдата трѣбва да се възстановява всѣки моментъ, защото всѣкогда можемъ да я загубимъ. Казватъ: ама нали Богъ оправдава хората. Да, Богъ оправдава хората, но да притежавашъ Правдата, то е друго нѣщо.

Правдата е качество на Духа. Правдата е нѣщо вътрѣшно. Тя е единъ вътрѣшенъ процесъ въ човѣка. Да бѣдешъ справедливъ, значи, да знаешъ, какъ да постъпишъ при всѣка твоя мисль, при всѣко твое чувство и при всѣко твое дѣйствие. Да бѣдешъ справедливъ, значи да знаешъ, какъ да постъпишъ като мисляще същество, като разуменъ културенъ човѣкъ. Ами че ти единъ день ще дойдешъ въ съприкосновение съ други културни същества. Нѣма да бѣдешъ както сега. Нѣкои казватъ, че Бѣлото Братство е въ България. Голѣма честъ е направило то на България, ако мислитѣ, че то е тукъ. Всемирното Бѣло Братство не може да избере единъ такъвъ малъкъ народъ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нѣщо, което сега съществува въ свѣта, то е Всемирното Бѣло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповѣдници, философи, всички тѣ сж служители на Бѣлото Братство. И културата, правдивостта въ свѣта се подтикватъ все отъ тѣхната мощна сила, отъ тѣхния мощенъ духъ. Когато Христосъ дойде на земята. тия велики Бѣли Братя, изпратиха отъ небето единъ полкъ ангели, служители тѣхни, да пѣятъ. Слѣдъ тѣхъ дойдоха тия трима мъдреци, адепти отъ изтокъ, да се поклонятъ на Христа. И тѣ бѣха тѣхни служители. И нѣкои казватъ: Бѣлото Братство въ България не вирѣе. Българитѣ трѣбва да знаятъ, че свободата имъ е дадена отъ Бѣлото Братство. И ако съгрѣшатъ, Бѣлитѣ Братя ще се разправятъ съ тѣхъ. Нѣма народъ, съ който тѣ да не

могатъ да се разправятъ. Нека запомнятъ това нѣщо всички! Това трѣбва да се отпечати въ умоветъ ви. Бѣлото Братство не е нѣщо видимо, то не е секта, не е църква, то е нѣщо живо, извънъ тѣзи покварени условия, въ които живѣятъ хората. Тѣй както живѣятъ хората сега, това, което имаме, това не е братство.

Въ една отъ миналитѣ си бесѣди азъ опрѣдѣлихъ братъ е онзи, който отъ излизането си отъ Бога до връщането си при Бога, прѣзъ всичкитѣ сѣществувания ти е билъ братъ. Братъ ти е този, който прѣзъ всичкитѣ условия на живота си е билъ готовъ да се жертвува за тебе. Братъ е този, който те е обичалъ, както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но съ великото съзнание на онзи Божественъ Духъ, който живѣе въ душата му. И ако всинца имате такъвъ идеалъ, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство.

Сега, нѣкои казватъ; ние можемъ да ви изпждимъ отъ България! Ако е въпросъ за изпжждане, питамъ: кого ще изпждите? Тази земя не е българска, тя е на Господа. Земята на англичанитѣ не е английска, тя е на Господа; подъ наемъ, подъ аренда е дадена тя.

И тѣй, навелъ се е сега Христосъ и пише на земята. Пише Той за всички, пише за тия прѣстѣпления, които сега се вършатъ въ свѣта, пише Той, по какъвъ начинъ може да се оправи човѣчеството. И всички вие искате да знаете, по какъвъ начинъ може да се оправи човѣчеството. — Само по единъ начинъ може. Всички тия братя, които работятъ, тѣ сж отъ седемъ иерархии, отъ

седемь категории. Едни отъ тѣхъ принадлежатъ на Любовъта, наричатъ се „Братя на Любовъта“. Други отъ тѣхъ принадлежатъ на Мъдростъта, наричатъ се „Братя на Мъдростъта“. Тѣ подържатъ науката и изкуството, носятъ знание на човѣчеството. Трети отъ тѣхъ се наричатъ „Братя на Истината“. Тѣ внасятъ свобода въ човѣшкитѣ умове и сърца, внасятъ свобода въ тѣхнитѣ мисли и чувства. Тѣ внасятъ онази свобода, която прави човѣшкия духъ, човѣшката душа, човѣшкия умъ и човѣшкото сърце напълно свободни — свободни въ пълната смисълъ на думата. Други се наричатъ „Братя на Справедливостъта“, които носятъ Правда на човѣчеството, и които се разправятъ съ онѣзи невидими блага, отъ които съврѣменнитѣ хора иматъ нужда. Други братя се наричатъ „Братя на добродѣтелъта“. Други се наричатъ „Братя на Красотата“. И най-послѣ идватъ послѣднитѣ, които се казватъ Иеховисти. Това не сж сжщинскитѣ имена на тия Братя. Азъ не мога да ги произнеса, защото тѣ сж свещени. Всички тия Братя не сж така обикновени, не мислете. Всѣки единъ отъ тѣхъ може да дигне земята на ржката си и да я хвърли въ пространството като една топка. Такова знание иматъ тѣ! Тѣ могатъ да дигнатъ земята съ ржката си, защото задъ тѣхъ седи нѣщо още по-мощно на което тѣ сж служители. И когато нѣкои мислятъ, че могатъ да се разправятъ съ тия Братя това показва, че тѣ не разбиратъ онзи дълбокъ смисълъ, който се съдържа въ понятието „Бѣлъ Братъ“. Когато единъ отъ тѣзи Братя се явилъ на Мойсей въ огнения пламъкъ, казалъ му: „Изуй обущата си, защото

мѣстото, на което седнѣхъ е свято“. И когато Христосъ се наведе на земята, Той призова тѣзи Братя. Вие ще кажете' Христосъ бѣше Господъ. Да, но когато Христосъ слезе на земята, Той остави всичката си сила и слава на тия Братя, а самъ слезе каго слуга, да покаже на хората, какъ трѣбва да живѣятъ.

Сега като се говори за издържливостъта на Христа, има едно прѣдание, до колко е вѣрно, не се знае, споредъ което, вечеръта, когато Христосъ билъ заведенъ на изпитъ въ преторията. римскитѣ войници му се подигравали и му ударили 80,000 удари. Слѣдъ това му дадоха да носи кръста си до Голгота, който Той не може да изнесе, а остави на половината пътъ, като поиска нѣкой да му помогне. Кой отъ васъ би ималъ силата, да издържи толкова удари? Кой отъ васъ би ималъ силата слѣдъ тия удари да изнесе своя кръстъ поне до половината пътъ? Това може да направи само човѣкътъ на търпението. Отъ тия удари Христосъ изчислилъ, до колко тогавашното човѣчество е било възвишено и благородно. И тия благородни хора се подигравали съ единъ човѣкъ, като Христа! Питамъ: Христосъ, въ днешния свѣтъ на по-голѣмо почитание ли е? Вие, служителитѣ Христови, Неговитѣ ученици, които Го обичате сега, които говорите, че Той е Богъ, че Той е Синъ Божий, че Той е човѣкътъ на Любовта, изпълнили ли сте Неговия законъ? Не говоря за закона на обществото. но за закона на Любовта; показали ли сте любовта си къмъ своитѣ братя

на земята? Знаете ли, колко бѣдни, колко страда-
 ждущи искатъ любовъ отъ насъ? Всѣка една бѣдна
 вдовица, всѣки единъ страдающъ, всѣко едно обез-
 сърчено сираче, искатъ да чуятъ по една сладка
 дума, искатъ да имъ кажешъ, че има условия за
 тѣхното спасение отъ положението имъ още сега,
 а не за въ бъдеще, защото животътъ е сега. Ко-
 гато Христосъ се наведе долу и пишеше, Той под-
 крепи една паднала жена и я попита: Не те ли
 осжди никоѣ? Никоѣ, Господи. ..Нито азъ те осж-
 дамъ. Иди, и не греши повече, не слѣдвай грѣ-
 ха!.. Отъ какво произлиза грѣхътъ? Защо грѣ-
 шатъ женитѣ? — Отъ слабостъ. Защо грешатъ
 мъжетѣ? — Отъ слабостъ. Това е възпитание. Въ
 свѣрѣмения свѣтъ има едно противорѣчие. Все-
 чки казватъ: не може безъ грѣхъ, не може безъ
 лъжа. Какъ така, не може безъ лъжа? Какво до-
 бро е внесла лъжата въ свѣта? Какво добро е
 внесълъ грѣхътъ въ свѣта? Но, казва нѣкой, че
 ако излъже, нѣма да изгуби имането си. Питамъ:
 кой е спечелилъ своето имане чрѣзъ лъжа? Не из-
 губва ли човѣкъ чрѣзъ лъжа всичкото свое имане?
 Ние засѣгаме принципиално въпроса. Азъ не го-
 воря за тази обикновена, площадна лъжа, но има
 една принципиална лъжа, за която се сѣди човѣкъ,
 а именно за лъжливитѣ ни отношения
 къмъ Бога. Отношенията ни къмъ Бога трѣбва
 да бѣдатъ вѣрни и истинни! И ако ние имаме
 това широко сърце, каквото Христосъ ималъ, щѣх-
 ме да разберемъ, въ какво седятъ тия вѣрни и
 истинни отношения къмъ Бога. Нима мислите, че
 много отъ вашитѣ мисли, които имате, не сѣ отъ
 тия лъжливитѣ, отъ тия, които ви заблуждаватъ?

Много отъ нашитѣ фарисеи и садудеи ни донасятъ такива мисли, и ни казватъ: ти си учителъ, хвърли тия мисли за Бога навънъ! Тогава вие казвате: тъй е писано споредъ Мойсеевия законъ.

Съвършеннитѣ християни казватъ: Като не може човѣкъ да живѣе по Бога, нека поне удари на широко! Защо? Защото съгрѣшихъ, напихъ се. Че какво отъ това? Може да си се напилъ единъ пхтъ, но повече не пий! Започни съ мисълта, че нѣма да пиешъ година, двѣ, десетъ; дръжъ тази мисль постоянно въ главата си, докато най-послѣ станешъ господаръ на онзи вжтрѣшенъ неджгъ, който та мжчи. Станешъ ли господаръ на своя неджгъ, това е, което те похвалява прѣдъ тия твои Братя. Всѣки неджгъ, който имаме, е грѣхъ. Този именно грѣхъ, който седи въ тебе, те ограничава. Ти ще се покажешъ на свѣта, че съзнавашъ, какво задъ тебе седи една реалность, задъ която се крие Богъ, и че ти имашъ сила да се поправишъ, да надделѣешъ този неджгъ. Религиознитѣ хора казватъ: само Христосъ може да ни помогне, само Христосъ може да ни спаси, затова ние ще седимъ и ще Го чакаме. Ами че какво ви е донесло това чакане отъ 2000 години? Запримѣръ, ти си единъ грѣшникъ. Отчаялъ си се, обезсърчилъ си се, нѣщо отъ вжтрѣ ти казва, че отъ тебе човѣкъ нѣма да стане. Христосъ ти казва: стани! Въ това врѣме именно Христосъ пише вжтрѣ въ тебе. Какво пише? Разгледали ли сте тия думи? Ако бихте могли да разгледате, да прочетете тия думи, тѣ биха хвърлили такава свѣтлина върху васъ, че умътъ ви ще просветне, ще се изпълни съ необикновена свѣтлина; душата ви ще се из-

пълни съ необикновена радостъ, и вие щѣхте да разберете дълбокия смисълъ на това, което Христосъ е писалъ. Не само е писалъ Той, но и мислилъ. И не само тогава е писалъ Христосъ, но и сега Го виждаме често, често да пише. Азъ Го виждамъ да пише на земята все същия стихъ. Ще кажете: какво пише Той? Когато слънцето изгрѣва сутринъ, какво пише то? Били ли сте на изгрѣвъ, виждали ли сте какво пише слънцето? Ще кажете: а, това е идолопоклонство! Ние не искаме да ходимъ на изгрѣвъ. Хубаво, на обѣдъ поне го гледайте! Какво иска да ни каже слънцето, като изпраща своята свѣтлина всѣки день?

Послѣ, азъ ви запитвамъ другъ същественъ въпросъ: защо трѣбва да ядете? Казвате: е, трѣбва да се живѣе. Не може ли човѣкъ безъ ядене? Заключение, което можемъ да извадимъ отъ сегашното си състояние е, че не можемъ безъ ядене. Можете ли вие да обясните, какво значи яденето, пиенето вода, мисленето, чувствуването и дѣйствиването? Това сж все формули, които трѣбва да се прѣведатъ и осмислятъ. Какво значи яденето? Когато единъ човѣкъ осмисли яденето, той ще разбере основния законъ, който е вложенъ въ него. При яденето важно е това, че ти трѣбва да имашъ 32 зѣба и да дѣвчешъ. Ами ако съществуваше въ свѣта единъ законъ, споредъ който, всѣки който яде да се накаже съ смъртно наказание, какво бихте казали? Ами че и въ тази жена имаше едно подобно желание, каквото е желанието на хората да ядатъ. У нея имаше едно желание да изяви своята любовъ, да си има единъ мъжъ, както и всички други жени, да си роди едно дѣте. Тя имаше

едно желание въ себе си, турено ѝ отъ природата, но туй желание бѣше изопачено. Заради това ѝ желание искаха да я убиятъ. Сега, ако бихте турили този законъ за смъртното наказание и при случая, когато нѣкой човѣкъ прѣяде, вие трѣбваше да кажете: „Учителю, благи, ние намѣрихме единъ човѣкъ, който е прѣялъ, а споредъ Мойсеевия законъ се казва, че всѣки такъвъ човѣкъ трѣбва да се убие съ камъни, ти какво ще кажешъ?“ Христосъ казва. „Този отъ васъ, който не е прѣяждалъ, нека хвърли камѣкъ върху него!“ Питамъ: има ли смисълъ да се накаже такава едно прѣстѣпление съ смъртъ?“ Не, Христосъ даде на тази жена нѣщо цѣнно. Той ѝ каза: „Иди и възлюби Господа!“ Христосъ не ѝ каза точно тия думи, но я попита: „Осждали те нѣкой, жено? — Никой, Господи! „Нито азъ те осждамъ. Иди, и не съгрѣшавай повече!“ Христосъ разбираше великия законъ, знаеше, кждѣ сж спънкитѣ на тази жена, затова ѝ каза: „Иди и възлюби Господа!“ Ше каже нѣкой: това не е ли насърчение нагрѣха? Не, Той ѝ каза: „Иди и не съгрѣшавай повече!“ То значи: иди и възлюби Господа!

И, ако съврѣменнитѣ хора правятъ прѣстѣпления въ какво и да е направление, то е защото нѣматъ любовь. Тѣхната любовь е конечна, гранична, не е онази любовь, на която можешъ да разчитаешъ. На какво мяза човѣшката любовь? Влѣзешъ въ една гостилница, портмонето ти е пълно съ английски звонкови. Ти влизашъ, стоишъ правъ, но веднага всички келнери, като те видятъ, разтичатъ се наоколо ти, взиматъ ти шапката, дрехата, закачватъ ги, услужватъ ти, и ти давашъ на

този—на онзи подарък. Отличенъ човѣкъ си за тѣхъ! И ти казвашъ: много хубава гостилница! Такава е сегашната култура на любовта? Но я влѣзъ въ тази гостилница съ скжсани дрехи, безъ петъ пари въ джоба си и вижъ какъ ще те посрещнатъ! Опитай се само два пжти да влѣзешъ! Тогава, питамъ те: тебе ли посрѣщатъ, или паритѣ ти? — Паритѣ ти, разбира се. Ти си ученъ човѣкъ, свършилъ си два факултета, финансистъ и философъ си, или бактериологъ и геологъ, или пъкъ си нѣкакъвъ химикъ, всички те посрѣщатъ добръ, сниматъ ти палтото, треперятъ за тебе, отличенъ човѣкъ си. Но утрѣ почне да отслабва нервната ти система, паметта ти се губи, умътъ ти не е толкова ясенъ, и ти казвашъ: напуснаха ме хората. Кого напущатъ? — Палтото ти. Добръ, другъ случай: ти си благочестивъ човѣкъ, лѣкаръ си, можешъ да лѣкувашъ всѣкакви болести. Отваряшъ очи — слѣпи проглѣдватъ, лекувашъ сърцебиене, коремоболие и редъ други болести. Всички казватъ: този е святъ човѣкъ! Почитанъ си, всички ти сниматъ палтото, уважаватъ те. Въ всѣка къща ще има караница за тебе, къде да отидешъ. Но, тази твоя дарба се прѣкротява, не може да лѣкувашъ повече. Не само, че не можешъ да лекувашъ, но всички казватъ: тогава не искаме вече! Питамъ: гдѣ остана почитанието на хората? Гдѣ е човѣкътъ? Въ знанието ли, въ неговата видима доброта ли, въ паритѣ ли? — Истинскиятъ човѣкъ е онзи, който рѣшава правилно великитѣ задачи на земята. Азъ наричамъ лѣкаръ който може да лѣкува себе си. Азъ наричамъ ученъ човѣкъ онзи, който може да учи себе си. Този човѣкъ нѣма само да учи, но и ще слуша своя учителъ,

ще възприема свѣтлината. Знаете ли какво е изкуството на свѣтлината? — То е тъкачество. Всички наши клѣтки, които, се считатъ толкова невѣ-жи, иматъ едно изкуство, което ние не знаемъ. Тѣ знаятъ да тъкатъ платъ отъ свѣтлината. Питамъ: ако азъ извадя единъ такъвъ платъ, изтъканъ отъ свѣтлиннитѣ лъчи, какво ще кажете вие? Ако ви кажа: ето единъ слънчевъ платъ знаете ли на какво ще мязате.

Ще ви приведа единъ разказъ, прѣдаденъ въ разни анекдоти. Единъ отъ древнитѣ велики хора, виденъ богаташъ, искалъ да има една дреха, която така да се изтъче, че да не е пипната отъ човѣшки ръцѣ. Най-послѣ той казва: давамъ голѣмо богатство на този, който може да изтъче тази дреха, безъ да пипнатъ ръцѣтъ му нѣщо върху нея. Явяватъ се двама тъкачи, казватъ: ние ще я изтъчемъ. Турятъ стана си и започватъ. Прѣхвърлятъ сувалкитѣ прѣзъ въздуха, тъчатъ. Праща той двама отъ слугитѣ си, да видятъ, какъ върви работата. — Добръ върви. Праща още единъ пътъ слугитѣ си, казватъ: отлично платно! Отива той самъ да провѣри, нищо не вижда, но казва: отлично платно! Изтъкаватъ платното, скрояватъ му една дреха. Излиза той съ нея изъ улицитѣ и всички му казватъ: отлична дреха! Най-послѣ го вижда едно дѣте и казва: този човѣкъ е голъ! Като ви изтъка единъ платъ отъ свѣтлината, ще замязате на голия човѣкъ. Защо? Защото нѣщата иматъ смисълъ, само когато се виждатъ. За да се разбератъ нѣщата трѣбва да се видятъ. Туй, което не виждате, не е реално заради васъ. Обаче, туй, което е реално за мене,

не е реално и за васъ. Ако ви кажа, че тукъ имамъ единъ свѣтлиненъ платъ, ще ме повѣрвате ли? Отгдѣ знаете, може да ви изпитвамъ? Ако го виждате, добрѣ; но ако не го виждате, нѣма ли да бждете въ положението на онзи човѣкъ, който билъ голъ? Ако ви кажа, че сега въ рѣцѣтъ си имамъ единъ платъ и ви питамъ, дали го виждате, какво ще кажете? Азъ да ви кажа истината: никакъвъ платъ нѣмамъ, но казвамъ, че онѣзи клѣтки вътрѣ въ насъ изтъкаватъ свѣтлината. Слѣдователно, хубавата частъ на нашето тѣло, съ която живѣемъ, мислимъ, чувствуваме и дѣйствуваме е изтъкана отъ лжчитѣ на слънцето. А онази грубата частъ на нашето тѣло не е изтъкана отъ лжчитѣ на слънцето. Значи, това, което мисли и чувствува у насъ, е направено отъ лжчитѣ на свѣтлината. Това прѣдставлява невидимия, свѣтлия човѣкъ въ насъ. Когато единъ ясновидецъ погледне на човѣка, той вижда именно този човѣкъ, който издава свѣтлина отъ себе си — свѣтлиятъ човѣкъ е той. Видимиятъ човѣкъ пѣкъ е материалниятъ човѣкъ, въ който се проявява духовния.

Сега Христосъ пише на земята и казва на тази жена: „Възлюби Господа!“

Знаете ли вие изкуството да възлюбишъ човѣка? Азъ често чета по романитѣ, какъ нѣкоя мома възлюбила нѣкой момъкъ и послѣ го разлюблила; или нѣкой момъкъ залюбилъ нѣкоя мома и послѣ я разлюбилъ. Залюбилъ и разлюбилъ. Значи, въ земната любовъ има два момента: залюбване и разлюбване. Послѣ идва друго залюбване. Една мома не може два пѣти да залюби онзи момъкъ, който

веднѣжъ я е разлюбилъ. Каквото и да говори, истината е тази: тя не може два пѣти да залюби този момѣкъ. Азъ казвамъ на момѣцитѣ: онази мома, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори пѣтъ да ви залюби. Азъ казвамъ на момѣтѣ: онѣзи момѣкъ който ви е залюбилъ и разлюбилъ, не може втори пѣтъ да ви залюби. Любовьта не може да се възвърне по никой другъ начинъ, освенъ чрѣзъ искрено разкаяние. И на женѣтѣ казвамъ. онѣзи мѣжъ, който ви е залюбилъ и разлюбилъ, втори пѣтъ не можете да го залюбите. Азъ казвамъ и на мѣжетѣ: онази жена, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори пѣтъ да я залюбите. Каквото и да ви говорятъ тѣ, всичко това сѣ празни приказки. Като четете Евангелието, ще видите, че споредъ мѣчнотиитѣ въ живота, любовьта на мнозина ще охладнѣе, значи нѣма да иматъ сила да издържатъ. Питамъ тогава: заслужава ли да залюбите нѣкой човѣкъ? — Не. Защо не заслужава? Заслужава ли, като ви залюбя, да ви издигна на височина около единъ километъръ, както се издига единъ орелъ, и отъ тази височина да ви пушна долу, като ви разлюбя? Каква е тази любовь? Да залюбишъ нѣкого, значи да го издигнешъ на голѣма височина; а да го разлюбишъ, значи да го пуснешъ отъ тази височина надолу. Каква философия има въ това? Казватъ за нѣкого: нека го залюби нѣкой, че да му дойде ума въ главата! Не, освѣнъ че нѣма да му дойде ума въ главата, но ще изкочи дори отъ главата му. Ако залюбването може да вкара ума въ главата, това е една неразумна философия въ живота. Разправяха ми за любовьта на единъ младъ слуга, който

се влюбилъ въ своята господарка. Той билъ малко момче, 10 годишно, и тъй цѣлно се влюбилъ въ своята господарка, че никому не откривалъ това свое чувство. Въ свободното си врѣме той се качвалъ на едно високо дърво и тамъ написвалъ името на своята господарка, както и своето име. Едва следъ 100 години, когато отсѣкли това дърво, намѣрили тамъ написани неговото име и това на своята господарка. Това е единъ хубавъ примѣръ за любовта: той живѣлъ при своята любовъ близо, всичко жертвувалъ за нея, безъ да подозира тя. А вие сега, по 100 писма пишете на вашитѣ любими: ахъ, умирамъ, не мога безъ тебе! Има една хубава формула за живота: Люб о в ъ т а р а ж д а д о б р о т о в ъ с в ѣ т а.

Защо съгрѣшила тази жена? — Грѣхътъ показва, че въ нея имало криво разбиране за любовта. Ние сега ще рѣшимъ единъ социаленъ въпросъ. Всички социални и религиозни общества, обаче, рѣшаватъ същиятъ въпросъ въ смисълъ: да се изпжди и убие тази жена! Но Христосъ казва: „Всички, които искате да убиете тази жена, трѣбва да възлюбите Господа, да внесете Неговата Мъдростъ, Неговата Истина, Неговата Любовъ, Неговата Правда, Неговата Красота и да бждете единъ къмъ другъ тъй благи, както е благъ Господъ“. Туй е истинското рѣшение на онзи социаленъ въпросъ. Индивидуално, вътрѣшно този въпросъ е рѣшенъ. По другъ начинъ, какъ ще го рѣшите? Нека има и друго рѣшение, азъ не искамъ да налагамъ на всички ви това рѣшение, но онѣзи, на които съзнанието е събудено, които сж узрѣли, трѣбва да убѣдятъ цѣлия свѣтъ, че

съвременниятъ строй трѣбва да се измѣни, по какъвто и да е начинъ. Хората трѣбва да се убѣдятъ, да имъ се каже, че е дошло врѣме, когато въпроситѣ трѣбва да се разрѣшаватъ съ любовъ. И ако ние не направимъ това, ако ние закъснѣемъ, въпросътъ пакъ ще се разрѣши, но вече не въ наша полза. Този въпросъ нѣма да се рѣши отъвѣнъ. За насъ е важно да се запали първиятъ вжглентъ, и отъ него ще се запалятъ всички други вжглени.

Азъ бихъ желалъ, сегашнитѣ млади и стари, млади въ Любовта, а стари въ Мъдростѣта, да бждатъ запалени вжглени! Подъ „стари“ не разбирамъ слаби. Убѣждавайте хората, че е дошло врѣме да се рѣшаватъ всички въпроси съ любовъ, но не съ тази обикновена любовъ, която вие познавате. Не, всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ знание и мъдростъ; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ свобода и истина; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ доброта; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ справедливостъ; всички въпроси трѣбва да се рѣшатъ съ красота. Ами че то е голѣмо безобразие, да вземемъ единъ човѣкъ, да му туримъ вѣже на врата и да го обѣсимъ на бѣсилка! Единъ човѣкъ, когото Бобъ е създалъ, да вземемъ и да го туримъ на бѣсилка! Туѣ е едно велико прѣстѣпление, и ние да можемъ да го гледаме спокойно! Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да се обърне къмъ Господа, да Го призове съ всичкото си сърце, и чакъ тогава Богъ ще дойде. Казватъ: е, обѣсили го, да не е грѣшилъ! Ами че утрѣ, или слѣдъ двѣ прѣбраждания и тебе ще обѣсятъ. Че кой отъ васъ не е билъ обѣсванъ? Азъ

като гледамъ сегашнитѣ хора виждамъ, че всѣки единъ отъ васъ е билъ и обѣсванъ, и застрѣлванъ. Като си правя своитѣ изчисления, азъ виждамъ, колко милиони, колко милиарди хора сж били избити! Цѣлата земя е послана само съ кости. Но свѣтътъ оправи ли се? — Не. Сега, какво разбиратъ онѣзи, които сж на властъ, то е другъ въпросъ, но ако ние вѣрваме, че всѣка властъ е дадена отъ Бога, тогава, каква е волята на Онзи, който е далъ всѣка властъ? Ако вѣрваме въ Бога ние можемъ да рѣшимъ този въпросъ само съ Любовта. Най-послѣ, ако управляващитѣ любятъ този народъ, азъ не подразбирамъ цѣлото човѣчество, тѣ би трѣбвало да приложатъ законитѣ на това Бѣло Братство, и така въпросътъ ще се рѣши по единъ любовенъ начинъ. Онѣзи, у които съзнанието е пробудено, които вѣрватъ въ това Братство, трѣбва да си подадѣтъ рѣка. Не външно, но вътрѣшно убѣждение трѣбва да има въ тѣхъ! Свврѣмненното християнство се гради само на своитѣ мѣченици; всички добродѣтели, величието на всички народи се гради само върху живота на тѣхнитѣ мѣченици. Какъ става това? Безъ Христа ли?

Ето една паднала жена седи прѣдъ Христа, и Той ѝ казва: „Иди, жено, и не съгрѣшавай повече!“ Той пише: „Вие трѣбва да рѣшите тѣзи задачи по Любовъ“. Ако всички ние си подадемъ рѣка по любовъ, по братски, не ще ли можемъ да живѣемъ? По любовъ не можемъ ли да рѣшимъ задачитѣ? Туй, което единъ човѣкъ не може да направи, двама могатъ да го направятъ. Туй което двама души не могатъ да направятъ, трима души ще могатъ да го направятъ. Туй, което три-

ма не могатъ, четирма ще могатъ. Туй, което четирма не могатъ, петима, 100-ина, 1000, 10000, 100000, милиони хора, съединени въ едно, могатъ да го направятъ. Всички хора, цѣлото човѣчество, съединени въ едно, подъ свѣтлината на този Божественъ Духъ, всичко могатъ да направятъ. Питамъ тогава: какво трѣбва да чакаме ние? Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: азъ съмъ жена, мене Господъ ме е турилъ да гледамъ кѣщата. Въ кѣщата ли те е турилъ Господъ? Я ми кажете, въ коя кѣща те е турилъ Господъ? Ако е така, защо онази твоя бѣдна сестра Господъ не турилъ и нея въ кѣща? Като разбирамъ, че Богъ е абсолютна Правда, то ако бѣше турилъ тебе въ кѣщи, щеше да тури и всички други хора въ кѣщи. Понеже всички хора не сж въ кѣщи, то значи, това нѣщо не го е направилъ Господъ, а сж го направили хората. Ако ти си влѣзълъ въ тази кѣща, ти самъ си я съградилъ, не я съградилъ Господъ. Нека разберемъ, че всички нѣща не сж направени отъ Бога.

И Христосъ се наведе долу на земята и пишеше.

Сега, азъ не искамъ да хвърлямъ сѣнка върху тия нѣща, но казвамъ, че погрѣшкитѣ трѣбва да се изправятъ. Но хората казватъ: тѣлото и на праведния, и на грѣшния все въ земята ще отиде. Да, така е, но има едно различие въ смъртѣта за тия двама души. Господъ ще събере тѣлото на праведния човѣкъ въ едно шишенце, и въ онзи свѣтъ ангелитѣ отъ неговото тѣло ще направятъ една кубава ваза. Отъ тѣлата на праведнитѣ хора ще направятъ по една хубава ваза и ще кажатъ: та-

зи ваза е направена отъ тѣлото на праведния. А отъ тѣлото на грѣшния нѣма да остане никакъвъ поменъ, ще го хвърлятъ на сметъта. Казва нѣкой: е, азъ ще умра, и праведниятъ ще умре. Да, но отъ моето тѣло ще направятъ една хубава ваза, а отъ твоето тѣло нищо нѣма да направятъ. Казватъ: е, такъвъ е животътъ. Какъвъ е животътъ? Божествениятъ животъ, самъ по себе си е чистъ. Питамъ сега: кое е онова, което трѣбва да ни подигне въ очитѣ на другитѣ? Азъ се чудя, запримѣръ, като наблюдавамъ хората и чета мислитѣ имъ. Тѣ си казватъ: този човѣкъ тамъ, какво ни говори, какво иска да ни лъже? Казвамъ: научете се да мислите право! Азъ бихъ желалъ да видя, какво разбирате вие подъ думата „Истина“. Който и да е отъ васъ, елате при мене, да направимъ единъ опитъ и да видимъ, кой говори Истината. Правдата азъ я разбирамъ съвсѣмъ друго-яче. Врѣме е вече, когато ние трѣбва да бъдемъ искрени. Въ нашитѣ очи всѣки човѣкъ трѣбва да прочете човѣшкото; душата трѣбва да проглежда прѣзъ тѣхъ. Като си погледна очитѣ, азъ трѣбва да съмъ доволенъ отъ себе си, отъ очитѣ ми да лъха искреностъ, и азъ да знаая, че къмъ всички постъпвамъ тѣй, както и къмъ себе си. Нѣкой казва: ти къмъ мене не постъпвашъ тѣй, както къмъ себе си. Ти яде кокошка, а на мене не даде. Да, вѣрно е, не постъпвамъ справедливо, ядохъ кокошка. Прѣди половинъ часъ я изядохъ, но тя бѣ развалена и ми разстрои стомаха, та не искамъ да дамъ и на тебе отъ Нея. На тебе ще дамъ отъ хубавитѣ плодове: ябълки, грозде съ приченъ хлѣбецъ. Слѣдователно, ние трѣб-

ва да бъдемъ искрени, да не прѣдаваме отъ нашиѣ погрѣшки и на другитѣ, но да имъ прѣдадемъ нѣщо хубаво отъ себе си. И когато срещна нѣкого, когото обичамъ, ще поискамъ да изпълня душата му съ любовъ, духа му съ знание и мъдростъ, съ красота, доброта и съ справедливостъ, та да се зарадва душата ми при тази срѣща. Това нѣщо трѣбва всички дълбоко да го пожелаемъ, та като се срещнемъ, да се зарадваме и да си кажемъ: братко, радвамъ се, че те срещнахъ; радвамъ се, че те видѣхъ. Само така ние ще можемъ да се подигнемъ. Нека се радваме единъ на другъ тъй, както се радваме на слънцето, което изгрѣва; както се радваме на една хубава мѣстностъ, прѣзъ която пътуваме; както се радваме на една хубава ябълка; както се радваме на единъ хубавъ изворъ, при който можемъ да си починемъ и да се разхладимъ. Така трѣбва да бъде, когато срещнемъ една душа! Така трѣбва да бъде, когато се срѣщаме ние, за да можемъ да си помогнемъ въ тия усилни врѣмена на страдания, за да можемъ да прѣтърпяваме и понасяме всичко. Ние казваме: е, като отидемъ на онзи свѣтъ! Че онзи свѣтъ е този свѣтъ! Въ дадения случай ти си въ онзи свѣтъ! Господъ ти казва: покажи любовта си къмъ онзи твой братъ!

Вие, като излѣзете отъ тука, казвате: имаше нѣкой философски работи, но бѣха много забъркани, та не разбрахме, какво искаше да каже. Ще ви кажа, какво искамъ да разберете. Като срещнете първата бѣдна жена, спрете се въ себе си и ѝ кажете двѣ сладки думи! като срещнете първото сираче кажете му двѣ сладки думи. Като срещнете първия затворникъ, кажете му двѣ сладки думи, донесете

му отъ дома си малко хубавъ хлѣбъ, малко плодове! Като срещнето първия фалиралъ търговецъ, първата паднала жена, спрете се въ себе си и имъ кажете двѣ сладки думи! Като срещнете първото куче, на което кракътъ е счупенъ, спрете се да го прѣвѣржете; ако не можете да сторите това нѣщо сами вие, платете нѣкому 20 лева, за да го прѣвѣрже! Видите нѣкъдѣ нѣкой волъ, който тегли нѣкоя много натоварена кола и не може да я изкара. Платете 100 лева, купете нѣщо отъ товара, за да го освободите. Отидете въ нѣкоя гора, тамъ нѣкой сѣче дърветата. Питай колко искатъ за това дръвче, което въ тозъ моментъ сѣкатъ. Кажи: колко искашъ, приятелю? — 20 лв. Плати 20 лева на този човѣкъ, но спаси живота на дървото. Покажете любовта си! Ще кажете: а, съ такива работи ще се занимаваме! Ами съ какви? Това е великото въ свѣта, за което Господъ се радва. Такъвъ трѣбва да бѣде нашиятъ животъ! — животъ на чистота, животъ на святостъ, животъ на любовъ, животъ на знание и мъдростъ, животъ на свобода и истина, животъ на справедливостъ, животъ на доброта и красота, животъ, който обема всячката пълнота.

И тогава, пише Христосъ на тази велика книга; блаженъ е онзи, който изпълнява волята Божия. Блаженъ е онзи, който не се съблазнява въ противорѣчията на живота. Блаженъ е онзи, когото грѣховетѣ на брата му не го отчуждаватъ. Блаженъ е онзи, който всѣкога може да даде право комуто и да е, безъ да се съблазнява. Блаженъ е, пише по-нататъкъ Христосъ....!

И колко пѣти, като срещна нѣкой добъръ братъ евангелистъ, прибързва да ме пита: ти вѣрвашъ ли, въ Христа? Вѣрвашъ ли въ Господа нашего Исуса Христа? Казвамъ му: знаешъ ли, какво пишеше Христосъ на земята? Срещне ме нѣкой свѣщеникъ, пита ме: ти защо не идвашъ въ църква? Свѣщи трѣбва да палишъ! Казвамъ: братко, азъ се радвамъ на това изкуство, но вие го знаете много по-добрѣ отъ мене. Едно врѣме и азъ палихъ свѣщи, но сега искамъ да науча друго нѣщо: искамъ да науча изкуството, всички свѣщи, които се палятъ въ църква, да не гаснатъ вече; и кандилата сѣщо да не гаснатъ. И друго: всички свѣщи, които горятъ въ църква, да не димятъ; и всички кандила, които се палятъ, сѣщо да не димятъ. Всички свѣщи и кандила да горятъ, безъ да гаснатъ и безъ да димятъ — това е най-важното изкуство! Това наричамъ азъ истинско палене на свѣщи и на кандила! Като запалишъ една свѣщъ, какъвто вѣтъръ, или каквато буря и да духа, да не може да се загаси. Това човѣкъ може ли да направи — човѣкъ е. Това проповѣдникъ може ли да направи — проповѣдникъ е. Това свещеникъ може ли да направи — свещеникъ е, Това вѣрующъ може ли да направи — верующъ е. Това ученикъ може ли да направи — ученикъ е.

Когато човѣкъ иска да се жени, нека запита своя възлюбенъ: можешъ ли да запалишъ една свѣщъ, която да не гасне? — Мога. Е, запали я тогава! Ако я запали и не угасва при никаква буря и при никакъвъ вѣтъръ, ожени се за този човѣкъ, не се бой, ти ще можешъ да живѣешъ

съ него добръ прѣзъ цѣлия си животъ. Не може ли да запали такава свѣщъ, това вече не е женидба, това е продажба. Изгасва ли свѣщъта на когото и да е отъ васъ, общо правило е: не се женете, не е позволено отъ Бога! Като казвамъ да не се жените, подразбирамъ да не се жените по човѣшки, а да се жените по Бога, по Божествено. Защо? Защото азъ не вѣрвамъ въ свѣщи и кандила, които гаснатъ и димятъ. Азъ вѣрвамъ въ свѣщи, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ кандила, които не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ хора, които като палятъ свѣщи, свѣщитѣ имъ не гаснатъ. Азъ вѣрвамъ въ всички свещеници, проповедници, въ всички хора по цѣлия свѣтъ. по цѣлото земно кълбо, на които свѣщитѣ не гаснатъ. Казвамъ имъ тогава: братко, азъ вѣрвамъ въ тебе, защото ти си научилъ великия законъ на земята. Азъ вѣрвамъ въ твоята душа. И казвамъ: отъ сега нататѣкъ правете опити, научете се да запалите поне една свѣщъ, която да не гасне!

Това е, което пишеше Христосъ. Блажени кои? — Блаженъ е онзи, на когото умътъ е запаленъ и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото сърцето е запалено и не гасне. Блаженъ е онзи, на когото душата гори и не гасне. Влаженъ е онзи, на когото духътъ гори, свѣти и не гасне. Блажени сж всички мъже и жени; блажени сж всички дѣца; блажени сж всички слуги и царе; блажени сж всички свещеници и проповѣдници; блажени сж всички онѣзи, на които свѣщитѣ и кандилата не гаснатъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 22 февруари,
1925 г. гр. София.

СЕГА СКРЪБЪ ИМАТЕ.

20

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. „Сароолу“ № 21

Сега скърбъ имате.

„Така и вие сега скърбъ имате, но азъ пакъ ще ви видя, и ще се възрадва сърцето ви, и радостъта ви никой нѣма да отнеме отъ васъ“.

Скърбъта, това е спътница, другарка на живота. Така и радостъта е друга спътница, другарка на самия животъ. Разбира се, ние за живота ще говоримъ въ по другъ смисълъ отъ този, подъ който съврѣменнитѣ учени хора разбиратъ думата животъ. Подъ думата животъ ние разбираме не това, което се проявява и изчезва. Ако животътъ се проявява както свѣтлината въ една малка лампичка и послѣ изчезва, както завъртимъ ключа, това не е животъ. Хората казватъ: такива сж законитѣ на свѣтлината, да изчезва и да се проявява. Не, такъвъ законъ на свѣтлината нѣма. Това е законъ на хората. Само тѣ се проявяватъ така. Само тѣ сж направени така, да се явяватъ и изчезватъ. Отварятъ своитѣ кепенци, свѣтватъ въ стаята имъ. Затварятъ кепенцитѣ си, настана тъмнина. Това е законъ, който азъ не признавамъ. Това нѣщо азъ мога да докажѣ на хората. По нѣкой пътъ хората казватъ, че слънцето изгрѣва

и залѣзва. Не, слънцето не изгрѣва и не залѣзва. То изгрѣва и залѣзва само затова, защото хората живѣятъ на земята, но за онѣзи сѣщества, които не живѣятъ на земята, за тѣхъ слънцето не изгрѣва, и не залѣзва. Ако живѣете въ центъра на земята, за васъ слънцето нѣма да изгрѣе никога; но ако се дигнете надъ земята, за васъ слънцето нѣма да залѣзе никога.

Та, когато хората изучаватъ живота, тѣ го изучаватъ отъ своето лично становище и казватъ: азъ съмъ убѣденъ, така мисля така съмъ схваналъ. Такива убѣждения имате вие. И слѣдъ всичко това, съвременнитѣ хора говорятъ за своитѣ убѣждения. Казватъ: моитѣ убеждения сѣ такива и такива. Че такива убеждения имаха твоятъ дѣдо и твоятъ прадѣдо. Твоитѣ убѣждения сѣ убеждения на дѣдо ти! Ама азъ така разбирамъ истината. Какво разбирашъ ти? И дѣдо ти така разбираше Истината. Като дойдатъ до научнитѣ изслѣдвания, до най-новитѣ методи на лѣчение, хората казватъ: днесъ така се лѣкуватъ хората. Да, но и при стария начинъ на лѣкуване хората умираха, както и при новия начинъ на лѣкуване. Това, което днесъ хората наричатъ лѣкуване, не е лѣкуване, то е залѣгане. Тѣ като лѣкуватъ, лѣкуватъ нѣкого, най-послѣ го изпратятъ на онзи свѣтъ, съвършено го излѣкуватъ. И старитѣ сѣ лѣкували така, и новитѣ лѣкуватъ по сѣщия начинъ. Различаватъ се само по това, че старитѣ сѣ давали едно утѣшение на болния, а новитѣ даватъ друго утѣшение. И болниятъ все си отива утѣшенъ, че ще го излѣкуватъ. Отъ гдѣ идватъ тия погрѣшки? Щомъ човѣкътъ на земята падне

всѣ трѣбва да има кой да го подигне. Отъ тукъ да извадимъ и другото заключение: щомъ човѣкъ се разболѣе, несъмнѣнно трѣбва да има нѣкой, който да го лѣкува.

Христосъ казва: „Скърби ще има въ свѣта.“ И дѣйствително, сегашниятъ животъ е животъ само на скърби, т. е. не изключително на скърби, но скърбѣта е прѣобладаващиятъ елементъ. Тази мисль трѣбва да държите въ ума си, за да имате правилно разрѣшение на живота. Животътъ, въ сегашната си фаза, разрѣшава една отъ най-труднитѣ задачи: да прѣвърне скърбѣта въ радостъ. И Христосъ казва: „Сега имате скърбъ.“ Защо? Защото азъ ви оставямъ и си заминавамъ. Послѣ азъ отново ще ви видя и ще имате нова радостъ, която никой не може да ви отнеме. Подъ думата „радостъ“ разбираме онзи възвишенъ, Божественъ животъ у човѣка, онова велико съзнание въ него, съ което той прониква цѣлата природа, изучава нейнитѣ сили и закони.

Сега, азъ ще се спра малко, ще прѣкжсна мисльта си. Тѣй както прѣкжсвамъ мисльта си, има една нелогическа връзка, както когато нѣкой крои, вземе ножицитѣ, но послѣ изведнѣжъ спира. Спре се седи мисли. Казватъ: защо се спрѣлъ? — Нѣкакъвъ новъ теркъ му дошло на ума, нѣкакъвъ новъ моделъ иска да внесе. Радостъта, това е сжщественото, къмъ което ние се стремимъ, но ако не разбираме законитѣ на скърбѣта не ще може да се домогнемъ до самата Истина, да разберемъ, какво нѣщо е радостъта. Скърбѣта всѣкога подразбира или загуба на онази реалностъ която ние сме притежавали, или пъкъ неизползуване, въ

пряма смисълъ на онѣзи блага, които ни сж дадени. Слѣдователно, въ тази смисълъ, всички ние ичаче тази скръбъ Онзи ученикъ, който се учи въ гимназията; или онзи студентъ, който се учи въ университета: или онзи докторъ, който се готви за своята теза, за своя докторатъ; или онзи музикантъ когото не приематъ въ академията, все си иматъ свои скръби. Питамъ: скръбта на академика такава ли е, каквато скръбта на доктора? Скръбта на доктора такава ли е, каквато е скръбта на студента? Скръбта на студента такава ли е, каквато е скръбта на ученика въ гимназията? Скръбта на ученика въ гимназията такава ли е, каквато е скръбта на ученика въ отдѣленията?

Сега, да ви дамъ друго обяснение. Прѣдставете си, че въ единъ голѣмъ, великолѣпенъ театръ се дава едно, рѣдко по своето естество, прѣставление, на което сж дошли отъ цѣлия свѣтъ най-добритѣ артисти-музиканти, И по този случай, на мнозина граждани, които успѣятъ да се вредятъ, се раздаватъ свободно, гратисъ билети. Всички, които иматъ билети, постепенно навлизватъ, навлизватъ, но театрътъ се изпълня, и половината публика остава навънъ. Тя, които оставатъ вънъ сж недоволни. Казватъ какъ така да останемъ вънъ! Недоволни сж, защото не сж влѣзли вътрѣ да видятъ, какво става. Тѣ вдигатъ шумъ отвънъ — недоволни сж. Тя пъкъ, които сж влѣзли вътрѣ, иматъ друго недоволство. Недоволството се заражда отъ това, че едни сж взели първитѣ мѣста, а тѣ стоятъ прави. Тѣ казватъ: какъ така, ние да стоимъ прави, а другитѣ да се-

дятъ на първитѣ мѣста! Различни недоволници има въ свѣта: едни, които стоятъ вънъ; други, които сж влѣзли вътрѣ, но стоятъ прави. Питамъ: отъ кои недоволници искате да бждете вие?—Разбира се, за прѣдпочитане е да бждете отъ послѣднитѣ.

По сжщия законъ нѣкои хора влизатъ въ нѣкое братство и казватъ; какъ така, защо да не ни приематъ? Ние не сме ли хора? — Недоволни сж. Защо сж недоволни? — Че нѣмало за тѣхъ столове. Казвамъ: вашата скръбъ е една, а скръбъта на другитѣ е друга. Гдѣ е радостъта? На земята нѣма радостъ, скръбъ има. Радостъта произтича отъ другъ единъ законъ, който примирява нѣщата.

Слѣдъ това прѣдставление се дава единъ великолепенъ банкетъ. Масата е така наредена, че на всички се даватъ еднакви кърпи, еднакви прибори, мѣстата сж еднакво почитени, тѣй че, кждѣто и да се седне, все е първо мѣсто. Питамъ: сега ще има ли скръбъ? — Не, музика ще има: „трака-трака“ — всички започватъ и всички весели ставатъ. Казвамъ: докато сте вънъ или вътрѣ, седящи или прави, все ще има скръбъ, но щомъ седнете на трапезата, на която велики блага има сложени, тогава ще има радостъ. Свѣтътъ сега е нѣленъ съ такива ужасни разочарования. Сегашнитѣ хора трѣбва да опишатъ, какво нѣщо сж страданията, но въ тѣхната истинска форма, а не да ги прѣувеличаватъ. Прѣдставете си страданието на една майка, която родила дѣте, и то слѣдъ 5—6 години умира! Представете си страданието на онзи лѣкарь, който свърши два факултета и ослѣпява!

Прѣдставете си страданието на онзи виденъ философъ, комуто се парализирва мозъкътъ, а той едва успѣва да напише половината отъ своя наученъ трудъ! Прѣдставете си страданието на онзи великъ музикантъ, комуто нѣкой счупва ржката! И държавници, и царе, и всички хора сж изложени на такива велики разочарования. Това е и съ млади, и съ стари. Питамъ тогава: гдѣ е радостта въ живота? Ще кажешъ: азъ съмъ младъ. Да, но ще остарѣешъ. Не само че ще остарѣешъ, но прѣдъ тебе ще се яви онзи стариятъ бирникъ, смъртътъ, ще задигне всичко и ще те остави голъ. Тя ще те изпужи отъ земята, и нѣма да ти даде даже пжтенъ билетъ да си отидешъ. Такъвъ крадецъ е смъртътъ! Всичко ти взима и не ти оставя пари да си купишъ даже единъ билетъ за пжтуване, но ти казва: Господъ да се грижи за тебе! Вие не сте умирали, да знаете, какво нѣщо е смъртътъ. Сега хората казватъ: човѣкъ, докато се движи, живѣе, а като прѣстане да се движи, той умира. Чудна логика! Тогава всички желѣзници, които се движатъ по линиитѣ, живи ли сж? Въ човѣка дѣйствително има движение, но има външенъ и вътрѣшенъ животъ. Ако единъ човѣкъ прѣстане да се движи външно, физически, а се движи вътрѣшно, тогава какво ще кажете? Свърѣменнитѣ учени не признаватъ това. Тѣ казватъ: като спре сърцето на нѣкой човѣкъ, той умира. Да, сърцето му е спрѣло, но който знае какъ да го подвижи, той ще може да събуди отново живота. Вземете единъ спрѣлъ часовникъ. Вземете го нѣкой човѣкъ въ ржката си, бутне го тукъ-тамъ съ игла, но не върви. Защо не върви? Този човѣкъ не знае какъ

да го бутне. Но, я го дайте на нѣкой майсторъ, той ще знае, какъ да го бутне. Тѣй е и съ човѣшкото сърце — има лѣкари, които знаятъ какъ да го бутнатъ. Щомъ го бутнатъ, и то трѣгва. И Христосъ среща една майка, на която дѣтето бѣше умрѣло. Той бутна сърцето му, и то оздравѣ. Христосъ отиде при гроба на умрѣлия Лазаръ и му каза само една дума: „Лазаре, стани!“ Лазаръ трѣгна. Сърцето на този човѣкъ трѣгна само отъ една дума. Ученитѣ ще кажатъ, че Лазаръ не билъ умрѣлъ, но заспалъ летаргически сънъ. Хубаво, този човѣкъ е лежалъ три дни въ гроба. Но, ако Христосъ може да направи да трѣгне сърцето на човѣкъ, който е лежалъ цѣла година въ гроба, какво ще кажете тогава? — Е, и то е летаргически сънъ.

Сегашнитѣ хора сж смѣшни въ своитѣ възражения. Ние, съврѣменнитѣ хора не вѣрваме въ това, което трѣбва да вѣрваме, а вѣрваме въ това, въ което не трѣбва да вѣрваме. Ние вѣрваме, че отъ едно малко сѣменце, или отъ една малка клѣтка може да се развие цѣлъ животъ на нѣкое по-висше, или по-нисше същество, изобщо, а не вѣрваме, че въ природата съществува единъ законъ на висша интелигентность, единъ законъ на висша разумность, който управлява всичко въ свѣта. Отъ разумното разумно се ражда. Отъ живота животъ се ражда. И всѣкога проявениятъ животъ седи надъ непроявения. Има една интелигентность, която надминава нашата интелигентность. Какъ мислите, какви сж понятията, мислитѣ, разбиранията за живота на тия същества, които стоятъ по-долу отъ човѣка? И дѣйствително, ако вземемъ та-

зи лѣствица, на която стои човѣкътъ слизае и се качвае по нея, ще видимъ, че има цѣла иерархия отъ същества, по-горѣ и по-долу отъ него. Това сж души, това сж разумни същества, които мислятъ, които иматъ свои разбирания. Като те срещне нѣкое куче, или нѣкой волъ, по очитѣ ти ще прочете, каква е твоята мисль. Като те погледне нѣкоя птичка въ очитѣ, ще те познае, дали мислишъ да хвърлишъ нѣкой камѣкъ върху нея или не. Слѣдователно, има едно вжтрѣшно разбиране между всички същества. Ние казваме: е, това сж животни, това сж птици. Да, но като дойдемъ до самия човѣшки животъ, ние пакъ не се разбираме. Може ли да обясните, защо хората не се разбиратъ? Ето една философска теза, на която съврѣменнитѣ педагози, съврѣменнитѣ възпитатели, съврѣменнитѣ философи трѣбва да отговарятъ научно, да обяснятъ, кои сж причинитѣ, дѣто хората не се разбиратъ. Двама братя, родени отъ една майка, не се обичатъ. Друга майка ражда двама сина, но тѣ се обичатъ. Защо е така? — Има си причини. Въ свѣта има единъ великъ законъ, който управлява тия нѣща. Слушаме произведението на нѣкой великъ музикантъ, цѣлото творение е хармонично. Който знае да пише музикални произведения, трѣбва да умѣе да съчетава тоноветѣ. Защото има тонове, хармонични сами по себе си; има тонове нехармонични. Два тона, три тона, четири тона, петъ тона, десетъ и повече тонове могатъ да бждатъ хармонични сами по себе си. Щомъ сж хармонични, между тѣхъ всѣкога става сливане, разширение на тѣхния обемъ. Други тонове, сами по себе си сж нехармонични. Въ ка-

къвто акордъ и да ги туримъ, тѣ не могатъ да се слѣятъ. Слѣдователно, всички хора, които сж излѣзли отъ Бога, сж произлѣзли отъ една гама, но не отъ такава гама, каквато ние познаваме, образувана отъ седемъ тона, а отъ една гама, съставена отъ 35 милиона тонове, и то все първоначални. И между тия 35 милиона тонове има съчетание! И какво съчетание има между всички тия 35 милиона същества! Всички тия същества излизатъ постепенно отъ Бога, всички не се раждатъ едноврѣменно. Казвате: всички хора излѣзоха отъ Бога. Да, всички излѣзоха отъ Бога, но между всички има такава разлика, каквато между долно „до“ и горно „до“ на октавата. Има разлика въ трептенията. Не можете да намѣрите двѣ същества въ свѣта, които да сж еднакви. Между хората има една голѣма вътрѣшна разлика. Слѣдователно, на хората трѣбва едно вътрѣшно съчетание.

Отъ кждѣ произлиза дисхармонията въ този свѣтъ? — Неестествената любовъ въ съврѣмения свѣтъ е родила дисхармонията. Когато единъ мъжъ се жени само за пари; когато единъ мъжъ се жени само за чернитѣ очи на една жена; когато единъ мъжъ се жени само за червенитѣ устни на една жена; когато единъ мъжъ се жени само за нейния хубавъ носъ; когато единъ мъжъ се жени само за нейнитѣ хубави прѣсти; когато единъ мъжъ се жени само за нейното тѣло, всѣкога ще се раждатъ такива хубавички „ангелчета безъ крилца“. Това е една прѣстѣпна любовъ, за която хората се наказватъ. Природата не търпи такива нѣща! Казватъ, че природата била глупава, че въ нея нѣмало разумность. Съврѣменнитѣ хора

искатъ да завладатъ природата, да ѝ заповѣдватъ. Каква прѣчица има тази природа! Тя наказва своитѣ дѣца, като имъ казва: „Дѣца, ще слушате моитѣ закони, ще ги изпълнявате. Ако не, скърби ще имате, и то не обикновенни скърби, но такива отъ 35 милиона градуси, че ще се стопите подъ тѣхната температура“!

И сега, съвременнитѣ хора питатъ: какво трѣбва да правимъ? — Нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ черни очи; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ червени уста; нѣма да обичате човѣка заради неговия носъ; нѣма да обичате човѣка заради неговитѣ хубави прѣсти; нѣма да обичате човѣка заради неговото тѣло; нѣма да обичате човѣка нито заради неговитѣ пари, нито заради неговото положение. Тогава ще ви дамъ едно правило, което далъ и Христосъ на ученицитѣ си. То е слѣдното: „Бъдете разумни като змиитѣ и незлобиви като гълъбитѣ!“ но, разумностъ като тази на змиитѣ не спасява хората. Че кой отъ свѣтскитѣ хора не е разуменъ? Ами че онзи апашъ тамъ, който се скрилъ нѣкъдѣ и те причаква, като е скроилъ своя планъ, не е ли разуменъ той? Какъ разумно те обира! Но Христосъ казва: „Бъдете незлобиви като гълъбитѣ“! Значи, Той съчетава разумността на змиитѣ и незлобието на гълъбигѣ, за да произведе единъ новъ тонъ. Тогава, за да разберете живота, казвамъ: вие трѣбва да бъдете честни за себе си, а не за другитѣ, да се подигнете като човѣци. Ако искате да имате прави отношения спрѣмо хората, бъдете справедливи спрѣмо всички същества. Бъдете инте-

лигентни спрѣмо природата, защото ако не сте разумни да разбирате нейнитѣ закони, нѣма да можете да се качвате на нейнитѣ високи върхове, нѣма да можете да прѣбродвате нейнитѣ океани. Тѣй че трѣбва да бждете интелигентни спрѣмо природата, да научитѣ нейнитѣ закони, за да ви оцѣнява тя, а не хората, че сте интелигентенъ човѣкъ. И най-послѣ, бждете благородни спрѣмо всички! Тия четири правила ви сж необходими: честенъ къмъ себе си! Справедливъ къмъ другитѣ! Интелигентенъ спрѣмо природата! Благороденъ къмъ всички! Искашъ да онеправдаешъ нѣкого. Спри се въ себе си и си кажи: ще бжда честенъ, нѣма да опетня своето име. Дойдешъ до отношенията си къмъ другитѣ, кажи: да бжда справедливъ! Дойдешъ до природата, кажи: ще бжда интелигентенъ. Отъ тази интелигентность зависи не само твоето развитие, но и развитието на цѣлото поколѣние слѣдъ тебе. Дойдешъ ли до всички души, кажи: ще бжда благороденъ!

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици, които сж разбирали Неговото учение и имъ казва: „Скрѣбъ ще имате!“ Той се занимавалъ съ тѣхъ, училъ ги да разбиратъ скрѣбта, да знаятъ кои сж причинитѣ за нейното явяване. Слѣдователно, скрѣбта ни може да я отнеме само единъ нашъ приятель. Само едно разумно същество може да отнеме твоитѣ скърби. Прѣдставете си, че вие вървите, замисленъ сте и падате въ нѣкой дълбокъ кладенецъ, нѣкъдѣ въ планината. Питамя ви: какво чувствувате долу? Първо изпитвате единъ ужасъ, казвате: всичко се свърши съ менъ! Имате

една неутѣшима скръбъ. Но слѣдъ васъ върви вашиятъ приятелъ съ вжже въ рѣка и ви пита: ти долу ли си? — Долу съмъ. Като чуете гласа на вашия приятелъ, казвате: ти тукъ ли си? — Тукъ съмъ. Той спуща едно вжже и почва да ви тегли нагорѣ. Веднага вашата скръбъ се прѣвръща на радостъ. Питамъ ви: слѣдъ като излѣзете отъ кладенеца, помните ли скръбъта си? — Вие помните скръбъта си, помните и кладенеца. Но, кое е онова, което силно се е запечатило въ вашия умъ? — Вашиятъ приятелъ. Слѣдователно, вашата скръбъ е станала причина да се прояви сърцето на вашия приятелъ, да разберете, колко той е внимателенъ, колко той е благороденъ къмъ васъ. Тѣй че, въ всичкитѣ наши скърби, въ всичкитѣ наши страдания ние ще научимъ велики уроци, ще имаме една велика наука, отъ която ще разберемъ, до колко Богъ е внимателенъ къмъ насъ, колко великиятъ Божественъ Духъ се грижи, мисли заради насъ. Азъ опрѣдѣлямъ Бога тѣй: единственото същество, което всѣкога, въ всички моменти, мисли заради насъ; единственото същество, което никога не ни забравя. Слѣдователно, всички страдания, всички скърби, всички ужаси въ живота ни сж само за това, да опитаме великата Любовь на Бога къмъ насъ, да разберемъ, че Той може да ни избави отъ всички скърби въ живота ни. Това ще разберемъ въ края на краищата. Нѣкои казватъ: я ми кажете какво нѣщо е Господъ? — Това същество, което мисли за тебъ отъ памети вѣка, отъ какъ свѣтътъ е създаденъ, докато се свърши това е Богъ. Като казвамъ, докато се свърши свѣтътъ, не разбирамъ, че той дѣйствително се

свърши, но разбирамъ цѣлия периодъ отъ врѣме, (тъ какъ си излѣзълъ отъ баша си, докато се върнешъ при баша си. За мене свѣтътъ тогава се свършва. За мене е важно да разбере Този, Който прѣзъ всякото врѣме на моето странствуване постоянно ми е писалъ. Пише ми Господъ: „Синко, какъ си, какъ минавашъ, близкитѣ ти какъ сж? Често запитвате: защо идватъ ангелитѣ? — Пошалиони сж тѣ, носятъ писма отъ Бога. Когато Господъ иска да изпрати едно важно писмо до нѣкого, за да не изпадне въ чужди рѣцѣ, Той възраша специаленъ ангелъ пошалионъ да донесе туй писмо и да го връчи направо въ рѣцѣтъ на този комуто е опрѣдѣлено.

Сега, като ме слушате, ще си кажете: седналъ той на насъ, ученитѣ хора, на насъ, културнитѣ хора, да ни разправя за нѣща, които не сж били. Какво ще кажете, ако азъ разтворя корема на нѣкой човѣкъ и започна да ви разправямъ за неговитѣ чърва, за жлъчката му и слѣдъ това отново го зашия? Ще кажете, че това е една реалностъ, ще вѣрвате на всичко, което ви говоря. Добрѣ, но като отворя онази велика книга и започна да ви разправямъ за нѣкой ангелъ който носи писмо отъ Бога, за онзи свѣтъ, въ това не вѣрвате. Кое е по-важно, обаче въ дадения случай? — При една болестъ, операцията е важна; но, когато си здравъ, а имашъ една неизцѣрима скръбъ, този ангелъ е най-важниятъ. Този ангелъ идва всѣкога. Това не е илюзия. Когато дойде единъ ангелъ, всѣкога донася радостъ. Неговото идване се отличава. Ние не подхранваме илюзиитѣ на нѣщата. Ако дойде единъ ангелъ въ човѣка,

неговата интелигентностъ трѣбва да се повиши. Изобщо, въ него, при такъвъ случай става една коренна промѣна. Ако нѣкой каже, че при него е дошълъ единъ ангелъ, а при това не е станалъ по-уменъ, това е една илюзия. Реалността всѣкога извършва една коренна промѣна въ човѣка: тя усилюва човѣшката интелигентностъ, усилюва човѣшката любовъ, усилюва любовта му къмъ Истината.

Ще ви разправя единъ отъ фантастичнитѣ, отъ въображаемитѣ разкази. Ние наричаме тия разкази символи. Живѣлъ единъ царъ, нареченъ Бенъ-Адетъ и дъщеря му Зебру-Меди. Въ царството на този Бенъ-Адетъ законитѣ били много строги, и за най-малкото прѣстѣпление всѣки се наказвалъ съ смъртно наказание. Всѣки, който прѣяждалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се усмихвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който въздѣхвалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който се оплаквалъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не работилъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който не си лѣгалъ точно на опредѣленото врѣме, въ 9 часа вечертъта, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, въ джоба на когото се намери празна кесия, безъ златна парица, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки който пжтувалъ босъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки, който ходилъ гологлавъ, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣки мжжъ, който казалъ лоша дума на жена си, се наказвалъ съ смъртно наказание; всѣка жена, която казвала лоша дума на мжжа си, се наказвала съ смъртно наказание. Такива били

законитѣ въ царството на Бенъ-Адета. И турцитѣ иматъ думата „адетъ.“ Всички поданици въ неговото царство се намирали въ много тежко положение. Прѣставете си, какъвъ ще е билъ жавотътъ въ туй царство! Вие, съврѣмненнитѣ хора, се оплаквате отъ сегашнитѣ режими. Хората въ България се оплакватъ отъ своето сегашно положение. Туй, което става сега въ България, е цвѣте прѣдъ положението на поданицитѣ отъ царството на Бенъ-Адета. Казвате: какво става въ България! Не, България още не е дошла до такова окаяно положение. По едно врѣме дъщерята на този царъ се влюбва въ единъ царски синъ, нареченъ Бенъ-Адетъ Исабетъ, който дошълъ да живѣе въ това царство. Като дошълъ въ царството, успѣлъ да убѣди Бенъ-Адета, да направи единъ опитъ, да даде свобода на своя народъ. До неговото дохождане всички тия поданици викали къмъ Бога, искали да имъ помогне, да ги извади отъ това угнетено състояние. Най-послѣ великитѣ Учители изпратили този царски синъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да внесе новия законъ въ царството. Той веднага издава слѣдния манифестъ: Отъ сега нататкъ всички хора сж свободни да се проявяватъ тѣй, както искатъ; тѣй както Господъ ги е създалъ. Всѣки е свободенъ да си лѣга когато иска, и да спи, колкото иска; всѣки може да се смѣе, когато иска; всѣки е свободенъ да носи, или да не носи пари въ джоба си; всѣки е свободенъ да ходи голотлавъ или босъ, както иска. Изобщо всѣкиму се давала свобода да прави това, което сърцето му искало. Настанала велика радостъ въ свѣта. Всички излѣзли съ празничнитѣ си дрехи да ликуватъ

и да благодарятъ на Бога, че изпратилъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ, да направи тази коренна промѣна въ свѣта. Излѣзли единъ денъ Бенъ-Адетъ-Исабетъ съ царската дъщеря да се разхождатъ и тя му казала: азъ съмъ ти много благодарна, че дойде въ нашето царство да внесешъ радостъ въ сърцата на всички хора, и отъ благодарностъ поискала да му цѣлуне ръка, но за голѣмо свое очудване, вижда, че той се обръща на една голѣма чешма, отъ която текло изобилно вода. Веднага тя се напива отъ тази вода, забравя, че чешмата била човѣкъ. Казва си: гдѣ ли остана Бенъ-Адетъ-Исабетъ? Не изказала още това, вижда Исабета, но чешмата я нѣма вече. Тази вода тъй задоволрила нейната жажда, че поискала още да пие, но усѣща реалността вътрѣ въ себе си.

Вървятъ по-нататъкъ, мръква се вече — наставка вечеръ. Тя му разказва: „Много съмъ благодарна, че дойде въ нашето царство, внесе радостъ за всички“. Въ това врѣме въ нея се явява желание да го пригърне, да го цѣлуне и да му благодари за всичко, но веднага се намира въ единъ великолѣпенъ палатъ, съ отлично освѣтление. Тя забравя за Бенъ-Адетъ-Исабета, и започва да чете една книга, която намира въ този палатъ. И чете слѣдующето: Исабетъ Бенъ Адетъ-Бенъ Адетъ Исабетъ. Какво ще разберете сега отъ него? Тя веднага почва да философствува, да разсждава, какъ се намѣрила тукъ, но изведнѣжъ се събъва, палатътъ изчезва отъ прѣдъ очитѣ ѝ, и прѣдъ нея се явява Бенъ-Адетъ-Исабетъ. Гдѣ оставатъ тия имена? — Днесъ и двамата сж живи. Бенъ Адетъ е стариятъ човѣкъ. Бенъ-Адетъ-Иса-

бетъ е новиятъ човѣкъ. Какво отношение има между тия двамата, между стария и новия човѣкъ? Вие ще кажете: стариятъ да умрѣ! Не, стариятъ човѣкъ е бащата на младия. Нѣкои взиматъ стихове отъ Писанието и казватъ, че стариятъ човѣкъ е онази стара форма на грѣха. Не, стариятъ човѣкъ не е човѣкътъ на грѣха. Това е кривъ прѣводъ. Стариятъ, проявениятъ, мѣдриятъ, умниятъ човѣкъ става основа, за да се прояви Божествениятъ, разумниятъ човѣкъ, който прилага и схваща разумнитѣ закони. Стариятъ човѣкътъ, е човѣкътъ, който за своята честностъ може да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за справедливостта къмъ другитѣ е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за интелигентността си къмъ природтта е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта; човѣкътъ, който за благородството спрѣмъ всички души е готовъ да пожертвува всичко въ свѣта. Това е стариятъ човѣкъ!

Слѣдователно, въ свѣта се явяватъ двѣ нѣща: жаждата, която трѣбва да се утоли съ живота и разумността, която трѣбва да се утоли съ свѣтлината. Значи, насъ ни трѣбва вода и изобилень животъ — нищо повече. Щомъ си недоволенъ, трѣбва ти животъ; щомъ си зависливъ, трѣбва ти свѣтлина. Ние всѣкога завиждаме на хората. Тази вселена, въ която живѣемъ е тѣй създадена, че за всинца ни има изобилно вода и изобилно свѣтлина, която можемъ да възприемаме. Не завиждайте. Радвайте се като срещнете нѣкой човѣкъ, въ който има вода, въ който има животъ. Като видите човѣкъ пълень съ знания, радвайте се, че въ него има свѣтлина.

По-хубаво да живѣемъ между живитѣ хора, отколкото между мъртвитѣ.

Ще ви прѣдставя другъ единъ реаленъ примѣръ изъ сегашния животъ. Той се отнася до поета Винсонъ и неговия ученикъ Камринъ. Винсонъ написва едно поетическо съчинение, което мислилъ да издаде, обаче неговиятъ ученикъ успѣва да подкупи единъ отъ слугитѣ му, да вземе съчинението му и го издава като свое. Издава го и туря подписа си отдолу. Другитѣ поети отиватъ при Винсона и му казватъ: „Господинъ Винсонъ, вижте новия поетъ, който се явилъ съ своитѣ великолѣпни стихове!“ Той имъ казалъ: „Да отлични сж тѣзи стихове, азъ поздравлявамъ новия поетъ съ тѣхъ“. Лицето на Винсона ни най-малко не се измѣнило отъ думитѣ на другаритѣ му. Той искрено поздравилъ новия поетъ. Идея има въ Винсона! Ще обясня, какво се случило по-нататъкъ. Слѣдъ 10 години Винсонъ написва едно още по хубаво съчинение, което издава самъ. Сега вече сравняватъ първото и второто съчинение и разбиратъ какво е станало. Знаменития Винсонъ пакъ се проявява. Това е единъ изпитъ въ живота, разбирате ли? Когато вие изнесете една велика Истина, дайте и мѣсто да върви, не туряйте името си. Силата не е въ вашия подписъ. Вие сте само изразители на Божественото. Въ музиката въ науката, въ свѣщенодѣйствието, или кждѣто и да е, вие сте изразители само на великото. Богъ турилъ ли си е нѣкъдѣ името, да се знае, че отъ Него сж излѣзли тия нѣща? Навсѣкъдѣ пишатъ: Толстой тѣй казалъ; Кантъ тѣй казалъ; Ибсенъ тѣй казалъ; Христосъ тѣй казалъ; Павелъ тѣй ка-

залъ и т. н. Казватъ: това сж велики хора, богове. Да, всияца сме богове, но какви? Има малки богове, има и велики богове въ свѣта. Не, въ свѣта има само единъ Богъ, който единствено се проявява, а всички други сж Неговитѣ Синове, изразители на Неговата велика Любовь, на Неговата велика Мѣдрость, на Неговата велика Истина, които разпраша навсѣкждѣ по всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, както и на нашата бѣдна земя.

Нашата земя е една забавачница, ние имаме още страдания на поданицитѣ отъ царството на Бенъ-Адетъ. Но врѣме е вече да дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, царскиятъ синъ. Като дойде Бенъ-Адетъ-Исабетъ, ще каже: „Отъ сега нататъкъ всѣки човѣкъ да живѣе тѣй, както намира за добръ“. Това е Божията Любовь, Божественото въ насъ. Ка-то казвамъ, че Богъ е въ насъ, ние не подразбираме външния законъ. Не, Богъ ще заговори въ душитѣ на всички, и като видимъ Неговото лице, ние ще бъдемъ въ положение на Забру-Меди, ще приемъ отъ извора на живота и ще четемъ при свѣтлината на Мѣдростъта великата книга Бенъ-Адетъ-Исабетъ и Исабетъ-Бенъ-Адетъ. Тия думи сж толкова свещени, че не заслужава да се прѣведатъ. На български езикъ не могатъ да се прѣведатъ. Нѣма такава свещена дума, съ която биха могли да се замѣнятъ, затова, колкото схванете. Вие може да схванете нѣщо, когато у васъ има единъ потикъ да вѣрвате.

Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че като повѣрватъ, за тѣхъ вече не трѣбва наука, не трѣбва изкуство. Чудни сж хората съ своитѣ вѣрвания за

Бога и за вѣрата! Че не е ли този великиятъ Богъ на Мѣдростѣта, който е създавалъ всички свѣтове; не е ли Той, Който е създавалъ ангелитѣ? Не, има друга наука, има друга музика, има друга поезия, има друго изкуство, има други свѣтове, хиляди пѣти по-хубави отъ тѣзи около насъ, има други организми, хиляди пѣти по-хубави отъ човѣшкия — има какво да се учи, Нѣкои казватъ: като човѣшкиятъ организъмъ нѣма подобенъ. Не, човѣшкиятъ организъмъ още не може да се похвали съ своята организация. Ако вие погледнете съ микроскопъ на съврѣмения човѣкъ, ще видите въ кръвѣта му, въ мозѣка му толкова нечистотии! За да се прѣчисти тази материя трѣбва електрически токъ най-малко отъ 35 милиона волтажа. Тази материя, така трѣбва да се прѣчисти, че човѣкътъ да може да мисли тѣй, както мисли единъ ангелъ тукъ на земята. Като се приложи въ съврѣмения наука този начинъ на прѣчистване, ние бихме дошли вече до реални, видими резултати. Въ химията тогава ще могатъ да се правятъ опити още по-изкусно, отъ тия които днесъ правятъ. Това нѣщо можемъ да постигнемъ въ всички отрасли на науката и да видимъ новитѣ резултати.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Сѣърби ще имате въ свѣта, но азъ послѣ ще ви видя, ще се зарадва сѣрцето ви, и радостѣта ви никой нѣма да отнеме“. Не мислете, че съ тия строго научни тези, върху които можемъ да философствуваме, можемъ да се спасимъ; не мислете, че съ онѣзи, строго научни тези, върху които можемъ да философствуваме, можемъ да се спасимъ; не мислете, че съ онѣзи строго научни истини и теории,

каквито има на изтокъ, каквито има и въ Европа, още неиздадени, останали отъ древността, или пъкъ съ онѣзи научни съчинения по математиката или геометрията, ще се спасятъ хората. тѣ сж погрѣбни, но това сж занимания за най-разумнитѣ хора. Само единъ великъ математикъ може да разбере тия математически истини. Само единъ музикантъ, и то не отъ обикновенитѣ, може да разбере тая музика. За музиката се иска душа! За поезията се иска душа! Въ великитѣ отрасли се искатъ велики души, които да разбератъ, какво нѣщо е науката, какво нѣщо е музиката или какво нѣщо е поезията.

Това е, което е подразбиралъ Христосъ подъ думитѣ, „радостта ви никой нѣма да отнеме“. Опитайте се нѣкой път да повлияете на окръжаващата сръда за добро. Защо не? Вие чакате да дойде спасението нѣкъдѣ отгорѣ. То е физическата страна. Слънцето не може да направи хората умни. Слънцето може да даде само животъ на хората, но не и разумность. Когато изгрѣе слънцето, майката се приготвява да даде урокъ на дѣтето си; разбойникътъ си приготвя пушката; вълкътъ се готви да разглежда, кждѣ има повече овци, та да ги нападне. Защо слънцето дава такива различни резултати? Значи, слънцето дава животъ, но не може да направи съществата добри. Не, има друго нѣщо въ слънцето, което още не е дошло. Въ слънцето има другъ, особенъ елементъ, който за сега е изгубенъ. Той иде сега! Той е Бенъ-Адетъ-Исабетъ. Въ сегашното слънце има животъ, но този животъ не е разуменъ. Седятъ хората и спорятъ, има ли Господъ, или нѣма.

Двама американски студенти, които скоро щѣли да свършатъ университетъ, единиятъ медикъ, другиятъ богословъ, спорятъ, дали има Господъ, или нѣма. Единиятъ поддържа, че нѣма Господъ; другиятъ поддържа, че има. Пътуватъ тѣ и се разговарягъ. Експресътъ минава надъ единъ мостъ, но се събаря въ рѣката, и двамата американски студенти се намирагъ на дъното на рѣката. Тамъ тѣ разрѣшиха въпроса, има-ли Господъ, или нѣма. И единиятъ, който поддържаше, че има Господъ, и другиятъ, който отричаше, се намѣриха на дъното на рѣката. Какво разрѣшиха тѣ? Считамъ за смѣшно да се разисква върху въпроса, има ли Господъ, или нѣма. Ще бжде смѣшно да доказвамъ на единъ човѣкъ, че майка го е родила. Не, мене не ме е раждала майка. Ама майка имашъ! Не, нѣмамъ никаква майка, азъ самъ се родихъ. Да, слѣдъ като те роди майка ти, и ти вече можеше самъ да се родишъ. Нѣма никаква философия въ това.

Скърбъ, казва Христосъ ще имате, понеже дѣцата се родиха такива, каквито майките не ги искаха. Учениитѣ ще иматъ скърби, понеже ученицитѣ имъ не излѣзоха такива, каквито ги искаха. Управниците иматъ скърби; свещеницитѣ иматъ скърби. Всички хора имагъ скърби. Отъ най-малките до най-големите сѣщества, всички иматъ скърби. Но когато дойде онзи Божественъ лжчъ, Божественото въ човѣка, като срещнешъ единъ човѣкъ ще знаешъ, че те разбира, че той има за тебе такова убѣждение, каквото и ти за себе си. Тогава ще дойде радостта въ човѣка. Да имашъ единъ приятель, но не само приятель на думи, а образецъ — туй е най-хубавото въ свѣта! Този

твой приятелъ трѣбва да бѣде внимателенъ, досетливъ, да има всички отлични качества. Този приятелъ трѣбва да бѣде поетъ, музикантъ, уменъ човѣкъ, философъ. Този приятелъ трѣбва да съдържа всичко най-хубово въ себе си, да разбира своята душа и да я пази тъй свята и чиста, както пази и своята душа. Това наричамъ азъ приятелъ, -- приятелъ въ всичкитѣ условия на живота ти.

И казва Христосъ на своитѣ ученици: „Азъ послѣ ще ви видя“. Христосъ имъ каза още: „Азъ имамъ голѣми страдания. И Христосъ мина прѣзъ страдания. Тогава, помнете, че всички страдания, които минавате сега, това сж само условия, за да познаемъ първата причина въ свѣта, да познаемъ разумното въ себе си, да познаемъ Бога. И когато Го познаемъ, ще се яви тази радостъ. Сега, още сега ще се яви тази радостъ. Всѣки единъ отъ васъ би опиталъ въ миниатюръ тази радостъ. Азъ не искамъ да излагамъ този принципъ, но казвамъ, че всѣки отъ васъ ще опита туй разумното въ свѣта.

Разправяше ми единъ лѣкаръ слѣдния фактъ: „Слѣдъ като лѣкувахъ единъ човѣкъ дълго врѣме, употребявахъ ту единъ, ту другъ методъ, прилагамъ методитѣ на най-виднитѣ професори, на най-виднитѣ учени, обаче положението на този боленъ отъ день на день се влошаваше. Азъ обичахъ този човѣкъ и нрѣдпочитахъ да умра вмѣсто нѣго. Тогава не вѣрвахъ въ нищо. Къмъ Бога да се обърна, не знаехъ какъ, другъ пътъ не бѣхъ се молилъ. Най-послѣ, обаче, си казахъ: Господи, ако съществувашъ, покажи ми единъ начинъ, какъ да

излѣкувамъ този боленъ! Получихъ отговора на молитвата си, приложихъ новъ методъ и успѣхъ.“ И дѣйствително, дошло му на умъ да употреби едно просто лѣкарство, което нѣма да ви кажа, но отъ тачъ насетиъ здравето на този боленъ се подобрило, той се съвзелъ напълно оздравелъ. Този боленъ не оздравѣ отъ лѣкарствата, но когато лѣкарътъ се обърна къмъ Бенъ-Адетъ-Исабета. Отъ тогава проработва въ него този законъ и дава своитѣ добри резултати. Този методъ е много простъ. Слѣдователно, ние, съврѣмненитѣ хора се нуждаемъ само отъ едно: да се обърнемъ къмъ Бога. Ако всички държавници биха се обърнали къмъ Бога съ молба: Господи, ние употребихме всички методи за поправянето на свѣта, кажи ни единъ начинъ, по който да оправимъ свѣта! Помогатъ ли се отъ сърце, този методъ ще дойде. Той е много простъ, но като го приложатъ, ще дойде Господъ въ свѣта и ще помогне на хората. Този законъ ще проработи и въ държавата, и въ църквата, и въ училищата — навсѣкждѣ.

Казватъ нѣкои: Господъ не се занимава съ духовни въпроси. Не, занимава се Той, но не тѣй, както духовницитѣ. Господъ се занимава съ науката, но не тѣй както ученитѣ. Господъ се занимава съ философия, но не тѣй, както философитѣ. Нѣкой считатъ свещеника за нѣщо особено. Какво значи на бѣлгарски езикъ думата свещеникъ? То значи: проявениятъ човѣкъ търси, ище нѣщо. Бѣлгаритѣ подъ свещеникъ подразбиратъ святъ човѣкъ — веръ де Шамъ, веръ де Багдаты. Свещеникътъ е човѣкъ, който се проявява, който търси Истината, който трѣбва да изпълнява воля-

лята Божия. Проповѣдникътъ е члвѣкъ, който раз-
 правя на хората Истината, разказва имъ, какъ
 трѣбва да живѣятъ. Който иска да служи на Бога,
 трѣбва да служи даромъ, а не за нѣкакви пари,
 да не се надѣва на онѣзи 10-20,000 лева, Който
 иска да служи на свѣта, на хората, то е другъ
 въпросъ, но който иска да служи на Бога, трѣбва
 да служи отъ любовъ. Любовта взима всичко, и
 любовта дава всичко. Да не мислите, че азъ да-
 ромъ ще работя за васъ. Не, азъ или всичко ще
 взема, или нищо. Не мислете, че даромъ ще мине.
 Съ даряване на една риза кръстникъ не се става.
 А сега, като дадатъ на кръстника една риза, каз-
 ватъ: дарили го. Подъ „риза“ азъ разбирамъ
 друго нѣщо. Когато нѣкой подпише една полица,
 какво разбирамъ подъ тази полица? Тази полица
 трѣбва да бѣде подписана отъ човѣкъ, който има
 тежестъ. Това азъ разбирамъ да подпише нѣкой
 за мене полица. Ако би се подписалъ заради васъ
 Рокфелдъ въ Америка, знаете ли, колко струва не-
 говия подписъ? Този подписъ струва милиарди,
 понеже голѣми богатства има той. Богъ казва:
 „Азъ ви написвамъ на своята ржка.“ Питамъ зна-
 ете ли, колко струва подписа на Бога? Той стру-
 ва толкова, колкото струва и цѣлата вселена. Пи-
 тамъ тогава: какво има да се съмнѣвате въ Бога.
 Писанието казва, че Господъ ви написалъ на сво-
 ята ржка. Но вие, малкитѣ философи, седите и
 философствувате: Господъ едва ли ще се занимава
 съ мене! Той за мене ли ще се грижи? Еди коп-
 си философи тѣй казватъ! Тия ваши философи да
 дойдатъ да се учатъ наново. Този подписъ струва
 толкова колкото цѣлата вселена.
 Всѣки единъ отъ васъ може да

направи този опитъ. да провѣри тази велика Истина. Но този човѣкъ, който ще прави опита, трѣбва да бѣде абсолютно честенъ, абсолютно справедливъ, абсолютно интелигентенъ, абсолютно благороденъ. Той трѣбва да бѣде човѣкъ, който е готовъ всѣки моментъ да изпълни волята Божия.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи този опитъ. Като направитѣ първия опитъ, като се срещнемъ, ние ще се разберемъ тѣй, какго се разбиратъ великитѣ музиканти въ единъ оркестъръ. Вие разбирате ли това нѣщо? Можете ли да се разбирате като нѣкои велики музиканти? Като седнете тамъ 30-40-50-100 първи цигулки, че като засвирятъ. като че една цигулка свири... Като засвирятъ ония 100 алта цигулки, като че една цигулка свири. Като засвирятъ онѣзи 100 тенора, като че единъ теноръ свири. Като засвирятъ онѣзи 100 баса, като че единъ басъ свири. Въ единъ симфонически оркестъръ не свирятъ 100 баса, но азъ ги взимамъ тѣй, това е малко прѣувеличение. И въ музиката има извѣстни пропорции. Но, каква точностъ, какво изпълнение има! Майстори сж тия хора! Друго нѣщо има въ този симфонически оркестъръ. Като се вслушашъ въ него, като че нѣщо отдолу свири, като че се разлива нѣкаква хармония и пакъ се губи; приближава се и се отдалечава. Владѣятъ тия хора своето изкуство! Подъ тѣхнитѣ тонове като че забравяшъ всичко и казвашъ: колко е хубаво- да се живѣе! Приятенъ е животътъ! Има смисълъ да се живѣе! Но, колко скърби имаха тѣзи музиканти, колко пати се кжсаха тѣхнитѣ струни! И затова днесъ всички казватъ: „Коренитѣ на знанието сж горчиви, но пло-

доветѣ — сладки.“ Въ началото ще имате скръбъ, а въ края ще имате радостъ.

Сега, азъ искамъ всѣки единъ отъ васъ да има своя цигулка, че като засвирите всички подъ онзи хармониченъ тактъ на великия капелмайсторъ, да се проявите като майстори и така да засвири-те, че вашата скръбъ да се прѣвърне на радостъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 1 мартъ
1925 г. гр. София.

МОЕТО ЦАРСТВО.

21.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сарафову № 1

Моето царство.

Отговори Исусъ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“.

Има само единъ истински пътъ за разбиране на Истината, а не много пътища. Многото пътища, това сж притоци на единния пътъ. Нѣкои казватъ, че въ царството Божие може да се влѣзе прѣзъ много пътища. — Може. И привеждатъ онази поговорка, че всички пътища водятъ за Римъ. Не, само чрѣзъ единъ пътъ може да се отиде до Римъ, не чрѣзъ много пътища. За развиване на органическитѣ същества има само единъ пътъ. Начинитѣ, срѣдствата сж различни, но единъ е пжгътъ, по който животътъ идва въ свѣта. Всички онѣзи хора, у които съзнанието е пробудено, които искатъ да разрѣшатъ не задачата за небето, но които искатъ да разрѣшатъ задачата на земята, задачата на земния животъ, трѣбва да я разрѣшатъ по пътя на Истината. По нѣкой пътъ сж много смѣшни разсжжденията на всички хора изобщо: както разсжжденията на всички философи, тъй и разсжжденията на всички вѣрующии хора. Запримѣръ, човѣкътъ, на когото Господъ е далъ

очи да вижда, какво и свѣтлина да различава, казва: дали ще мога да виждамъ, като излѣза вънъ? Чудно нѣщо! Че отъ тебе зависи! Не си слѣпъ, очи имашъ, свѣтлина имашъ, излѣзъ вънъ! Да задава такъвъ въпросъ нѣкой човѣкъ, който нѣма здрави очи, разбирамъ, но да го задава човѣкъ, който има здрави очи, това е смѣшно. Пита нѣкой: дали ще намѣря Истината, дали ще намѣря пътя къмъ Бога? И слѣдъ туй си отговаря: този пътъ е непостижимъ, не трѣбва да се ходи по него. Изисква се дълго врѣме, изискватъ се много жертви; по добръ човѣкъ да си седи въ къщи. Кои даватъ такъвъ отговоръ? — Така отговарятъ ученитъ дѣца, философитѣ дѣца. Защо? — Всѣкога, когато майката иска да свърши нѣкоя много важна работа, дѣтето ѝ казва: мамо, не ходи на работа, сгрой ся тукъ, Господъ ще промисли за насъ, все ще ни пусне нѣщо отпѣкждѣ. Ами че като ти е далъ Господъ рѣцѣ, Той е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ очи Господъ, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ умъ Господъ, е промислилъ за тебе. Ами че като ти е далъ Господъ сърце, е промислилъ за тебе. Ами че като е вложилъ Господъ воля въ твоята душа, Той е промислилъ за тебе. Смѣшно е, когато нѣкой, като седне на трапезата, дѣто му сложили нѣкое хубаво ядене, пита: дали ще мога да ямъ отъ това ядене? — Опитай се! Слѣдователно, всѣки може да яде, стига да се опита. Азъ не съмъ виждалъ човѣкъ, който не може да яде. Само умрѣлитѣ не ядатъ, но по нѣкой пътъ, вечерно врѣме, и тѣ хлопатъ, искатъ да ядатъ. —

лигѣ ядатъ, само че не ядатъ като животѣ хора,
но по свой начинѣ.

Ще ви приведа единѣ смешенѣ фактѣ. Прѣди
нѣколко години, единѣ бѣлгаринѣ, малджия, отъ
ново-загорскитѣ села, идва при менѣ да се освѣ-
доми за Истината, да намѣри Божия пѣтъ, но гле-
дамѣ, въ неговия умѣ седи мисльта, какѣ да
използува моята дарба, да научи, гдѣ има пари,
та като му кажа, гдѣ има пари, да отиде да ги
разкопае и да си поправи работитѣ. Каза ми: еди-
на кое си мѣсто отъ 20 години азѣ търся имане
и отъ прѣди една година успѣхѣ да изкопая единѣ
трапѣ отъ $\frac{1}{2}$ клм. дълбочина, но нищо не мо-
жахѣ да намѣри до сега. Казвамѣ му: ако ти бѣше
използувалѣ тия 20 години, за да прѣкопаешѣ и
обработишѣ едно лозе отъ 10-20 декара, до сега
щѣше да имашѣ голѣмо богатство. Но, казали му
нѣкои, че нѣкъдѣ си има заровено голѣмо богат-
ство, и той търси. Дълго врѣме се молилѣ, мо-
лилѣ на Бога, да му покаже. гдѣ е заровено то-
ва богатство. Една вечерѣ сънува слѣдния сънѣ:
дохожда при него единѣ ходжа, който му казва:
еда слѣдѣ мене, азѣ ще ти покажа, кѣдѣ е заро-
вено имането. Тръгва той слѣдѣ ходжата, и тък-
мо дохожда до онова мѣсто, дѣто били заровени
паритѣ, прѣдѣ него се изпрѣчва единѣ бѣлгаринѣ
комуто ималѣ да дава нѣколко хиляди лева. Каз-
ва му: плати ми дълга си! — Остави ме сега,
послѣ ще ти платя, този ходжа ми показва, гдѣ
има заровено имане. — Не, сега ще ми платишѣ!
Остави ме, моля ти се, ще пропустна случая. —
Не, или сега, или нѣма да те пусна. Заглавич-
кватѣ се двамата, и той, като се стресва, събужда

се, поглежда наоколо си, нѣма ходжата. Гдѣ се намѣри този бѣлгаринѣ съ дълга си? Такива сѣ нашитѣ разсѣждения, като на този бѣлгаринѣ, който дохожда да си иска дълга. Та, този малджия ме пита: ти не можешъ ли да ми кажешъ гдѣ е това мѣсто, което ходжата искаше да ми покаже?

Стремежътъ за богатство е единъ вътрѣшенъ потикъ. Ние, обаче, трѣба да изяснимъ на хората въпроса, защо искатъ да бѣдатъ богати. Защо нѣкои хора искатъ да бѣдатъ знатни въ свѣта? — Иматъ извѣстенъ вътрѣшенъ стремежъ. Защо нѣкои хора искатъ да бѣдатъ музиканти, писатели, поети? — Иматъ извѣстни потици за това. Кога сѣ се зародили тия потици, и какъ сѣ се зародили, съврѣменната наука не може да ни даде правилни разумни обяснения. Тя не може да обясни произхода на потицитѣ, които съществуватъ въ човѣшката душа. Ние мислимъ, че всичко е само отъ този свѣтъ, че само земниятъ животъ може да разрѣшава въпроситѣ. Ако е така, питамъ. какви социални въпроси може да разрѣши единъ вълкъ? Какви социални въпроси могатъ да разрѣшаватъ млѣкопитающитѣ изобщо? Какви социални въпроси може да разрѣши единъ орелъ, или единъ гълъбъ, или една овца, или една гургулица, или една риба? Тѣ нали живѣятъ на земята? Щомъ всичко се рѣшава на земята, тѣ трѣбва да могатъ да разрѣшаватъ земнитѣ въпроси.

Послѣ, когато дойдемъ до онзи инстинктъ, който съществува у животнитѣ, ние мислимъ, че той е така механически наслѣденъ у тѣхъ. Не е така. Съврѣменната наука не може да ни покаже,

прѣди колко хиляди години паякътъ се научилъ да тъче своята тънка нишка; съврѣмнената наука не може да ни покаже, гдѣ и какъ се е научилъ паякътъ да образува тази толкова лѣпкава и издържлива течностъ, съ която тѣй да споява нишките си, че и най-едритѣ мухи и брѣмбари да се ловятъ на нея, безъ да я кжсатъ. Кога е научилъ той това изкуство? И днесъ, при това си изкуство, като си прави тѣзи нишки, мисли ли? — Мисли, разбира се, но неговата мисль е съвършено ограничена. Питамъ тогава: между този паякъ, който тъче така своята мрѣжа, и между единъ човѣкъ, който гради своята кжща и си отглежда овци, говеда, има ли нѣкаква разлика? — Нѣма разлика. Паякътъ тъче мрѣжата си, за да лови мухи и да се храни съ тѣхъ; и човѣкътъ също: гради кжщи, отглежда овци, говеда, за да се храни. Значи, нѣма разлика. Когато паякътъ хване една муха, вие казвате: тичайте, че паякътъ хвана една муха! Какво право има той да лови мухитѣ? Казвамъ: когато вие хванете една овца и тя блѣе, какъ оправдавате своята постыжка? — Оправдавате я по разни начини. Материалистътъ казва? необходимо е тя да умре, да се жертвува заради мене. Религиознитѣ хора казватъ: тѣй е наредилъ Господъ! Щомъ Господъ е опрѣдѣлилъ за васъ, да колитѣ овцитѣ, така е наредилъ и за паяка, да лови мухитѣ.

Сега идва великото противорѣчие на живота. Ние искаме да бъдемъ свободни. Какъ ще бъдемъ свободни, когато не знаемъ Истината? Може ли онзи човѣкъ, на когото ушитѣ не сж здрави, да слуша, да бжде свободенъ? Може ли онзи човѣкъ,

на когото умътъ не е отворенъ, не е просветенъ, да бжде свободенъ да разрѣшава онѣзи съществени въпроси, необходими за благо на неговия животъ? Дѣто и да сте днесъ на служба, или въ каквато партия, или въ какъто религиозно общество да сте членъ, турете вашитѣ разбирания за живота малко на страна ще видите, че всичко зависи отъ способността, която притежавате, всичко зависи отъ вашата сила. Питамъ: отъ гдѣ ще вземете тази сила?

Христосъ отговаря на Пилата: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“.

Всички съврѣмenni хора искатъ да установятъ едно царство на земята и затова царство се биятъ.

Христосъ казва. „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Въпросътъ е ясенъ. Ние нѣма какво да се занимаваме съ онзи прѣвратъ, който става въ свѣта. Защото, ако единъ човѣкъ убива едно, той убива вторъ, другъ пъкъ убива трети, четвърти и т. н. милиони хора може да се избиятъ, както сж избити, пъкъ и още толкова хора може да се избиятъ, обаче свѣтътъ по този начинъ не се оправя. Това е методъ само за царствата на земята. Това изискватъ само царствата на земния животъ.

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Нашитѣ закони не сж за тия мѣрки, да се биятъ хората. Ето, азъ съмъ на ваше разположение, казва Христосъ, може да биете, колкото искате. И какво опита Христосъ на земята? — Опита, до колко римската империя бѣше справедлива. Римлянитѣ имаха най-добритѣ закони тога-

ва, даже и до днесъ у насъ се изучава римското право.

„Моето царство“, казва Христосъ, „не е отъ този свѣтъ“. Царството подразбира най разумното нѣщо, което може да се прояви у човѣка. Имаме царства растителни, имаме царства животински, имаме царства и човѣшки. Слѣдователно, отъ всички тѣзи царства до сега на най-висока степенъ на развитіе седи царството на човѣшкия духъ. По неговия образъ сѣ се създали всички други царства. Всѣки се стрѣмелъ да внесе този образъ вътрѣ въ своята държава.

Сега нѣкои хора иматъ съвършено прѣвратни мѣнния, прѣвратни разсуждения. Свѣшно е запричѣръ това, което съврѣменната медицина, съврѣменната наука, подържа: че при всѣка най-малка болка трѣбва да се прави операция. Прѣдставете си че ме заболи най-малкия прѣстъ и отида, та се покажа на нѣкой лѣкаръ. Той казва: работата ще се усложни, затова, за да не загине цѣлата рѣка, а отъ тамъ и цѣлото тѣло, трѣбва да се отрѣже прѣста. Хубаво, за да се запази цѣлото тѣло, отрѣжатъ ми единия прѣстъ, оставамъ съ четири прѣста. Работата не се свършва съ това. Има другъ законъ: тази болка ще се прѣнесе по сичнатиия и на другата рѣка. Слѣдъ нѣколко години ме заболява най-малкия прѣстъ на другата рѣка. Какво ще направятъ? — И него ще отрѣжатъ. Последъ? Слѣдъ врѣме ще ме заболи вторъ прѣстъ. И него ще отрѣжатъ. И тѣй, прѣстъ слѣдъ прѣстъ ще ме заболяватъ и ще ги рѣжатъ единъ слѣдъ другъ. Добрѣ, слѣдъ всичко това, какво ще се добие? Всѣки ще каже: това е глупава работа!

Глушава работа, но това е, което съвременните хора, разумните хора на 20 векъ, вършатъ. Това вършатъ всички културни християнски народи. Защо? Тѣ знаятъ и виждатъ, че не е разумно, но казватъ; трѣбва да се отрѣже този прѣстъ! И цитиратъ тогава стиха, дѣто Христосъ казва: „Ако те съблазни окото ти, извади го! Ако те съблазни ржката ти, отрѣчи я“! Е, хубаво, ако изтълкуваме буквално Христовитѣ думи, аие ще извадимъ ужасенъ моралъ. Ами че Христосъ на друго мѣсто казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Какъвъ моралъ ще извадимъ отъ тия думи? Какъ ще разберемъ Христовото учение? Слѣдователно, всички онѣзи думи, съ които Христосъ си е служилъ, сж иносказателни. Запримѣрь, Той употребява думитѣ: „Ако се не родите отъ Духъ и вода“. Какво означава водата за онѣзи, които не сж запознати съ онази дълбока источна философия? — Нищо особено. Не, водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено състояние, на Нирвана, онова будическо, онова мистическо състояние, въ което е вложенъ животътъ, въ което е вложено безсмъртието. Значи, водата изразява будическото състояние, будическото тѣло на човѣка. Казватъ: „водица“ — будическо. Слѣдователно, ако не се роди нѣкой отъ онова будическо състояние, нѣма да има животъ въ себе си. Казва се: отъ вода роденъ. Какво означаватъ у насъ думитѣ „отъ вода роденъ“? Щомъ се обърне нѣкой къмъ Господа, както това става у баптиститѣ, запримѣрь, веднага ще му кажатъ: хайде сега да те потопимъ въ вода! Потопяватъ го три пѣти въ водата. Не, не се раждатъ така хората. Родениятъ отъ Бога не

умира; родениятъ отъ човѣка умира. Това е важно! А сега какво правятъ? Кажатъ нѣкому: ела при насъ, ще се родишъ! Казватъ за нѣкого: той се роди отново. Защо, какъ? — Потопили го въ вода. Не се минатъ 5 — 6 години, гледашъ го, той се върналъ въ свѣта. Казватъ: какъ стана тази работа? — И отъ „роденитѣ слага тази работа. Не става така тази работа, има нѣщо, което не е разбрано. За да се роди единъ човѣкъ, не е достатъчно да го потопишъ въ водата. Това е кжпане, разбирате ли вие? Това не е раждане!

Има много философи, които разрѣшаватъ въпроситѣ както баптиститѣ, както проповѣдниците. Потопятъ човѣка нѣколко пжти въ водата и го направятъ философъ. И послѣ цитиратъ: тѣй казва еди-кой сп философъ. Философитѣ на древността сж говорили отлични работи, но трѣбва да се разбира тѣхния езикъ. Тѣзи философи не сж били глупави хора. Дълбочина имало въ тѣхъ! Нѣкои отъ тѣхъ сж били отлични хора, живѣли сж единъ напълно трезвъ, напълно чистъ животъ. Тѣ сж пожертвували живота си за своитѣ идеи. И всѣки отъ васъ, който живѣе за една идея, а не е готовъ де умре за нея, той не разбира нищо отъ тази своя идея. Философията, изобщо, е единъ методъ за подигане на човѣчеството. И тогава върещитѣ, религиознитѣ, проповѣдниците сж намѣрили единъ стихъ отъ Писанието, който казва: „гледайте да не ви заплете нѣкой съ свѣтската мѣдростъ, защото знанието възгордява“. Слѣдователно, туй което ви е казало Писанието, дръжте го и не се бойте! Така може да е за дѣцата; така може да е за онѣзи, които се хранятъ съ мѣ-

ко, по онѣзи, които искатъ да разбератъ Истината, не може да мислятъ така.

Христосъ разрѣши единъ важенъ въпросъ, като казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“ Е, какво е това царство, на какво е основано? — Това царство има само една врата. Сега нѣкои може да ми възразятъ, че Иоанъ казалъ, какво това царство имало четири врати. Иоанъ е правъ, но азъ казвамъ: това царство има само една врата, прѣзъ която хората излизатъ и влизатъ. Само една врата има за това царство! Може да има и друга врата но тя е за ангелитѣ; прѣзъ нея тѣ слизатъ и възлизатъ къмъ Бога. Азъ мога да обясня думитѣ на Иоана, защо това царство има четири врати, но ние не можемъ да влѣземъ прѣзъ тѣзи четири врати; за насъ има само една врата, прѣзъ която можемъ да влѣземъ въ царството Божие. И Христосъ казва: „Само родениятъ отъ Духъ и вода може да влѣзе въ царството Божие“, т. е. въ туй будическо поле, въ туй будическо тѣло. Въ туй будическо тѣло царува Любовта. Слѣдователно, на мой езикъ прѣведено, Христосъ казва тъй: всѣки човѣкъ, който не е роденъ отъ Любовь и Мъдрость, не може да влѣзе въ царството Божие. Този човѣкъ, който се роди по този начинъ, отъ вода и духъ, майка му нѣма да живѣе отвънъ. Неговата майка ще живѣе вътрѣ въ него. И неговиятъ баща ще живѣе вътрѣ въ него. Слѣдователно, той ще бѣде самъ роденъ. Той нѣма да има никакви външни заблуждения. Ще го питатъ хората кждѣ е майка ти? — у мене. Кждѣ е баща ти? — у мене. Хората ще кажатъ: какъ тъй! Нашитѣ майки и бащи

сж отвѣнѣ, тѣ се раждатѣ и умираѣ. — Може, но моитѣ майка и баща не се раждатѣ, ни умираѣ. Слѣдователно, нѣкои питатѣ: гдѣ е Господѣ? — въ душата ми. Гдѣ е душата ти? — Тя е въ връзка съ тѣлото ми. Като говоря за тѣлото, азъ не разбирамъ тѣлото въ букваленъ смисълъ. Азъ мога да бѣда и въ тѣлото, и извънъ тѣлото. Азъ съмъ въ този салонъ, азъ съмъ и извънъ този салонъ. Азъ съмъ въ слънчевата система, азъ съмъ и извънъ слънчевата система. Азъ съмъ въ козмоса, азъ съмъ и извънъ козмоса. Разбиратѣ ли, какво значи това? Разбиратѣ ли, каква е тази философия? — Ще я разберете. Извънъ земята съмъ; извънъ слънчевата система съмъ; извънъ козмоса съмъ. Къдѣ съмъ? — Моето царство не е отъ този свѣтъ. Защо? Защото всичкитѣ свѣтове съставляватъ царствата на материялниятъ свѣтъ. Това сж училища за упражнения. И когато въ невидимиятъ свѣтъ на нѣкой духъ дотегне тамошниятъ животъ, казано на нашъ езикъ, явява се у него желание за едно малко разнообразие; тогава го пращатъ да слѣзе малко на земята. Когато иска малко почивка, облича се въ материална дреха и дохожда тукъ на земята въ извѣстна форма, и послѣ, като се върне горѣ, казва: направихъ отлична разходка въ едно отъ земнитѣ царства.

Вие сега ще ми кажете: ама туй, което говоришъ вѣрно ли е? Азъ ще ви запитамъ: ами туй, въ което вие вѣрвате тѣй ли е? Вие ще ми кажете: ама туй, което ти мислишъ, вѣрно ли е? И азъ ще ви запитамъ: ами туй, което вие мислите, вѣрно ли е? — Не е вѣрно. И продължавате: шомъ нашето не е вѣрно, и твоето не е

вѣрно. Не, въ математиката има единъ законъ: двѣ нѣща въ единъ и сжщъ моментъ не могатъ да бждатъ невѣрни. Щомъ едното е невѣрно, другото е вѣрно. Ако вие сте на правата страна, азъ съмъ на кривата. Ако вие сте на кривата страна, азъ съмъ на правата. Има такъвъ законъ, и въ него нѣма никакво изключение. Туй можемъ да докажемъ и математически, можемъ да докажемъ и геометрически. Понеже нѣщата на физическото царство, въ което живѣемъ, сж илюзорни, недѣйствителни, нереални, тѣ сж и промѣнчиви. Затова ти не можешъ да се основавашъ на твоето богатство; ти не можешъ да се основавашъ на твоето щастие. Слѣдователно, по сжщия законъ, реално е само туй, за което Христосъ говори. Реално е само онова царство извънъ земята; реално е само онова царство извънъ слнчевата система; реално е само онова царство извънъ козмоса.

И сегашнитѣ учени хора се намиратъ прѣдъ едно безизходно положение, запитватъ се: дали сжществуватъ други свѣтове, освѣнъ тия, които ние виждаме? Добрѣ, какво ще кажете вие, когато видитѣ, какъ ангелитѣ насочватъ телескопитѣ отъ своя свѣтъ и наблюдаватъ звѣздитѣ, слнцето и други небесни тѣла? Нѣкои отъ васъ може да не вѣрватъ, че сжществуватъ ангели, че могатъ да си служатъ съ телескопи и да си правятъ своитѣ научни изслѣдвания. Може да не вѣрватъ, но фактъ е, че тѣ насочватъ своитѣ телескопи и наблюдаватъ. Какво ще кажете тогава? Тѣхното небе, и нашето небе едно и сжщо ли е? — Не е. Това сж разсѣждения само за онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено; вие

трѣбва да знаете, че има велики въпроси, съ които трѣбва да се занимавате и да рѣшавате; да се радвате, че знаете, какво има неразрѣшени въпроси, въ които седи щастието на земята. Щастието ви, богатството ви не е въ това, което имате сега, Знаете ли на какво мяза сегашното ваше богатство? Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който ми разправяше единъ мой приятелъ. Дълго врѣме се молилъ той на Бога, да му изпрати пари по нѣкакъвъ начинъ. Най-послѣ, една вечеръ, въ врѣме на сънъ, идва единъ ходжа при него, донася му една торба съ злато и му казва: чухъ молбата ти, дръжъ тѣзи пари! Хваща той тази торба, държи я здраво и си казва: е, помогна ми най-послѣ Господъ. Но, като се събужда, какво вижда? — Хваналъ чаршафа на леглото си и го държи. Всичкото ви богатство е въ вашия чаршафъ. Щомъ се събудите, ще видите, че то е една илюзия. Човѣкъ казва: азъ мисля, че всички въпроси сж разрѣшени. Да, мисли, че всички въпроси сж разрѣшени, докато е въ ржцѣтъ му торбата съ златото, но като се събуди, въ будния си животъ вижда, че това е чаршафътъ въ ржцѣтъ му. Питамъ: какъ станаха паритѣ на чаршафъ? Нѣкои отъ васъ казватъ: ние да си имаме парички та да видите зло ли ще ни е? Азъ ще ви задамъ слѣдния въпросъ: прѣдставете си, че вие сте на Титаникъ, този голѣмиятъ английски паракходъ, който потъна прѣди нѣколко години въ Атлантическия океанъ, и азъ ви дамъ една голѣма торба отъ 30 клгр. злато, да осигуритѣ баща си, майка си, жена си, дѣцата си, па и себе си, добръ ли ще ви бѣде? Ще се радвате ли, че сте

осигурени? А, ще се осигурите! На дъното на океана ще отидете! Ония вълни тамъ на океана ще ви научатъ на много работи. Азъ не искамъ да извадите криво заключение, че трѣбва да напуснете живото, но искамъ да ви сира на мисълъга, да разсждавате разумно. Прѣдставете си, че съ този нараходъ ние влѣземъ въ океана и се намираме надъ развалнуванигѣ вълни. Питамъ: можемъ ли да разрѣшаваме въпроситѣ на Канта, или въпроса коя църква е най-права — дали тази на православиятѣ, или на протестантигѣ, или на католицитѣ или на баптиститѣ, будиститѣ, или кои и да сж други? При вълнитѣ може ли да се разрѣшаватъ такива въпроси? Може ли да разрѣшаваме, кое царство отъ съществуващитѣ на земята ще вземе надмощие? Не, избавлението, спасението е най-съществениятъ въпросъ въ този моментъ. Нито православието, нито евангелизмътъ, нито католизъмътъ, нито будизъмътъ, нито българщината, нито кой и да е другъ въпросъ въ този моментъ може да представлява въпросъ за разрѣшение. Първиятъ потикъ въ този моментъ е да спаси живота си, който Богъ е вложилъ въ мене. Да освободя живота си и да излѣза на брѣга; да излѣза вѣнъ отъ тази опасностъ! — това е първото нѣщо, което съществува въ моята мисълъ и въ цѣлото ми същество. Слѣдъ като стѣпя на брѣга, тогава ще ми дойдатъ на ума другитѣ въпроси. Слѣдъ като излѣза благополучно на брѣга, ще се зароди у мене едно щестлавие, ще кажа: чакай сега да опиша всичкитѣ свои страдания! И започвамъ да пиша: тръсъ-тръсъ-тръсъ-лети онова перо по гладката хартия! Описвамъ патилата си прѣзъ 4—5

деневното си прѣкарване на Титаникъ. Всички четагъ и казвагъ: геройство! Не, половината отъ това не е вѣрно. Той ще пише, че въ този моментъ се молил за България; че въ този моментъ се молил за спасението на църквата; въ този моментъ се молил за евангелизъма; въ този моментъ се молил за примиряването на църквитѣ и т. н. Това е бошь-лафъ, празни приказки! Вѣрното е, че въ този случай, когато е билъ въ вѣднѣтъ, той мислилъ единствено, какъ да се избави, а слѣдъ като е стъпилъ на брѣга, мислилъ е за всички останали работи. Въ водата, въ мжнотнитѣ мислимъ друго яче, а извънъ мжнотиятъ мислимъ пакъ друго яче. И дѣйствително, за да намѣримъ нхтя, Господъ трѣбва да ни тури при едни велики изпитания, за да имаме само единъ методъ, по който да Го търсимъ и да Го намѣримъ —

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Слѣдователно, Неговото Царство е истинското Царство, основано на Любовь и на Мъдрость. Въ тази Любовь нѣма прѣсищане, както въ любовта на земята. Тукъ на земята хората се прѣсищатъ много скоро, и всички хора страдатъ отъ прѣсищане. Дойде ви единъ приятелъ, вие го угощавате, приемате го много добръ, много любезно. Постои една седмица, и вие му се насичате, казвате: дано си отиде вече, доста тия угощения. Той започва да се свива, стѣга го нѣщо и си кизва: трѣбва да си вървя вече, прѣкаляхъ го. Любовта ви може да изтрае една, двѣ седмици, най-много 20 дни, и ако приятелътъ ви е доста неблагоуразуменъ, вие започвате да казвате: ние искаме да отидемъ малко на курортъ; ще

ни извините, но условията сж такива. Жената, дѣцата малко не сж добрѣ, иматъ нужда отъ бани, отъ чистъ въздухъ, отъ малка промѣна; иначе нѣмаме нищо противъ да ни погостувате още — ще ни извините. Туй не е вѣрно, това е една малка лъжа. Въ туй отношение, нѣмаме право така да постапваме. Любовта е внимателна.

Едно отъ великитѣ качества на Любовта, на Истината е това, че тя е много внимателна, гледа да не станемъ никому досадни. Благородство трѣбва да имаме! Азъ сега говоря за хора, които се познаватъ. Нѣма какво да се лъжемъ. Дойде нѣкой казва: какво мислишъ? — Мисля туй, което Любовта изисква; мисля туй, което Мъдростъта изисква. Казватъ: да не мислишъ нѣщо криво. Ако азъ подържамъ една крива мисль въ ума си, тя ще ме подигне ли? — Не, ще пострадамъ. Всѣко едно прѣстѣпление, което направи човѣкъ, не го подига, но го погубва. Може да кажемъ, че всички криви разбирания, всички криви убѣждения у насъ произтичатъ отъ нееднаквото разпрѣдѣление на материята въ нашето тѣло. Материята, силитѣ у насъ ~~не са~~ ^{не са} еднакво разпрѣдѣлени. Питамъ: ако въ нашата кръвъ се намѣри повече желѣзо, какво ще стане? Ще искате да се биете непременно. Онѣзи дѣца, у които има повече желѣзо, все ще намѣрятъ нѣкого, върху когото да опитатъ силата си: ту свои братчета, ту свои сестричета, или нѣкои другарчета изъ махалата все ще има скубане косп, все ще има прѣснати глави. Казватъ: много буйно е туй дѣте! Казвамъ: повече желѣзо има. Слѣлователно, въ желѣзото се крие тази взривна сила. Други хора пъкъ сж много подозрителни.

Въ тѣхния организъмъ има повече олово. То внася тази подозрителностъ, тази отрова въ тѣхъ. Е, какво да се направи съ тѣхъ? — Ще пзвадите излишното олово отъ ума имъ. Какъ? — Има методи за това. Да допуснемъ, че въ кръвта на нѣкого има чрѣзмѣрно мѣдъ, бакъръ, какво ще породѣи тя. — Неустойчивостъ въ чувствата. Нѣкои питатъ: отъ какво се ражда неустойчивостъта въ човѣшкитѣ чувства? — Отъ излишната мѣдъ, отъ излишния бакъръ въ кръвта, който прѣдизвиква тия отравяния. Затова хора, у които ставатъ такива отравяния отъ излишния бакъръ, трѣбва да ги калайдисатъ, за да ги прѣдпазятъ отъ смъртъ. Така правятъ и съ бакърениѣ сѣдове. Всички тия елементи сѣществуватъ въ човѣка, но въ извѣстни пропорции. Единствениятъ елементъ, който за сега произвежда най-малко страдания на човѣка, то е присѣтствнето на златото въ неговата кръвъ. То е елементътъ на слѣнцето, Златото произвежда алчностъта въ човѣка — желанието му да има, да придобива все повече и повече. Който има много злато, има стремления само да печели, да трупа. Тѣй щото, всички елементи, всички метали специално, сѣществуватъ несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ човѣшката кръвъ, въ неговата нервна система, въ клѣткитѣ му. Всички метали, тѣй несъразмѣрно разпрѣдѣлени въ организма на човѣка, произвеждатъ тия дисонанси, тия дисхармонии, които виждаме днесъ въ свѣта. Това нѣщо сѣ учили още въ врѣмето на египтянитѣ, още въ врѣмето на Трисмагистерсъ, както и въ врѣмето на старитѣ християни. Тази наука сѣ изучавали, съ цѣль да знаятъ, какъ да се обновяватъ, какъ да неутра-

лизиратъ врѣдното влияние на елементитѣ въ сѣна-
низма си. И когато богатитѣ се стремятъ къмъ бо-
гатство, ние не разбираме това външно богатство.
Нѣкой направи днесъ една къща, утре я продаде
иска да спечели. Направи втора и нея продаде, за-
да спечели още. Той може да направи много къщи
да ги продава една слѣдъ друга, да спечели и ми-
лиони отъ тѣхъ, но за насъ, това не е богатство.
Онзи излишекъ, който човѣкъ има въ своята кръвъ
трѣбва да го остави на природата, тя да разно-
сага съ него, както знае, а за себе си да остави
само този материалъ, който е необходимъ за не-
говата кръвъ, който е необходимъ за подържане
на неговия животъ.

И тъй, казвамъ: тия учени хора, които сега
изучаватъ живота на растенията, живота на жи-
вотнитѣ, правятъ едно опущение, което за въ бж-
деше трѣбва да избегнатъ. Запримѣръ, чета въ
нѣкоя биологическа книга, че нѣкой микроби има-
ли по 120 стомаха. Казвамъ: на една такава мал-
ка микроба защо ѝ сж толкова стомаси? Ние съ
единъ стомахъ едва се справяме, а тѣ съ 120
стомаси какво правятъ, какъ се справятъ? И то-
гава, една вечеръ въ класа на младитѣ казвамъ:
едно врѣме е сѣществувалъ единъ паякъ съ 25
милиона очи. Тѣ ме питатъ: възможно ли е това?
Не, азъ измислихъ това. Въ сжщность, има сжщест-
ва, които иматъ 25 милиона очи, но не се отнася
това до този паякъ, Въпросътъ за този микроско-
пически паякъ седи друго-яче. Подъ 25 милиона
очи азъ разбирамъ силата, интензивността на зрѣ-
нието, съ което човѣкъ може да прониква въ нѣ-
щата.

И казва Христосъ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“. Вашето царство е да убивате, да осъждате хората. Вие имате войници, силни народи сте, броеге милиони хора, а моето царство почива на съвсѣмъ други принципи, на миролюбиви принципи. Сега нѣкои си мислятъ: тия хора все за Бога говорятъ, все за благодѣтели минаватъ, но тамъ, подъ тѣхната овча кожа, вълци се криятъ. Тѣ сж вълци, облѣчени съ овчи дрехи. Хубаво, може да е вѣрно, може и да не е вѣрно. Кое е вѣрното, обаче? Вълкътъ си е вълкъ, макаръ че е съ овча кожа облѣченъ; и овцата си е овца, макаръ че е съ вълча кожа облѣчена. Нѣщата не могатъ да се измѣнятъ. Въ даденъ моментъ човѣкъ не може да бѣде и вълкъ, и овца; или е вълкъ, или е овца.

Питамъ: въ този моментъ, когато Христосъ казалъ на Пилата, че моето царство не е отъ този свѣтъ, какво искалъ да каже Той? Той самъ обяснява понадолу: ако моето царство бѣше отъ този свѣтъ, и моитѣ слуги, като васъ щѣха да се биятъ заради мене. Онѣзи, които ме обичатъ, тѣ сж съ мене, тѣ ще носятъ моитѣ тегоби, но ние не си отмѣщаваме, ние не убиваме. Сега, нѣкои отъ васъ ще направятъ слѣдното възражение: ако невидимиятъ свѣтъ е толкова силенъ, защо не поправи свѣта, невидимия свѣтъ, това царство, за което говори Христосъ, може да поправи свѣта, но у човѣка има една чѣрта, която Богъ му далъ, тя е свободата, да се проявява свободно. Човѣкъ е свободенъ на своитѣ избори. Това е човѣщина! Разбирате ли? Ако Богъ би лишилъ човѣка отъ рѣцѣ, отъ крака и би му далъ само мозъкъ, само едно голо съзнание, какви прѣстѣпления би правилъ той! Прѣдставете си, че чо-

вѣкъ има едно въздухообразно тѣло, какво прѣстѣпление би могълъ да направи съ него? — Никакво. Но ако той има тѣло, каквото е сегашното, той би могълъ да извърши хиляди прѣстѣпления на подобнитѣ си. Слѣдователно, прѣстѣплението не е физически актъ, той е духовенъ актъ. Най-първо човѣкъ намисля да направи нѣщо послѣ го пожелава и най-послѣ го реализирва. Слѣдователно, физическиятъ свѣтъ е свѣтъ на провѣрка. Когато Богъ иска да опита, какво мислятъ нѣкои отъ напрѣдналитѣ същества, т. е. тѣ сами да се опознаятъ, Той ги изпраща въ физическия свѣтъ, гамъ да се видятъ, кой какво струва. Значи, материалниятъ свѣтъ е една провѣрка и за добритѣ, и за лошитѣ хора. Тѣй щото, когато питате, защо сте дошли на земята, ще знаете, че сте дошли да се опознаете, какви сте — нищо повече. Това е цѣлата Истина. Съвършени трѣбва да бждемъ! Като се позная, че съмъ човѣкъ, трѣбва при всички изпитания на живота си, да служа само на Бога, да слѣдвамъ само една идея и, като мина презъ всички изпитания и не се подамъ нито по умъ, нито по сърце, нито по воля на всички изкушения, ще позная какъвъ съмъ. Изкушенията ще дойдатъ, нищо отъ това. Онѣзи вълни, които се бушуватъ прѣдъ насъ на парахода, нека се бушуватъ, но параходътъ трѣбва да си върви напрѣдъ, нека цепи тия вълни и да олива къмъ онова пристанище, дѣто ще намѣри своето спасение. Параходътъ ще се подига нагорѣ надолѣ, ще се клати на лѣво — на дѣсно отъ тия вълни, но нѣма нищо, нека се подига, нека лавира, но той не трѣбва да допусне, щото водата да влѣзе вътрѣ въ него. Туи

е Божественото. Само така вие ще се намѣригевъ Царството Божие. Не се лъжете! Вие още въ този си животъ знаете, какви сте. Има единъ великъ законъ, има едно велико правило, въ което нѣма никакво изключение: Богъ знае всичкитѣ помисли не само на хората, но и на всички възвишени същества. Нѣма мисль, която да не е разкрита предъ Неговия священъ погледъ. И туй, което Богъ знае, изправя. Нѣкой ще каже: а, знае! Да, всичко, което се крие въ най-голѣмитѣ дълбочини и въ най-скрититѣ гънки, е извѣстно на Бога. Когато ти си седишъ тамъ въ къщи и размишлявашъ нѣщо, Божествениятъ гласъ отвѣтрѣ ти казва: не си правъ. Ти открадна паритѣ на брата си, ще ги върнешъ! Говоришъ лошо противъ брата си. Този гласъ отвѣтрѣ ти казва: ще поправишъ погрѣшката си. Ти убивашъ нѣкого, направишъ това отново. Този гласъ отвѣтрѣ все ти говори: не направи добръ, сгрѣши. Ще поправишъ погрѣшката си! Защо ставатъ хората нервни? Какво показва съвременната нервностъ? — Това сж прѣстѣпленията на хората, които говорятъ вѣтрѣ въ тѣхъ. Цѣлата бѣла раса е станала нервна. Защо? — Отъ прѣстѣпленията си. Мжже, жени и дѣца, всички сж нервни днесъ. Защо? — Отъ прѣстѣпленията си. Казватъ хората: майка ми ме роди неврастенкъ. Не, ти съ своя лошъ, съ своя непорядъченъ животъ създаде своята неврастенция. Но, казва нѣкой, изгубихъ имането си, затова станахъ нервенъ. Съ изгубването на имането ти, Господъ те постави въ положение да изкарашъ своето прѣстѣпление на лице, и така да изкунишъ грѣховецѣ си. Когато мъчишъ другитѣ хора, не помисляшъ за тѣхъ, а когато тебе мъчатъ, ти викашъ, плачешъ.

И ние казваме: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Ако нашето царство е отъ царството на Любовта, ние трѣбва да побѣдимъ. Казва Христосъ: „Азъ побѣдихъ свѣта.“ И всѣки християнинъ трѣбва да побѣди свѣта. Чрѣзъ какво? — Чрѣзъ Любовь и чрѣзъ Истина. Всѣки християнинъ да се не стѣблява отъ онѣзи блага на подкупъ. Е. хубаво, ако отидешъ съ онѣзи, които сега властвуватъ, какво ще спечелишъ? Слѣдъ тѣхъ ще дойдатъ други на властъ. Ако отидешъ съ новитѣ, какво ще спечелишъ? — И тѣ ще си отидатъ. Въпроситѣ не се разрѣшаватъ така, т. е. тѣ могатъ да се разрѣшатъ и по този начинъ, но ние служимъ на Бога, ние служимъ на една свещена Правда, и Божия законъ казва: безъ прѣстѣпление! Богъ казва: моитѣ поданици трѣбва да бждатъ абсолютно честни! Моитѣ поданици трѣбва да бждатъ абсолютно чисти! Моитѣ поданици трѣбва да бждатъ хора на абсолютната Любовь; моитѣ поданици трѣбва да бждатъ хора на абсолютната Мъдрость; моитѣ поданици трѣбва да бждатъ хора на абсолютната Истина! И всѣки единъ отъ тѣхъ трѣбва да помага на своитѣ братя, безъ никаква разлика, както ние правимъ на земята.

Питамъ: ние, българитѣ, като единъ малкъ народъ, които отъ толкова хиляди години се трудимъ, какво направихме? Евреитѣ, които съществуватъ отъ толкова хиляди години, станаха ли голѣмъ народъ? Не, толкова хиляди години, отъ какъ излѣзоха отъ Египетъ и се скитатъ по лицето на земята, не само че не станаха голѣмъ народъ, не само че не се подигнаха, но дори се изгубиха. Има единъ законъ на „размножението“,

при който се спазва известна пропорция. Колко милиони хора трѣбваше да бждатъ евреитѣ до сега? Евреитѣ сж единъ ученъ народъ, единъ способенъ народъ, но тѣ се намѣриха въ трудно положение въ врѣмето на Христа, не можаха да рѣшатъ тази важна задача. Българитѣ сж понаднали въ сжщото положение и вървятъ сега по тѣхния пѣтъ. Четете историята на евреите, четете и историята на българитѣ, ще намѣрите една аналогия въ тѣхния животъ. И българитѣ рѣжатъ глави, и евреитѣ така рѣжѣха глави. Евреитѣ избѣха едно свое племе и оставиха отъ тѣхъ само 400 души, попослѣ имъ домилѣ на сърцето. И Мойсей, още кто ги извеждаше отъ пусгинята, се оплака отъ еврейския народъ и каза: съжалявамъ, че Господъ не имъ даде сърце да разбератъ Истината. Евреитѣ сж хора съ дебели вратове, съ дебели глави. Но, казва той: ще отнѣятъ главитѣ ви, Господъ ще ви прѣкара прѣзъ такива страдания, прѣзъ такива тѣсни врати, че ще разберете Истината и ще бждете посетители на онова, което имахте и на онова, което опитахте.

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“ Ние искаме да разрѣшимъ една велика задача, но утрѣ умираме и изгубваме живота си. Каква полза отъ това? — Единъ день нѣма да остане нищо отъ нашия животъ. Единъ американски астрологъ е прѣдсказалъ, че България, изобщо частъ отъ Балканския полуостровъ, щѣлъ да пропадне при нѣкакво землетресение. Възможно ли е това? — Възможно е, може да стане.

„Моето царство не е отъ този свѣтъ“, казва Христосъ.

И между религиознитѣ хора има едно вътрѣшено съревнование. Прочетете живота на Лаотце и Конфуций, ще намеритѣ подобно едно съревнование. Лаотце билъ ученъ, великъ мъдрецъ, а Конфуций отивалъ да слуша тази велика Мъдрось. Като слушалъ думитѣ на този мъдрецъ, позналъ, че билъ великъ учитель. Най-първо той го запиталъ за много въпроси, но слѣдъ това станалъ мълчаливъ, прѣстаналъ да го запитва, дълго врѣме мълчалъ, станалъ скърбенъ, тжженъ въ себе си. Лаотце го запитва: защо не говоришъ Конфуций? Сега ще ви дамъ едно малко разяснение. Ние се радваме, когато майка ни е жива, когато баща ни е живъ. Щомъ умратъ тѣ, ние си туряме черно и ставаме замислени. Защо? — Изгубили сме онзи вътрѣшенъ потикъ, който ни дава вдѣхновение — нѣмаме вече вдѣхновение. Значи, майка ни и баща ни заминаха за нѣкъдѣ, и ние ставаме скръбни. Какво казва Конфуций? — Учителю, намирамъ се въ едно противорѣчие. Ако твоята мисль бѣше тѣй бърза, както е бърза рибата въ морето, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисль бѣше тѣй бърза, както бѣгането на най-бързоногия еленъ, азъ бихъ я достигналъ; ако твоята мисль бѣше тѣй бърза, както хвърчението на птицата, азъ бихъ я достигналъ, но тя е далечъ извънъ облацѣтъ, т. е. извънъ този свѣтъ. Затуй, имамъ право да бъда тжженъ, скърбенъ, че не мога да те достигна. Така мислилъ Конфуций преди толкова хиляди години за своя учитель. Да достигне нѣкога учителя си, той считалъ това нѣщо за невъзможно. Ние сме въ сжщото положение, когато се намираме прѣдъ живота на Христа. И Христосъ нѣкой пѣтъ ни пита:

защо си днесъ тъй тъженъ, мѣла ли въ, отъ дълго време не говоришъ, много си замисленъ? Какво ще кажете на Христа? — Господи, не можемъ да живѣемъ, не можемъ да чувствуваме тъй, както ти живѣешъ и чувствуваешъ. Не можемъ да мислимъ тъй, както ти мислишъ, Твоята мисль седи горѣ на небето, а ние сме долу на земята. Какво ще ви каже Христосъ? Не се казва, какво е казалъ Лаотце на Конфуций, но азъ ще ви кажа, какво казва Христосъ. На онѣзи които Го обичатъ, Христосъ казва: „Ако вие тръгнете въ пътя на Любовта, за васъ ще дойде единъ ангелъ, който ще ви подигне на крилѣтъ си, и вие ще разрѣшитѣ този въпросъ. Всѣки отъ васъ, който иска да мисли като Христа, може да мисли: всѣки отъ васъ, който иска да чувствува като Христа, може да чувствува. Казва Писанието: „Ще изпратя Духа си.“ Като дойде Духътъ ще ви научи, какво трѣбва да правитѣ, ще ви подигне извънъ този свѣтъ.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Вие не сте отъ този свѣтъ, и азъ не съмъ отъ този свѣтъ.“ Следователно, този въпросъ се решава само по любовенъ начинъ то не значи да се отречемъ отъ свѣта. Този свѣтъ е потребенъ, не обходимъ, трѣбва да знаемъ, какви сме, трѣбва да се познаемъ, а само въ този свѣтъ ще стане това. Търговецъ си, бжди истински търговецъ! Лѣкаръ си, бжди истински лѣкаръ! Свѣщенникъ си, бжди истински свещеникъ! Каквото звание и да имашъ, стегни се, работи и за нищо друго не мисли! Каквито и да сте, бждете си, въпросътъ се рѣшава по съвсѣмъ другъ начинъ!

Христосъ казва: „Моето царство не е отъ този свѣтъ.“

И тъй, онѣзи отъ васъ, които искате да разрешитѣ великия въпросъ трѣбва да си кажете въ себе си: нашето царство не е отъ този свѣтъ. Образътъ на този свѣтъ прѣхожда. Въ свѣта иде другъ единъ свѣтъ: други хора идатъ, друга култура иде, друга наредба иде. Сега, като казвамъ, че идатъ други хора, нѣкой мислятъ, че тѣ ще бждатъ пакъ като сегашнитѣ. Ако бждатъ като сегашнитѣ, тѣ ще вложатъ същитѣ закони, законигѣ на насиленето. Не, онѣзи хора, които ще дойдатъ, нѣма да бждатъ отъ „мира сего“, тѣ ще дойдатъ отъ духовния свѣтъ. Апостолитѣ, слѣдъ като се молиха дълго врѣме, отъ невидимия свѣтъ слѣзоха хиляди духове въ видъ на огнени езици, вселиха се въ тѣхъ, и оттогава тия Христови ученици отидоха да проповѣдватъ. Така и днесъ ще дойдатъ тия съ огненитѣ езици, и ще влѣзатъ въ ония хора, които сж готови. И тогава, въ свѣта ще има такова движение, каквото хората не сж виждали и помисляли до сега. Въ свѣта ще настане редъ и порядъкъ, и хората ще се свѣстятъ. Вие си казвате: е, ще ги видимъ ние. Да не мислите, че отъ нѣкъдѣ другадѣ ще дойдатъ тѣ, Не, отгорѣ ще дойдатъ и, като дойдатъ, ще внесатъ миръ и свѣтлина въ човѣшкитѣ души. И когато дойдатъ тия хора отгорѣ, съ онова възвишено схзание, нѣма да създадатъ такива закони, като сегашнитѣ, но — други закони и ще кажатъ: не се живѣе по този начинъ, а по другъ начинъ. И апостолъ Павелъ, койго е прѣдвиждалъ това нѣщо казва: „Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.“

Сегашнитѣ хора ще се измѣнятѣ, и тогава ще настане една реалностъ. Ще станешъ една сутринъ и ще бждешъ нито Иванъ, нито Петъръ, нито Иоанъ богословъ, нито апостолъ Петъръ, но ще имашъ ново име, което ти е дадено отгорѣ, отъ небето. Ти не ще бждешъ вече нито Петъръ, нито Драганъ, защото на човѣка, каквото име и да му дадешъ, все човѣкъ си остава. И Ангелъ и Христосъ да му туришъ името все същиятъ си остава. Името му може да е Христо, но сърцето му не е Христовото; името му може да е Христо, но умътъ му не е Христовъ; името му може да е Христо, но волята му не е Христова. Безъ доказание по да не се заблуждаваме!

Има едно свещено име, което Богъ ни е турилъ. Ние сме Синове на Бога. Когато дойде този моментъ, ние ще знаемъ туй свещено име, което Богъ ни е турилъ, което сме носили първоначално. Като си спомнишъ туй свещено име, което ти е дадено отъ Бога, отъ твоя Баща, ще кажешъ: моето царство не е отъ този свѣтъ. Тогава ще дойде туй вътрѣшно просвѣтление въ човѣка, и той ще бжде готовъ да направи всичко, което може. Той ще бжде силенъ, понеже цѣлото небе ще бжде съ него. За всяко това, обаче у насъ трѣбва да дойде туй велико съзнание.

У васъ сега може да се зароди въпросътъ, дали това нѣщо е вѣрно? Чакай да го провѣримъ: да видимъ, какво казватъ другитѣ философи. Нѣмачъ нищо противъ. Вие можете и сега да четете философитѣ, може да ги четете и слѣдъ като се обърнете. Ако четете съврѣмненната философия при свѣтлината, която сега имате, ще имате едно раз-

биране; ако я четете при обикновената свѣтлина, ще имате друго разбиране. И азъ чета дескриптивна геометрия, и азъ чета математика, и тия науки иматъ за менъ съвсѣмъ другъ смисълъ отъ обикновения, друго-яче ги разбирамъ. Нѣкои казватъ: ама тѣй не се мисли, има другъ начинъ, по който трѣбва да се мисли. Най-послѣ, това е математика! Да, сегашната математика, прѣдставлява въ онзи свѣтъ такова нѣщо, каквото е аритметиката, смѣтането въ първитѣ отдѣления. Съ сегашната математика, съ нейнитѣ задачи малкитѣ дѣца на небето си играятъ, лесно ги рѣшаватъ. Прѣдставете си, какви сж тѣхнитѣ задачи! Казватъ: математиката е положителна наука. Да, но коя математика? Математиката на онова царство е положителна наука. Въ нея линиите не се прѣкъсватъ, тѣ се проектиратъ въ цѣлата вечностъ; тѣ сж безъ начало, и безъ край. И тогава нѣкои казватъ, че врѣмето може да се съкрати, че пространството може да се съкрати. Може да разсждавате колкото искате, но доколкото азъ зная, нашитѣ философи не сж дали една опрѣдѣлена дефиниция за врѣмето и за пространството. Ако тѣ разбиратъ врѣмето и пространството, трѣбва да го владее. Туй, което човѣкъ разбира, трѣбва да го владее. Туй, което човѣкъ не разбира, не го владее.

И тѣй, единственото нѣщо, което трѣбва да разберемъ, е туй свещено име, което Богъ ни е далъ.

„Нашето царство не е отъ този свѣтъ.“ Тази е мисълта, върху която ви оставямъ да мислите. Като размислявате върху нея, ще дойде повече

свѣтлина. Вие искате да разрѣшаватъ въпроси, които свѣгътъ отъ хиляди години е рѣшавалъ и не е могълъ да разрѣши. Нѣма да се разрѣшатъ лесно тия задачи. Коренитѣ на едно дърво не разрѣшаватъ задачитѣ. Ако тѣзи корени не излѣзатъ на повърхнината отгорѣ, нѣма да се разрѣшатъ тия задачи. Съврѣмненитѣ хора отиватъ къмъ центъра на земята, въ крива посока сж, затова нѣма да разрѣшатъ задачитѣ. Въ тѣзи корени се ражда другъ единъ потикъ — къмъ слънцето. Въ този новъ потикъ именно се раждатъ листата, цвѣтоветѣ, плодоветѣ. Тѣ създаватъ другъ животъ, друга култура.

Значи, въ човѣшката душа има два стремежа, двѣ подраздѣления. Вие казвате: не може безъ корени. Да, не може безъ корени. Ако си растение, безъ корени не може, и безъ клоне не може. Слѣдователно, ще разрѣшишъ тия двѣ противорѣчия въ живота. Ние вече не сме въ коренитѣ, излѣзохме отъ коренитѣ и сме въ клонетѣ. „Нашето царство не е отъ този свѣтъ“. Тя ще станешъ клонъ на дървото и така ще разрѣшишъ задачата. Иначе не можешъ да я разрѣшишъ. Защото земята е приела всичкия животъ отъ слънцето. Всичкото богатство, което земята притежава, е дошло отъ слънцето, отъ невидимия свѣтъ. Всички наши мисли, всички наши чувства сж дошли отъ невидимия свѣтъ.

И тѣй, нека останатъ въ ума ви думитѣ: „Моего царство не е отъ този свѣтъ“!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 8 мартъ

1925 г. гр. София.

ТОЙ ЗАПОВѢДВА НА СЛЪНЦЕТО.

22.

Мой заповѣда на слѣхцето.

„Защото Той повелява на слѣхцето си да изгрѣва и на злитѣ, и на добритѣ“.

Ако се зададе тема, да се опрѣдѣли, какво нѣщо е човѣкътъ, философитѣ ще дадатъ едно свое опрѣдѣление, ученитѣ хора ще дадатъ второ опрѣдѣление, религиознитѣ и проститѣ хора ще дадатъ трето опрѣдѣление — всѣки има свое разбирање, свое опрѣдѣление за човѣка. Нѣкой ще каже: човѣкътъ е едно живо сѣщество. Да, но сѣщо тѣй сѣ живи и мравкитѣ, сѣщо тѣй сѣ живи и птицитѣ, сѣщо тѣй сѣ живи и дърветата. Животътъ е общо качество за всички живи сѣщества. Че човѣкъ е едно живо сѣщество, има нѣщо вѣрно въ това, но че и у човѣка има единъ особенъ животъ, какъвто въ животнитѣ нѣма и това е вѣрно.

Второто твърдение, което хората даватъ за човѣка е слѣдното. Тѣ казватъ: човѣкъ е едно мисляще сѣщество. Мислящи сѣщества сѣ и животнитѣ. Да, но у човѣка има едно особено качество въ мисльта, каквото нѣма въ другитѣ животни.

Най-послѣ ще кажатъ, че човѣкъ е едно морално, едно духовно сѣщество. Такова нѣщо може

да се каже и за животнитѣ. У човѣшкия моралѣ, обаче, има нѣщо особено. Още отъ най-древни врѣмена хората сж се спирали да опрѣдѣлятъ, какво нѣщо е човѣкътъ и сж казвали, че човѣкътъ е същество, което мисли. То е едно общо опрѣдѣление. Изобщо, мъчно е да се даде дефиниция, какво нѣщо е човѣкътъ

Сега темата ни не е за човѣка, но понеже човѣкътъ разглежда Божитѣ работи, то по отношение на Божитѣ работи ние ще разгледаме човѣка. Животнитѣ се отличаватъ по това, че иматъ настроения — крайна промѣнчивостъ има въ тѣхъ. У животнитѣ нѣма установенъ моралъ. Тѣхниятъ моралъ се отнася само до кожата пмъ. Когато не засѣгашъ кожата на животнитѣ, тѣ сж крайно морални, но щомъ засегнешъ кожата имъ, въ тѣхъ вече не остава никакъвъ моралъ. Животнитѣ мислятъ, докато не сж се уплашили, но щомъ се уплашатъ, въ тѣхъ не остава абсолютно никаква мисль. Всичката имъ мисль се прѣвръща въ едно скороходно движение. Слѣдователно, настроението е състояние на животнитѣ — животинско състояние е то. Нѣкои хора казватъ: азъ имамъ настроение. Казвамъ: ти си въ едно животинско състояние. Въ настроенията всѣкога влизатъ страститѣ, а страститѣ сж една неустойчива срѣда. Елементитѣ, които образуватъ страститѣ сж въ едно прѣходно състояние, въ състояние на прѣсъздаване. Страститѣ, които се бушуватъ вжтрѣ въ животнитѣ, сж свързани съ извѣстни процеси, които ставатъ въ самата природа, понеже природата твори единъ новъ свѣтъ. Къдѣ е този свѣтъ? — Не го знаятъ. Азъ не говоря

за тази природа тукъ на земята, но за великата природа. Една нова вселена се твори. И всичко това, което остава като излишъкъ при създаването на този по-вишъ свѣтъ, се изпраща долу на земята. Този остатъкъ, този излишъкъ влиза въ животнитѣ и образува тази вътрѣшна пертурбация, която ние наричаме страсти. Страстѣта образува настроението; настроението образува вѣтропоказателтъ, който показва четиритѣ главни посоки въ свѣта. Този уредъ наричатъ компасъ. Казватъ, че компасътъ показвалъ правата посока. Не, компасътъ не е толкова точенъ. Той показва правата посока само за умнитѣ хора. Ако го занесешъ на северния полюсъ, показва една посока; ако го занесешъ на екватора, показва друга посока. Ако вземете единъ отъ нашитѣ часовници и тръгнете съ него да направитѣ едно кръгосвѣтно пътешествие, той по никой начинъ нѣма да ви покаже право врѣмето.

Тѣй щото, има извѣстни величини, съ които ние, съврѣменнитѣ хора, боравимъ, но тѣ иматъ значение само за извѣстно мѣсто, и за извѣстно врѣме. Нѣкой казва: азъ боравя съ величината на часовника. Да, но това е една мѣстна величина съ която се измѣрва врѣмето само въ България, но не и другадѣ. Когато нашиятъ часовникъ въ България показва шестъ часа, на друго мѣсто имаме другъ нѣкой часъ. Нѣкои казватъ: е, земята е такава. Че земята е такава това е другъ въпросъ. Не е лошо, че хората иматъ двѣ противоположни величини. Всѣко число има свое отражение; всѣко число има своя проекция.

И тѣй, ние сме свързани съ животнитѣ — има връзки между животнитѣ и насъ. Въ какво

седи тази връзка? — Ние сме подобни на тѣхъ по настроения, по страсти. Нѣкой казва: какъ, азъ да бѣда подобенъ на животнитѣ! Има, обаче, подобие между човѣка и други същества. Човѣкътъ е свързанъ и съ ангелитѣ. Като говоря за ангелитѣ, азъ разбирамъ същества, които сж по-организирани отъ насъ, които иматъ хиляди пѣти поустойчиви тѣла отъ нашитѣ. Тѣхнитѣ тѣла сж образувани отъ лъчиста материя. Слѣдователно единъ ангелъ може да владѣе своето тѣло така, че да бѣде видимъ и невидимъ, споредъ както пожелае. Единъ ангелъ може да пѣтува съ голѣма свобода прѣзъ пространството.

Сега, не е въпросътъ да ви доказвамъ, гдѣ сж ангелитѣ, кѣдѣ живѣятъ и какъ живѣятъ. Ангелитѣ живѣятъ въ така наречения „петоизмѣримъ свѣтъ“ въ свѣта на петѣтѣ измѣрения. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ отъ три измѣрения; духоветѣ пѣкъ, т. е. тия отъ хората, които заминаватъ за другия свѣтъ, живѣятъ въ свѣта на четиритѣ измѣрения. Нѣма да ви обяснявамъ това нѣщо математически. То е една дълбока задача. Днесъ нѣма автори, които да сж писали по този въпросъ. Слѣдователно, съ ангелитѣ ние сме свързани по закона на разумността. Разумността е качество на ангелитѣ и се изпраща отъ тѣхъ при творението, при създаването на тази нова вселена. Отъ изобилието на своята разумность тѣ изпращатъ къмъ земята. Казва се въ Писанието: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи“. На какво ще ни научи?—На разумность. У насъ подъ думата „духъ“ се разбира друго нѣщо. Надъ тази разумность седи закона на Любовта. Значи връз-

ката между Бога и насъ е Любовта. Споредъ мене, настроението, това е една срѣда; разумността, това е друга срѣда; Любовта, това е трета срѣда. Значи тия три срѣди ни свързватъ съ три велики свѣта. За да може човѣкъ да разбира дълбокиѣ замисли на живата природа, трѣбва да е свързанъ съ тѣзи три велики свѣта.

Азъ говоря само за онѣзи отъ васъ, които се интересуватъ за своето бъдеще. Вие може да имате критически умъ, този умъ ви е потрѣбенъ, но въ критиката си трѣбва да бъдете разумни. Да критикувашъ, значи да сравнявашъ, да уподобявашъ, да търсишъ Истината. Да критикувашъ разумно, това не значи да търсишъ погрѣшките на хората, но да търсишъ правия пътъ. Познание трѣбва! Нѣкои мислятъ, че критиката е основно нѣщо; нѣкои мислятъ, че хората трѣбва да се съмнѣватъ. Не, съмнението не е положително качество, то е негативно качество въ човѣшката природа. Щомъ човѣкъ се усъмни, почва да мисли. Но, споредъ менъ, по-голѣмо прѣимущество е човѣкъ да вѣрва, отколкото да се съмнѣва. По-правдоподобно е човѣкъ да се обнадежда, отколкото да се обезсърдчава. Запримѣръ, вие се съмнѣвате, дали има бъдещъ свѣтъ, или нѣма. Оставете този бъдещъ свѣтъ! Съмневашъ ли се въ свѣта, въ който живѣешъ? — Не се съмнѣвамъ. Мислишъ ли, че можешъ да излѣзешъ извънъ този свѣтъ, въ който сега живѣешъ? Казвашъ: е, като умра единъ день, всичко ще се свърши съ мене. Добръ, като умрешъ, кждѣ ще отидешъ? Великиятъ законъ въ самата наука казва, че нищо въ природата не се губи. Щомъ е тѣй, ти като

човѣкъ не можешъ да се изгубишъ. И като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ, пакъ ще мислишъ.

Ще ви приведа една малка аналогия, за обяснение на мисълта, че и като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ и ще мислишъ. Допуснете, че водата която е въ въздухообразно състояние, се намира нѣкъдѣ изъ пространството. Така ли остава тя? — Не, отъ дѣйствието на студа, тази пара се прѣвръща въ вода, сгъстява се. Най-напредъ тази вода съществува като пара, подвижна е, но послѣ вслѣдствие промѣната, която става съ нея въ пространството, тя се прѣвръща въ вода. Нѣкои мислятъ, че горѣ въ пространството е много тихо. Не, не е така. Тамъ ставатъ голѣми атмосферни промени. Горѣ въ пространството има голѣми електрически и магнетически бури. Тия именно бури сж, които движатъ нашата земя. Тѣ могатъ да завлѣкатъ всѣки едного.

Азъ нѣма да обеснявамъ тѣзи нѣща. тѣ се отнасятъ до чиста научната страна на въпроса, но ще се спра само върху физическата страна на цитирания стихъ: „Защото Той заповѣдва на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Кой е този, който заповѣдва? Виждали ли сте Го до сега? Кажете, какъвъ му е образътъ? — Само Любовта може да ни даде единъ малкъ отѣнѣкъ на Божия образъ. Ако ние сме разумни, съ своята разумность ще можемъ да видимъ Бога. Можемъ да Го видимъ, но какъ? — Чрѣзъ проявитѣ, които виждаме навсѣкъдѣ въ разумната природа. Всичко въ природата е много разумно направено. По направата на единъ часовникъ ние можемъ да сждимъ за техника. който го е направилъ, по са-

миятъ техникъ не можемъ да видимъ. Ние, като разглеждаме природата отъ научно гледище, ще видимъ, че въ нея има една разумностъ, но нѣма да видимъ Онзи, който я създалъ. За Бога не можемъ да имаме абсолютна никаква прѣдстава. Речемъ ли да си създадемъ нѣкаква прѣдстава за Него, тя ще бѣде фалшива, невѣрна. Съставимъ ли си нѣкакъвъ образъ за Бога, той ще бѣде подобенъ на насъ: ще му туримъ очи, носъ, коса, брада, която ще бѣде руса, черна или бѣла и ще кажемъ: младиятъ или стариятъ Господъ. Понеже ние сме млади или стари, туряме едно такова качество на Бога, че Той е младъ или старъ. Не, това е човѣшка философия. Така говорятъ обикновенитѣ хора, а философитѣ ще говорятъ за абсолютното. Какво е абсолютното, тѣ не знаятъ. Тия учени хора мязатъ на онзи испански поетъ, който написалъ едно малко съчинение, написалъ едно хубаво стихотворение, взѣмълъ нѣщо въ природата, но когато го попитали, какво иска да каже съ тази поезия, каква мъдростъ крие въ нея, той казалъ: и азъ самъ не зная. Писахъ нѣщо, но не зная какво изразява то. Та, често ученитѣ хора пишатъ нѣщо, но сами не знаятъ какво изразява написаното отъ тѣхъ. Това е право отъ тѣхна страна, дѣто не разбиратъ, какво сж писали. Какво показва това нѣщо? — Ако ние сме творители на нѣщата, ще разбираме смисъла имъ. Значи, ако нѣкой пише нѣщо, той пише по вдъхновение. Ти напишешъ едно изречение, или едно стихотворение на френски езикъ. Питатъ те: какво написа? — Не зная. Може да напишешъ едно стихотворение на английски, или на какъвто и да

е другъ езикъ. Запитватъ те: какво значи това? — Не зная. Попитайте нѣкой, който знае френски или английски езикъ, той ще ви приведе смисъла на стихотворението.

И тъй, Богъ е, който заповѣдва на слънцето. Това е физическата страна. Слѣдователно, този, който заповѣдва на слънцето да грѣе, Той е заповѣдалъ и на насъ да дойдемъ на земята. Той е заповѣдалъ да имаме тѣла; Той е заповѣдалъ да имаме глави; Той е заповѣдалъ да имаме дробове; Той е заповѣдалъ да имаме стомаси; Той е заповѣдалъ да имаме ржцѣ, крака, нервна система; Той е заповѣдалъ да имаме всичко. Философията на живота седи въ това, щото ние, като хора, да се разберемъ. Щомъ Богъ е заповѣдалъ за всичко това, въ какво седи тази заповѣдъ? — Разумна е тази заповѣдъ! Ако слънцето изгрѣва, за себе си ли изгрѣва? Не, слънцето изгрѣва заради насъ. То е слуга на Господа. Господъ му казва: „Ти всѣка сутринъ ще изгрѣвашъ на земята. Ще раздавашъ отъ своитѣ физически блага на всички мои твари, на всички мои дѣца“. Вие питате: тъй ли е това нѣщо? Голѣми философи сте вие, но не знаете най-елементарнитѣ работи. Разпираятъ за единъ английски философъ, който написалъ едно отлично съчинение по философия на английски езикъ, но разправя за себе си, че билъ толкова слабъ математикъ, та когато се отнасяло за нѣкаква най-дребна смѣтка, викалъ жена си и малкитѣ си дѣца, да смѣтатъ зарадъ него. Той писалъ чисто философски работи, написалъ една много хубава книга по френология, върху „естеството на човѣка“, но математическиятъ му центъръ, билъ

слабо развитъ. Той казвалъ: азъ по математическитѣ си способности не мога да се мѣря даже и съ дѣцата си. Ако всичкитѣ ми способности бѣха така развити, както и математическитѣ, щѣхъ да бѣда цѣлъ идиотъ.

Тѣй щото, въ едно отношение човѣкъ може да бѣде философъ, а въ друго отношение — дѣте. Има философи, които сж цѣли дѣца. Има жени, които сж свършили по готвачество и каквото имъ дадешъ да сготвятъ, всичко могатъ, но я ги туря да разрѣшѣтъ единъ мораленъ въпросъ, ще ти кажатъ: за това нѣщо не ме питай! За готвене всичко мога, но по моралнитѣ въпроси нищо не зная. Мжжътъ на тази жена вечеръта донесе една торба съ злато — надигналъ я отъ нѣкъдѣ, и пита жена си: да задържа ли тази торба, или да я върна назадъ? — Задръжъ я! Да я задържи значи, да сготви нѣщо отъ нея. Но, ако на тази жена, денесатъ развалено месо да сготви нѣщо, ще каже: вѣнъ скоро това месо! То не е за готвене. Щомъ се отнася за готвене, всичко разбира и знае; щомъ се отнася за паритѣ, казва, нека останатъ тия пари въ къщи, макаръ че сж миризливички. Сега, нѣкои хора, за оправдание на това положение, казватъ: е, слабъ му е ангелътъ на човѣка, какво да се прави? Не, главата на този човѣкъ отгорѣ е слаба, затова е слабъ и прѣдъ торбата съ злато. Френолозитѣ много добрѣ разрѣшаватъ този въпросъ. Тѣ казватъ, че съвѣстѣта у всички хора не е еднакво развита; разумността не е еднакво развита; чувството на сравнение на уподобяване не е еднакво развито; музикалното чувство не е еднакво развито; математическитѣ способности не сж еднакво развити. Милосърдието не е еднакво развито: вѣрата не е еднакво развита: на

деждата не е еднакво развита; смѣлѣтѣта, рѣшителността, всички тия способности и чувства не сж еднакво развити въ всички хора. Кой какво работилъ, това и придобилъ.

Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: защо свѣтътъ е така лошо нареденъ? Тукъ въ София, прѣди нѣколко години, единъ българинъ си направилъ една хубава, двуетажна кѣща, съ всички удобства, но понеже направилъ малко дългъ, турилъ въ първия етажъ кираджии, които му плащали доста голѣмъ наемъ. Тия кираджии, били доста немарливи, и въ продължение на двѣ години развалили кѣщата на този човѣкъ. Всички лампи изпочупили цѣлата инсталация и канализация развалили и съ това довели кѣщата до неузнаваемостъ. Като дошли втори кираджии, намѣрили всичко развалено, изпотрошено и си казали: ама че голѣмъ простакъ билъ този господинъ, тѣй калпаво направилъ кѣщата си. Не, не е простакъ този човѣкъ, простаци сж били първитѣ кираджии. Този човѣкъ, чиято е кѣщата, бѣше уменъ човѣкъ. Така и Богъ, Който създаде свѣта, е много уменъ, но ние, които бѣхме първитѣ кираджии на този свѣтъ, сме простациѣ; ние развалихме всичко, и днесъ търсимъ виновника на тѣзи поврѣди извънъ насъ. Казваме: защо Господъ създаде така глупаво свѣта? — Майкитѣ и бащитѣ развалиха тия форми, които Богъ създаде, за да живѣятъ въ тѣхъ разумнитѣ души. Съврѣменната наука е констатирила това нѣщо. Запримѣръ, ако една жена е брѣменна и въ това си положение има най-тежки изживѣвания, запримѣръ въ нея се поражда желание да отмѣсти, да открадне, да убие, а не се поражда мисълъ за

Бога, то дѣтето, което се роди, ще бѣде единъ прѣстѣпникъ, ще мяза на нея. Като казвамъ, че ще мяза на нея, разбирамъ, че ще изразява всичкитѣ нейни състояния въ даденото положение. Слѣдователно, когато държавата иска да подобри своитѣ поданици, за такива майки трѣбва да създава най-добри, най-благоприятни условия. Държавата, обаче, днесъ не се грижи за тия нѣща. Днесъ, само слѣдъ като се родятъ прѣстѣпниците тя се загрижва да създаде нѣкакви институти за прѣстѣпниците дѣца. Не, прѣди да се родятъ дѣцата, държавата трѣбва да се погрижи за тия дѣца, бѣдещи нейни поданици. Чудни сж съврѣменнитѣ хора, когато говорятъ за държавата! Ами че всѣка държава е единъ общъ, колективенъ организимъ! Всѣка държава е еглобена отъ много кириши, камъни, тухли, дървета и отъ какви ли не още материяли. Много и разнородни материяли влизать въ нея! Пъкъ освѣнъ тѣхъ, има и много скоби, които свързватъ материялитѣ. И всички тия скоби трѣбва да бѣдатъ здрави. Ако се поставятъ скоби, безъ да има дървета, въ които да се забивать, какво ще стане съ това здание? — ще рухне. Слѣдователно, сжщиятъ законъ е и по отношение на човѣка. Ето защо, ние започваме отъ човѣка. Хората днесъ искать държавата да бѣде солидна. Добре но отъ какво е образувана държавата? Нали е образувана отъ много хора? Ето защо ние трѣбва да се обърнемъ къмъ себе си, да опрѣдѣлимъ отношенията си, къмъ Бога. да видимъ дали Го познаваме, или не.

Има единъ начинъ, по който можемъ да се ползуваме отъ Божествената енергия. За мене не

е важно да зная колко е голѣмо слънцето, но е важно да се ползувамъ отъ неговата енергия. Какво ще бѣде положението ви, ако си прѣдставите, че се намирате въ първата, въ втората или въ третата епоха при създаването на свѣта? Всѣки день, това е една епоха, а вие знаете, че Богъ направилъ слънцето едва въ четвъртия день. Нѣкои учени казватъ, че въ това врѣме около земята имало такава голѣма мъгла, та нищо не се виждало. Всичко било само облаци, мъгли. Но по това врѣме се явили голѣми бури, които се движили съ бързина 10,000 клм. въ часъ и успѣли да размахнатъ тия мъгли, тия облаци така, че на небето се явило слънцето. Това врѣме религиознитѣ хора наричатъ „денътъ на създаване слънцето“. То било четвъртия день при създаване козмоса. Тѣй се говори за явяването на слънцето за пръвъ пѣтъ на земята. Значи, благодарение на тѣзи голѣми бури се явило слънцето. Но сега, да не дава Господъ да се явятъ такива голѣми бури! Ако сега се яви такава буря, всички хора ще плаваме изъ въздуха — и църкви и училища, всичко ще лети изъ въздуха. Голѣма каша ще настане! Такава каша имало и тогава, когато се разгонвали облаци отъ лицето на земята. Този законъ е вѣренъ именно въ това отношение, че когато въ човѣка прѣдстои да се създаде нѣщо ново, нѣщо много велико, нѣщо много хубаво, въ него наставатъ такива именно бури, такива пертурбации, докато въ четвъртия день въ него изгрѣе слънцето. Това става около 30-тата му годишна възраст. Всички сте били млади, изживѣвали сте разни състояния и въ резултатъ казвате: живо-

тътъ нѣма смисълъ. Всичкитѣ ви идеали, всичко хубаво пропада, но най-послѣ слънцето у васъ изгрѣва, вие се подигате и казвате: има слънце въ живота, има смисълъ да се живѣе!

Казва се въ Писанието: „Той заповѣда на слънцето да грѣе и на добритѣ, и на злитѣ.“ Мислите ли, че днешнитѣ мъчнотии, които съществуватъ въ свѣта, сж произволни? Ние казваме: Защо хората сж толкова жестоки? Азъ казвамъ: зашто майкитѣ сж толкова жестоки? Споредъ мене не трѣбва да се наказватъ дѣцата, а трѣбва да се наказватъ майкитѣ и бащитѣ. Азъ зная единъ случай, който потвърждава тази идея. Единъ баща, отъ варненско нѣкъдѣ, отива да запише дѣтето си на училище. Дѣтете му било много сприхаво. Бащата казва на учителя: „Ще те моля, когато дѣтето ми се провини въ нѣщо, не го наказвай, но почакай, азъ отъ врѣме на врѣме ще идвамъ при тебе, да наложишъ това наказание върху менъ. Но ще бждешъ съ мене много строгъ, тъй, като учителъ, нѣма да ме щадишъ. Колкото пръчки се слѣдватъ на сина ми, ще ги наложишъ върху менъ.“ Послѣ се обръща къмъ сина си и му казва: „Синко, ще гледашъ да правишъ по-малко бели, за да освободишъ и моя гърбъ отъ удари.“

Ние, съврѣменнитѣ хора, разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе. Не трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какъ трѣбва да се живѣе, но какъ трѣбва да се раждаме. Ние трѣбва да разрѣшаваме въпроса, какви майки трѣбва да имаме, какви бащи трѣбва да имаме. Като говоря майки, азъ не разбирамъ „майка“ въ обикновения смисълъ на думата. Днесъ у всички културни хора, у всички европейски наро-

ди има една слабостъ, всички искатъ да женятъ своитѣ дъщери и синове. Защо да ги женятъ? Въ природата сжествува слѣдния законъ: не се позволява на кое и да е сжщество да дойде на земята, докато нѣма условия за него. То трѣбва да чака. Има много души, които трѣбва да чакатъ, нѣма благоприятни условия още за тѣхъ. Гдѣ трѣбва да чакатъ? — Въ другия свѣтъ. Отлично е тамъ! По нѣкой пхтъ у насъ се явява желание да се размножаваме повече, отколкото трѣбва. Ами знаете ли, какво нѣщо е размножаванieto? Идете въ Китай да видите, колко гжсто е тамъ населението! У тѣхъ има едно желание да изчезнатъ едни, за да дойдатъ други, нови хора. Затова тѣ често се молятъ на Бога, да дойде нѣкакви катастрофа, да настане нѣкакъвъ катаклизъмъ, та да измратъ нѣколко милиона хора изведнажъ. Тѣ смѣтатъ това нѣщо за нѣкакво благословение. Ако у насъ стане такова масово измиране на хора, то е цѣлъ ужасъ, цѣлъ адъ. Ако отидете въ Китай, ще видите, какъ тия хора сж направили кжщитѣ си по савоетѣ на рѣкитѣ — тѣй гжсто е населението, Мѣсто си търсятъ хората! И при всички тия условия, желанието на хората да се размножаватъ, е необяснимо. Ние искаме да се размножаваме физически, но въпросътъ не седи въ физическото размножаване, въ физическото създаване. За човѣка е важно, слѣдъ като създаде физическото си тѣло, да се погрижи за развиване на сърцето, за развиване на своя умъ и най-послѣ да даде потикъ за развиване на моралнитѣ си чувства. Само така той ще се прояви като човѣкъ.

Питамъ: гдѣ е благородната страна на човѣка? Всички съврѣмении хора сж способни на едно:

да се докачатъ. Въ това сж майстори. Да се каратъ, да правятъ свади, за това сж майстори всички хора. Това е не само съ обикновенитѣ хора, но и съ религиознитѣ. Свѣтскитѣ хора се биятъ вънъ, по улицитѣ, а ралигиознитѣ хора се биятъ вътрѣ, въ къщи. Нѣкой религиозенъ човѣкъ слѣдъ като набие жена си на общо основание, послѣ ще ѝ каже: ще мълчишъ, нѣма да ме компрометиращъ нѣма да казвашъ, че те бия, защото азъ служа на Бога. Послѣ, ще намѣри нѣкой стихъ отъ Писанието, ще каже: женитѣ трѣбва да се подчиняватъ на мъжетѣ си. Тѣй казва Господъ' Нѣкъдѣ пъкъ жената набие мъжа и послѣ цитира нѣкой стихъ отъ Писанието: мъжътъ трѣбва да обича жена си; ако не я обича, боѣ, дърво му са пада. Това сж аргументи, доказателства, но физически. Казвамъ: дѣто мъжътъ е силенъ, той налага, той цитирва стихове; дѣто жената е силна, тя налага, тя цитирва стихове. Какво се разрѣшава по този начинъ? — Нищо.

Писанието казва: „Богъ заповѣдва на слънцето да грѣе еднакво и на добритѣ, и на злитѣ.“ Подъ това слънце се разбира разумния животъ въ хората. Това слънце трѣбва да бѣде разумно, затова Господъ му заповѣдва да грѣе и за добритѣ, и за злитѣ хора. Ако това слънце не изгрѣваше, ако нѣмаше разумность въ свѣта, всички хора щѣха да се смразятъ, нѣмаше да има никакво развитие.

И тѣй, когато става въпросъ за състояния, ние трѣбва да разбираме своитѣ състояния. Има различни състояния, и ние трѣбва да знаемъ, постоянни ли сж тия наши състояния, или прѣходни. Прѣдставете си, че имате едно прѣходно състоя-

ние, като това на леда. Какво ще донесе това ви състояние? Нѣкой казва: сърцето ми е студено. Какво ти трѣбва? — Топлина. Слѣдъ като се стоплишъ, казвашъ: изгори ме тази любовъ. Какъ! Любовта те изгори! Любовта никога не гори. Любовта е най-великата, най-разумната сила въ човѣка, и слѣдъ като проникне въ него, тя му дава по възможность най-благороднитѣ, най-възвишенитѣ пориви на духа. Любовта, споредъ моитѣ схващания, най-първо е достойние на великитѣ Учители: послѣ е достойние на великитѣ аденти, на великитѣ ученици на великитѣ вѣрующи, на великитѣ оглашени и най-послѣ на всички съврѣмenni хора. Но тази любовъ, едва като сѣнка засѣга съврѣмennитѣ хора. Нѣкой казва: ти знаешъ ли, какъ ми е пълно сърцето съ любовъ! Охъ, умирамъ за тебе! Готовъ съмъ да се жертвувамъ за тебе. И пише на приятеля си: всичко съмъ готовъ да направя за тебе! Слѣдъ двѣ години пакъ му пише: Повече да не стапвашъ въ къщата ми! Питамъ: какъ е възможно човѣкъ да се измѣни толкова много? Какъ е възможно да се обърне толкова много сърцето му? Златото желѣзо може ли да стане? Желѣзото злато може ли да стане? Водата ледъ може ли да стане? — Може, но при извѣстни условия. Кога — Ако водата е на сѣверния полюсъ, може да стане на ледъ; ако водата е на екватора, на ледъ не може да стане. Питамъ: водата на пѣри може ли да стане? — Може. Кога? — Ако е въ котела и отдолу пещъта я нагрѣва. „ Може“ и „не може“ да стане нѣщо, това зависи отъ условията. Можемъ ли да бъдемъ разумни? — Можемъ. Кога? — Когато сме свързани съ ангелитѣ.

Можемъ ли да имаме настроеная? — Можемъ. Когато сме свързани съ животнитѣ. Можемъ ли да се любимъ? — Можемъ. Когато сме свързани съ Бога. Само тъй ние можемъ да разберемъ единичността и множеството.

Въ свѣта има два велики процеси, които азъ уподобявамъ на състоянията на нашето съзнание. Единъ отъ процеситѣ се крие въ подсъзнанието, за който говори и съвременната наука. Той е Божественъ процесъ, азъ го наричамъ „множественъ процесъ.“ Туѣ, което мислятъ великитѣ, напръдналитѣ същества въ природата — боговетѣ, ангелитѣ, арахангелитѣ, херувимитѣ, сарафимитѣ — всичката енергия на тѣхната мисль се разпрѣдѣля изъ цѣлия козмосъ, и всичко това се нарича „подсъзнание.“ То прѣдставлява единъ общъ процесъ. Казвашъ: нѣщо въ подсъзнанието ми работи. Имашъ желание да направишъ нѣщо хубаво, велико — то се дължи на тия същества въ тебе. Казвашъ, азъ имамъ подсъзнание. То значи: азъ съмъ въ връзка съ тия висши същества. Вториятъ процесъ се крие въ съзнанието, което се срѣща и въ всички животни и растения. То е също така единъ множественъ процесъ. Значи, подсъзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички висши същества, а съзнанието е единъ процесъ, въ който живѣятъ, мислятъ и дѣйствуватъ всички нисши същества. Той е процесъ присъщъ на всички животни, растения и човѣка. Самосъзнанието пъкъ е единственото нѣщо, съ което ние сами работимъ. Той е единиченъ процесъ. Когато работи въ тебе съзнанието, ти се наемашъ да пишешъ по нѣкой въпросъ. Пишешъ: тъй казалъ Кантъ, Шопенхауеръ, Толстой. Всичко това

не е твое, ти си просто единъ компилаторъ, пишешъ, какво сж казали другитѣ. Но когато дойдешъ до положение ти самъ да мислишъ, тогава оставашъ всички философи на страна, искашъ да разберешъ въпроса самъ, по своему. Тогава имашъ самосъзнание. То е Божественото съзнание, което прониква въ човѣка. Самосъзнанието е индивидуаленъ процесъ. Много рѣдки сж моментитѣ, когато Божественото съзнание прониква въ насъ. Когато Божественото съзнание проникне въ насъ, ние ще го чуемъ като вътрѣшенъ гласъ. Има моменти въ живота ви, когато това съзнание ще ви проговори. Този моментъ въ вашия животъ ще бѣде епохаленъ. Той ще бѣде най-красивиятъ моментъ. Щомъ това съзнание ви проговори, вие ще си кажете: едно врѣме бѣше това, но въ сънъ ли бѣше, въ будно състояние ли бѣше, видѣхъ нѣщо особено, чухъ нѣщо особено. . . . Това нѣщо не може да се схване отъ вашия умъ. То е нѣщо Божествено! Комуто е проговорило това съзнание, въ него като че нѣщо се отваря, и той вижда отношенията, които съществуватъ между този, който му е проговорилъ и него самия. Тогава, между Бога и него се образува една връзка, която никой не може да разкъса. Нѣма сила, която може да разкъса тази връзка. И най-великитѣ грѣшници сж свързани съ Бога. Защо изглежда, че сж безъ Бога? — То е, защото нѣкой нѣтъ човѣкъ иска да се отдалечи отъ Бога, да се разходи изъ свѣта. Тогава Богъ разпуща тази нишка. Тя се продължава много и човѣкъ е вече свободенъ да върви накѣдѣто иска. Такъвъ човѣкъ върви, върви и най-послѣ, като се умори, казва: кѣдѣ вървя азъ? — и пожелава да

се върне отново къмъ Бога. Богъ взима тогава макаричката си и започва да навива този конецъ, докато тѣзи душа отново се приближи при Него. Нѣкой казва: изгубенъ съмъ! Не, тѣзи конци никой не може да кжса. Тѣ никога не се кжсатъ. Всички души сж свързани съ такива конци. Въ това отношение, окултиститѣ казватъ, че тия конци, между Бога и душитѣ сж скъсани. Не, понеже всѣка душа е единъ лжчъ отъ Бога, никога не се кжсатъ нейнитѣ конци. Възвишеното, благородното, което имаме въ себе си, е Божественото въ насъ, и то никога не се губи. Защо трѣбва да го отричаме, защо трѣбва да се съмнѣваме въ Бога? Сега, нѣма защо да ходимъ да питаме, какво казалъ Петко, Драганъ, какво казалъ този-онзи философъ. Не, онова, което азъ нося въ своята душа; онова, което ми дава достоинство, като човѣкъ, го е онзи импулъсъ въ мене, който ме кара да съзнавамъ, че въ мене има нѣщо Божествено. То е Богъ, който живѣе въ мене. Този моментъ, въ който азъ създавамъ, че съмъ човѣкъ, че имамъ връзка съ Бога, това е Божественото въ мене; това е, което ми казва, че и азъ имамъ право да живѣя като всички хора, да се ползвамъ отъ общитѣ блага, които Богъ е далъ; това е, което ме убеждава въ великата Правда на свѣта, за която азъ нѣма да се кълня, а съ живота си ще изнеса; това е, което ще ме увѣри, че азъ съмъ гражданинъ на великото Божие Царство. Ако ние пазихме великитѣ закони на Царството Божие, какви правилни лица, какви красиви очи, какви правилни усни щѣхме да имаме! А сега, като погледна хората, на какво мязатъ? — Устата имъ сж криви, носовѣтъ имъ сж криви, очитѣ имъ сж криви, вѣждитѣ имъ сж криви, челата

имъ сж криви, и слѣдъ всичко това казватъ: красиви сж днешнигѣ хора! Красиви тѣла иматъ Вие още не знаете, какво значи красиви тѣла! Всички мускули у човѣка иматъ опредѣлена дължина, иматъ опредѣлени размѣри на дѣйствиe. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, какво трѣбва да бѣде челото му, какъвъ трѣбва да бѣде носътъ му, какви трѣбва да бѣдатъ очитѣ му. За всѣки човѣкъ има единъ специаленъ моделъ по който трѣбва да бѣде направено тѣлото му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ въ умствения свѣтъ, по който трѣбва да бѣде направенъ мозъка му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѣде направено сърцето му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѣдатъ създадени чувствата му; за всѣки човѣкъ има единъ моделъ, по който трѣбва да бѣде направена душата му. Душата и тя има своя форма. Душата има това свойство, че може да обема всичко, значи може да стане голѣма, колкото цѣлиятъ козмосъ. Душата има и туй свойство, че може да става толкова малка, да я не вижда никой. Вие това не знаете.

Сега, вие седитѣ въ това събрание и си казвате: азъ съмъ толкова нещастенъ! Казвамъ: не, ти си много богатъ! А, богатъ! Не ми говори! Като казвамъ, че е богатъ, не вѣрва на думитѣ ми, но ако му дамъ една торба съ английски златни на заемъ, ше вѣрва, че е богатъ. Споредъ мене, на човѣка пари могатъ да се даватъ само на заемъ, а не като милостиня, Унижение е за човѣка да му се даватъ пари като милостиня. Като дамъ нѣкому пари на заемъ, щомъ дойде врѣмето, той ще ми ги върне. Сега всички проповѣдватъ, че трѣбва да

се дава милостиня на хората. Не, съ това не съмъ съгласенъ. На заемъ може, но милостиня да се дава на човѣка, не съмъ съгласенъ.

„И Господъ заповѣда на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ.“ Защо? — За да имаме всички изобиленъ животъ въ себе си. Слънцето носи животъ на хората, но не може да ги направи добри. Онзи, който прави хората добри, това е Богъ. Той внася разумния животъ въ тѣхъ, и тази разумность ги прави добри. Често изобилието на слънцето ражда всички спорове въ свѣта. И дѣйствително, слънцето е виновно за много работи. ако нѣмаше слънцето въ свѣта, хората щѣха да бждатъ въ кщитѣ си, нѣмаше да ставатъ никакви убийства. Какви убийства щѣха да ставатъ въ свѣта безъ слънчевата свѣтлина и топлина? Стои човѣкътъ въ кщата си, свилъ си ржцѣтъ на юмрукъ, замръзналъ цѣлъ не може нищо да хване. И най голѣмиятъ юнакъ да е, ще седи въ кщци, ще свие ржцѣтъ си, не ще може да управлява никакъвъ револверъ. А като изгрѣе слънцето, всички се раздвижатъ, стоплятъ се захвръчатъ онѣзи ми ти куршуми, гранати, всички се биятъ, чува се: бумъ — бумъ!

„И заповѣда Господъ на слънцето да изгрѣва и за добритѣ, и за злитѣ.“ Казва Господъ на слънцето: „Кажи на тия хора по-малко да се биятъ, да дойде умътъ въ главата имъ, защото тѣ не разбиратъ смисъла на живота.“ Казвамъ: като дойдемъ до самия животъ, ние трѣбва да разбираме вътрѣшната му страна. Сегашниятъ животъ, който живѣемъ, се намира прѣдъ една нова фаза. Вие нѣма да останете въ това положение. Прѣд-

ставете си, че сте слуга при единъ господарь, условенъ сте при него за три години. Слѣдъ три години този Господарь ще ви прѣдаде смѣтката и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! И дѣйствително, вие сте свързани тукъ на земята само за извѣстно врѣме. Слѣдъ три години господарьтъ на земята ще ви повика и ще ви каже: повече нѣмамъ нужда отъ васъ! Той ще ви прѣдаде смѣтката, вие ще си купите билетъ и ще се върнете. Къдѣ ще се върнете? На онзи свѣтъ И Христосъ, когато бѣше на земята, казваше на ученицитѣ си: „Отивамъ да ви приготвя мѣсто и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема.“ Та, всичкиятъ споръ, който сега съществува въ свѣта, е чисто духовенъ. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, трѣбва да разберемъ онѣзи велики Божии закони, които работятъ въ умоветѣ ни. Защо трѣбва да ги разберемъ? — Понеже искаме да бждемъ здрави, искаме да бждемъ щастливи, искаме да бждемъ умни, искаме да имаме религия. Много добръ, нека имаме религия, но тази религия да бжде религия на Любовта! Искामе да имаме училища. Нека имаме училища, но тия училища да бждатъ училища на Мъдростта! Искаме да имаме общественъ строй, искаме да имаме закони. Нека имаме общественъ строй, нека имаме закони, но всичко това нека почива на една абсолютна Божия Правда! Този въпросъ майкитѣ ще го разрѣшатъ. Кои майки? — Бждещитѣ майки, а не сегашнитѣ. И религиознитѣ хора трѣбва да проповѣдватъ повече на майкитѣ,

Често ни запитватъ: вие какво проповѣдате. трѣбва ли хората да се женятъ, или не трѣбва? Когато Господъ създаде свѣта, каза на първитѣ

хора да завладатъ птицигѣ, рибигѣ, животнигѣ. Какво подразбираше съ това? — Той подразбираше, че тѣ трѣба да завладатъ всички нисши елементи въ себе си. Затова Господъ постави Адама въ райската градина, направи го градинарь, да изучава растенията. Слѣдователно, при сегашното състояние, въ което се намираме, ние трѣбва да изучаваме растенията, да изучаваме бждещата наука за нашето развитие. Всѣко едно растение, и при най-неблагоприятни условия, знае какъ да извлича отъ коренитѣ си потрѣбнитѣ за него сокове. Въ тѣзи корени живѣе умразата, зивистѣта, злобата. Тѣ сѣ ненужни материали. Но, когато ние се научимъ, какъ да извличаме тѣзи сокове, какъ да ги прѣработваме и ненужнитѣ за насъ прѣпращаме назадъ въ почвата ние ще разберемъ, какви трѣбва да бждатъ отношенията ни съ по-напрѣдналигѣ отъ насъ братя. Сега, всѣки отъ васъ иска да живѣе между по-културни хора. Хубаво е това желание, но по-културни хора отъ ангелитѣ азъ не зная. Слѣдната фаза, въ която ще минемъ, е фазата на ангелитѣ. Щомъ влѣзезъ въ тази фаза, сегашнитѣ груби тѣла, които имаме, ще се измѣнятъ органически. Тѣ ще бждатъ създадени отъ една по-фина материя. Какъ ще се създаде тази по-фина материя? — Чрѣзъ религиитѣ. Всички сегашни религии не сж нищо друго, освѣнъ единъ методъ, чрезъ който съ молигви, съ съзерцания да може да се добие тази нова материя, чрезъ която нашето тѣло да се обнови. Това нѣщо не може да дойде само по себе си. Тѣзи хора, които въ миналото се молили, които живѣли въ пустинитѣ единъ чистъ и свѣтъ животъ, както и тия уче-

ни хора, които сж работили усилено съ мисълта си, сж помагали, както на себе си, така и на цѣлото човѣчество, именно въ това направление — работили сж за неговото подигане и усвѣтършенствуване.

Та, всѣки отъ васъ трѣбва да работи за своето подигане. Не е въпросътъ, въ какво вѣрватъ другитѣ хора. Нѣкой пѣтъ вие казвате: едикой си човѣкъ не вѣрва. Не, въ всички хора има единъ вѣтрѣшенъ стремежъ, само че едни хора вѣрватъ въ видими нѣща. Други сж дошли на повисока степенъ на развитие, и тѣ вѣрватъ въ нѣща, които сж видими, но вѣрватъ и въ нѣща, които умътъ може да постигне. Третн видъ хора вѣрватъ въ всичко това, но вѣрватъ и въ самата Любовь. Нѣкой хора казватъ: азъ въ Любовьта не вѣрвамъ. Това сж хората, достигнали до положение да вѣрвамъ въ видимо, ~~да~~ вѣрватъ въ това, което умътъ може да постигне, но не вѣрватъ само въ Любовьта. Щомъ ние заговоримъ за Любовьта, тѣ казватъ: какво се говори тамъ за любовь, каква е тази любовь? — Тѣ разбиратъ любовьта на взимания и давания. Любовьта е най-високото състояние, което може да се намѣри въ човѣка. Ако Любовьта би дошла у насъ само за единъ день, ние бихме разполагали съ всички богатства, съ които земята разполага. Ако Любовьта би проникнала само за единъ день у насъ, ние бихме видѣли всичкитѣ богатства на земята. Ако Любовьта би дошла само за единъ день, всички сърца на хората биха се отворили. Ако Любовьта дойде въ нѣкой човѣкъ само за единъ день, той ще бжде готовъ да жертвува хиляди и милиони. Ако Лю-

бовѣта дойде у тебе само за единъ день, всѣки
 ще бжде готовъ да гарантира за тебе и съ единъ,
 и съ милионъ лева. Съ такова довѣрие би се пол-
 зувалъ ти прѣдъ всѣки едного! Чудно ли е това?
 Азъ знаа хора скжперници, които не сж готови
 да дадатъ нито петъ пари за когото и да е, но
 влюбятъ ли се, ще ги видишъ, че сж готови да
 жертвуватъ 1—2—3 милиона лева за тази жена.
 Аза знаа единъ богаташъ американецъ, който, ка-
 то се влюбилъ, далъ 100 милиона лева на тази
 жена. Жертува човѣкътъ! Защо? — Има нѣщо,
 което иска той. Видимо ли? — Не. не е видимо.
 А какво е то? — То е Любовѣта. Ами че онова,
 което ни свързва, не е ли Любовѣта? — Любoвѣ-
 та е. Онова, което ни свърза не е ~~и~~ разумноста?
 — Разумноста е. Когато чувствуваме, че нѣкой
 ни обича, ние имаме особено разположение къмъ
 него. И всички ние трѣбва да се научиме на то-
 ва изкуство, да бждемъ носители на Любoвѣта.
 Всички ние трѣбва да отворимъ душитѣ си, за да
 може туй Божественo слънце да изгрѣе въ насъ.
 Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едноврѣменно въ
 насъ: едното слънце е физическото слънце; второ-
 то слънце е умственото слънце и третото слънце,
 е Божественото слънце, слънцето на Любoвѣта,
 което изгрѣва въ душитѣ ни. Когато тѣзи три
 слънца съединятъ силата си, тогава ще се обра-
 зува разумния човѣкъ. Когато лжчитѣ на физичес-
 кото слънце, когато лжчитѣ на слънцето на анге-
 литѣ и когато лжчитѣ на Божественото слънце,
 или слънцето на Любoвѣта, почнатъ въ насъ, тѣ
 ще ни прѣсздадатъ, и нашитѣ глави ще се ви-
 доизмѣнятъ. Сега, напримѣръ, мнозина мислятъ, че

сж много добри. Азъ наричамъ добъръ, идеаленъ човѣкъ този, който е снизходителенъ къмъ всички хора, който не прави разлика между никого и който обича всеки хора разумно, т. е. вътрѣшно, въ себе си. А сега, ние обичаме този, който ни обича. Всѣки прави това. Който не вѣрва като насъ, ние не го обичаме; който не мисли като насъ, ние не го обичаме. Не, идеалниятъ човѣкъ, да го обичатъ, или не, той мисли за всички, той грѣе за всички, като слънцето. Каквото и да мислимъ за слънцето, то постоянно изпраща на всички своето благословение. Живо е това слънце! Каквато умраза и да имаме, слънцето на Любовта постоянно изпраща своитѣ лъчи. Каквото и да мислимъ за Бога, дали Го признаваме, или не Той отъ хиляди, отъ милиони години изпраща своето благословение за всички. И всички питагъ: какъ търпи Господъ тия хора! Че господъ не търпи само васъ! Отъ вашата земя, по-надолу, има още много сжщества, които сж 100 пжти по-лоши отъ васъ. И тѣхъ търпи Господъ. Подъ тѣхъ има други, които сж 1000 пжти по-лоши. И тѣхъ търпи Господъ. Хората не сж най-лошитѣ сжщества въ свѣта, има и по-лоши сжщества отъ тѣхъ. Вие ги наричате дяволи. Великъ е Господъ! Той, като погледне ни тия сжщества потегли се малко, по-замѣлчи. Какво означава всичко това? Съ това Той казва: „Ще поуниѣятъ единъ день тия дѣца“! Богъ разбира дълбокитѣ причини, знае, защо сж лоши тия сжщества. Но, има нѣщо, на което се радва Господъ. Надъ насъ има сжщества, които сж 100 пжти по-добри отъ насъ. Надъ тия сжщества пъкъ има други, които сж 1000 пжти по-добри

отъ първитѣ. И Господъ погледне къмъ добритѣ, погледне къмъ лошитѣ и казва: „Много сж добри дѣцата ми!“ Тогава, взима Той отъ добритѣ дѣца и дава на лошитѣ; пъкъ и отъ лошитѣ взима и дава на добритѣ. Промъни прави Той! Затова тия дѣца негодуватъ и казватъ: много е търпеливъ Господъ?

„Защо Господъ заповѣдва на слънцето да изгрѣе и за добритѣ, и за злитѣ.“ Казва Христосъ: „Бъдете съвършени, като е съвършенъ Отецъ вашъ небесни!“ Въ малъкъ размеръ и ние можемъ да бъдемъ съвършени. Кога? — Слѣдъ като влѣземъ въ Духа на Истината. Тогава ние ще имаме единъ новъ стремежъ, едно ново разбиране за самия животъ. Не казвамъ, че трѣбва да напуснемъ сегашния си животъ. Не, по никоѣ начинъ не трѣбва да го напуснемъ. Ти искашъ да напуснашъ живота си, но така не се напуща той. Ти като имашъ да давашъ, бѣгашъ отъ градъ въ градъ, но кредиторътъ ти не те напуща, върви слѣдъ тебе, търси те. Не можешъ да се освободишъ лесно отъ него. Онзи, който има да взима отъ тебе, търси те, обича те той. Ти заминавашъ за единъ градъ, той подирѣ ти. Каквото има да си вземе, ще го вземе и слѣдъ това ти казва: сега можешъ да отидешъ, където искашъ. Питамъ: ако лошитѣ духове ни прѣслѣдватъ и ни привятъ пакости, защо правятъ това? — Иматъ да взиматъ отъ насъ. Пъкъ когато нѣкои добри духове ни помагатъ, защо правятъ това? — Иматъ да ни даватъ. Тѣй седи въпросътъ. Слѣдодователно, и единитѣ и другитѣ ни търсятъ. И единитѣ идватъ съзнателно, и другитѣ идватъ съзнателно. Единитѣ казватъ: вие ни дъл-

житѣ, и трѣбва да ни се изплатите. Другитѣ казватъ: ние ви дължимъ, и трѣбва да ви се изплатимъ. По сѣщия законъ и вие трѣбва да гледате да се изплатите. Сега нѣкой казва: не ми се живѣе. Че отъ тебе ли зависи да живѣешъ? „Не ми се работи.“ Че отъ тебе ли зависи да ти се работи? — Не зависи отъ тебе. Ще работишъ и отгатыкъ ще минешъ. Я онази млада булка работи ли ѱ се? — Не, но само като си помисли за своя възлюбенъ, става и работи. Войникътъ казва: не ми се работи. Да, но като помисли за началство, работи и не се спира. Учителътъ като помисли за ученицитѣ си, работи. Ученикътъ като помисли за учителя си, работи. Свещеникътъ като помисли за пасомитѣ си, работи. Кой е свободенъ въ този свѣтъ? — Всички ние сме свързани въ този свѣтъ, роби сме на условията. За въ бъдеще ще имаме такъвъ строй, дѣто хората ще работятъ безъ пари, отъ любовъ ще работятъ. Туѣ ще бъде най-красивото нѣщо!

„И заповѣда Господъ на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Три слънца трѣбва да изгрѣятъ едновременно! Тѣзи три слънца сѣ изгрѣли вече въ свѣта. И ако всѣки единъ отъ васъ може разумно да повелява вътрѣ въ себе си, ще намѣри единъ начинъ, по който да се домогне до великата Истина. И колко красива е тази Истина! Но всички ние се спираме въ своитѣ стари вѣрвания. Всички ние се спираме въ своитѣ стари знания. А въ свѣта трѣбва да се внесе вече нѣщо ново. Човѣкъ, който е излѣзълъ отъ животинското царство, трѣбва да прѣкрати съ настроенията. Никакви настроения повече! Той

трѣбва да остави настроенята на страна и да бжде разуменъ. Всѣки отъ васъ, който не иска да се спѣва, трѣбва да бжде разуменъ, да борави съ двѣ велики сили, съ двѣ велики величини, а именно съ разумността, и съ Любовта. Всичко въ свѣта трѣбва да се прѣустрои. Ако вие бихте повѣрвали въ това, вашитѣ очи биха се отворили.

Азъ бихъ желалъ да се отворятъ очитѣ ви. Но кога? — Когато бждете силни, за да не се уплашите. Защото, има хора, на които, като се отворятъ очитѣ, умътъ имъ се разбърква, и тѣ полудѣватъ. Вие трѣбва да бждете толкова силни, че никакъ да не се оплашите отъ този новъ свѣтъ, който ще се яви прѣдъ васъ. Да допуснемъ, че прѣдъ васъ се яви нѣкой ангелъ отъ небето, даде своитѣ распореждания да направитѣ нѣщо и си замине. Въ първиятъ моментъ, като видите, че ангелътъ го нѣма ще се усъмните. Най-първо ти ще се почувствуваашъ въодушевенъ, ще излѣзешъ вънъ, ще разкажешъ на единъ, на втори, на трети, че ти се явилъ единъ ангелъ, но всички ще ти казватъ: защо си толкова будала да вѣрвашъ въ тия работи? Първиятъ ти каже, че не си съ всичкия си умъ. Вториятъ потвърди сжщото, третиятъ — сжщо, и най-послѣ ти се усъмнишъ. Не, онзи при когото се яви ангелътъ, трѣбва да има сила, вѣра въ себе си да не се разколебава отъ ничие мнѣние. Той трѣбва да настоява и да казва: при мене снощи дойде единъ ангелъ и ми каза, че ще придобия такава сила, че ще мога да дигна единъ човѣкъ въ въздуха за краката и да го държа правъ като свѣщъ. Ще му кажатъ: ти не си съ ума си. Не съмъ съ ума си ли? Хваща единъ чо-

вѣкъ и го дига въ въздуха. Сега съ ума си ли съмъ? — Не си. Хваща го отново обръща го надолу съ главата и го пита: сега съ ума си ли съмъ? — Съ ума си. Този човѣкъ казва на другитѣ: голѣма сила имаше този господинъ, но каточе не бѣше съ всичкия си умъ. Послѣ отива при нѣкой ученъ и му казва: снощи се яви при мене единъ ангелъ и ми каза че ще мога да разрѣшавамъ най-труднитѣ математически задачи. Този ученъ казва: а, този човѣкъ не е съ ума си. Ангелъ му се явилъ! Даватъ му трудни задачи, започва да ги рѣшава. Този ученъ казва. не зная, дали му се явилъ ангелъ, или не, но рѣшава човѣкътъ и най-мжчнитѣ задачи, много знае. Отива най-послѣ при единъ духовенъ човѣкъ и му казва: снощи ми се яви единъ ангелъ и ми каза, че какъвто боленъ и да се яви прѣдъ менъ, ще мога да лѣкувамъ. Съмнѣвашъ ли се? — Съмнѣвамъ се. Добрѣ, доведете ми нѣкои болни. Довеждатъ при него единъ паралитикъ, единъ слѣпъ и на всички помага. Паралитикътъ излѣкува, на слѣпия очи отваря. Тогава духовниятъ казва: дали се явилъ ангелъ на този човѣкъ, или не, не зная, обаче той лѣкува паралитици, очи на слѣпи отваря и т. н. Най-послѣ правовѣрнитѣ ще кажатъ: нѣкой дяволъ е дошълъ въ него, та всичко може да върши. Ако този дяволъ може да дига човѣкъ въ въздуха; Ако този дяволъ може да решава и най-сложнитѣ математически задачи, ако този дяволъ може да лѣкува паралитици, да отваря очи на слѣпи, тогава гдѣ е Божественото, гдѣ е мощното у човѣка, което може да прави всичко? Никакъвъ дяволъ не се крие въ тѣзи прояви! Азъ зная, какво може да прави дяволътъ. Дяволътъ знае да чупи крака на хората, но никога не ги

прави; дяволътъ знае да размѣства умоветъ на хората, но да рѣшава задачи не знае. Ако живѣете по дяволски дяволътъ иска хората да бждатъ идиоти — нищо повече. Всѣки стремежъ за знание, за свѣтлина, за свобода, за прогресъ, за Любовь, това сж импулси на великия Божественъ Духъ. И всѣки човѣкъ, който мисли друго-яче, не е на правата страна. Казвамъ: когато срещнете когото и да е съ такива благородни пориви, признайте, че въ него се проявява Божественото. Силенъ е този човѣкъ, наистина, защото ангелътъ му е говорилъ. Виждашъ, че нѣкой дига нѣкого въ въздуха, кажи си: вѣрвамъ му $\frac{1}{3}$. Вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Виждашъ, че този човѣкъ рѣшава всички задачи. Кажи си: вѣрвамъ му $\frac{2}{3}$, вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Виждашъ го, че лѣкува всѣкакви болни. Кажи си: вѣрвамъ му $\frac{3}{3}$, вѣрвамъ, че му се явилъ ангелътъ. Вѣрвай му както вѣрвашъ на този, който дошълъ да дава сеанси въ военния клубъ и показва нѣкои опити на хипнотизаторство. Казва: „*allez — passez*“ — и махне съ ржката си. Той очи отваря, парализици лѣкува и т. н. Радвай се, че този човѣкъ всичко знае. Тия хора, които сж били хипнотизирани, послѣ дойдатъ въ съзнание и казватъ: дали е вѣрно всичко това, което видѣхме, или не е вѣрно? Съмнѣнието идва веднага. Нѣкои ще повѣрватъ, ще бждатъ радостни, но нѣкой ще кажатъ: чакай да не бързамъ да се произнеса, че ще ме направятъ лудъ. Добрѣ, кое е реално? Ако те хвана за ржката ти, това реално ли е? Ако гледашъ съ очитѣ си, това реално ли е? Ако държишъ една малка ледена буца, реална ли е тя?

Ами, ако тя се стопи, реална ли е? Сжщината на нѣщата не се мѣни, но формата на нѣщата се мѣни. Ледътъ се е прѣвърналъ въ вода. Слѣдователно, ако се мѣни нѣщо, то е само формата, а сжщината на Любовта, която ние разбираме, разумното нѣщо, при всички случаи остава едно и сжщо.

Събератъ се нѣкои хора и ми казватъ: ти си ^{ме} на правата посока. Хубаво, ако азъ живѣя едновременно и на земята, и на небето, и въ коренитѣ, и въ клонищата, и познавамъ, кое е право и кое не, то г а в а, на себе си ли да вѣрвамъ, или на тия хора, които казватъ, че не съмъ на правата посока? Тѣ казватъ: нищо не виждамъ! Азъ казвамъ: всичко виждамъ! Тѣ казватъ: ама тине си съ ума си. Азъ казвамъ; азъ съмъ съ ума си но вашия умъ не е събуденъ, много облаци и мъгли има около него. Трѣбва да се явятъ въ васъ тѣзи бури, съ бързина на движение ололо 10,000 клм. въ часъ, да разгонятъ облацитѣ и мъглитѣ, та да се яви това слънце въ душата ви и да повѣрвате. Има нѣщо скрито въ дълбочината на душата ви, което говори, което рѣшава всичко. Има единъ вжтрѣшенъ гласъ въ васъ, който ви казва: стани, събуди се, какво си спрѣлъ! Прѣстани да вършишъ прѣстжпления! Прѣстани да ядешъ толкова много! Нѣкой обича да се облича много богато. Този гласъ казва: прѣстани да се обличашъ толкова богато! Прѣстани да градишъ къщи! Нека другъ гради, ти имашъ достатъчно. Ти се питашъ. дали съмъ съ ума си? Когато този вжтрѣшенъ гласъ ти казва да прѣстанешъ да градишъ, къщи, пита^ш се: дали съмъ съ ума си? Когато ти каз в а да гради ш ъ,

не се питашъ, дали си съ ума си. Кое положение е вѣрно? — Въ Божественитѣ нѣща има единъ моментъ, който всѣкога е вѣренъ. Когато Божественото въ човѣка говори, на лицето му се явява една приятна свѣтлинка, погледътъ му става милъ, нѣщо благородно и възвишено се заражда въ него. Не, познавамъ азъ този Божественъ Духъ; познавамъ, кога говори Божественото. Когато човѣкъ лъже, на лицето му се изразява мрътъ, тъмнина. Нѣкой човѣкъ си остави нѣкъдѣ торбата съ паритѣ, забравилъ я. Азъ намѣря тази торба. Веднага Божественото въ менъ заговори, азъ стигна този човѣкъ, кажа му: братко, ти си забравилъ торбата съ паритѣ си, вземи я, тия средства сж твои. Ако у мене говори човѣшкото, като намѣря тази торба, ще я взема и ще си кажа: тѣзи пари сж мои, Господъ е промислилъ за мене. Не, за мене или за него, това е все едно, азъ трѣбва да постѣпя честно. Когато Божественото говори въ мене, къдѣто и да съмъ, въ гората или въ свѣта на тайно или на явѣ, навсѣкъдѣ трѣбва да проявя своя характеръ. И като учителъ, и като свещеникъ — навсѣкъдѣ ще проявя своя характеръ. Божественото е единъ импулъсъ, който се проявява въ всички моменти въ живота ми при каквото положение и да се намирамъ.

Слънцето грѣе, но никой не се запитва, защо Господъ днесъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе. Кой отъ васъ до сега се, е запиталъ, защо грѣе слънцето? Кой отъ васъ е благодарилъ за това? Вие имате здраво тѣло, но всички сте неблагоприятни. Не се запитвате, кой ви дава това здраве, този животъ. Нѣкой отъ васъ иматъ вѣра,

но азъ не съмъ доволенъ отъ тази вѣра. Единъ отъ рускитѣ царе е правилъ опити, да опита послушанието на своитѣ войници. Войникътъ дойде до опасното мѣсто, трѣбва да се хвърли отъ тамъ, прѣкръсти се, но не смѣе, отдръпне се назадъ. Другъ нѣкой, който е по-смелъ, готовъ на послушание, дойде до опасното мѣсто, хвърля се. Тѣй трѣбва да е съ всѣки, който е рѣшилъ да се жертвува за своята идея. И Писанието казва: „Господъ ще заповѣда на ангелитѣ си на ръцѣ да те подигатъ.“ Това ще бѣде, но кога? — Когато Господъ ти заповѣда да се хвърлишъ а не когато дяволътъ ти заповѣда. Сега Господъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе зарадъ насъ. Животътъ, койго Богъ ни е далъ, е даръ отъ Него. Но какво сме направили ние за този нашъ Баща? Цѣлиятъ свѣтъ трѣбва да си даде отчетъ за това нѣщо! Казваме: ние сме българи. Че сме българи, то е хубаво, но да бждемъ българи на разумността и на Любовта! Можешъ да си англичанинъ, но да бждешъ англичанинъ ^{на} разумността и на Любовта! Можешъ да си французинъ, но да бждешъ французинъ на разумността и на Любовта! Може да си американецъ или какъвто и да е, всички народи трѣбва да съградятъ живота си върху разумността и Любовта. Щомъ е така, въ цѣлия свѣтъ ще настане една вътрешна хармония! Съврѣмениятъ свѣтъ е, който създаде този небивалъ до сега строй. Казвамъ:ето защо ние сме, които трѣбва да поправимъ този свѣтъ. Онзи машинистъ, който кара машината, отъ него зависи пътниците да пристигнатъ благополучно до Варна. Той е, който ще я закара. Онзи капитанъ, който управлява парахода, отъ него

зависи да го закара на врѣме на пристанището. Онзи учителъ, който се наема да води единъ класъ, отъ него зависи добриятъ успѣхъ на класа. Онзи свещеникъ, който се наема да просвѣщава хората духовно, отъ него зависи, какво духовно възпитание ще имъ даде. Всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде на мѣстото си! Онази жена, която се наема да стане майка, още прѣди да роди дѣцата си, отъ нея зависи, каква насока въ живота ще имъ даде. Отъ съврѣменната наука, прѣдъ която сме се спрѣли, зависи, какви плодове ще имаме. Ние сме се спрѣли прѣдъ отрицателната посока въ живота. Ние искаме физическо подобрение, но най-напрѣдъ трѣбва да стане духовно подобрение съ човѣка. Най-първо трѣбва да дойде изобилието въ свѣта. То ще донесе Любовъта, слѣдъ туй разумността и най-послѣ ще дойдатъ всички блага. По този пѣтъ ще дойде подобрието на цѣлото човѣчество. А сега, всички казватъ: за да се поправятъ хората, трѣбва физическо подобрение. Направете опитъ и ще видите, какъ ще се поправи свѣта. Вземете примѣръ отъ животинското царство, прослѣдете всички сщщества отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ и ще видите, че това сж Методи, начини, по които работи великата жива природа. Когато разглеждамъ единъ волъ, азъ не гледамъ на него като на волъ, но гледамъ, какъ е направенъ, каква форма има, какви сж неговитѣ роги и т. н. Менъ ме интересува, какво иска да изрази природата чрѣзъ тази форма — изобщо, какъ работи тя. Когато гледамъ на растенията, за мене всѣко растение е единъ методъ, чрѣзъ който разумната природа работи, говори нѣщо. Това сж

научни методи. Имашъ да разрѣшавашъ една задача. Колкото и да е мъчна, все ще намѣришъ единъ начинъ за разрѣшение. Ще се възползувашъ отъ начина, по който вълкътъ разрѣшава своята задача за гледа. Какъ я разрѣшава той? Вълкътъ, когато се намѣри при най-неблагоприятнитѣ условия на живота си и не може да си намѣри храна, отива въ гората, разравя коренитѣ на нѣкои дръвчета и се храни, съ тѣхъ. Господъ казва: лошиятъ човѣкъ ще се отстрани съвсѣмъ, нищо нѣма да яде. Само така ще поправи живота си. Щомъ вълкътъ въ кригически моментъ прибѣлва до трѣвата, това показва, че едно врѣме се хранилъ съ трѣва. Туй че днесъ се храни съ месо, това е една негова слабостъ. Овцата има друга слабостъ. Тя нагазва най-хубавата трѣва и я смачква. Кокошката пъкъ има друга слабостъ. Тя разхвърля съ краката си всичкото жито и тогава се обръща да го кълве. Въ всички животни има по една слабостъ, но тѣ иматъ и нѣкои благородни чѣрти. Въ вола запримѣръ има една благородна чѣрта. Той по цѣлия день оре на господаря си и търпи всички несподи. Така и ти ще бждешъ търпеливъ — нищо повече. Ще бждешъ работливъ като пчелата. Ще бждешъ постояненъ въ идеитѣ си като дървото. То съ хиляди години седи съ забита глава въ земята. Вѣтърътъ го брули, вѣе, но то не се помръдва. Щомъ имашъ една идея, ще бждешъ като джба, никой да не може да те отклони.

Та, казвамъ: природата трѣбва да се изучава по този начинъ. Ако биха се дали такива обяснения на младото поколѣние, то би се намирало на

другъ пѣтъ. Ако майкитѣ биха давали такива обяснения на синоветѣ и на дъщеритѣ си и ако учителитѣ биха възпитали така ученицитѣ си, резултатитѣ щѣха да бѣдатъ други. Всичко това би дало единъ новъ импулсъ на човѣчеството.

„И заповѣла Господъ на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ.“ Азъ се радвамъ, че Богъ заповѣдва на слънцето да грѣе. И днесъ слънцето грѣе на всички онѣзи, които отварятъ кепенцитѣ си. Отворете и вие кепенцитѣ на вашитѣ умове! Ако имате религия, нека бѣде най-възвишена! Ако имаге едно вѣрую, нека бѣде най-правото вѣрую! Ако имате наука, нека бѣде най-правилната наука! Ако имате едно тѣло, нека бѣде най-здравото тѣло! Три нѣща трѣбва да има човѣкътъ, който е на физическото поле: най-напрѣдъ той трѣбва да има здраво тѣло. Послѣ — просвѣтенъ умъ; и грето — една възвишена, благородна душа, въ която се крие такава религия, която да обхваща цѣлото човѣчество, безъ нѣкаква разлика.

И тъй, ние съ ангелитѣ ще се свържемъ чрѣзъ разумността, а съ Бога ще се свържемъ чрѣзъ Любовта. Щомъ имаме Любовь, Богъ е въ насъ; щомъ има идеалностъ, ангелитѣ сж въ насъ. Щомъ проявяваме Любовьта, ние сме въ Бога; щомъ проявяваме разумността, ние сме съ ангелите.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 15 мартъ
1925 г. гр. София.

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ!

23.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ РЪС
ул. Сараялъ № 21

Да се не смушава сърцето ви!

„Да се не смушава сърцето ви!“

Въ свѣта има три вида смущения: еднитѣ смущения сж отъ чисто материяленъ характеръ, засѣгатъ тѣлото; другитѣ смущения сж отъ чувственъ характеръ, засѣгатъ сърцето, а третия видъ смущения сж отъ умственъ характеръ, засѣгатъ ума ни. „Да се не смушава сърцето ви“, всичко това е лесно. И тогава, за това смущение Христосъ прѣдписва цѣрове. Какви сж цѣроветѣ? — За да не се смушава сърцето ви, вѣрвайте въ Бога! И послѣ? — Въ мене вѣрвайте! Смущението изобщо парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума. И много отъ органическитѣ болести се дължатъ на едно вътрѣшно органическо смущение. Много отъ болеститѣ се дължатъ на смущения на чувствата; много отъ болеститѣ се дължатъ на смущения на ума, значи тѣ сж умствени смущения. Когато болеститѣ се дължатъ на умствени смущения, тѣ засѣгатъ мускулната система, засѣгатъ и бѣлитѣ дробове. Когато смущенията сж повече отъ чувственъ характеръ, тѣ засѣгатъ сърцето ни, черния дробъ, дихателната система и кръвоноснитѣ сѣдове. Туѣ вцѣпяване на

кръвоноснитѣ съдове, отъ което хората често умиратъ прѣждеврѣменно, се дължи на тия вътрѣшни смущения, които поврѣждатъ нервната ни система. Ето защо Христосъ има право да казва: „не се смущавайте“, т. е. избѣгвайте всички рсдове смущения. Нѣкой казва: не може да се избѣгнатъ тия смущения. Питамъ: майка ти съ думата „не може“ ли те роди? Колко врѣме се мина, докато ти внушиха тази дума „не може“! Ти първо се роди съ плача. Заплака прѣдъ майка си и ѿ каза: дай ми да ямъ защото азъ трѣбва да живѣя. Ти трѣбва да работишъ заради мене. Това бѣше твоята първа заповѣдь. Може да се възпроизведе единъ разговоръ между майката и дѣтето. Дѣтето казва: „Понеже ти обѣща, че ще ме обичашъ, че ще ме любишъ, трѣбва да работишъ заради мене. Ти си любовта азъ съмъ животътъ, произлѣзълъ отъ тебе. Работи, защото азъ искамъ да живѣя!“ Това сж аргументи много на мѣсто. Ако майката се смущава, дали ще може да отгледа дѣтето си, тя именно ще го проводи на онзи свѣтъ. Често смущенията ставатъ причина да се образуватъ извѣсгни подпушвания на енергии, които текатъ въ човѣшкото тѣло: въ неговото сърце, въ неговия умъ — изобщо въ цѣлата нервна система. Човѣкъ е единъ акумулаторъ, или единъ кръстопѣтъ, дѣто се прѣплитатъ милиони космически течения. Човѣкъ прѣдставлява единъ такъвъ възелъ. Въ математическо отношение азъ си прѣдставлявамъ човѣка на земята, като една отъ най-сложнитѣ формули. И всѣки, който може да разгадае отношенията на тази формула, всѣки, който може да я прѣведе въ геометрически изразъ, той ще има една прѣдстава за човѣка.

Казва Христосъ. „Да се не смуцава сърцето ви!“ Често, смущенията внасятъ въ насъ единъ видъ киселини и ние изгубваме най-хубавитѣ си чувства за много маловажни работи. Когато идваме въ физическия свѣтъ, ние си начертаваме единъ планъ, който не сме въ състояние да извършимъ, нито пъкъ е задача въ живота ни. Запримѣръ, у нѣкого може да се яви идеята да стане най-силниятъ човѣкъ въ свѣта, затова трѣбва да работи за развиване на здрави, яки мускули. Е, до колко единъ човѣкъ може да бѣде силенъ? До колко може да дига тяжести? Азъ зная, че най-силниятъ човѣкъ е билъ американецъ, и той могълъ да дига два коня и едно конче. Дали е имало по силенъ човѣкъ отъ него, не зная. Казватъ: силенъ човѣкъ е той! Че колко е силенъ? Единъ човѣкъ да може да дига два коня и едно конче, това сила ли е? Не, днесъ има машини, които могатъ да дигатъ тяжести 100 пѣти по-голъми отъ тия, които може да дигне единъ човѣкъ. Значи, ние имаме единъ мащабъ, по който можемъ да мѣримъ силитѣ си. Човѣкъ въ физическо отношение не може да се хвали съ силата си. Той е слабъ. Туй, съ което човѣкъ може да се хвали, това е духовната му сила. Тамъ той трѣбва да настоява, тамъ трѣбва да се развива. Силенъ ли е човѣкъ въ духовно отношение, той ще бѣде силенъ и въ всѣко друго отношение, а това е важното. Но, идватъ смущенията. Отъ какво произлизатъ смущенията? — Отъ безвѣрие.

Сега, ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да обясня мисълта си. Да не мислите, че този разказъ е измисленъ. Не, той е дѣйствителенъ,

прѣдполага се да е станалъ нѣколко хиляди години прѣди Христа, въ 9 тата династия на Египетъ. Тогава живѣлъ нѣкой си знаменитъ адептъ, нареченъ Муса-Бентамъ. Нѣкои мислятъ, че това име е измислено. Не, то е име, което е съществувало. Трѣбва да знаете, че нищо не е измислено. Всичко въ свѣта съществува, и не може да се измисли. Ако нѣкой се наеме да измисли нѣщо, което не е съществувало и което не е казано отъ никого, азъ още сега му давамъ 1000 лева. Въ свѣта нѣма нищо ново. Всичкитѣ нѣща съществуватъ.

И тѣй, всички велики адепти минаватъ единъ курсъ на посвѣщение, та и този Муса-Бентамъ трѣбвало да държи изпитъ за своето трето посвѣщение. Всѣко едно посвѣщение е свързано съ извѣстенъ родъ сили, въ които човѣкъ като влѣзе, трѣбва да знае, какъ да манипулира съ тѣхъ. Ето защо това било единъ тежъкъ изпитъ. Ако той издържи изпита си, ще влѣзе въ единъ новъ свѣтъ, ще му се отворятъ нови пѣтища, ще му се откриятъ нови способности и чувства, чрезъ които ще може да вижда вече, а не да ходи слѣпишката. Той ще вижда реално, и ще бѣде единъ човѣкъ и на реалното, и на идеалното — на реалното, което е постигнато, и на идеалното, което не е постигнато. Задъ туй реално има друго реално и т. н.

Учителтъ завежда своя ученикъ Муса-Бентамъ на една отъ най-опаснитѣ планински мѣстности и му казва, какви мъжнотии ще срещне. Първата мъжнотия ще бѣде слѣдната: като вървишъ по този пѣтъ, ще срещнешъ една голѣма змия.

Ако можешъ да я побѣдишъ, ти ще продължишъ по-нататкъ пѣтя си, но ако не можешъ да я побѣдишъ, тя ще те нагълта и съ тебе всичко ще се свърши. Но когато тази змия се приближи, ти ще видишъ да се върти около нея единъ гълъбъ. Въ това време ти ще бждешъ смѣлъ, ще хванешъ змията за врата и ще я удушишъ, но не се бой! Тогава той му дава едно шише съ нѣкаква течность, която се нарича елемента „вуаръ“. Ще вземешъ тази течность и ще намажешъ очитѣ на змията, докато се свърши течността. Щомъ свършишъ течността, силата на змията ще мине въ тебе, и гълъбътъ ще тръгне подирѣ ти. Тръгне ли гълъба съ тебе, ти си извършилъ своята побѣда.

По-нататкъ, въ продължение на пѣтя си, ще срещнешъ единъ отъ най-големитѣ лъвовѣ въ свѣта и ако не го побѣдишъ, той ще те разкъса на парчета. Но, когато се приближишъ при този лъвъ, ще срещнешъ едно агне, което обикаля около този лъвъ. Ти ще се хвърлишъ върху лъва, ще го хванешъ смѣло за ушитѣ. Слѣдъ това, ето вземи това шишенце, въ него има другъ единъ елементъ, въ видъ на течность, наречена „ерунъ“, и съ нея ще намажешъ очитѣ на лъва. Като свършишъ течността, агнето ще тръгне подирѣ ти. Тръгне ли агнето подирѣ ти, побѣдата е направена, ти си изкаралъ изпита и ще можешъ да продължишъ пѣтя си.

По-нататкъ, като продължишъ пѣтя си, ти ще срещнешъ единъ черенъ, най-силниятъ бикъ въ свѣта, съ остри рога, и ако не можешъ да го побѣдишъ, той ще те наниже на рогата си. Око-

ло този бикъ ще видишъ да се движи една крина съ жито и бикътъ я гледа. Ти ще хванешъ смѣло бика за рогата, ще намажешъ очитѣ му съ течността „раунъ“ и като се свърши всичката течностъ, ще видишъ, че крината съ житото ще тръгне съ тебе. Тръгне ли съ тебе, знача ти си побѣдилъ.

Най-послѣ ще дойдешъ до прѣдѣлингѣ на посвѣщението си, но ще трѣбва да влѣзешъ прѣзъ царската врата. Прѣдъ царската врата ти ще видишъ да седи единъ страшенъ воинъ, съ сабя въ ръка, и ако можешъ да го побѣдишъ, ще влѣзешъ въ царската врата; ако не можешъ да го побѣдишъ, главата ти ще отскочи отъ раменѣтъ ти. Около този воинъ ще забѣлѣжишъ да обикаля една красива дѣвица. Тогава ти ще хванешъ този воинъ, и ето ти тази течностъ, наречена „амуитъ“, ще намажешъ очитѣ на този воинъ съ течността, и когато се свърши тя, ще видишъ, че красивата дѣвица ще тръгне съ тебе. Това показва, че побѣдата е твоя, и силата на този воинъ ще мине въ тебе.

Така сж правила древнитѣ пророци, така сж правила древнитѣ мъдреци, като искали да опишатъ тайнитѣ, които сж скрити вътрѣ въ човѣка.

Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказъ. Но азъ казвамъ: всички страсти, които се бушуватъ въ човѣшкото тѣло, трѣбва да се побѣдятъ по единъ, или по другъ начинъ. Какъ ще се побѣдятъ? — Като взематъ участие всичкитѣ тия четири елемента. Тѣ сж: вуаръ, ерунъ, раунъ, и амуитъ. Имате ли тия четири елемента, ще побѣдите вашитѣ страсти. Всич-

китѣ тия четири елемента съвокупно прѣдставля-
 ватъ вѣрата. Тия четири елемента, съ които се
 намазватъ очитѣ на змията, на лѣва, на бика и
 на воина, това сѣ гължбѣтъ, агнето, крината съ
 жито и красивата дѣвица, които трѣгватъ слѣдъ
 насъ. Колко струва една крина жито, вие знаете.
 Какво струва свѣтътъ безъ красива дѣвица, и то-
 ва знаете. Нищо не струва свѣтътъ безъ красива
 дѣвица! Вие знаете, че когато Богъ постави пър-
 вия човѣкъ въ рая, заобиколи го съ най-хубави
 дървета, съ най-сладкопйни птици, но на Адама
 стана тежко на сърцето и дълго врѣме плака, и
 най послѣ изказа една велика мъдрость, че безъ
 другарка не може. Какво ще прави самъ въ рая,
 кой ще го утѣшава, съ кого ще сподѣля? Богъ
 като чу тѣгата му, направи му другарка, създаде
 Ева. Тѣй казва прѣданието. Че е плакалъ Адамъ,
 това е вѣрно, понеже и днесъ плаче. Вие вижда-
 ли ли сте мъжъ, който плаче? Казватъ, че гени-
 алнитѣ хора не плачели. Да плаче човѣкъ, това
 не е слабостъ, това е изразъ на човѣщина. Пла-
 чѣтъ е едно благородно чувство. Да плачешъ, но
 на мѣсто! Христосъ, единъ гениаленъ човѣкъ, единъ
 великъ човѣкъ, Синъ Божий Го наричатъ, и Той
 плака, и Той пролѣ сълзи. Защо? Не може ли
 безъ сълзи? Само единъ ангелски умъ може да
 оцѣни колко струватъ тия Христови сълзи. Кога-
 то Христосъ плака, тия сълзи не паднаха на зе-
 мята, ангелитѣ ги събраха въ едно шишенце. Тия
 сълзи прѣдставляватъ една цѣнна, лѣковита есен-
 ция. Христосъ не плака много, прѣдполагамъ да
 паднаха около 10 капки само отъ очитѣ му, но
 тия капки сѣ лѣковити. Ето вече 2,000 години,

какъ свѣтътъ се лѣкува съ тия 10 капки. Тѣ подържатъ живота на цѣлото човѣчество, лѣкуватъ рани, измиватъ болки.

Вѣрвайте въ Бога! Въ съврѣмненната система на възпитание има една отрицателна страна и всички хора се запитватъ: ама защо трѣбва да вѣрваме? — Трѣбва да вѣрвашъ, защото си слабъ. Ще кажете: какъ, азъ да съмъ слабъ? — Ами че слабъ си, разбира се. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че е силенъ, нека не яде. Защо трѣбва да ядешъ? — Защото си слабъ. Като не ядешъ три дни, отслабвашъ. Като не пиешъ вода 5 — 6 дни, отслабвашъ. Слѣдователно трѣбва да ядешъ, понеже си слабъ; трѣбва да пиешъ вода понеже си слабъ; трѣбва да вѣрвашъ, понеже си слабъ.

И тъй, за да се избегне тази слабостъ, трѣбва да вѣрвашъ. Вѣра непрѣменно трѣбва да имашъ. Вѣрата е една връзка, по която протичатъ онѣзи Божествени сили въ душата ни. Вѣрата е едно разположение на чувствата. Шомъ човѣкъ обърне погледа си къмъ Бога, въ него веднага започватъ да текатъ онѣзи Божествени енергии, онзи Божественъ нектаръ въ живота. Природата е много щедра, много благородна. Тя дава въ изобилие. Не се изисква голѣма философия, за да добиете тази благодать. Хората мислятъ, че колкото по учени ставатъ, толкова повече придобиватъ тия дарби. Тѣ придобиватъ повече критически умъ и мислятъ че вѣрата може да се замѣни съ разума. Не, вѣрата не може да се замѣни съ разума. Разумътъ има своето практическо приложение въ физическия свѣтъ, той тамъ играе роля, а вѣрата се занимава съ единъ свѣтъ много по-високъ, отколкото е свѣтътъ на разума. Вѣрата е отъ другъ характеръ. Не казвамъ, че разумътъ не е потрѣбенъ, не казвамъ, че трѣбва

да влѣзе въ противорѣчие съ вѣрата, но казвамъ: ако вложите вѣрата въ вашия разумъ, той ще се усили още повече, т. е. смущението ще се прѣмахне, и вие ще придобите онази мощна сила, която е потрѣбна за вашето развитие. Вие сте прѣтърпѣвали онова душевно състояние, когато седате и мислите, че никой не ви обича, че сте нещастенъ, че дѣцата ви нѣма да се изучатъ, че мъжътъ ви нѣ вѣрви въ правия пътъ, че приходитьъ ви сж малко и т. н. Питамъ: въ това ли седи сжщността на живота? Азъ не мога да си обясня, какъ е възможно, ние разумнитѣ хора, да живѣемъ при едно сжщество толкова благородно, толкова разумно и възвишено, а при това да мислимъ, че То ни е забравило и че Неговото намѣрение е само да ни смущава и изтезава! Азъ не зная, отдѣ е изпъкнала тази мисль въ вашия умъ! Хиляди години сж изминали, докато човѣшкиятъ умъ се изопачи и го срѣщаме въ този видъ, какъвто днесъ ни се прѣдставлява. Ако се ражда у насъ прѣпаятане, то се дължи на съвсѣмъ други причини. Ако си зададете задачата, защо трѣбва да се вълнува океана, какво ще отговорите? Трѣбва ли да се вълнува океана? Да се вълнува 10—15—20—50—100 м. отгорѣ, това е потрѣбно, но да се вълнува отъ дъно, това не трѣбва да става. Туй вълнение е потрѣбно не само за водата, то е потрѣбно и за въздуха. Тѣй, че не трѣбва цѣлиятъ океанъ да се размѣтва а само отгорѣ, не повърхността. Слѣдователно, ако отгорѣ въ вашия животъ дойдатъ смущения, тѣ не сж опасни. Христосъ когато казва да не се смущава сърцето ви, Той разбира това смущение, което измива основи-

тѣ на живота. Хората казватъ: нѣма Господъ, животътъ нѣма смисълъ. Мислишъ ли така, ти измивашъ основитѣ на своя животъ. Ти си първо-класенъ глупецъ. Като казвашъ, че жьвотътъ нѣма смисълъ, питамъ: на какви факти се базирашъ? — Че къщата на Ивана, на Петко, на Драгана, на еди-кого си изгорѣла. Затуй ли животътъ нѣма смисълъ? Ами, ако те туря въ нѣкой модеренъ затворъ, или ако те пратя да живѣешъ въ гората, какво би прѣдпочелъ? Пъкъ ако те туря въ едно подземие, много добрѣ украсено, безъ, обаче да прониква свѣтлината, хубаво ли ще ти бѣде? Всичко това е резултатъ на съврѣменната култура. Всички пѣтни съобщения, тренове, параходи, фабрики, всички човѣшки изобрѣтения, това сж само начини за упражнение на човѣшкия умъ. Въ това, обаче, не е смисълътъ на живота. Човѣкъ трѣбва да гради къщи, да прави фабрики, за да се изостри неговия умъ. Всички работи, които човѣкъ прави, всички приспособления по земледѣлието или въ каквото и да е направление, всичко служи на човѣка за развиване на неговитѣ способности. Мислите ли, че онова малко ваше момиченце, което е взело своята кукла и ѝ прави рокличка, управлява я съ прѣтицата, та това е послѣдната дума на науката? Мислите ли, че тази кукла ще разрѣши всички въпроси на свѣта? Това момиченце казва: мамо, вижъ моята кукличка! Това момиченце мисли ли, че ще разрѣши задачата на живота? Мислите ли, че онази майка, като роди едно дѣте, ще разрѣши всичкитѣ задачи на живота? Азъ гледамъ, една майка като вземе своето дѣте на ръцѣ, носи го и казва: вижте моего дѣтенце!

Като че въ лицето на нейното дѣтенце е изразенъ цѣлия свѣтъ! Една овца сжщо може да вземе своето агънце и да каже: вижте моето дѣтенце! И една крава може да си вземе теленцето и да каже: вижте моето дѣтенце! И една пчеличка може да вземе своята малка какавидка; и една пеперуда може да вземе своята малка какавидка сжщо, но всичко това разрѣшава ли въпроситѣ? Това сж само упражнения въ свѣта. Това не е подигравка въ живота. Ако ние влѣземъ въ една иерархия на сжщества отъ по-висока култура, които сж завършили своя земенъ животъ, съ какво ще се похвалятъ тѣ? Павелъ казва: „Азъ ще се похваля съ Господа, нѣма да се похваля съ сина си, съ дъщеря си“. Да се похваля съ Господа, това е мощно! Да се похваля съ всички добри хора на земята, а не съ единъ човѣкъ. Една майка, като види своето дѣте, трѣбва да вижда въ неговото лице милиони дѣца, и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дѣте, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Утрѣ умрѣ това нейно дѣте, тя ще каже: Господи, защо така жестоко ми нарани сърцето, защо ми отне дѣтетото? Да се не смущава сърцето ви! Дѣ бѣше до вчера вашата дъщеря? Дѣ бѣше ти прѣди да те роди майка ти? Дѣ бѣше майка ти, прѣди да се роди нейната майка? Ами дѣ бѣше майката на майка ти? Вѣрующитѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ. Нѣкои отъ васъ сте на правата посока, а нѣкои казватъ: да се спасимъ само ние вѣрующитѣ! Не, не е така. Въ едно събрание, каквото е това, ние трѣбва да проектираме нашия умъ, нашето сърце къмъ всички онѣзи, на които сърцата трептятъ;

да обърнемъ умоветѣ си къмъ онзи великъ Господъ, Който е далъ на всички животъ; да се обърнемъ къмъ всички онѣзи братя, които сж завършили своето развитие, които изпращатъ Любовта съ къмъ насъ и мислятъ за насъ. Та, съ тия същества трѣбва да се свѣржемъ. Съ тѣхъ ще се похвалимъ, съ множеството, а не съ единството. И тукъ на земята, и тамъ горѣ на небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, навсѣкждѣ мислятъ за насъ. Ще кажете: какъ, и на другитѣ слънчеви системи мислятъ за насъ? Сега трѣбва да докажемъ на ученитѣ хора, че единственото най-щастливо мѣсто не е нашата земя. Ученитѣ хора казватъ, че земята била една градина, отъ която Господъ щѣлъ да насади цѣлата вселена. Много голѣма привилегия си давате! Ами че може да има друга нѣкоя планета, която да служи за разсадникъ на цѣлата вселена. Не, нашата земя е единъ скромнъ разсадникъ на Божествения животъ, и тя се развива споредъ условията, споредъ степенъта на нейното състояние. Азъ разглеждамъ земята като единъ голѣмъ университетъ, съ множество стаи и съ малки и голѣми лаборатории. Въ тия стаи се учатъ младежи отъ I, II, III, IV курсове.

Христосъ, като се обръща къмъ своитѣ ученици, казва имъ: „Да се не смущаватъ сърцата ви!“ Между сегашнитѣ хора, млади и стари, геройство нѣма. Вие искате, кждѣто и да отидете въ свѣта, да ви окичатъ съ лаврови вѣнци, съ панделки, като нѣкои булки, да ви посрѣщатъ съ ржкоплѣскания, съ ядене и пиене и да нѣма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще

дойде на друго мѣсто. Свѣтътъ не е създаденъ само за ядене и пиене. Я ми кажете, кой отъ васъ до сега е ялъ сладко? Слѣдователно, ние сме слѣзали въ единъ свѣтъ, на който самата материя, самитѣ сили влизатъ въ конструкцията на нашия умъ и на нашето сърце и прѣтърпѣватъ една промѣна. Всички тия сили ние трѣбва да ги разгледаме внимателно и за насъ да отдѣлимъ само тия отъ тѣхъ, които ни сж потрѣбни. Каквото спечелва всѣки единъ отъ васъ, спечелва го най-първо за себе си, а послѣ, отъ припечеленото, може да даде и на другитѣ свои близки.

Казва Христосъ: „Да се не смуцава сърцето ви!“ Най-важна роль въ смущението играе внушението. Нѣкой ви казва, запримѣрь: а, вие не разбирате нищо по този въпросъ. Другъ ви казва: вие не разбирате нищо по този въпросъ. Изредятъ се 10 души единъ слѣдъ другъ да ви казватъ сжщото, че не разбирате нищо по този въпросъ. По кой въпросъ? — За Бога. И започва тогава: чакай, азъ да ти кажа своето мнѣние за Бога. Е, какво е твоето мнѣние? — Отъ 2000 години християнскиятъ народъ все разисква въпроса за Бога и то това, което не е важно. Важно е, че Богъ е Любовь, и Любовта ражда живота. Христосъ носѣше въ свѣта този разуменъ животъ, кайто даде единъ тласъкъ на една нова култура. Тази нова култура носи сплотяване между хората, тя внася вѣра на човѣка въ себе си, въ Божественото, както и вѣра на другитѣ. Когато срещна нѣкой менъ ме радва доброто, което виждамъ въ него, а не мисля, какъ да го надхитря, какъ да го изиграя. Да се радвамъ на благо-

родното въ човѣка, това наричамъ култура. Има една благородна чѣрта въ човѣка, споредъ която той всѣкога може да пестѣва справедливо.

Христосъ, като се обръща къмъ ученицитѣ си казва: Да се не смушавате, и да не смушавате другитѣ съ вашитѣ проповѣди. „Не говорете глупости, защото съ това смушаватѣ другитѣ! Най-първо говорете на хората разумно и ясно. Богъ е Любовь и тази Любовь е разумна. Въ Божията Любовь нѣма абсолютно никаква жестокостъ. Ако съществува жестокостъ, тя се дължи на съвсѣмъ други причини. Ще дойде день, когато ние ще се подчинимъ на закона на Любовта. Да ви обясня картинно, какъ седи този въпросъ. Ако единъ листъ се откъсне отъ дървото и падне на земята, той ще има ли сѣщитѣ отношения, каквито иматъ другитѣ листа къмъ дървото? Този листъ е обезвѣренъ листъ. Всѣки листъ, който падне отъ дървото, остава при корена му. Щомъ изгубишъ вѣрата си, ти си единъ падналъ листъ отъ дървото. Ще се намеришъ долу при корена на дървото и тамъ ще минешъ една послѣдователна метаморфоза. Ще минешъ прѣзъ процеса на разлагането, на гниенето, ще се всмукнешъ отново отъ коренитѣ и послѣ ще излѣзешъ на повърхността, като клонче, като листъ, или като цвѣтъ. Ако и тогава не запазишъ своитѣ отношения къмъ дървото, пакъ ще се откъснешъ отъ него и ще се намеришъ долу при коренитѣ. Казватъ: обезвѣришъ ли се, ще паднешъ отъ дървото. Питамъ: каква философия има въ този листъ, който се откъсналъ отъ дървото? Цѣлото човѣчество прѣдставлява едно дърво, и всѣки единъ отъ васъ е единъ листъ на това

дърво. И забѣлѣжете, че всѣки човѣкъ самъ себе си може да откъсне отъ този организъмъ. Никакъвъ вѣтръ, никакъви бури, пикой не може да го откъсне, самъ той може да скъса вишкитѣ на своя животъ. Каква философия има въ този животъ? Като дойдатъ вѣтроветѣ, ще се търкаляшъ налѣво-надѣсно като те питатъ, защо се търкаляшъ, ще кажешъ, защото съмъ глѹнавъ. Не, ти се търкаляшъ, защото не вѣрвашъ. Защо съмъ сиромахъ? Защото не вѣрвашъ, ти си при коренитѣ долу. Нѣкой казва: азъ съмъ падналъ. Какво да правя? Падналитѣ хора не могатъ да се спасятъ, както тѣ искатъ. По другъ начинъ могатъ да се спасятъ. Азъ не мога да те взема да те залѣня горѣ на дървото, но трѣбва да минешъ прѣзъ една строга дисциплина. Като сте горѣ на дървото, казвамъ ви: пазете се да не паднете отъ клошишата! Азъ не говоря за обезсърчение, но мнозина хора мислятъ, че като паднатъ отъ дървото, ще може да ги взематъ като сухъ листъ и да ги залѣнятъ на самото дърво. Не, сухитѣ листа не могатъ да възкрѣснатъ. Туй листо, веднѣжъ паднало отъ дървото, трѣбва напълно да се разложи. Ние виждаме сѣщия законъ и при човѣка. Човѣкъ като умрѣ, неговото тѣло трѣбва съвършено да се разложи. Втори пѣтъ този човѣкъ пакъ може нѣкъдѣ да се прѣроди. Нѣкои не приематъ, че човѣкъ може да се прѣражда. Не е въпросътъ, дали единъ човѣкъ може да се прѣроди, или не. Нѣщата независимо отъ всичко това си сѣществуватъ въ природата, Той нѣма да бѣде въ сѣщата форма, каквато е пмалъ въ първо врѣме, но ще се яви въ една нова форма. Той нѣма да има пър-

вата форма на листа. Защо? Защото навсѣкждѣ въ природата съществува голѣмо разнообразие. Вие не можете да намѣритѣ на едно дърво два листа, които да сѣ подобни. Онѣзи, които сѣ ботаници, нека разгледатъ внимателно листата на едно и също дърво, и ще видятъ, че всички се различаватъ по нѣщо. Голѣмо разнообразие съществува въ цѣлата природа. Нѣкога може да си билъ единъ клонъ, обърнатъ къмъ югъ; втори пътъ може да си единъ клонъ, обърнатъ къмъ сѣверъ. Изобщо, положението ти може да бѣде всѣкога различно. Слѣдователно, все ще има една малка разлика въ вашата форма, въ вашитѣ схващания, въ вашитѣ разбирания. При всѣко 'ново явяване ти ще бѣдешъ същиятъ, плюсъ нѣщо ново. Тѣй че при всѣко заминаване, при всѣко ново идване, у човѣка се прибавя единъ малкъ плюсъ, едно ново нѣщо. Той ще има същото съзнание, плюсъ нѣкакъ въ малкъ придаткъ къмъ първото съзнание. Туй е красивото!

Сега главниятъ въпросъ е: защо не трѣбва да имаме смущения? Понеже Писанието казва, че смущението е пътъ къмъ страха, то щомъ човѣкъ почне да се смущава, страхътъ ще дойде, а щомъ дойде страхътъ, краката на човѣка се продължаватъ и той става бързоходецъ. Туримъ ли на изпитъ нѣкой човѣкъ за неговитѣ идеи, ще видишъ, че той е неспособенъ да издържи. Слѣдователно, смущението, страхътъ създава една пертурбация въ ума. Страхътъ прѣдизвиква една пертурбация и въ сърцето. Щомъ се смути ума, идва смущение и въ сърцето и най-послѣ волята, кормилото на живота изгубва своето направление и човѣкъ

почва да бѣга. Бѣгането е много смѣшно. Човѣкъ тогава изпада въ комично положение. Разправиха ми единъ случай, станалъ въ Стара-Загора, още въ турско врѣме. Разнася се слухъ, че въ Стара-Загора идва турска кавалерия. Населението, силно изплашено, хуква да бѣга. Удариха къмъ Казанлъкъ, нагоре къмъ Стара-планина — бѣгатъ, турска кавалерия ги гони. Проточили се краката имъ бѣгатъ. Врѣщатъ се послѣ, и какво виждатъ? — Никаква кавалерия не е минала прѣзъ града имъ. Сжщото и въ духовниятъ животъ, и тамъ краката на хората се продължаватъ.

Христосъ казва: „Да се не смушаватъ сърцата ви! Имайте вѣра!“ То значи: имайте стабилитетъ! Ще вѣрвате въ Бога, ще вѣрвате, че въ Него нѣма измѣна и промѣна. Ще вѣрвате и въ единственото, и въ множественото число на Бога. Ще вѣрвате, че всички, които сж вѣрвали въ Бога, сж завършили своето развитие. Ще вѣрвашъ, чо по този начинъ и ти ще завършишъ своето развитие и ще влѣзешъ въ това общо братство. Туй е красивото въ свѣта, да видишъ добритѣ, умнитѣ хора и тѣ да ти говорятъ. Азъ съмъ срѣщалъ музиканти, тупти имъ сърцето да чуятъ, да срещнатъ музикантъ подобенъ на себе си; художници, чиито сърца сжщо туптятъ да срещнатъ подобенъ на себе си художникъ; срѣщалъ съмъ и поети такива. Всѣки иска да срещне равенъ на себе си, и като се срѣщнатъ тѣ взаимно, еднѣвъ другъ си даватъ потикъ. И като срещнете човѣкъ съ вѣра, да си давате потикъ въ вѣрата, а не да започнете да спорите, има ли Господъ, или нѣма. Казвате: Науката чрезъ своите доводи е доказага че сжществувва Господъ. Бре, много нѣщо доказала науката! Тя дошла да

доказва, че има Господъ, а не може да направи човѣка безсмъртенъ. Ако науката е доказала, че има Господъ, и ако ние дѣйствително вѣрваме въ това, Любовта трѣбва да дойде въ насъ. Щомъ дойде Любовта, ще има вѣченъ животъ, а вѣчниятъ животъ ще бѣде достояние за всѣки едного. Като не можемъ да разрѣшимъ въпроса, ние оставяме тия работи за другия свѣтъ, и казваме: е като отидемъ на другия свѣтъ, тогава ще ги разрѣшимъ. Кой е онзи свѣтъ! — Онзи свѣтъ е свѣтътъ, въ който Богъ живѣе. Кой е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ е този свѣтъ. Този свѣтъ е една малка проекция, единъ малкъ секторъ отъ този великъ свѣтъ отъ този великъ животъ. Ами че и ние може би сме една малка проекция отъ Бога! И казватъ ученитѣ хора, окултиститѣ, че когато Господъ направилъ свѣта, оставилъ едно малко мѣсто празно и се чудилъ съ какво да го изпълни. Най-послѣ направя хората и ги оставя да живѣятъ на земята. Тѣй щото Господъ направилъ хората и за свое забавление, и за забавление на ученитѣ духове. Когато нѣкои ангели, нѣкои арахангели нѣматъ съ какво да се занимаватъ, тѣ ще помилватъ хората, ще се забавляватъ съ тѣхъ. Казватъ: какъ, ние за забавление ли сме? — Да, за забавление! Ние сме играчка и за червеитѣ, и за мухитѣ, и за комаритѣ, и за бълхитѣ, за всички. Че кой отъ васъ е свободенъ! Кой отъ васъ не е послужилъ за играчка на другитѣ? Евреитѣ едно врѣме казваха: ние сме свободни поданици, никому играчка нѣма да станемъ. Тѣ бѣха цѣли 400

години подъ египетско иго, изядоха толкова камшици, като роби бѣха условени да правятъ тухли на своитѣ господари, а послѣ казватъ: ние сме свободни! Казва имъ Христосъ: „Който прави грѣхъ, дяволътъ му е баща“. Щомъ мислите така, тъй е. Ние трѣбва да съзнаемъ Истината, и да опрѣдѣлимъ нашитѣ отношения къмъ Бога. Тази умраза, това невѣрие, което се е създадо, всички тия отрицателни качества, които се образували у васъ, могатъ да се прѣмахнатъ. Тогава ще дойде благородното въ васъ, ще можете всички заедно да работите за Бога и нѣма какво да се лъжете. Азъ ще дойда на нивата ви да работя, отъ тамъ мога да дойда въ дома ви да помогна нѣщо и нищо нѣма да ви искамъ, даромъ ще работя. Това разбираме ще дойде, когато ние станемъ хора отъ съвсѣмъ друго естество, а не такова, каквото днесъ имаме. При сегашното си разбираме, при сегашния складъ на мисли, това не може да стане? Кога може да стане? Слѣдъ като се новородимъ. Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, а ще се измѣнимъ“. Българитѣ казватъ: „Всѣки да бута въ своята кесия“. Добрѣ, и азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, всѣки да бута въ своята кесия. Защо не? Прѣди всичко, всички хора не сж еднакво възпитани, не сж еднакво родени.

Христосъ казва: „Вѣрвайте въ Бога; вѣрвайте и въ мене!“ Подъ „мене“ Христосъ подразбира тия разумнитѣ братя, които съ своята мисль живѣятъ въ насъ. Забѣлѣжете слѣдния фактъ: когато трѣбва да извършишъ нѣщо много велико въ свѣта, всѣкога ще настане една вътрѣшна борба въ тебъ, ще дойдатъ разни впдове мисли. Нѣкой

вхтрѣ въ тебе ще те съвѣтва едно, други ще те съвѣтва друго, трети ще те съвѣтва съвсѣмъ различно нѣщо. Единъ слѣдъ другъ ще се изреждатъ да те съвѣтватъ, какъ да постъпишъ. Тази борба ще се продължава нѣколко дни, нѣкога и повече, докато най-послѣ рѣшишъ да постъпишъ по единъ или другъ начинъ. Най-послѣ Господъ ти казва: „Избери най-доброто отъ това, което твоитѣ братя те съвѣтвахъ!“ Ти изберешъ най-доброто и така постъпишъ. Вчера, единъ ученикъ, който отива въ педагогическата гимназия, ми разправяше за единъ урокъ на малкитѣ дѣца въ отдѣленията. Учителката казва на двѣ момченца отъ своитѣ ученици: „Божко, излѣзъ да напишешъ едно знаме!“ Излиза Божко, написва знамето и си отива на мѣстото. Казва на втория ученикъ: „Богданчо, я напиши и ти едно знаме!“ Излиза и той, написва знамето, отива си на мѣстото. Учителката пита другитѣ дѣца: „Хубави ли сж тия знаменца? Една отъ ученичкитѣ ѝ дига рѣка. „Какво ще кажешъ ти, Лалке?“ — И двѣтѣ знамена не сж хубави „Излѣзъ тогава да напишешъ ти едно знаме!“ Излиза Лалка, написва и тя едно знаме. Пита я учителката ѝ. Я вижъ сега, твоето знаме хубаво ли е? Отдалечава се Лалка малко отъ дъската, разглежда своето знаменце и веднага, засрамена, си навежда надолу очитѣ. Защо? — И нейното знаме не е хубаво, даже е по-лошо отъ това на нейнитѣ двѣ другарчета. Така и ние, нѣкой пѣтъ разглеждаме идеитѣ на другитѣ хора и казваме: тия идеи не струватъ нищо. Прави сте, но като излѣземъ и напишемъ, или изкажемъ нашитѣ идеи, виждаме, че и тѣ не сж отъ най-хубавитѣ. Погледаме

се и казваме: и нашитѣ не сж хубави, т. е. не сж такива, каквито трѣбва да бждатъ. И тогава идва смущението въ душата ни и казваме: защо азъ да съмъ толкова глупавъ? Защо азъ да съмъ толкова невѣжа? Защо азъ да не мога да се изказвамъ, да говоря? — За да можешъ да говоришъ, трѣбва очитѣ ти да изпъкнатъ, като на жаба. За това трѣбва да се молишъ на Господа. Защо азъ не мога да мисля? — Ще се молишъ на Господа да ти се развие центъра отпрѣдъ на челото повече. Защо не мога да си въобразявамъ? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се разшири челото ти. Защо Любовта ми къмъ Бога е малка? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се издигне главата ти надъ ушитѣ повече. Човѣкъ трѣбва да расте въ всѣко направление. Ще се молишъ на Бога за всѣкъ единъ недѣлъ, който имашъ, и Той ще прати онѣзи повисши братя при тебе да те посвѣтватъ, какъ да се поправишъ.

Казва Писанието: „Ще бждете съвършени, ще се стремите къмъ съвършенство!“ Всички смущения произтичатъ отъ факта, че ние мислимъ за себе си, че сме съвършени, а когато влѣземъ въ живота и видимъ своитѣ слабости, веднага се смущаваме. И туй не е вѣрно. Всички ние сме много добри хора. Азъ виждамъ навсѣкѣдъ много добри наредби. Умни сме ние, но какъ? — Въ сравнение съ другитѣ по-малки същества отъ насъ. Една мравя е умна, но при мравитѣ, а не и при човѣка. Единъ волъ е уменъ, но при воловетѣ, а не и при човѣка. И човѣкъ е уменъ, но при хората при подобнитѣ си. Ако дойдемъ да се сравняваме съ ан-

гелитѣ, ние не сме умни. Та, при подобнитѣ си, всинца сме умни. Какъ не! Хиляди, милиони, па и цѣли поколѣния мрави биха били готови да жертвуватъ всичкото си богатство, и всичко, което иматъ, за да придобиятъ поне единъ човѣшки прѣстъ. Ако биха се събрали хиляди мрави, тѣ не биха имали нито $\frac{1}{1000}$ отъ таланта, който единъ човѣкъ има. Азъ уподобявамъ мравитѣ на малки поточета и казвамъ: ако бихте събрали всички тия поточета и образувате една рѣка, тази рѣка не би могла да обърне нито веднѣжъ човѣшкото колело. Какво богатство има въ човѣшката душа, при това седимъ, смущавиме се, не искаме да признаемъ тази Истина. Ние сме богати и чакаме. Какво чакаме? — Да умремъ и като отидемъ на другия свѣтъ, Господъ да ни надари. Мравята като умре, пакъ си е мравя. Човѣкъ като умре, пакъ си остава човѣкъ, ангелъ не става. Той може да отиде между ангелитѣ, но ангелъ не става. И мравитѣ живѣятъ между насъ тукъ на земята, въ къщи влизатъ, но хора не ставатъ. Азъ гледамъ, въ къщи ми идватъ мрави, обикалятъ около сладкото, баратъ книгата; послѣ обикалятъ около смокинитѣ, баратъ ги, сподѣлятъ заедно съ мене, съ мене ядатъ, но тѣ не сж културни хора, все мрави си оставатъ. Така и ние, можемъ да отидемъ на небето, да бараме сладкото, гърнетата на ангелитѣ, но пакъ хора си оставаме. Ние правимъ толкова погрѣшки съ своето незнание!

И тъй, отъ всинца ви се изисква вѣра!

Сега азъ се обръщамъ къмъ васъ и ви поздравлявамъ съ 25 тата година. Днесъ слънцето минава въ сѣвернот си полушарие. Сѣверното по-

лушарие прѣдставлява емблема на Истината. То е емблемъ на друго едно слънце — сърдечното слънце, което се намира въ лѣвото ни полушарие.

Та въ насъ трѣбва да се зароди онова непрѣодолимо желание на свобода: свобода органическа, свобода умствена и свобода сърдечна. Съ тази свобода ние трѣбва да работимъ за всички. Всѣка вечеръ като си лѣгаме, ние трѣбва да проектираме мислитъ си къмъ цѣлия свѣтъ; трѣбва да просектираме мисълта си и къмъ Бога, и когато Той усѣти, че ние дѣйствително вѣрваме въ Него, Той ще подѣйствува за доброто на всички хора, за доброто и на насъ. Така работи Божествениятъ законъ. Богъ никога не насилва хората. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: ако ти затворишъ кепенцитъ на своята стая, Божествената свѣтлина никога нѣма да влѣзе въ стаята ти. Друга свѣтлина може да влѣзе, но не и тази. Твоитѣ очи винаги ще останатъ затворени за Божествената свѣтлина. Отворишъ ли кепенцитъ, тя сама ще влѣзе. Слѣдователно, щомъ се махне смущението, което поражда подозрѣнието, тази свѣтлина е въ твоитѣ очи. Ти се смущавашъ, дали този те обича, дали онзи те обича, дали синъ ти може да свърши, дали мжжъ ти ще бѣде живъ и т. н. Смущавате се за нищо и никакво. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ ученицитѣ, името му нѣма да кажа, и вие нѣма да ми вързвате кусуръ, че говоря за нѣкого. Не, азъ ще кажа нѣщо много хубаво за него. Прѣли години азъ бѣхъ въ града Б. Единъ отъ ученицитѣ се разболѣлъ, но много сериозно, викатъ го вече въ онзи свѣтъ. Азъ се спрѣхъ въ неговия домъ. Той

е жененъ човѣкъ, има жена и дѣца. По едно врѣме идва неговата другарка при менъ уплашена, разтревожена и ми казва. моятъ другаръ отива вече, бере душа. Какво ще правя азъ сама съ тия малки дѣца! Дано Господъ го помилва, че да поживѣе поне още 2 — 3 години, да поизрастнатъ малко дѣцата! Отивамъ азъ при него, приближавамъ си ухото близо до сърцето му, слушамъ. Азъ имамъ много остро ухо. И какво чувамъ? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивамъ при жена му и казвамъ: твоятъ другаръ не отива на онзи свѣтъ. Този ученикъ именно сега е на правия пѣтъ. Утрѣ ще бѣде бодъръ и веселъ. На другия день вече кризата му минава, той се ободрява и ми казва: никога въ живота си не съмъ се молилъ тъй усърдно, както сега. Този братъ изпѣди смущението отъ сърцето си. Сестрата пѣкъ се смути. Ето защо Богъ казва на този човѣкъ: ти ще живѣешъ не само още 2—3 години, но още — много можешъ да живѣешъ. И дѣйствително, той и до сега е живъ.

„Да се не смущава сърцето ви,“ Ще се молитѣ, и много усърдно ще се молитѣ. И азъ казвамъ: ние, съврѣменнитѣ хора. трѣбва да се сразимъ отъ смущенията си. Ще кажешъ: защо да се моля? — Ще се молишъ, като малкитѣ дѣца. Ще кажешъ: защо тъй? — За да се подигнешъ въ душата си, да забравишъ всичко минало, да дойде Божията благодатъ въ тебе, да те очисти, да ти даде онази радостъ. онзи миръ, които ще ти дадатъ нова свѣтлина, новъ импулъсъ за работа, за обичъ къмъ хората, за всичко възвишено и благородно. Казвате: ама азъ не съмъ разположенъ!

Оставете това животинско състояние на разположение и на неразположение! Пита ме единъ: какъдѣ трѣбва да се обръщамъ, като се моля: На изтокъ, на западъ, на сѣверъ или на югъ? Казвамъ му: представи си, че си въ единъ затворъ и отъ тамъ те вадятъ, за да те бѣсятъ, но ще те бѣсятъ съ краката нагоре. Ще се молишъ ли? — Ще се моля. Какъ? — Въ каквото положение и да се намирамъ. Ами прѣстави си, че те обърнатъ съ очитѣ надолу. Какъ ще се молишъ? — Съ очитѣ надолу. Значи, въ каквото положение и да те поставятъ, ще се молишъ, и то по всичкитѣ правила. Ще се молишъ и съ главата надолу, и съ очитѣ надолу, както намѣришъ. При всички трудни положения въ живота си, човѣкъ трѣбва да се моли, да не го е срамъ.

И тъй, вѣра ви трѣбва! Азъ не съмъ за онова лековѣрие, което хората считатъ вѣра. Азъ съмъ за онази искреностъ, за онази абсолютна искреностъ, която трѣбва да живѣе въ душитѣ на всички. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ държа на слѣдното положение: като ви кажа, че ви обичамъ, въ тази дума да има съдържание, пълнота, а не да ви казвамъ само на думи. Като ти кажа, че те обичамъ, ти веднага ще кажешъ: щомъ ме обичашъ, дай ми 1000 лева! Добръ, ето ви даже и 10,000 лева. Ще кажете: а, пипнахме го! Кажи ни сега, обичашъ ли ни? Да, щомъ ти кажа, че те обичамъ, тогава и азъ ще те питамъ, обичашъ ли ме, и азъ ще ти кажа, че имамъ нужда отъ пари. Ще кажа на нѣкоя сестра: обичашъ ли ме? — Обичамъ те. Дай ми тогава 1000 лева. Кажа на друга сестра: щомъ ме обичашъ, дай ми 1000

лева! Отъ всички искамъ по 1000 лева. Колко души сте тукъ? — Около 400—500 души. Тогава, като взема отъ всинца ви по 1000 лева, ще станатъ около 400—500 000 лева. Мислите ли, ако сега пусна една подписка помежду ви, всѣки да ми даде по 1000 лева, та нѣма да кажете: е, въ такава проповѣдь не вѣрватъ. Да се не смущава сърцето ви! Въ такава проповѣдь не вѣрвате, а вѣрвате въ една проповѣдь безъ пари. Тѣй е, прави сте ако ви проповѣдвамъ безъ пари, това разбирате, но ако ви проповѣдвамъ за 1000 лева ще се намѣрите въ чудо. Не, азъ не искамъ да ви смущавамъ, но казвамъ, че въ васъ трѣбва да има една вътрѣшна готовностъ. Като дойдемъ до Бога, въ насъ трѣбва да има една вътрѣшна увѣреностъ, Божията дума да не правимъ на двѣ! Онзи Божественъ импулъсъ, онѣзи благородни чувства и желания, които се зараждатъ въ душата ни, трѣбва да ги изпълнимъ. Каквито благородни чувства и желания ви дойдатъ, изпълнете ги. Тѣ нѣма да ви коштуватъ много. Нѣкой пхтъ може да ви коштуватъ 1000 лева, нѣкой пхтъ 500, нѣкой пхтъ 100 а нѣкога може и 5 лева, дори и 5 стотияки — изпълнете ги! „Да се не смущава сърцето ви!“

Сега, на първо мѣсто ще хванете змията; послѣ ще хванете лѣва; послѣ бика и най-послѣ ще хванете война. Хванете ли ги, ще дойде слѣдъ васъ гълъба, послѣ агнето, слѣдъ него крината съ жито и най-послѣ красивата дѣвица. Въ мисълта ви веднага ще дойде онази младата мома. Не, подъ младата мома азъ разбирамъ абсолютната чистота, въ която нѣма никаква скверно-

стъ. Абсолютна чистота има, когато душата е дѣвствена, чиста отъ всѣкакви пороци. Изпитвали ли сте какво нѣщо е да бъдете свободни отъ грѣхъ?

Азъ бихъ желалъ за единъ день поне, или за единъ часъ да почувствувамъ, какво нѣщо е чистотата, какво нѣщо е да се освободи душата отъ всички свои пороци и съ единъ широкъ замахъ да разпери крилата си да излезе отъ сферата на този земенъ животъ, да се освободи отъ нейнитѣ окови и да погледне съ очитѣ на Оязи, чиято велика Мъдростъ е навсѣкждѣ, и съ която той разрѣшава всички въпроси. Не мислете, че Богъ ще ни остави роби. Не, Той е рѣшилъ да ни даде свобода! Той е, който воюва заради насъ. Ние имаме единъ, който воюва за насъ. Има още мнозина, които воюватъ заради насъ. Това сж нашитѣ Бѣли Братя, които сж извадили своитѣ ножове, и силата е съ тѣхъ. Отдавна тѣ сж хванали змията и, гълъбътъ е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали лѣва, намазали сж очитѣ му, и агнето е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали бика, намазали сж очитѣ му, и крината съ жито е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали война, намазали сж очитѣ му, и младата, красивата цѣвица е съ тѣхъ. Чистотата е съ тѣхъ! Тѣ сж ония братя, отъ сърцата на които блика любовъ, радостъ и животъ. И благодарение на този тѣхенъ импулъсъ вие живѣете.

Вие казвате: какво нѣщо е Христосъ? — Христосъ е единъ колективенъ умъ. Христосъ сжществува като единица, но сжщеврѣменно Христосъ е единъ колективенъ умъ. Не е само това, че Христосъ е билъ Синъ Божий. Не само въ единството ще Го търсимъ. Не е само въ единствено число Христовото име. Христосъ прѣдставлява всичкитѣ Синове Божи, на които отъ душитѣ и сър-

цата блика животъ и любовъ. Всички Синове Божии, на които отъ душитѣ и сърцата блика животъ и любовъ. Всички Синове Божии, като че сж едно съединение, въ което се проявява Богъ. Единъ денъ и вие можете да бъдете Синове Божии. Не само единъ денъ, но този часъ още може да бъдете Синове Божии. Казвате: ами не сме като тѣхъ. Чудни сте вие! Всѣки единъ листъ на дървото има своята важность. Разбирате ли това? Всѣки единъ цвѣтъ, всѣки единъ листъ, всѣко едно клонче на Божественото дърво сж еднакво важни не е въпросътъ въ голѣмината имъ. Това сж служби, които всѣки единъ заема въ свѣта. Знаете ли каква е вашата служба? Азъ, като погледна на единъ човѣкъ, виждамъ, каква велика служба му е опрѣдѣлилъ Господъ. И тази служба никой не може да му я вземе. Тази служба, на която Богъ ви е поставилъ, можете да я свършитѣ само вие, никой другъ, и вие сте длъжни да я свършите. Ето защо вие сте важни. Ако не бѣхте важни, щѣха да ви изхвърлятъ, но тази служба е важна и трѣбва да се изпълни. Затова въ всѣки одного отъ васъ трѣбва да има единъ импулъсъ да бжде честенъ, смѣлъ, да се не смуцава. Ще хванешъ змията за врата, иначе тя ще те глътне. Ще хванешъ лъва за ушитѣ, иначе ще те разкъса. Ще хванешъ бика за рогата, иначе ще те набоде. Ще хванешъ най-последъ и воина, иначе ще ти отсѣче главата. Ами че това е геройство. Ще бждешъ смѣлъ, нѣма да се смушавашъ! Ще хванешъ змията за врата, защото гълъбътъ е тамъ. — Гълъбътъ е емблемъ на Божествения Духъ. Той представлява невинностьта. При змията човѣкъ трѣбва да има невинность. Ще

хванешъ лъва, защото тамъ е агнето. — Агнето е емблемъ на кротостта. При лъва човѣкъ трѣбва да има кротостъ. Ще хванешъ бика за рогата, защото тамъ е крината съ жито. — Житото е емблемъ на търпѣние. При бика човѣкъ трѣбва да има търпение. Всѣки, който иска оа бжде търпеливъ, трѣбва да яде по 100 грама сурово, неварено жито, като го раздѣля три пѣти на день, по 30 грама. Ще го дѣвчете дълго врѣме въ устата си докато се сдѣвче добре. Два часа слѣдъ ядене на житото ще пиете гореща вода. Тѣй се придобива търпението. Най-послѣ ще хванете воина, защото тамъ е красивата дѣвица, т. е. чистотата.

И тѣй, имате невинностъ, кротостъ, търпѣние и чистота. Това сж качества на вѣрата, чрѣзъ които се побѣждаватъ недѣлитѣ на този свѣтъ.

Казва Христосъ: „Вѣрвайте въ Бога! Да се не смушаватъ сърцата ви! „Вѣрвайте въ Бога, като единиченъ принципъ! Вѣрвайте и въ мене! Вѣрвайте и въ всички ваши Братя, които работятъ за васъ! Тогава Божията Любовь ще се издѣе върху васъ, и побѣдата ще бжде на ваша страна, понеже тя е ^истраната на всички синове Божии. Тѣ ще господствуватъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 22 мартъ
1925 г. гр. Софя.

ВЪ КОЙТО ==
== ГРАДЪ ВЛИЗАТЕ.

24

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21

Въ който градъ влизате.

А въ който градъ влизате, казвайте: „Наближило е царството Божие“

Какво трѣбва да казва човѣкъ, когато го питатъ? — Наближило е царството Божие. Това е поетическо изражение. Ако бихъ ви казалъ, че е наближило изгрѣвянето на слънцето, не подразбирамъ, че е изгрѣло слънцето. Ако ви кажа, че пладнѣ е наближило, не подразбирамъ, че е дошло пладнѣ, но близо е вече. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Въ какво трѣбва да седи силата на човѣка? — Силата на човѣка трѣбва да седи въ неговия вътрѣшенъ животъ, въ неговото вътрѣшно разбиране на живота, въ онова вътрѣшно схващане, въ което да нѣма абсолютно никакво колебание, абсолютно никакво съмнѣние. Защото въ Божествения свѣтъ, или въ свѣта на вѣчната хармония нѣщата могатъ да се изразяватъ по много начини, но всички сж еднакво хармонични, еднакво се допълватъ. Вие може да изразите една музикална пиеса по много начини, но въ всички начини има нѣщо общо — нейната музикалность. Една музикална пѣсень, сама по се-

бе си, не може да бжде пѣсенъ, ако не е музикална. Защо? Защото пѣсенъ и музикална пѣсенъ е едно и сѣщо нѣщо. Значи, между тоноветѣ трѣбва да има едно вътрѣшно съзвучие, едно вътрѣшно съотношение, едно прѣливане. Навсѣкждѣ, въ всички нѣща трѣбва да има едно прѣливане. Следователно, всѣки, който може да пѣе тѣй, че да изрази нѣщо чрѣзъ пѣнието, ние го наричаме добъръ пѣвецъ. Сѣщото нѣщо е и въ закона на говоренето. Между всички думи трѣбва да има извѣстно съотношение. Ние, свѣрѣмненитѣ културни хора, мислимъ, че знаемъ да говоримъ. Азъ като разглеждамъ по нѣкой пѣтъ Писанието, тази свещена книга, или като разглеждамъ нѣкои поетически творби, виждамъ; че тия поети, писатели и пророци сѣ имали най-добри желания да изразятъ Божественото, но думитѣ въ свѣрѣмнения езикъ не сѣ въ състояние да изразятъ тия идеи. Нашиятъ езикъ не е достатъчно развитъ. Впрочемъ, не само нашия езикъ, но който и да е езикъ сега на земята не е тѣй развитъ, за да прѣдаде тия възвишени идеи. За въ бждеше ние очакваме да имамъ единъ езикъ по-хубавъ, по-изразителенъ, въ който сърцето ще има прѣобладающе влияние.

„Въ който градъ влѣзете“. Градъ може да се образува само отъ разумни хора. Друго-яче, ако нѣма разумностъ, ще се образува единъ конгломератъ, тѣй както изъ между скалитѣ има множество набутани частици, безразборно разхвърляни. Тия частици може да образуватъ такива цѣли градове. Не, подъ думата „градъ“ разбирамъ съвокупностъ отъ разумни сѣщества, събрани на едно мѣсто.

Казвайте: „Наближило е Царството Божие!“ То значи: наближиха онѣзи условия, при които чо-

вѣшката душа може да прояви онова скритото въ себе си. Животътъ може да прояви своята скрита сила въ него само при слънчевата свѣтлина. Човѣшкия умъ може да се прояви само при великитѣ мисли. Да кажемъ, че въ нѣкоя страна се яви нѣкой великъ поетъ, или нѣкой великъ художникъ, или нѣкой великъ музикантъ, какво значение ще иматъ тия велики хора за тази страна? — Тѣ ще ѝ дадатъ великъ потокъ. Азъ не говоря за обикновенитѣ свирци, за обикновенитѣ музиканти. Азъ не говоря за обикновенитѣ художници, за обикновенитѣ писатели и поети. Азъ говоря за необикновенитѣ писатели, художници и музиканти — къмъ тѣхъ трѣбва да се стреми човѣкъ. Сега, вие, които сте на земята, може да кажете: ами азъ мога ли да бѣда единъ великъ поетъ? — Можешъ, защо не! Ако имате едно правилно схващане за величието на живота, можете да бѣдете единъ великъ поетъ. Великиятъ поетъ не прѣдставлява нѣщо единично. Поетътъ не е една нишка. Запримѣръ, какъ опрѣдѣляме ние човѣшката сила? Въ какво седи тя? Допуснете, че азъ ви вързвамъ съ една нишка, съ едно конче, но това конче се скъсва. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ едно конче. Слѣдъ туй ви завързвамъ съ двѣ кончета, но и тѣ се скъсватъ. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ два конеца. Слѣдъ туй ви вързвамъ съ три, четири, петъ и повече кончета, но всички ги скъсвате. Казвамъ: силата ви е по-голѣма отъ тия конци. Най-послѣ азъ ви вързвамъ съ 1000 конци, но тѣхъ вече не скъсвате. Казвамъ: хилядата конци сж по-силни отъ васъ. Ние можемъ да увеличимъ тия конци на

10,000 и повече, за да опитаме силита ви. Нѣ-кой казва: азъ имамъ вѣра. Питамъ: на колко ко-неца се равнява твоята вѣра? Вѣрата на единъ конецъ, или вѣрата на два конца, или вѣрата на три и повече конци? Вие вѣрвате, че може да се излѣкувате отъ онази обикновена треска, но като дойде тифузната епидемия, вашата вѣра не може да ви излѣкува. Казвате: не може. Такива факти имаме съ Мойсей, когато се явилъ при Фараона, египетския царъ. Праща го Господъ да избави еврейския народъ, но му казва: „Азъ ще ожесто-ча сърцето на Фараона, и той нѣма да пусне евре-итѣ„. Мойсей си мислилъ, че само една дума като каже на Фараона, и той веднага ще пусне евреи-тѣ. Отива при Фараона. Пита го той: въ чие име идешъ? — Въ името на Иехфова. Е. на колко хо-ра Той е Богъ? — Той е Богъ на Аврама, на Исака, на Якова. — Такъвъ Богъ между насъ не зная, вие имаме по-силни богове и на това осно-вание не мога да пусна Израиля. Мойсей се по-чуди, какъ е възможно това нѣщо! Тогавя той хвърли своята тояга прѣдъ лицето на Фараона, и тя се обърна на змия. Веднага Фараонъ извика своитѣ мѣдреци по лицето на царството си и ка-за: „Ще видишъ, че и моитѣ мѣдреци не по-мал-ко знание иматъ отъ тебе“. Дойдоха тѣ, и наис-тина прѣвѣрнаха тоягитѣ си въ змии. Но змията на Мойсея се обърна и нагълта змиитѣ на всич-ки мѣдреци. Фараонъ каза: ти можешъ да си вър-вишъ, съ такива фокуси азъ не пушамъ израилския народъ. Мойсей пристъпи до четиритѣ чудеса, ко-ито и мѣдрецитѣ правиха. но най-послѣ Фараонъ призна, че Мойсей има повече знания. Фараонъ се

постара по единъ или по другъ начинъ да подкупи Мойсея, но не можа. Когато дойде до десетото чудо, той го подкупваше съ сребро, съ какво ли не. Прѣдлагаше му да остане въ Египетъ, но Мойсей каза: „Не азъ съмъ пратенъ отъ Иехова да изведа израилския народъ. Упоритъ човѣкъ бѣше Мойсей. И слѣдъ като направи послѣдното чудо, Фараонъ каза: „Пуснете този човѣкъ, защото, ако седи още въ Египетъ, той ще направи цѣлата земя пуста“.

Та, като дойде Божественото, човѣкъ трѣбва да му се подчини. Нѣкой път ние се ожесточаваме на Божественото въ насъ. Казва Фараонъ: Нѣма да пусна израилския народъ! Не, ще се подчинишъ! Така е и съ всички хора. У тебе има единъ благороденъ импулъсъ да схванешъ нѣщата, да се подчинишъ, но си казвашъ: не, азъ имамъ извѣстни възгледи, извѣстни схващания. Идва, обаче, Божественото въ васъ, идва Мойсей. Той е страшенъ човѣкъ. Като направи своитѣ чудеса, цѣлата земя опустоши. Най-послѣ ти се рѣшавашъ да дадешъ ходъ на Божественото, на благородното въ себе си. Тогава дохожда спасението на твоята душа.

Казва се въ прочетения стихъ: „Въ който градъ влѣзете, казвайте, че е наближило Царство Божие“! Казвамъ: Царството Божие, това сж великитѣ условия, преготовени за човѣшката душа. Единъ отъ основнитѣ закони на Царството Божие е, че всички граждани въ него иматъ еднакви права, еднакви задължения. Значи, този великъ идеалъ, който сегашнитѣ хора усѣщатъ въ себе си, този ламтежъ къмъ нѣщо велико, това е Божестве-

ното, това е Царството Божие. Напримѣръ, нѣкои искатъ да бѣдатъ поети. Азъ съмъ виждалъ мнозина младежи, като влѣзатъ въ гимназията, или като се запишатъ въ университета, между многото свои занятия отиватъ постоянно да се упражняватъ, да пишатъ поезия. Като имъ дойде вдѣхновението, напишатъ си нѣщо, и послѣ единъ на другъ си го четатъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж отлични произведения, нѣкои отъ тѣхъ сж дѣтински, но всѣки мисли, че е написалъ нѣщо цѣнно. Послѣ, между тия ученици и студенти има и рисувачи, музиканти и др. Нѣкои отъ тѣхъ, когато учителятъ имъ прѣподава урокъ по аритметика, тѣ се занимаватъ съ други работи, рисуватъ неговия образъ. Нѣкой нарисува образа на учителя си и послѣ го прѣдава на съкласника си, пита го: какъ, мяза ли на учителя? Учителятъ прѣподава урокъ, рѣшава задача, а той си рисува. Другъ пътъ учителятъ прѣподава другъ урокъ, а нѣкой ученикъ си пѣе, съчинява си нѣщо по музика. Пита го учителятъ: защо дигашъ шумъ? Ученикътъ пъкъ си мисли, че съчинява нѣщо много важно. Така постъпватъ ученицитѣ съ своитѣ учители и професори. Единъ си пише поезия, другъ си рисува, трети си съчинява нѣщо по музика, а професорътъ прѣподава своитѣ уроци. Нѣкой пътъ става това нѣщо, но трѣбва да има смисълъ въ тия дѣйствия. Не е лошо, че всѣки човѣкъ иска да се прояви, но въ това проявяване трѣбва да има смисълъ. Питамъ: ако водата извира, какъвъ е нейниятъ стремежъ? — Да протече. Ако дървото пониква, какъвъ е неговиятъ стремежъ? — Да расте. Ако човѣкъ се ражда на земята, какъвъ е неговиятъ смисълъ въ жи-

вота? Все трѣбва да има единъ конкретенъ смисълъ. Казвамъ: изворъ, който извира безъ да тече; дърво, което никне безъ да расте; човѣкъ, който се ражда безъ да мисли и човѣкъ, който умира безъ да издѣхне; свещеникъ безъ да служи на Бога, поетъ безъ да пише, художникъ безъ да рисува, има ли смисълъ въ всичко това? Нѣкой казва: е, азъ въ ума си рисувамъ. Човѣкъ който рисува въ ума си той отвѣнъ ще рисува. Човѣкъ, който пѣе въ душата си, той и отвѣнъ ще пѣе. Човѣкъ който служи на Бога въ душата си, той и отвѣнъ ще служи. Такива сж великитѣ закони. Значи, наближило е Царството Божие!

За кого е Царството Божие? — За разумнитѣ души Тази идея трѣбва да се схване добръ. Мнозина очакватъ единъ по-добъръ животъ извънъ земята, но какъвъ смисълъ ще има този животъ, ако нѣма никакви отношения къмъ настоящия? Всички казватъ: ние трѣбва да се освободимъ отъ този животъ и да влѣземъ въ другия животъ. Всички казватъ, че този животъ е лошъ. Питамъ: въ какво седи лошото на този животъ? Или въ какво седи доброто на този животъ? — Лошото и доброто, това сж наши схващания. Ако ние сме добри, и ако нашитѣ отношения единъ къмъ другъ сж добри, казваме, че животътъ е добръ. Ако нашитѣ отношения единъ къмъ другъ сж лоши казваме, че животътъ е лошъ. Но какъвъ е животътъ самъ по себе си? Прѣдставете си, какво ще бжде положението на едно агне, което се изгубва нѣкъдѣ въ гората и попада между вълцитѣ? Какъ ще го посрещне това вълче общество? Какъ мислите, ще му кажатъ ли „добръ дошло“, ще му постелятъ ли, ще му дадатъ ли

храница? — Всичкитѣ вълци ще се зарадватъ, но каква ще бѣде тѣхната радостъ? Всѣки ще каже: и на мене малко отъ това агънце. Всѣки вълкъ ще иска по една малка частица отъ това агънце. Добрѣ дошло ли ще бѣде то? Всѣки вълкъ ще иска да приеме цѣлото агънце вътрѣ въ себе си, но като не може, ще иска да вземе поне една частица отъ него. Това приемане ли е сега? Добрѣ, да вземемъ обратния случай. Изгубва се единъ вълкъ нѣкъдѣ изъ гората и попада въ едно стадо овци, отива имъ на гости. Тия овци ще го приематъ ли? — Не, всички ще се разбѣгатъ, недо-чакватъ дори да го видятъ. Щомъ го видятъ, всички удрятъ на бѣгъ, а само нѣкои отъ тѣхъ, посмѣлитѣ, ще му тропнатъ съ кракъ, ще кажатъ: защо си дошълъ? Всички овци ще се разбѣгатъ, нито една нѣма да го приеме. Защо? Защото овцитѣ сж изгубили вѣра въ вълцитѣ. Слѣдователно, ако ние изгубимъ вѣрата си въ хората, имаме вече отношенията на вълка къмъ овцата. Ако пъкъ въ насъ има тази алчностъ, каквото видимъ, да го вземемъ само за себе си, всѣки да има дѣлъ, ние ще се намѣримъ въ положнието на агнето между вълцитѣ.

Сега, всѣка система, всѣка религия, всѣко учение, които съществуватъ въ свѣта, иматъ висока задача. Казвате: какво е прѣдзначението на религията, какво е прѣдзначението на християнството, на будизма напримѣръ? И наистина, всички се запитватъ: каква е цѣльта на християнството? Всички свещеници трѣбва да си дадатъ отчетъ на този въпросъ. Каква е цѣльта на будизма? И всички ще спорятъ помежду си. Кой е правиятъ? Не, конкретно трѣбва да се отговори. Как-

во е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде единъ будистъ на гости, какво трѣбва да ти каже? Единъ будистъ не трѣбва да се различава по нищо отъ тебе въ твоето вътрѣшно вѣру, въ твоето стремление къмъ Бо а. Всѣки будистъ е християнинъ. Не мислете, че ако речете да изтълкувате будизма, че ще намѣрите много голѣма разлика. Думата „будистъ“ има почти сѣщото значение, каквото и думата християнинъ. Едно врѣме, когато Буда е тълкувалъ своето учение на хората, условията сж били малко по-други отъ тия, въ които е живѣлъ Христосъ. И Буда, както и Христосъ, прѣпоръчва на хората да се примиряватъ съ страданията. По кой начинъ? — Да се слѣятъ съ Бога. Туй е, което тѣ наричатъ да влѣземъ въ Нирвана. Нѣкои казватъ: какъ, човѣкъ да живѣе въ Нирвана! Да живѣе въ Нирвана, значи да изгуби своя индивидуаленъ животъ. Да, човѣкъ трѣбва да изгуби своя индивидуаленъ животъ. Когато 10—20 малки рѣкички влѣзатъ въ една по-голѣма рѣка, изгубватъ ли своя индивидуаленъ животъ? — Да, изгубватъ го. Тѣ го изгубватъ външно, повидимому, но вътрѣ въ голѣмата рѣка тѣ сжществуватъ. Послѣ, когато тази рѣка се влѣе въ морето, сжествува ли? — Сжествува. Човѣкъ като изгуби своя животъ, сжествува ли? — Сжествува. Има едно условие, при което човѣкъ може да запази своята индивидуалностъ. Въ това условие има три методи, чрѣзъ които човѣкъ може да добие своето безсмъртие. Човѣкъ трѣбва да бжде изразителъ на висшата Божествена Любовь, която е носителка на живота. За да се прояви този животъ, той трѣбва да има Мъдростъ и Истина.

Това сж отвлѣчени въпроси. Сега ще ви направя едно малко сравнение, да видите какви отношения трѣбва да има между Любовта, Мъдростта и Истината. Ще взема за примѣръ водата. Водата има три състояния. Едното е жидкото ѝ състояние, то е нормалното, естественото ѝ състояние. Отъ дѣво имаме твърдото състояние на водата, т. е. замръзването ѝ; отъ дѣсно имаме параобразното състояние на водата. Значи, водата може да стане твърда, като изгуби своята температура. Водата може да стане и параобразна, като увеличи своята температура. Е, въ какво седятъ тѣзи два живота, въ какво се проявява той между свѣта на жидката материя и между свѣта на твърдата материя? Прѣдставете си, че вне имате вода, а нѣмате твърда почва. Вне казвате: най-гажното нѣщо въ свѣта е водата. Добрѣ, приемамъ това, но прѣдставете си, че нѣмате почва, какдѣ ще отиде всичката тази вода? Допуснете сега, че имате животъ въ себе си. Отъ Божествено гледище животътъ е подобенъ на водата — нищо повече. Такава е аналогията. Каквото е отношението на водата къмъ твърдата почва и къмъ въздухообразната материя, такива сж и отношенията на Любовта, Мъдростта и Истината въ живота. Любовта е естественото състояние на водата въ живота. Мъдростта прѣдставлява твърдото ѝ състояние, а Истината прѣдставлява параобразното състояние на водата. Слѣдователно, за да може водата да се прояви, трѣбватъ ѝ и твърда, и параобразна материя. Водата проявява своитѣ качества само въ твърдата почва, понеже тамъ растатъ всички сѣменца. Като прониква прѣзъ почвата, тя пос-

тоянно ги полива. Въ течното си състояние, обаче, водата може да засегне само тѣхнитѣ корени. Следователно, прахътъ отгорѣ на цвѣтията не може да се очисти отъ тази вода. Необходимо е значи частъ отъ тази вода, да се прѣвърне въ пара, да се охлади въ въздуха и въ видъ на капчици да падне на земята и да измие листенцата и цвѣтоветѣ отъ натрупалия се по тѣхъ прахъ. Но всячката вода не може да се прѣвърне въ пара; и всячката вода не може да се прѣвърне въ ледъ. Законъ има за това.

Сега вие като срѣщнете нѣкой мъдръ човѣкъ, казвате: този човѣкъ е голѣмъ мъдрецъ и като такъвъ, нему любовъ не трѣбва. Не, Мъдростъта излиза отъ Любовта. Мъдростъта е едно състояние на Любовта — нищо повече. Истината е пара, която се получава пакъ отъ водата при изпаряването ѝ. Значи, Истината е едно състояние на Любовта — пара. Мъдростъта е въ лѣво, Истината е въ дѣсно.

Туй вътрѣшно разбиране е необходимо за вашия умъ, за да можете да си съставите една ясна прѣдстава за вътрѣшнитѣ наредби на вашия животъ и да го направитѣ такъвъ, какъвто трѣбва. Крайната цѣль на вашия животъ е да принесете онѣзи плодове, които сж необходими за вашето подигане. Азъ не искамъ да считате, че ако отидете при нѣкоя каца съ медъ и го погледнете, близнете малко съ прѣстъ, та това е животъ. Да ви кажатъ, че това е медъ и послѣ да ви лишатъ отъ туй благо, това не считамъ животъ. Не вѣпросътъ само да близнете отъ този медъ, но вие имате право да го употребите.

Казано е въ стиха: „Въ който градъ влѣзете“ казвайте, че е наближило вече Царството Божие. Сега всички седите и чакате. Азъ ви казвамъ: наближило е за васъ Царството Божие! Вие казвате: ще дойде ли Христосъ? Азъ ви казвамъ: Мъдростъта е за васъ. — Ще има ли нѣкой да ни учи? Казвамъ: Истината е за васъ. — Има ли нѣкой да ни даде тази свобода? Това е неразбиране на нѣщата. Истаната, сама по себе си, носи свобода. Мъдростъта, сама по себе си, носи устой вътрѣ въ човѣка. А когато дойде Онзи, Той ще ни научи. Кога ще дойде Той? — Когато ние възприемемъ Царството Божие въ себе си. Щомъ ние приемемъ Царството Божие въ себе си, тогава ще дойде и господарьтъ на това царство. Да възприемемъ Бога въ себе си, това е една отъ най-великитѣ Истини въ свѣта. Това е единъ отъ най-великитѣ моменти въ живота ни. Всички същества въ свѣта, отъ най-дребнитѣ до най-великитѣ, не желаятъ нищо друго, освѣнъ да ги посѣти Господъ за единъ много кратъкъ моментъ. Да ви посѣти Господъ само за една минута, или даже само за една секунда, това е най-великиятъ моментъ за душата ви. И това посѣщение, колкото и кратко да трае, ще кажа на вашъ езикъ, ще ви държи топло прѣзъ цѣлата вѣчностъ, докато свѣтътъ съществува.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, за да обясня една отъ своитѣ главни мисли. Той е слѣдниятъ: въ миналото, още въ прѣдисторически врѣмена, съществували двѣ царства, двѣ раси въ свѣта. Единитѣ сж били хора светящи, а другитѣ сж били тъмни хора, хора на тъмнината. И единитѣ,

и другитѣ, обаче, сж били еднакво умни и мѣдри. Царѣтъ на свѣтащитѣ хора се казватѣ Ормуздѣ-Деѣ. Царѣтъ на чернитѣ се наричатѣ Ариманѣ-Таадѣ. Това е една митология, остапала въ персийското учение. Въ царството на Ариманѣ-Таада сж съществували всички най-финни, най-усѣвършенствуващи оружия и всѣкакви задушливи газове. Тамѣ имало голѣми ограничения, навсѣкѣде владѣялъ редѣ и порядѣкъ, но редѣтъ и порядѣкътъ на онѣзи наши съвърѣмненни фабрични издѣлия, редѣтъ и порядѣкътъ на онѣзи колелета, които се движатѣ въ фабрикиѣ. Тамѣ всичко било хармонично, но тежко на онзи, който дойде подѣ жѣбѣциѣ на тѣя колелета! Той да му мисли! Хората отѣ царството на Ормуздѣ-Деѣ се ползували съ пѣлна свобода. Между тѣзи двѣ царства имало постоянни войни, но нито едниѣ, нито другиѣ могли да побѣдятѣ. Всичкиѣ най-усѣвършенствуващи оружия, които поданициѣ на царѣ Ариманѣ-Таада могли да изобрѣтатѣ, щомѣ влизали въ царството на Ормуздѣ-Деѣ, се прѣвръщали на пара. Всичкиѣ имѣ коне, колесници, картечници, всичко се разтопявало въ царството на Ормуздѣ-Деѣ, прѣвръщало се въ пара. Тогава тѣ сж имали хиляди пѣти по-усѣвършенствуващи картечници, отколкото тѣя, които сегашниѣ културни хора иматѣ. Сегашниѣ сж играчка на тогавашниѣ. Нѣкои мислятѣ, че само сега има такива усѣвършенствуващи оружия. Какви страшни картечници е имало тогава! Ние виждаме, какви голѣми огньове, какви силни електрически токове има по небето. Тѣ сж употрѣбавали тогава тѣя токове, които и днесѣ могатѣ да се прилагатѣ.

Нѣкои отъ васъ казватъ: какво трѣбва да правимъ? — Ще работитѣ споредъ правилата на поданицитѣ на Ормуздъ-Дея. Ще прѣвръщате всички вещества на въздухообразни и лжеобразни — нищо повече! Това е силата на праведния. И Христосъ, на едно мѣсто отъ тази глава, казва: „Ето, азъ ви прашамъ, като агнета между вълцитѣ, не взимайте нито тържикъ, нито друго нѣщо въ себе си!“ Защо? Защото ще ви обератъ. А тъй, като нѣмате нищо, нѣма какво да ви обиратъ. Като имате щомъ ви срещнатъ разбойници, ще взематъ всичкитѣ ви нѣща. Тръгнете ли съ скжсани дрехи, съ скжсана шанка, съ скжсани обуца, като най-последенъ бѣднякъ, като ви видятъ въ този видъ, ще кажатъ: бѣднякъ е той, оставете го да си върви! Ако тръгнете съ единъ модеренъ цилиндъръ, съ най хубави дрехи и обуца, ще кажатъ, спрѣте този, ива какво да се вземе отъ него! Хората днесъ не могатъ да разбѣратъ, че се намиратъ въ една неприятелска страна и казватъ: защо трѣбва да се отрека отъ богатството си? Ще се отречешъ, и отгаткъ ще минешъ. Смъртта, това е царството на Ариманъ-Таада. Когато умира, вие сте въ тѣхното царство. Тѣ ще взематъ всичко. И тогава Христосъ казва: Прѣвърнете се“. На какво? — Прѣвърнете се на едно въздухообразно вещество. Тѣй бѣше и съ Христа. Хванаха Го и Го заковаха на кръста. Сжшитѣ тия поданици на Ариманъ-Таада Го сждиха. Пилатъ бѣше единъ отъ тѣхнитѣ членове. Еврейскитѣ свещеници сжщо бѣха негови поданици. Тѣ произнесоха смъртната присяда, но какво стана послѣ? Христосъ имъ даде тѣлото си, но възкрѣсна. Той се прѣвърна на

какво? — Той прѣвѣрна материята на тѣлото си въ лъчиста материя, минаваше прѣзъ врати, и никой не можеше да Го види, да Го хване. Римски-тѣ закони не можахъ никждѣ да хванатъ Христа. Той веднага изчезваше, ставаше невидимъ и тѣ питаха: накждѣ отиде Христосъ? — нагорѣ. Лошото е, че Христосъ сега и нагорѣ, и надолу, навсѣкждѣ отива. Сега поданицитѣ на Ормуздъ-Дея приготвяватъ една атака на този свѣтъ. Знаете ли каква атака? Тѣ вече сѣ приготвили своитѣ батареи и ще ги пратятъ къмъ този свѣтъ. Тѣ ще прѣвѣрнатъ всички въ параобразно състояние и изведнажъ ще освободятъ свѣта отъ неговитѣ грѣхове. И всички вие, които ще минете прѣзъ този Божественъ огънь, ще освободите души тѣ си и ще бъдете свободни отъ робство. Ние казваме: всички хора ще трѣбва да прѣминатъ прѣзъ този огънь.

„Наближило е Царството Божие!“ Царството Божие е едно параобразно състояние, което трѣбва да прѣмине прѣзъ нашитѣ сърца, прѣзъ нашитѣ умове, прѣзъ нашитѣ души. Великъ е само този народъ, който има такива хора, такива поети, които могатъ да казватъ: „Наближило е Царството Божие!“ Запигайте който и да е писателъ, който и да е поетъ, дали има другъ, по-широкъ животъ отъ този? Тѣ ще ви кажатъ: не, нѣма другъ животъ, освѣтъ сегашниятъ. Нима днешниятъ день е най-важентъ? Не, днешниятъ день не е най-важентъ, не е и най-голѣмъ. Следователно, колкото повече отиваме къмъ сѣверъ, днитѣ все повече и повече се увеличаватъ и като дойдемъ на сѣверная полюсъ, имаме най-голѣмиятъ день. Азъ

зная, че имаме дни много по голѣми, отколкото тия на сѣверния полюсъ. Има мѣста въ козмоса, дѣто слънцето грѣе съ милиарди години наредъ, има мѣста пъкъ, дѣто слънцето като залѣзе веднѣжъ, съ милиарди години е все нощъ. Какъ бихте си обяснили всичко това, ако се намѣрихте въ единъ такъвъ свѣтъ, дѣто днѣтъ е дълъгъ милиарди години? Прѣдставете си само едно слънце, което е 75 милиона пѣти по-голѣмо отъ нашето, а нашето слънце е $1\frac{1}{2}$ милионъ пѣти по-голѣмо отъ нашата земя, и тази земя се огрѣва отъ това голѣмо слънце! Каква прѣдстава бихте имали вие за всичкитѣ нѣща тогава? Прѣдставете си, че тия разумни същества отъ това слънце дойдатъ на нашата земя, ще има ли караница тогава между хората? — Нѣма да има никаква караница. Писанието казва за тази земя: „Веселѣхъ се на тази обитаема земя“. Има въ свѣта една обитаема земя, въ която поданицитѣ на царь Ормуздъ-Дея, или чадата Божии ще могатъ да живѣятъ.

И тъй, сегашнитѣ вѣрующи хора трѣбва да изработятъ своитѣ възгледи за живота. Кои възгледи? Не е въпросътъ до нашиятѣ външни вѣрвания. Не е въпросътъ за външната страна на православието, на евангелизма, на католицизма, на будизма, или на какво и да е друго вѣрую. Въпросътъ се отнася до вътрѣшната страна на живота. Не е въпросътъ да бѣдемъ българи, французи, или германци, или каквито и да е. Това е външната страна на въпроса. Има единъ вътрѣшенъ въпросъ, който трѣбва да рѣши всѣка една душа, понеже слѣдъ 20 или 30 години вие ще се измѣните и ще влѣзете въ новитѣ усло-

вия на живота. Вие отъ сега трѣбва да изучавате небесния езикъ. Нѣкои ще кажатъ: когато дойде Христосъ, ще ни научи. Когато дойде Христосъ? Че какво е това разбиране? Христосъ казва на своитѣ ученици: „Идеге и проповѣдвайте Евангелието на всякия свѣтъ, и азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на вѣка.“ Тогава защо Го очаквате отгорѣ? Значи, споредъ сегашнитѣ схващания на религиознитѣ хора, Христосъ и светитѣ сж горѣ на небото. Кой е тукъ тогава? Само грѣшнитѣ хора ли? Като казва Христосъ на ученицитѣ си да отидатъ и да проповѣдватъ Евангелието какво значи? — Да отидатъ да проповѣдватъ само на грѣшнитѣ хора, които сж тука на земята. Тогава, на кого ще проповѣдваме, и кой ще проповѣдва? И дѣйствиелно, споредъ туй разбиране ако останатъ глупавитѣ хора да проповѣдватъ, само глупави работи ще се проповѣдватъ. Значи Христосъ е въ този великъ свѣтъ, който засѣга душиѣ на всички хора. И така, за всѣкия едиятъ отъ васъ, който иска да се посвети на това учение, казватъ: той не е правовѣренъ. Въ какво седи правовѣрието? Нека имаме една норма за правовѣрието. Кой човѣкъ е правовѣренъ? Правовѣренъ човѣкъ, споредъ мене, е този, който не отнима живото на другитѣ хора, на подобитѣ си. Споредъ мене, правовѣренъ човѣкъ е този, който носи свѣтлина на подобнитѣ си: Споредъ мене, правовѣривъ човѣкъ е този, който носи свобода на подобнитѣ си. Подъ „подобни“ разбирамъ всички онѣзи същества, въ които има съзнание. Има нѣкой нѣща, дѣйствиелно, въ които нѣма съзнание. Единъ изсъхналъ клонъ, за примѣръ, нѣма съзнание въ себе си. Ако отрѣжешъ

единъ клонъ отъ нѣкоя лоза и видишъ, че отъ него текатъ сълзи, значи въ него има животъ. Разумниятъ лозаръ казва на тази прѣчка: „Ти ще повърнешъ своитѣ сокове надолу къмъ коренитѣ и тогава ще проектирашъ своя животъ въ останалитѣ три прѣчки, които азъ оставихъ на лозата“. По този начинъ азъ съмъ дошелъ до слѣдното заключение: всѣки поетъ, всѣки музикантъ, всѣки художникъ е сборъ отъ велики души. За да се прояви единъ великъ поетъ, трѣбва хиляди гениални души да се събератъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ художникъ, трѣбва хиляди разумни, гениални души да се събератъ на едно мѣсто. За да се прояви единъ великъ музикантъ, трѣбва хиляди разумни души да се събератъ на едно мѣсто и да се изразятъ чрезъ него. За да се прояви единъ великъ Учителъ, трѣбва всички разумни души да се събератъ въ него. Нѣкой отдѣлятъ Христа, разлеждатъ Го като нѣщо отдѣлно. Не Христосъ е съвкупностъ на всички разумни души. И когато се казва въ Псалмита, че за обръщането на една грѣшна душа къмъ Бога настава голѣма радостъ между ангелитѣ, какво се подразбира? Това подразбира, че Христосъ прави тѣсна връзка между душитѣ. Кои сж ангелитѣ? — Всички онѣзи разумни души, които живѣятъ заедно съ Христа. Голѣма радостъ настава между всички души, когато нѣкой грѣшникъ възприеме учението на Любовта, Мъдростта и Истината.

С ега мнозина отъ насъ много се запитватъ: обича ли ме Христосъ? Този въпросъ ми се вижда много чуденъ. Когато слънцето изгрѣе, и азъ тура гърба си къмъ него да ме грѣе, на мѣсто ли е въпросътъ дали

слънцето ме обича? — Щомъ слъцето те грѣе, обича те, разбира се. Отворилъ съмъ една книга на слънчевата свѣтлина, чета я и питамъ: дали ме обича слънцето? — Щомъ се ползувашъ отъ неговата свѣтлина и можешъ да четешъ книгата, обича те, разбира се. Всѣка възвишена и благородна мисль, която прониква въ тоя умъ; всѣко благородно и възвишено чувство, което прониква въ твоето сърце и всѣко възвишено и благородно желание, което прониква въ твоята душа, това е Христосъ, Който прониква. Той е единъ възвишенъ, колективенъ Духъ, единъ колективенъ импулъс. Това не си ти. Туй, дето казвашъ: азъ направихъ това нѣщо, азъ написахъ това стихотворение — това е дяволското въ свѣта. Ами че за да пишешъ това стихотворение, ти изяде четири кокошки, изпи три кила вино, изяде една хубава баница. Добре, като казвашъ, че ти си го направилъ, прави това нѣщо безъ кокошките, безъ виното, безъ баницата. Не мога. Тогава, признай това и кажи въ себе си: азъ, кокошките, винцето и баницата написахме това стихотворение. Това е учението! Трѣбва да знаете, че сегашното християнство дължи своя животъ на живота на онѣзи хиляди мъченици, които сж се пожертвували за благото на другитѣ. А сега хората се спиратъ и казватъ: кой е праведенъ? — праведни хора сж само тѣзи, които сж пожертвували своя животъ за другитѣ. Това нѣщо ние трѣбва да признаемъ и да не мислимъ че сегашния животъ, който имаме, е нашъ. Не, ние дължимъ своятъ животъ на другитѣ. Нѣкой казва; азъ имамъ право да мисля, както искамъ. Не съмъ ли свободенъ? Да, братко, ти

трѣбва да знаешъ, че си само единъ конецъ отъ цѣлото вѣже. Ти дължишъ своя умъ, твоитѣ мисли и чувства на хиляди други братя, които ти помагатъ.

Не мислете, че въ великото Бѣло Братство има нѣкакви амбиции, като нашитѣ. Не, когато нѣкой замисля да напише нѣщо, веднага много Бѣли Братя се събиратъ около него и казватъ: чакай да му помогнемъ! Тѣ се радватъ на всѣко нѣщо, което излезе отъ перото на когото и да е. Не мислете, че всичко, което напишете, е най-хубавото, най-гениалното. Нѣкой пѣтъ нарисувате нѣкой картина и мислитѣ, че е най-гениална. Не, не е така. Вие за въ бъдаще именно ще пишете, ще рисувате и то все по-хубави и по-хубави нѣща. На земята ще пишете и ще рисувате красиви човѣци, а на небето ще пишете и ще рисувате красиви ангели. На земята ще пишете човѣшка поезия, на небето ще пишете ангелска поезия. На земята ще рисувате човѣшки картини, на небето — ангелски. Азъ говоря само за поезията и художеството, но има хиляди и милиони работи още, съ които може да се занимавате. Сегашнитѣ хора не могатъ да се убѣдятъ въ това, че на небето има работа за всички души. Тѣ казватъ: азъ немога да бъда поетъ, художникъ или музикантъ, тогава какво ще бъда? Изредятъ още нѣколко таква поетически работи и казватъ най-послѣ: е, тогава работникъ ще бъда, ще стана единъ обикновенъ работникъ. Но знаете ли, че и най-обикновенитѣ работници въ това велико царство на Ормуздъ-Дея сж по-велики отъ всички наши най-велики философи и поети? Какво ще кажете на това отгорѣ? Всѣки единъ отъ тѣхъ може да, напише

нѣщо много по-красиво и велико, отколкото всѣка една строфа която би написалъ най-великия поетъ тукъ на земята. А при това, тѣ заематъ такова скромно положение! Тѣ знаятъ, че въ вечността има редъ условия, при които човѣкъ може да се прояви. Има единъ законъ за това, но ти ще чакашъ своето врѣме — нѣма да бързашъ. За всѣка душа Богъ е опрѣдѣлилъ единъ моментъ, когато трѣбва да се прояви. За този моментъ тя трѣбва да чака хиляди и милиони години. Ще дойде твоятъ день, когато ще ти кажатъ: излезъ да се проявишъ! И тогава всичкото небе ще се прояви чрезъ тебе. Готовъ ли си за този моментъ? А сега, ще излѣзешъ нѣкъдѣ на сцената, ще издекламирашъ едно стихотворение отъ Вазова, или отъ когото и да е, и ако не можешъ да го издекламирашъ добре, или ако го забравишъ, ще ти кажатъ: слѣзъ отъ сцената! Но когато ти издекламирашъ това, което небето иска чрѣзъ тебе, тогава и ти ще останешъ доволенъ отъ себе си, и другитѣ ще останатъ доволни отъ тебе. Слѣдователно, всѣки единъ отъ насъ трѣбва да бѣде готовъ за този великъ моментъ. Този великъ моментъ не е само за насъ, но и ангелитѣ се приготвяватъ за него. Когато Богъ обедини всички въ едно цѣло, тогава ще дойде часътъ да се проявите. Тогава ще дойде вашиятъ день.

Нѣкои хора обичатъ да се обличатъ добръ, да иматъ хубави дрехи. Хубаво е всичко това, но вие още не знаете, какво нѣщо е хубавата дреха. Нѣкоя дама казва: булската дреха е хубава. Не, ще дойде день когато ще облѣчетъ най-хубавата дреха, която ще ви задоволи. Единъ день Богъ

ще ви даде най-хубавия умъ, най-красивото сърце, най-разумната душа. Тогава духътъ ви ще се облѣче въ най-красивата дреха и така ще излѣзете на сцената. Това нѣщо засѣга малко вашето щеславие и вие казвате: хайде да видимъ! Не, ще дойде день за всички съврѣмenni хора, когато ще бждатъ облечени въ Божествения животъ. Това именно трѣбва да бжде въ насъ, като единъ импулсъ. Всички трѣбва да казвате: „Наближило е вече Царството Божие!“ Между хората трѣбва да има миръ! И ние казваме: ние сме противъ оржжията, не употрѣбяваме никакво оржжие. Да, ние нѣма да употрѣбимъ едно оржжие като днешнитѣ, но ще употрѣбимъ друго. Какво оржжие ще употрѣбимъ? — Нашето оржжие е такова, че когато срещнемъ единъ убитъ човѣкъ, ние го въздигаме, ние го възкрасяваме.

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ духовникъ, който много обичалъ каймакъ, но жена му била по-голѣма любителка на каймака отъ него, та докато той се накаралъ да хапне, жена му го изпрѣварвала. Цѣли 30 години той самъ си квасилъ млѣкото, но щомъ се приготвяло, жена му веднага усиѣвала да обере каймака. Най-послѣ единъ день теѣ взима гърнето съ подквасеното млѣко, запаса го въ църквата и тамъ го заключва. Обаче жена му и тамъ успѣва да го намѣри. Отключва църквата, намира млѣкото, обира каймака и за да прикрие постыжката си, взима съ прѣстъ малко отъ млѣкото и намазва мустацитѣ на иконата свети Никола, да изглежда, какво свети Никола изялъ каймака. Връща се свещеникътъ, търси млѣкото, намира го, но каймакътъ пакъ липсва. Поглежда, вижда

на мустацитѣ на свети Никѡла слѣди отъ млѣко. „А“, казва той, „не се надѣвахъ на тебе, свети Никѡла! — Цѣли 30 години ти служа, и ти да ми изядешъ каймака! Повече нѣма да ти служа.“ Забѣгва той изъ свѣта, съ цѣлъ да намѣри лесенъ начинъ да се прѣхранва и да яде каймакъ, свободенъ отъ жена си и отъ свети Никѡла. Обаче свети Никѡла искалъ да му даде единъ добъръ урокъ и трѣгва подирѣ му, като старецъ, и го запитва: накѣде отивашъ синко? Разправилъ му той своята история: бѣхъ религиозенъ човѣкъ, но обичахъ каймакъ да си похапвамъ. Жена ми постоянно го изядаше и азъ скрихъ гърнето съ млѣкото отъ нея въ църквата, но въ мое отсъствие свети Никѡла го изялъ, затова азъ се отказахъ да му служа повече и забѣгнахъ и отъ него. — Е, случватъ се такива работи, грѣшни сѣ хората, казва му старецътъ. Трѣгва старецътъ съ него. Наближаватъ едно село. Казва му старецътъ: остани съ мене въ това село. Отиватъ въ една къща. Запитва свети Никѡла: имате ли нѣкое болно дѣте? — Имаме. Влиза той вътрѣ, прѣглежда дѣтето, поисква едно корито и топла вода и започва да къпе дѣтето. Като го измилъ, нарѣзва го на части: корема му, краката, изважда очитѣ му, отрѣзва ушитѣ — изобщо, нарѣзалъ го като нѣкой хирургъ. Слѣдъ това взима всѣка частъ отъ тѣлото му, и го поставя на своето мѣсто. Дѣтето изведнажъ възкрѣснало, оживѣло. Свещеникътъ като гледалъ всичко това, казалъ си: „ето една много лесна работа, ще мога да постѣпвамъ и азъ така“ и лесно ще си изкарвамъ каймака. На другия день той казва на стареца: старче, азъ бързамъ, имамъ малко работа, та

ще те оставя. Той искалъ да отиде въ друго нѣкое село, самъ да лѣкува, та по този начинъ да си изкарва пари за каймакъ Свети Никола му казалъ: добръ, синко, когато се намѣришъ въ нѣкакво затруднение, повикай ме, азъ ще дойда. Раздѣлятъ се и свещеникътъ отива въ съседното село. Влиза въ една къща и пита: имате ли нѣкое болно дѣте? — Имаме Влиза той вжтрѣ и започва да го лѣкува тѣй както видѣлъ отъ стареца. Нарѣзва дѣтето на части, нарежда всѣка частъ на своето мѣсто и чака да се съживи дѣтето. Чака, но частитѣ не се залѣпвагъ, дѣтето не се съживѣва Той се намира въ затруднение и скоро извиква свети Никола. Дохожда старецътъ, нарежда частитѣ на дѣтето, възкръсява го и му казва: „Трѣбва да знаешъ, че свети Никола не яде каймакъ!“

И ние, съврѣменнитѣ хора, сме отъ тѣзи, които искаме отъ Господа това-онова и като не ни го даде, отказваме се отъ убѣжденията си и казваме: въ нищо не вѣрвамъ вече, отказвамъ се отъ Бога, всичко въ този свѣтъ е празна работа. Не, това е заблуждение. Кое е вѣрно тогава? Има нѣщо вѣрно въ този свѣтъ. Има едно дълбоко убѣждение въ всѣка душа, то е убѣждението за Царството Божие. Казвайте: „Наближило е въ насъ Царството Божие!“ И сега. и прѣди 2000 години Христосъ е проповѣдвалъ и казвалъ: „Идете проповѣдавайте Словото Божие. Азъ ще бѣда съ васъ до скончание вѣка“. И казва се въ другъ стихъ: „Ако вие прѣбждете въ мене, и азъ ще прѣбѣда въ васъ. Дѣто бѣдете събрани двама или трима души въ мое име, и азъ ще бѣда между васъ. И каквото попросите въ мое име, ще ви се даде. Тогава азъ

и Отецъ ми ще направимъ жилище въ васъ“. Вие може да тълкувате тия стихове по единъ, или по другъ начинъ, обаче има единъ начинъ, по който Богъ се изявява на своитѣ избрани. Единъ великъ музикантъ се изявява само на своитѣ избрани, на своитѣ способни ученици. Великиятъ художникъ, или поетъ, или скулпторъ се изявява само на своитѣ способни, на своитѣ най-даровити ученици. На обикновенитѣ си ученици той не се изявява. Слѣдователно, ако ние сме готови да пожертвуваме свои животъ, сили и здраве, както и всичко друго заради Господа, ние ще бждемъ въ състояние да прѣтърпяваме всички мъчниотии и страдания въ този свѣтъ, безъ да се усъмнимъ въ Бога. Въ насъ има една възвишена и благородна душа. Защо да се съмнѣваме въ Бога? Кой е причината на всички наши страдания, които съществуватъ сега въ свѣта? Богъ ли е причина, или ние сами? Кой е причина на онѣзи вътрѣшни страдания и терзания? Ние казваме че дяволътъ ни мъчи. Какъ може да ни мъчи дяволътъ? Или ние се мъчимъ, или дяволътъ ни мъчи. Когато нѣкой момъкъ се влюби въ нѣкоя мома, кой го мъчи? Дяволътъ ли го мъчи, та плаче? Не, той самъ се мъчи, иска нѣщо, което не е позволено. Хубаво, ако малкото братче се влюби въ окото на своето сестриче и поиска да му го извади, на мѣсто ли е тази любовъ? Ако другото братче се влюби въ другото око и каже: Дай да го извадя — това на мѣсто ли е? Какво ще стане съ сестричето? — Ще ослѣпѣе. Послѣ, пакъ дойде братчето, иска ухото му. Слѣдъ това другото. Защо? Защото се влюбило въ него. Оставете се отъ тази любовъ, която

заробва хората. Тази любовъ съществува въ свѣта, вие сте я опитвали. Ако искате, може да я прилагате, но дойдете ли до Божествената Любовъ, която създава живота, вие трѣбва да имате едно опрѣдѣлено понятие. Тя не създава противорѣчия въ живота. За сега постживате по човѣшки, но когато дойде Божественото въ васъ, то ще внесе Божествената Любовъ, която ще ви направи силни, мощни. Тя ще направи вашитѣ мисли устойчиви. Непрѣменно трѣбва да имате тази любовъ въ душата си! Тя започва съ слѣдното: запримѣръ, дойде при васъ нѣкой вашъ братъ и ви прочете двѣ строфи, които написалъ. Влѣзте въ положението му, зарадвайте се, като че вие сте го писали! Вие слушате, недоволни сте, казвате: защо да не съмъ азъ! Нѣкой направилъ една рисунка, покаже ви я. Зарадвайте се, не казвайте защо да не съмъ азъ! Нѣкой придобилъ нѣкакво наслѣдство. Зарадвайте се за него! Нѣкой се облѣкълъ хубаво. Зарадвайте се за него! Ами че една птица може да бѣде по-хубаво облѣчена, отколкото ние самитѣ. Туѣ е вътрѣшното безкористие, което всѣки християнинъ трѣбва да храни въ себе си. Ние трѣбва да считаме мислитѣ, чувствата и желанията на своитѣ братя като наши собствени; да бждатъ за насъ тъй свещени, както сж и нашитѣ. А сега? Дойдемъ до нѣкой православенъ, или евангелистъ, или будистъ и веднага казваме: той е антихристъ. Защо? Защото не е въ православната църква. Като че Христосъ е влѣзълъ въ православната църква! Като че въ православната църква свещеницитѣ не се биятъ съ кандилницитѣ! Че кой свещеникъ служи на Бога безъ пари? Ще кажете: напада ни! Не, пока-

жете вие вашето учение! Покажете вашия Учителъ! Покажете вашия идеалъ прѣдъ свѣта! Нека не се позори Христосъ! Не ви нападамъ азъ, но вие сквернитѣ Христовото име. Каквито и да бѣха евреитѣ, но тѣ поне пачитаха Мойсея. А вие съ каква почитъ ще се похвалите днесъ? Съ какво се почита днесъ Христосъ между Християнскитѣ народи?

Казва се въ Евангелието: „Не противи се злему! Ако те ударятъ отъ едната страна, дай си и другата страна! Любете враговетѣ си! Да възлюбишъ ближния си, както себе си! Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце!“ Всичко това изпълнено ли е? Щомъ дойде да се каже една Истина, казватъ: Истината е горчива. Не, азъ не казвамъ, че Истината е горчива. Споредъ мене. Истината е нѣщо сладко. Когато азъ говоря на хората за Истината, азъ говоря едновременно и за Любовта и за Мъдростта, и за Правдата, и за доброто, и за мира — изобщо между хората трѣбва да съществуватъ тия добродѣтели. Ти можешъ да бждешъ французинъ, англичанинъ, германецъ, българинъ, или какъвто и да е, но какво ти прѣпятствува да живѣешъ съ всички хора любовно? Даже и съ едно агне, и съ една ккошка, и съ едно дърво, нищо не ни прѣпятствува да живѣемъ по човѣшки. Между едно дърво и тебе има една връзка. Това дърво нѣкога може да ти бжде полезно. Туѣ че нѣкое същество е животно или растение, то се отнася само до външната страна на въпроса, до формата. Това сж само външни отношения. Външнитѣ отношения, формитѣ трѣбва да се изключатъ. Важното е вътрѣшната връзка. Казватъ: има една православна църква. Радвамъ се,

нека има една православна църква, но нейнитѣ богомолци трѣбва да иматъ сърца чисти, като най-бистритѣ извори, а не мътни. Азъ знаа, че бистритѣ извори идатъ отъ дълбоко, а мътнитѣ извори идатъ отъ плиткитѣ мѣста. Слѣдователно ако има свѣтлина, нека бѣде най-хубавата свѣтлина, отъ която човѣшкитѣ очи да не ослѣпяватъ. Човѣкъ може да ослѣпѣе даже и при слънчевата свѣтлина, ако гледа дълго врѣме на слънцето. Има една свѣтлина, при която ние не можемъ да ослѣпѣемъ.

Казва Писанието: „Наближило е Царството Божие“. И тогава у всинца ни трѣбва да си събуди само една велика идея. Гдѣ сж нашитѣ братя? Гдѣ сж нашитѣ сестри? Питамъ: какъ ще си обясните слѣдния фактъ, слѣдното противорѣчие? Единъ човѣкъ до вчера ви е величалъ, до вчера ва е любилъ, а утрѣ се обръща протисъ васъ и говори най-грознитѣ, най-сквернитѣ нѣща. Сжщия човѣкъ ли е той? Не е сжщиятъ човѣкъ. Има множество на съзнанието. Онзи вашъ приятель, който ви обичаше, и който живѣше въ това тѣло, изчезва и сега въ сжщото тѣло дохожда да живѣе другъ, който ви мрази. Този послѣдния е отъ царството на Ариманъ-Таада. Той може да ви припише такива прѣстѣпления, каквито и не сте сѣнували. Азъ знаа много таква случая. Нѣкой пжтъ, нѣкой каже на нѣкой мжтъ; знаешъ ли, азъ видѣхъ жена ти съ еди-кой си на разходка. Изведнѣжъ косчитѣ на този човѣкъ настрѣхватъ. Жена му нѣкъдѣ въ университета посещава лекции, учи се, а той се безпокои. Питамъ, какъ е възможно такова сѣмпѣние? Това човѣшката душа ли е, която може така да се прояви? Азъ се чудя, какъ може човѣкъ

така да изопачи фактитѣ! Азъ зная много свещеници, които съзнателно изопачаватъ Истината. Това не сж свещеници, това не сж свѣтли духове, това не сж поданици отъ царството на Ормуздъ-Дея. Единъ човѣкъ, който може да ми снесе главта; единъ човѣкъ, който може да ми извади сърцето; единъ човѣкъ, който може да се подиграе съ мене, азъ не го считахъ за свой братъ. Нито мене може да считате за вашъ братъ, ако и азъ постъпвамъ така. Азъ считамъ за братъ този, който може да ме извади отъ тинята. Ако азъ извадя една жена отъ тинята и за да я извлѣка отъ тамъ я пригърна, а тя послѣ говори лошо за мене, казва, че съмъ я пригръщалъ, питамъ: тази жена спасена ли е? Щомъ тази жена допуска, че съ нея се върши прѣстѣпление, такава жена лесно се подкупува. Тази жена заслужава ли спасение? Не, тя пакъ отива въ тинята, тя не е спасена. Азъ се чудя съ хората при тия имъ прояви! Това наричамъ множественостъ. Азъ имамъ другъ терминъ за това нѣщо: сродна двойственостъ на човѣшкото съзнание. Това е Божественото. Щомъ въ съзнанието на единъ човѣкъ има раздвояване, щомъ той може да говори и така, и иначе, това не е Божествено. Когато дойде Царството Божие въ васъ, ще има само една мисль. Това значи да познаваме себе си. По нѣкой път ти чувствувахъ, че въ тебе се яви нѣщо странно, ти излъжешъ себе си и при това казвахъ: интересътъ ми диктува така да постъпя. Не ти ще отхвърлишъ този интересъ. Това не си, нищо повече. Този твой интересъ ще те погуби. Знай, че Любовта иде само отъ Бога. Ти увѣренъ ли си, че онзи, който ти казва, че те обича, та това

е любовъ? Ами ако азъ те любя като единъ вълкъ, тогава? Ако е въпросъ за любовъ, нека бѣде истинска любовъ, нека ти говори съ езика на любовта. Всинца вие трѣбва да проповѣдвате: „Наближило е Царството Божие!“ Нека тази любовъ бѣде между братята, нека бѣде между приятлитѣ, нека бѣде между вѣрующитѣ, нека бѣде между всички и навсѣкждѣ! Пѣкой казва, че билъ роденъ отъ Бога. Чудни сж тия хора, които казватъ, че били родени отъ Бога, а при това нѣматъ никакви плодове. Какво ще бѣде, ако нѣкой казва, че е роденъ отъ Бога, а роденитѣ отъ него сж вълчета? Не, Христосъ е казалъ прѣди вѣковетѣ: „Дървото се познава само по плодетѣ си“. Всѣки човѣкъ се познава по своитѣ дѣла; всѣки човѣкъ се познава отъ своитѣ чувства, отъ онова възвишеното и благородното въ него. Ние не живѣемъ за хората, ние живѣемъ въ единъ Божественъ свѣтъ, прѣдъ лицето на онѣзи наши братя, между които единъ отъ първороденитѣ е Христосъ. Говоря ви за Христа, понеже Него познавате. Христосъ е изразъ на Любовта, на абсолютното безкористие. Да бѣдешъ християнинъ, значи да бѣдешъ абсолютно безкористенъ — нищо повече. Нѣмашъ ли туй съвършено безкористие, ти не можешъ да бѣдешъ християнинъ, ти може само да носишъ името християнинъ. Абсолютно безкористие и пълна любовъ! Да любишъ Бога съ всичкото си сърце, да любишъ ближния си като себе си и да любишъ враговетѣ си, това е християнското учение,

Чудни сж постыжикитѣ на съврѣменнитѣ хора. Менъ ми разправиха случаи отъ църковнитѣ събори. Какъ може да се обясни това противоречие? Тамъ

нѣкои сж казвали: човѣкъ, който се гнуси отъ вино и отъ месо, да се изхвърли отъ църквата! Това сж грѣцки разбирания. Не е Латинската раса, която може да донесе на свѣта една по-висока култура. Римлянитѣ не донесоха нѣжаква висока култура. Тѣ оставиха само едно римско право, което внесе насилието въ свѣта. Единствениятъ народъ, който носи сила, това е саксонската раса. Въ тѣхъ моралнитѣ чувства сж силно развити, но за въ бѣдеще ние желаемъ да имаме единъ народъ, въ който моралнитѣ чувства да бѣдатъ още по-силно развити.

Христосъ казва: „Проповѣдвайте, че е наближило Царството Божие.“

Сега, въ цѣлия свѣтъ се образува едно ядро отъ хора: англичани, французи, германци, американци, китайци, японци, българи, сѣрби, турци, черни, па и всѣкакви, които образуватъ една нова раса въ свѣта, единъ народъ съ по-други схващания отъ сегашнитѣ, съ другъ моралъ. Кой групирва всички тия хора? — Ормуздъ-Дей, или ще кажемъ, че Христосъ ги групирва, или закона на Любовта, или великиятъ Божественъ законъ ги привлича, за да се опознаятъ и работятъ заедно. Какво име ще се даде на тази сила, която ги првлеча, то е все едно. Най-после азъ казвамъ: българитѣ могатъ ли да дадатъ единъ контингентъ отъ такива хора? — Могатъ. Нека всички благородни хора отъ православната, или отъ евангелската, или отъ католическата църкви, нека всички свѣщеници и владци да излѣзатъ на сцената! Не е въпросътъ за този за онзи. Нека всички излѣзатъ. Нали всички сж християни? Това е Христовото учение. да се про-

повѣдва Любовѣта. Туй учение е обзело цѣлия свѣтъ. И ако българитѣ не изпратятъ тамъ свои поданици, тѣ ще изгубятъ. Онѣзи народи, които изпратятъ тамъ свои поданици, името имъ ще се запише въ това велико царство, а онѣзи които не изпратятъ свои поданици, името имъ ще се зачеркне, и отъ тѣхъ поменъ нѣма до остане. Казва Писанието отъ прѣди хиляди години: „Онѣзи народи, които не служатъ на Бога, нѣматъ никакво бждеще“. Слѣдователно, трѣбва да има единъ вжтрѣшенъ моралъ, единъ вжтрѣшенъ животъ, който може да силюти този народъ. Ами че всѣки единъ народъ е като единъ организъмъ! Кое е най-видното въ човѣка? — Главата. Кое е най-красивото? — Лицето. Кое е най-изразителното? — Очитѣ. Кое е най-подвижното? — Рѣцѣтъ и краката. На първо мѣсто значи е човѣшката глава. Глави трѣбва да иматъ съврѣменитѣ християни! Казва Писанието: „Глава на църквата е Христосъ.“ Църквата, това е тѣлото на Христа, а всички хора съставляватъ членове на тази църква. Значи отъ главата иде всичко! Тѣй че онѣзи идеи, онѣзи мисли, които проникватъ въ църквата, тѣ сж сжщинскитѣ. Та, казвамъ: оставатъ ви три нѣща, които трѣбва да внесете въ себе си. Вие ги имате, но като кажете, че сте християни, че сте новородени, това подразбира, че трѣбва да растете. Радвамъ се, че сте новородени, но казвамъ: трѣбва да израстешъ, братко, още повече. Нѣкой казва: азъ съмъ работилъ. Радвамъ се, братко, но още повече трѣбва да работишъ. Азъ съмъ писалъ. — Още повече ще пишешъ. Азъ съмъ рисувалъ. — Още повече ще рисуваешъ. Всички вие трѣбва да се стремите

да пригответе вашето бъдеще. Има единъ славенъ моментъ, който трябва да се приготвявате. Радвайте се за вашето бъдеще, радвайте се за това, което ви чака! Когато срещнете единъ уменъ човѣкъ, нека ви причини радостъ; когато срещнете единъ красивъ човѣкъ, нека ви причини радостъ; като срещнете единъ човѣкъ съ характеръ, нека ви причини радостъ! Щомъ видимъ нѣщо хубаво, нѣщо добро, нѣщо възвишено и благородно, въ каквото и да е отношение, нека ни причинява радостъ.

Казва Писанието: „Молете се единъ за другъ. да ви се изцѣлятъ всички недъзи!“ Единство трѣбва сега на хората! Единство въ Любовьта, а туѣ единство е множество. Единство въ Мъдростъта, а тази Мъдростъ е множество. Единство въ Истината, но тази Истина е множество. Единство въ Правдата, но тази Правда е множество. Единство въ Добродѣтелъта, но тази Добродѣтелъ е множество. Въ всичкото това множество хората трѣбва да помогнатъ на себе си, трѣбва да помогнатъ и на другитѣ. Това е което Христосъ е донесълъ въ свѣта; това е, което се проповѣдва и сега.

„Наближило е Царството Божие!“ Туѣ Царство Божие сега е прѣдъ вашия прагъ. И ако вие доброволно не отворите вратата на вашето царство, единъ день тази врата ще стане параобразна, къщата ви ще стане параобразна и вие ще останете безъ стаи, безъ врати и безъ прозорци. И тогава Истината може да дойде за васъ, но тази Истина нѣма да ви ползува. Доброволно трѣбва да пожертвувате всичко за Царството Божие!

И тъй, въ който градъ и да влѣзете, кажете:
„Наближило е Царството Божие“.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 29-III-1925 г.
въ гр. Софля.

Ржката съблазнява.

25.

Ржката съблазнява.

„Ако ржката ти те съблазнява,
отсѣчи я и я хвърли“.

„Ако те съблазнява ржката ти“... Вие ще намѣрите този стихъ нѣкъдѣ изъ Евангелието. Нашата ржка може ли да ни съблазнява? — Възможно е. Всѣка вѣщь, всѣки прѣдметъ, всѣка сила, или всѣко тѣло, които ние владеемъ, може да ни съблазнятъ, но тази съблазнь може да произведе една неприятностъ, или едно нещастие за нашия животъ. Прѣди повече отъ 40 години си-нѣтъ на единъ български свещеникъ, нѣкъдѣ изъ варненско, въ село Николаевка, едноврѣмешната Хадърча, ималъ свой пистолетъ, или както го казватъ турцитѣ, чифте, като тия, съ които си служатъ военнитѣ, и една вечеръ взима пистолета си и го напълва съ голѣми, едри куршуми. Посрѣдъ нощъ, обаче, той става, изважда ядрата отъ пистолета и го напълва съ съчми. Сутринята изсипва и съчмитѣ отъ своя пишовъ и оставя въ него само дрипитѣ и го туря на пояса си. Прѣзъ деня отива на купището, или както го казватъ хорището, и тамъ се сважда съ момцитѣ. За да ги наплаши, той изважда пистолета си и го насочва

срѣщу тѣхъ. Щрака, но пищовѣтъ не хваща. Туря тогава гърлото на пицова прѣдъ устата си, за да види, какво има въ него и духва, но като духналъ, пищовѣтъ този пѣтъ изгърмява въ устата му. И какво става? — Очитѣ му изджкватъ, ставатъ голѣми, като на жаба, лицето му се обезобразява, като на нѣкой канибалистъ. Този младъ момъкъ не умире, той се излѣкува, но прѣзъ цѣлия си животъ помни съблазньта на своя пищовъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който има ржка, която го съблазнява, тя е деговиятъ пищовъ. Ржката е изразъ на разумното въ човѣка. Само разумнитѣ хора иматъ ржка. Само разумнитѣ хора иматъ огнестрѣлни оръжия. Само тѣ могатъ да носятъ огнестрѣлни оръжия. И боговетѣ иматъ огнестрѣлни оръжия. Понеже човѣкъ минава прѣзъ голѣмитѣ свѣтове, минава за голѣмъ, иска да се мѣри съ боговетѣ, затова и той носи оръжия. Трѣбва да посѣтите нѣкоя културна страна, да сте на мѣстото на нѣкой отъ тѣзи великани, или както ги наричатъ безстрашнитѣ, т. е. да сте на мѣстото на онѣзи, които отъ нищо не се страхуватъ, които сж надъ всичко, да видите, какъ бихте се чувствували. Ако питате българина какъвъ е, той ще ви каже, че е отъ тия безстрашнитѣ, които отъ никакво оръжие не се боятъ. Но я да почнатъ да падатъ ония гранати отъ оръдия около него, ще се види колко е отъ безстрашнитѣ. Да му мисли този, който е близо до гранатитѣ! Патамъ: въ какво седи красотата на човѣшкия животъ? Въ разрушението ли, или въ съграждането? Въ лъжата ли, или въ Истината? Въ Мъдростъта ли, или въ глупостъта? Въ Правдата ли, или въ неправдата?

Съврѣменнитѣ хора казватъ: самата природа така е наредила нѣщата. Дѣйствително, така ги е наредила природата, но ако за всичко, което става въ свѣта, казваме, че природата го е наредила, азъ съжалявамъ тази природа. Ако природата, наистина, е наредила всичко, което става въ свѣта, то хората съ право искатъ да я завладатъ; право е понятието имъ за нея, че могатъ да я завладатъ. Това не е природа, това е произволъ, това е анархия, това е хаосъ. Подъ „хаосъ“ се подразбира нѣщо неорганизирано. И всички съврѣменни философски системи започватъ все отъ хаоса. Тѣ искатъ да докажатъ, че нѣкога въ пространството съществувалъ хаосъ, безпорядѣкъ и отъ този безпорядѣкъ е произлѣзълъ порядѣкъ. Турцитѣ казватъ: ела, синко, да видя, какъвъ е умътъ ти, какво е твоето схващане за живота. Това значи, че отъ голѣмия безпорядѣкъ на яйцето е излѣзло пилето. Въ това нѣщо нѣма никаква философия. Пилето е излѣзло отъ самия порядѣкъ на яйцето. Въ този видимъ, най-голѣмъ безпорядѣкъ, или хаосъ, както го наричатъ, седи най-голѣмия порядѣкъ. Ученитѣ казватъ, че отъ този безпорядѣкъ въ пространството материята е почнала да се събира. Не, тази материя никакъ не се е събирала, нѣмало е откъдѣ да се събира, тя е била събрана. За устройството на съврѣмения свѣтъ и за материята трѣбва да имаме малко по-друго схващане. Ние имаме съвсѣмъ други схващания за материята и за нейното устройство, за елементитѣ и за цѣлата природа изобщо. Нашитѣ схващания сж различни отъ тия, които съврѣменнитѣ учени хора иматъ. За сега, съврѣменнитѣ хора ще минатъ

съ тия елементи, които иматъ и познаватъ. Защо? Защото споредъ сегашнитѣ разбирания, сегашнитѣ теории въ химията, запримѣръ, сж единъ костюмъ, съ който сж облѣчени елементитѣ. Тѣ могатъ да бждатъ облѣчени съ синь, черенъ или сивъ костюмъ, споредъ както могатъ да бждатъ облѣчени и самитѣ хора. Онзи Петко, или онзи Драганчо, съ каквѣто костюмъ и да го облѣчешъ, съ синь, черъ или сивъ, все сжщиятъ ще си остане. Не е тамъ сжщността на нѣщата. Нѣкои казватъ: знаешъ ли каква е послѣдната теория? Каква е послѣдната теория на науката не зная, но зная, каква е послѣдната мода. Азъ зная, че хората носятъ фракове, които отзадъ сж разцѣпени; азъ зная, каква е послѣдната мода на женскитѣ шапки: като ги нахлупятъ, съвършенно закриватъ челото си; азъ зная, че споредъ послѣдната мода, обущата сж толкова остри отпрѣдъ, че мязатъ на рогитѣ на воловетѣ. Азъ зная още послѣдната мода на какво? — На лансоветѣ, които носятъ съврѣменнитѣ хора. Въ турско врѣме хората носѣха толкова голѣми и дебели кордони, че можеше да се обѣси човѣкъ на тѣхъ, а днесъ сж толкова тънки, толкова деликатни, че едва единъ паякъ може да се окачи на тѣхъ. Казватъ: деликатни сж, защото култура има въ хората.

„Ако ржката ти те съблазнява“... Ако тво-
ятъ неразуменъ животъ те съблазнява и ти дава
едно криво разбиране, една изкривена теория, чрѣзъ
която твоятъ умъ, твоето сърце и твоята воля се
заблуждаватъ, хвърли тази теория, тя не ти е
потрѣбна. Ако ти имашъ една мѣрка въ живота си,
чрѣзъ която като мѣришъ, не можешъ да измѣ-

ришъ своята кѣща и като викашъ нѣкой майсторъ, и той като мѣри съ своята мѣрка, остава $\frac{1}{2}$ метъръ разстояние до гредитѣ, защо ти е тази мѣрка да ти създава беля на главата?

„Ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я!“ Всѣко нѣщо, което ни съблазнява, трѣбва да се отхвърли. Разумниятъ човѣкъ не трѣбва да се съблазнява отъ нищо. Онзи човѣкъ, който се съблазнява, той е своенравно дѣте; той е, споредъ мене, некултуренъ, простъ, невъзпитанъ човѣкъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква любовъ; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква вѣра; той е човѣкътъ, у когото нѣма никаква надежда. Той е човѣкътъ, който се съблазнява отъ всичко. Слѣдователно, всѣка съблазнь трѣбва да се изхвърли. Отъ дѣ да се изхвърли? — Отъ нашия умъ. За да бжде човѣкъ силенъ, не трѣбва да се съблазнява. До тогава, докато човѣкъ се съблазнява въ свѣта, той е слабъ, той не може да расте и да се развива. Всѣка съблазнь е велика спънка въ правилния развой на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. Между всички съврѣмenni учени хора виждаме да става една пертурбация. Едни доказватъ едно, други доказватъ друго. И тия хора се чудятъ, най-послѣ, какъ е възможно, всички наблюдаватъ нѣщата подъ микроскопъ, а едни виждатъ едни нѣща и ги доказватъ по единъ начинъ, други виждатъ други нѣща и ги доказватъ по другъ начинъ.

Сега, съврѣмenniятъ ученъ свѣтъ раздѣлил хората на два лагера. Еднитѣ казватъ, че въ природата има разумность, а други казватъ, че въ природата нѣма никаква разумность. Послѣднитѣ

казватъ, че единственитѣ разумни същества въ свѣта, това сме ние хората, които създаваме своитѣ теории. И споредъ това, всѣки, който живѣе съгласно тия учени теории, ще прокопса. Е хубаво, отъ толкова хиляди години хората живѣятъ споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора, прокопсаха ли? Нима египтянитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима асирійцитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима индийцитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима гърцитѣ, римлянитѣ не живѣха споредъ теоритѣ на своитѣ учени хора? Прокопсаха ли? Нима съврѣмненитѣ учени хора въ свѣта днесъ не живѣятъ споредъ теоритѣ на своитѣ учени? До тогава, докато съществуватъ теории и хипотези и хората се ръководятъ отъ тѣхъ, свѣтътъ нѣма да прокопса. И всѣки единъ човѣкъ, на когото животътъ е пълненъ съ хипотези и теории, той е една празна картуна. Ще ме извините за силното изречение, но ако бихъ казалъ празна тиква, още по-добръ щѣхъ да изразя мисълта си. Азъ мисля, че вие сте толкова благородни, нѣма да се обиждате отъ този силенъ изразъ; то не се отнася до васъ. То се отнася само до онѣзи, на които главитѣ сж пълни съ теории и хипотези. Азъ прѣдполагамъ, че вашитѣ глави не сж пълни съ теории и хипотези; слѣдователно, то не се отнася до васъ, нѣма защо да се обиждате. Азъ искамъ да обясня факта, защо хората страдатъ. Въ съврѣмнения свѣтъ всичкото нещастие седи все въ тѣзи теории и хипотези. И въ вѣруето на хората има хипотези: хипотезата за Бога, хипотезата

за Духа Божий, хипотезитѣ за човѣшкия умъ, за човѣшкото сърце, за човѣшката душа, хипотезата за човѣшката кръвъ, както и за самия човѣкъ. Всичко това е все хипотези. Е, какъ е този човѣкъ, я ми кажете! Ще кажете: ето този, когото виждаме, че ни говори, той е реалниятъ човѣкъ. Хубаво утрѣ този човѣкъ се стопи като ледъ. Я ми кажете, дѣ ще намѣря този реалниятъ човѣкъ? Ние вѣрваме въ хората, но кога? Докато хората не съществуватъ, ние вѣрваме въ тѣхъ, но когато хората почнатъ да съществуватъ, ние не вѣрваме вече въ тѣхъ. Когато водата замръзне, ние казваме, че по нея може да се ходи, вѣрваме въ нея. Но утрѣ, когато ледътъ се стопи, казваме, че той е изчезналъ. Не, самата вода е минала въ ледъ, минала е отъ едно състояние въ друго — нищо повече. Течното състояние е естественото състояние на водата, а ледътъ, това е едно хипотетическо състояние на водата. Кога се е образувалъ ледътъ въ свѣта? — Когато земята е изгубила своята естествена топлина на полюситѣ си. Слѣдователно, отъ липсата на топлина по полюситѣ на земята се образувалъ леда. Единъ день, когато земята придобие тази си естествена топлина, ледътъ ще изчезне и нито поменъ нѣма да остане отъ него. Питамъ ви: тогава дѣ ще търсите този ледъ? — Ще го търсите въ водата. Водата считамъ като символъ на живота, защото животътъ се намира въ сѣщо такова състояние, въ каквото и водата. Думата „вода“ не е българска. Тя не може да се прѣведе. Отъ какво произлиза думата вода? Отъ „вади“ ли? Не, тя е една отъ много съдържателнитѣ думи, която не може да се прѣ

веде на български езикъ. На български езикъ нѣма такъвъ прѣводъ. Но, да оставимъ сега, откъдѣ е произлѣзла думата вода, защото ще дойдемъ до хипотези, а тѣ сж опасни. Слѣдователно, разумниятъ животъ не трѣбва да допуща никаква хипотеза, никаква теория! Като казвамъ, че разумниятъ животъ не трѣбва да допуща хипотези и теории, не разбирамъ, че тѣ абсолютно не трѣбва да съществуватъ. Не, нека животътъ си мисли за теории и хипотези, но само като една скица, която не е толкова важна. Всѣка една теория и хипотеза може да води къмъ извѣстна Истина, но това е само едно приготвление. Какви сж послѣднитѣ теории и хипотези за живота, ние можемъ да споримъ по тѣхъ. Каква е послѣдната теория и хипотеза за произхода на човѣка, какъ е произлѣзълъ той, за всичко това ученитѣ искатъ да ни убѣдятъ, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ една много малка клѣтка. Тогава слушайте, азъ ви доказвамъ, че всички слѣнца въ вселената сж произлѣзли отъ единъ микроскопически атомъ. Ще ми повѣрвате ли? Какъ така е дошло ни ума на тази първична клѣтка да построи човѣка? Казватъ: е, това е едно съвпадение, едно съчетание на нѣщата. Не, това сж хипотези и съчетания на този ученъ човѣкъ. Други учени ще дойдатъ да ни доказватъ разумността на природата. Какъ ще я докажатъ? Тѣ я доказватъ съ редъ хипотези и теории. Ние трѣбва да прѣстанемъ да се занимаваме съ доказване на нѣщата. Ние влизаме въ една нова областъ. До сега вие сте учили изкуството да доказвате нѣщата и го знаете вече. Всѣка жена може да докаже на мъжа си, че месото, което

е купилъ той, не е хубаво. Какъ? — Като му го сготви безъ да го кълца. Той почва да го дъвче, но не може да се справи съ него. Тя му казва: нали ти казахъ, че това месо не е хубаво? И наистина, това месо може да бжде отъ нѣкой 15 годишенъ волъ, или отъ нѣкоя стара свиня. Тя му казва: азъ нали ти казахъ, че трѣбваше да купишъ по-крѣхко месо. Мжжътъ казва: е, азъ като бѣхъ при касапина, той ми доказваше, споредъ своитѣ теории, че този волъ е младъ. Пъкъ и азъ имамъ свои теории. Да, но ти като го ядешъ сега, доказвашъ, че този волъ е старъ. Какъ доказвашъ това нѣщо? — Като го ядешъ и не можешъ да го сдъвчешъ хубаво. Какво заключение може да се извади отъ това доказателство? — Че старото месо мжно се дъвче, а младото месо лесно се дъвче. Какво доказахте изобщо съ това? — Че месото или се дъвче, или не се дъвче. А пъкъ сега азъ казвамъ: слушайте, дъвчете една крѣхка круша! Тя е всѣкога млада, никога не остарява. Въ крушитѣ пма едно свойство, че тѣ никога не остаряватъ, тѣ всѣкога сж млади, все по на шесть мѣсеца. Азъ не говоря за дървото на крушата, но за самата круша, за нейния плодъ, който всѣкога е само по на 5—6—7 мѣсеца, повече не може да седи. Значи, крушата е всѣкога млада, тя не може да бжде повече отъ една година. Въ плодоветѣ вие всѣкога можете да бждете сигурни, тѣ не могатъ да бждатъ на повече отъ една година. А когато кажемъ, че сж прѣсни, то значи, че сж само по на 1—2—3 мѣсеца.

Ако въ нашия разуменъ животъ влѣзатъ тия, до сега съществущи, теории и хипотези, той ще

бжде старъ животъ — животъ на разрушени форми. Запримѣрь, азъ често съмъ засѣгалъ въпроса за частната собственостъ, но интересно е, какъ сж го разбрали нѣкои отъ моитѣ ученици. Запримѣрь, единъ отъ моитѣ ученици отива въ дома на нѣкой брацъ, който има единъ чувалъ съ орѣхъ. и започва самъ да си взима постоянно отъ тѣхъ. Иде си свободно отъ тѣхъ и казва: нѣма вече частна собственостъ! Ако нѣма частна собственостъ и ако ядешъ отъ този чувалъ, то и всички други трѣбва да ядатъ отъ него. Та това именно е частна собственостъ! Този ученикъ, като изключва частната собственостъ за другитѣ, самъ влиза въ частната собственостъ. Той, като обсебва чувала, признава частната собственостъ за себе си, а за другитѣ не я признава. Да не признавамъ частната собственостъ, азъ разбирамъ, като имамъ нѣщо за себе си, да дамъ и на другитѣ да ядатъ отъ него. Идея трѣбва да ~~има~~ ^{има} човѣкъ при отхвърляне частната собственостъ отъ себе си! Щомъ той е привилегированъ, а за другитѣ не признава тази привилегия, това не е правилна философия вече. Слѣдователно, ако постъпваме и разсждаваме по този начинъ, ние ще разпрѣдѣляме неправилно богатата, които Богъ ни е далъ въ този свѣтъ. Тогава ще каже нѣкой: е, какъ трѣбва да се живѣе споредъ това учение? Всички ние грѣбва да живѣемъ разумно, споредъ както изискватъ тѣзи велики закони, чрѣзъ които животътъ е нареденъ. Въ този свѣтъ Богъ всичко е промислилъ заради насъ. Основнитѣ нѣща за живота сж промислени. Отъ какво се нуждае умътъ, това е промислено; отъ какво се нуждае сърцето, това е промислено;

отъ какво се нуждае тѣлото, всичко това е промислено. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да намѣри това, което е промислено заради него. Той ще употреби своя животъ тѣй разумно, както постъпва бащата на онзи младъ момъкъ и на онази млада мома, когато имъ поръчва нови дрехи при нѣкой виденъ шивачъ или шивачка. Той ще даде една записка на дъщеря си и ще ѝ каже: ще отидешъ при еди-коя си шивачка да си вземешъ дрехитѣ, които ти поръчахъ. Послѣ ще каже на сина си: ще отидешъ при еди-кой си шивачъ да си вземешъ дрехитѣ, които ти поръчахъ. Това е благовъзпитанъ баща. Защо не остави той шивачката и шивачътъ да донесатъ дрехитѣ на сина и дъщерята дома имъ? Защото, ако шивачътъ и шивачката сами дойдатъ да донесатъ дрехитѣ, то освѣня че ще трѣбва да имъ се заплати за работата, но още трѣбва да имъ се заплати и труда, който ще направятъ, като ги донесатъ. Той казва: азъ не разполагамъ съ излишни пари, затова вие ще отидете сами да си ги вземете. Синътъ и дъщерята ще кажатъ: колко е скжперникъ нашиятъ баща! А вие? Да, вие сте отъ благороднитѣ! Щомъ баща ви е скжперникъ, и вие сте скжперникъ; щомъ баща ви е глупакъ, и вие сте глупакъ. Нѣкой казва: баща ми е такъвъ — онакъвъ. Ами ти нали излѣзе отъ него? И сега нѣкой казва: свѣтътъ е много глупаво устроенъ. Щомъ свѣтътъ е глупаво устроенъ, и ти си първокласенъ глупакъ. Ако природата е глупава, и ти си глупавъ, нищо не ти вѣрвамъ. Безуменъ е свѣтътъ: казва нѣкой. Щомъ свѣтътъ е безуменъ, ти си два пѣти по-безуменъ. Така разсждаваме ние. Не, азъ съмъ ученъ. Доб-

рѣ, покажи своята ученостъ! Какво си показалъ на свѣта? Написалъ си едно съчинение за нѣкой бръмбаръ, за нѣкоя микроба. Какво показва микробата? Може ли хората да се ваксиниратъ така, че никога да не умиратъ? Днесъ дѣцата до извѣстна възраст ги ваксиниратъ, но въпрѣки това все умиратъ. Ученитѣ искатъ да ни кажатъ, че намѣрили нѣкакъвъ серумъ, който като се впръсне въ кръввта на дѣтето, то придобивало иманитетъ, приспособявало се къмъ тази болестъ и не се заразявало отъ нея. Въпрѣки това, обаче, ние виждаме, какъ дѣцата умиратъ именно отъ тази болестъ, срѣщу която има изнамѣренъ такъвъ серумъ. И сега, всѣки човѣкъ, който не ваксинира дѣтето си, той е извънъ границитѣ на науката, той се счита ретроградъ. Да, но това не е наука! Азъ бихъ желалъ, слѣдъ като турятъ инжекция на нѣкое дѣте, слѣдъ като го ваксиниратъ, да може да живѣе още приблизително 500 години. А сега, слѣдъ като направятъ една инжекция на това дѣте, слѣдъ 5 години умира. Това не е наука, това сж хипотези на лѣкуването, това сж теории на лѣкуването.

„Ако те съблазни ржката ти, отсѣчи я и я хвърли навънъ!“

И тогава, дойдатъ нѣкои и ме питатъ: трѣбва ли да се лѣкувамъ? Казвамъ: не, ти не трѣбва да се лѣкувашъ. Ами какво трѣбва да правя?—Трѣбва да живѣешъ разумно, съгласно Божиитѣ закони. Ти ще живѣешъ съгласно Божиитѣ закони. Ако можешъ да прѣчистишъ своя умъ, да внесешъ въ себе си онази солидна мисль, да мислишъ, че Божествениятъ свѣтъ е разуменъ, че Божествениятъ свѣтъ е чистъ, че извънъ сегашния проявяващъ

се свѣтъ съществуватъ множество разумни същества, които сж много близо до тебе, ти ще живѣешъ съгласно Божиитѣ закони. Тия висши разумни същества всѣкога могатъ да ни се изявятъ.

За изяснение на своята мисль ще приведа единъ примѣръ. Знаменитиятъ Учителъ на Индия, Кришна, който сега е станалъ почти божество, който влиза и въ троеличието на индийската теология и философия, живѣлъ на земята въ плътъ и кръвъ, ималъ единъ възлюбенъ ученикъ. Единъ день този ученикъ казва на Учителя си: „Учителю, азъ те виждамъ като единъ обикновенъ човѣкъ, но моля ти се, покажи ми да видя твоята слава, да те видя такъвъ, какъвто си“. Кришна му се открива и той вижда, че всичкото пространство на вселената, отъ Божия прѣстолъ до земята, всичко било изпълнено съ славата и величието на Кришна. Като се явилъ при Учителя си, ученикътъ казалъ: „Благодаря ти, че разбрахъ смисъла на живота“. Кришна му казва: „Ще запомнишъ, че това, което ти открихъ, не го открихъ нито за твоя умъ, нито за твоего сърце, но за онова благородно чувство, което трептеше въ твоята душа“. Сега, нѣкои ученици, съ своята ученостъ, казватъ: да ни се открие Учителътъ, да Го познаемъ. Не, никога! Има нѣщо по-високо въ свѣта отъ познаването. Гръцкитѣ философи сж казвали: „Да познаешъ свѣта, това е смисълътъ на живота“. Не, въ свѣта има нѣщо по-високо отъ познанието, то е да любишъ. Въ познанието има единъ страхъ. Ти искашъ да познаешъ нѣкого, дали е той, или не, но въ тебе има едно съмнѣние, едно колебание. Въ познаването ти най-напрѣдъ искашъ да позна-

ещъ нѣкого, а послѣ да се проявишъ. Любовьта изключва всѣка теория и хипотеза. Въ нея нѣма страхъ. Азъ не говоря, че трѣбва да изключите всячки теории и хипотези, но говоря за същността на живота. При сегашния животъ, при сегашнитѣ условия, при сегашното знание, вие трѣбва да имате теории и хипотези, но казвамъ: ако искате да се помогнете до опзи вътрѣшенъ смисълъ на живота, ако искате да се освободите отъ ограниченията на живота, отъ едни вътрѣшенъ глѣтъ, който съществува сега въ свѣта, вие трѣбватъ да любите. Кого? -- Да любимъ Бога, понеже Той е Любовь, която ни се изявява. Следователно, ние трѣбва да бъдемъ носители на тази Любовь, трѣбва да изживимъ Божията Любовь въ свѣта. Въ тази Любовь именно не може да съществува никаква теория, никаква хипотеза. Щомъ дойдемъ до това положение, ние ще бъдемъ много внимателни въ нашия езикъ. Знаете ли, какво нѣщо е внимателниятъ езикъ? Знаете ли, какво нѣщо е благородната обхода? Нѣкой казва: е, да се опасяваме благородно. Азъ наричамъ човѣкъ съ благородни обходи този, който би постъпилъ спрѣмо другитѣ тѣй, както би постъпилъ и спрѣмо себе си. Той да е толкова внимателенъ, че като се постави въ извѣстно положение, да почита и другитѣ тѣй, както почита и себе си. Такъвъ човѣкъ нѣма да ти говори никакви хипотези и теории, нѣма да ти казва: приятелю, азъ те много обичамъ, имамъ особено разположение, имамъ високо понятие за тебе, готовъ съмъ да се жертвувамъ напълно за тебе, азъ познавамъ твоята майка и твоя баща, тѣ бѣха знатни, благородни хора и т. н. Такъвъ човѣкъ

нѣма да развива тѣзи теории и хипотези. Не, приятелю, моето приятелство не се обосновава на познанството на твоята майка и твоя баща. Тази любовъ азъ я неся отъ памети вѣка. Тази любовъ е съществувала прѣди този и онзи свѣтъ. Прѣди да бѣше този свѣтъ, азъ бѣхъ: — нищо повече. Ще кажете: това сж теории и хипотези. Да, за васъ може да е така, но за менъ не е така. И азъ нѣма какво да ви доказвамъ. Вие сега ще кажете: знаете ли какво казва Учителътъ? Учителътъ казва, че азъ съществувамъ нѣкъдѣ и съмъ съществувалъ прѣди да е съществувалъ този свѣтъ. Не, ти трѣбва да чувствувашъ това съществуване въ себе си, самъ трѣбва да го изпиташъ. Щомъ кажешъ, че си съществувалъ прѣди този свѣтъ, ти трѣбва да имашъ еднакви мѣрка спрѣмо всички хора. Ти трѣбва да имашъ спрѣмо всички същества, отъ най-голѣмитѣ до най-малкитѣ, еднакви отношения. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между всички същества. И къмъ бръмбаритѣ, и къмъ хората, и къмъ ангелитѣ трѣбва да имашъ еднакви отношения. Ама ще кажешъ сега, че това сж хипотези. Не, въ ангелския свѣтъ, едно отъ най-малкитѣ прѣстчета на единъ ангелъ мисли толкова, колкото единъ нашъ философъ.

Какво ще кажете отгорѣ на това? Ще кажете, че това е хипотеза. Да, хипотеза е това, теория е това. Мисли повече! Че ако главата може да мисли, и прѣстѣтъ може да мисли. Ако главата може да мисли, и грѣбначниятъ стълбъ може да мисли, и цѣлото тѣло може да мисли. Нещастieto въ насъ сега зависи отъ това, че само главата мисли, а останалитѣ части на тѣлото само

чувствуватъ. Вслѣдствие на това се заражда всичката дисхармония въ свѣта. Слѣдователно, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онова първоначално положение, въ което сме били. Ние сме изгубили нѣщо отъ себе си, а знаемъ, че когато една вѣщь изгуби нѣкое свое качество, тя става мека. Когато единъ човѣкъ изгуби своето органическо желѣзо, той става мекъ. Това нѣщо се забѣлѣзва въ всички хора. Малокръвието въ хората се дължи на това, че въ тѣхъ има малко органическо желѣзо. Но и обратниятъ процесъ е вѣренъ. Натрупването на голѣмо количество органическо желѣзо въ човѣшката кръвъ, ражда по-голѣма опасностъ. И многото е опасно, и малкото е опасно. Въ кръвта трѣбва да има толкова желѣзо, колкото ни е потребно. Питамъ тогава: когато великата природа е създавала човѣка, какво е имала прѣдъ видъ, споредъ нашитѣ сегашни схващания? — Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да се не съблазнява отъ нищо. Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да вѣрва въ нейнитѣ велики закони и да живѣе тѣй, както тя иска. И всички страдания въ свѣта, отъ прѣди хиляди години още, както и сега, не сж нищо друго, освѣнъ коригиране на всички хипотези и теории, създадени отъ човѣка. Човѣкъ въ рая създаде една хипотеза и теория, вѣнъ отъ рая—създаде друга теория и хипотеза.

Хората и въ врѣмето на пророцитѣ имаха хипотези и теории; и въ врѣмето на Христа имаха хипотези и теории; и въ наше врѣме иматъ хипотези и теории; и за въ бѣдеще пакъ ще иматъ хипотези и теории. И най-послѣ хората казватъ: този свѣтъ никога нѣма да се оправи! Прави сж, азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, но питамъ: кой свѣтъ нѣма ни-

кога да се оправи? — Сегашниятъ свѣтъ, обоснованъ на хипотези и теории никога нѣма да се поправи. Една бѣчва, която е направена отъ гнили дѣски и гнили обрѣзчи, никога нѣма да се поправи. За едно дърво, което е проядено отъ голѣми червеи, казватъ: отъ това дърво нищо нѣма да стане. Прави сж. Тѣзи червеи ще покосятъ дървото. Тѣзи червеи сж хипотезитѣ и теоритѣ въ него. Нѣкои казватъ: човѣкъ трѣбва да се усѣмни, за да стане ученъ. И тогава всѣки си задава въпроса: азъ ще живѣя ли, или ще умра? Отговарятъ: ще умрешъ. Щомъ е така, въ човѣка се явява друга съблазнь, другъ моралъ. Той казва: щомъ ще умра, нека поне да си поживѣя свободно, да си поямъ и попия. Защо трѣбва да ставамъ сутринъ рано и да отивамъ по горитѣ на работа, щомъ нѣма другъ свѣтъ, щомъ нѣма бѣдещъ животъ? Нека поне да си отямъ и отпия! Тѣй създаде човѣкътъ други теории и хипотези. Той казва: нѣма Господъ въ свѣта. Добрѣ, но при това разрѣшение на въпроса идва друго стѣлкновение. Туѣ стѣлкновение се заражда възъ основа на теорията, че нѣма другъ животъ и затова всѣки иска да си поживѣе, както трѣбва, но съ това се явява единъ голѣмъ недостигъ — това не достига, онова не достига. Тогава пѣкъ се явява друга теория, че има бѣдещъ животъ. Тази теория цѣли да насочи умоветѣ на хората къмъ Бога, та като живѣятъ по-скроменъ животъ, да остане нѣщо повече за тия, които искатъ да благуватъ въ живота. Но азъ казвамъ: ако една вѣра се основава на хипотези и теории, тя не е вѣра. И ако едно безвѣрие се основава на хипотези и теории, и то не е

вѣрно. Нека безвѣрникътъ да е безвѣрникъ, но това му безвѣрие да не е обосновано на теории и хипотези! Нека единъ човѣкъ има животъ, но тактъ, който да не е обоснованъ на теории и хипотези! Нека има вѣрующи, но такива, чейто животъ, чиято вѣра да не е обоснована на теории и хипотези!

Казва Христосъ: „Ако ржката ти те стѣблява, отсѣчи я и я хвърли отъ себе си“. Значи, ние трѣбва да се освободимъ отъ всички овѣзливливи теории, които имаме за живота и да внесемъ въ него само опова свѣтлото, Божественото, което може да ни подигне. Сега ще се спра да обясня отъ какъ прѣизтича реалността на нѣщата. Допуснете, че имате едно портокалено дърво, насадено въ една хубаво, модерно направена каца. Този портокалъ се развива до сѣ, дала хубави плодове. Азъ отивамъ често къмъ това дърво, попивамъ кацата, обикалямъ около нея. Прѣдставяте си, че тази каца има извѣстно съзнание, извѣстна чувствителностъ. Какво би помислила тя за себе си, като ме вижда да обикалямъ често около нея и да се грижа за дървото вътрѣ? Тя ще помисли, че се ползува съ извѣстна привилегия прѣдъ мене, и че всичкото почитание, което азъ от правямъ къмъ дървото, се дължи на нея. Тя ще си мисли, че азъ като я попивамъ и наглеждамъ, то е защото заема особено почетно мѣсто, а нѣма да подозира даже, че това внимание е благодарение на портокала, който е въ нея. Тя ще си каже: ако азъ не бѣхъ умна и видна, нѣмаше да бъда на това почетно мѣсто. Има нѣщо въ мене, за което моятъ господарь ме държи.

Второто положение пъкъ е заблудението, въ което може да познае дървото. То като ме вижда, че обикалямъ около него, ще си каже: този господарь държи тази каца само заради мене. Не, азъ имамъ това почитание къмъ портокада, къмъ плода, който ще се яви въ послѣдствие. Дървото, въ което има съзнание, си мисли, че тази привилегия се дължи на него и че ако не е то, кацата ще бѣде изхвърлена навънъ. Право е дървото, но ако този портокалъ не даваше плодъ, азъ и него щѣхъ да изхвърля навънъ тъй, както щѣхъ да изхвърля и самата каца. Слѣдователно, за плода е всичко. Утрѣ този плодъ узрѣе и въ него има съзнание и казва: ако азъ не съмъ на това дърво, тази каца и това дърво, сами по себе си, нѣмаше да иматъ смисълъ, щѣха да бѣдатъ изхвърлени навънъ. Правъ е плодътъ. Това е третото положение, което може да се яви въ дадения случай. И тъй, плодътъ казва: азъ съмъ! Да, но ако този плодъ е безвкусенъ, ако той не е полезенъ за живота, ще кажа: него кацата, нито дървото, нито плода — всичко навънъ! Тогава? -- Нова каца, ново портокалово дърво, новъ плодъ! Азъ искамъ плодъ вкусенъ, който да носи необходимитѣ сокове за живота. Слѣдователно, и невидимиятъ свѣтъ гледа тъй реално на насъ. По сѣщия начинъ, всѣки човѣкъ заема тия три положения въ себе си.

И казва Христосъ: „Азъ съмъ лозата, вие прѣчкигѣ. Всѣка лоза, която не дава плодъ, отсича се“. Този плодъ за кого е? — Има кой да се нуждае отъ този плодъ. Този плодъ нѣма да бѣде за насъ. Този плодъ е за онѣзи по-висши,

по-напрѣднали същества отъ насъ, благодарение на който плодъ тѣ взиматъ грижитѣ, за да можемъ ние да се развиваме правилно и да живѣемъ разумно въ този свѣтъ. Вие ще кажете: това е една хипотеза. Азъ до сега не съмъ виждалъ Бога. Ангелъ съмъ виждалъ, но Бога — никога. — И Богъ си видѣлъ, и ангелъ си видѣлъ. но слѣпъ си билъ — нищо повече. Ти искашъ да схванешъ Бога въ една малка форма. Не, азъ казвамъ, че Богъ се проявява въ разумното въ свѣта. Ще дойде врѣме, когато всичкитѣ хора въ свѣта ще видятъ проявитѣ на Бога. Има извѣстни свѣтли, разумни лъчи, които идватъ отъ слънцето. Може да направимъ опитъ съ тѣхъ. Въ ладения случай тѣзи лъчи може да се увеличаватъ, а може и да се намаляватъ. Като направимъ този опитъ, ще видимъ, че между тѣзи лъчи на слънцето и между насъ има извѣстно разумно общение. Всѣки отъ васъ може да направи този опитъ, но това е една велика и дълбока наука, която се отдава главно на този, който има прѣчистенъ умъ и прѣчистено сърце. И дѣйствително, този човѣкъ трѣбва да носи ума на нѣкой ученъ. Стврѣменнитѣ учени хора азъ ги похвалявамъ въ едно отношение, а именно въ тѣхното голѣмо търпѣние. Това е една похвална черта за тѣхъ. Единъ ученъ човѣкъ се спира цѣли 20—30 години да изучава една малка бубулецица. А ние, съврѣменнитѣ религиозни хора, които се занимаваме съ най-великия въпросъ, казваме: тази работа нѣма да я бжде! — И напускаме този въпросъ. Дайте ни нѣщо ново! А кое е новото? — Новото, което вие подразбирате, азъ го намирамъ само въ това еднообразие, съ което нашиятъ животъ постоянно се покваря.

И тъй, разумниятъ животъ изисква положителни знания, положителни чувства. Въ положителнитѣ чувства нѣма терзания. Запримѣрь, азъ говоря нѣщо, а нѣкой казва: какво искашъ да ми кажешъ, не те разбирамъ. Ти си боленъ, азъ ти давамъ цѣръ. Ти ме питашъ: какво искашъ да ми кажешъ съ това шише? Казвамъ: ти си боленъ, отъ три мѣсеца търсишъ лѣкаръ, ето ти това шише, взимай по три лъжици на день отъ него. Това иска да ти каже моето шишенце. Ама може ли това? — Опитай! Азъ мога да ти кажа, какъ се е образувало това лѣкарство, какъ дѣйствува то; мога да ти изнеса редъ медицински теории и хипотези, но ти казвамъ: взимай по три лъжици на день, нито повече, нито по-малко. Опитай и ще видишъ резултата! Ти вземешъ отъ това лѣкарство, излѣкувашъ се и послѣ казвашъ: така се е случило, тъй е наредила природата, едно съвпадение станало. Добрѣ, за да се увѣримъ въ единъ фактъ, ние ще трѣбва да направимъ единъ, два, три, 99 опити и тогава да говоримъ, дали той е вѣренъ, или не. Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да прави своитѣ опити до тогава, докато се убѣди въ истиността на извѣстно положение. И законътъ, който извади отъ тѣзи си опити, трѣбва да го туря като едно священо правило въ живота си и да се не колебае повече. Щомъ дойдемъ до такива резултати, нѣма какво да се убѣждаваме, нѣма какво да се колебаемъ, а ще слушаме и ще разбираме, както въ музиката. Музиката е едно изкуство, единъ добъръ методъ, който ни показва, какъ трѣбва да работимъ. Щомъ дойде онзи великиятъ музикантъ и засвири, всички размишляватъ, всички слушатъ и се ползватъ. За въ бѣдеше, когато се научимъ да говоримъ хубаво, рѣчта ни ще бѣде

тъй музикална, че като говоримъ, ще изпитваме приятностъ. Тази рѣчь ще внесе въ насъ животъ и здраве, и всички ще се насърчаваме въ Божественото. Най-първо трѣбва да се отвори ума на човѣка и да се разшири неговото сърце. А сега, при тази фаза, въ която се намирате, който и да ви проповѣдва, както и да ви говори, все ще бутне нѣкое болно мѣсто. Както и да говоришъ, колкото уменъ и да си, все ще засегнешъ нѣкого въ неговото вѣрване. Ние трѣбва да се опростимъ съ всички онѣзи вѣрвания, които не сж ни причинили до сега никакво благо и да придобиемъ една непоколебима вѣра — вѣра въ единъ Богъ, въ единъ Господъ, Който може да внесе въ насъ онава вѣчно благо, което да осмили живота ни. Азъ мисля, че всички вѣрующи, по цѣлия свѣтъ, трѣбва да подигнатъ именно това вѣрую — вѣра въ Онзи абсолютенъ, великъ Господъ, Който е Богъ на Любовта. Тѣ трѣбва да подигнатъ Неговото знаме, да турятъ Любовта като основа на живота и посредствомъ нея да създадатъ едно смекчающе влияние между богатитѣ. Богатитѣ, на които ние проповѣдваме Любовта, трѣбва да станатъ разумни и да раздадатъ излишека отъ своето богатство на сиромаситѣ. Сиромаситѣ пъкъ, които сж били лишени, като възприематъ Любовта, като възприематъ тѣзи блага, повече да се не съблазняватъ, а да се заематъ за работа. Слѣдователно, сиромаситѣ трѣбва да работятъ безъ принуждение, и богатитѣ трѣбва да раздадатъ богатството си безъ принуждение. Дойдемъ ли до положение да ставатъ нѣщата въ свѣта съ принуждение, ние ще имаме насилие. Тогава бѣднитѣ ще се каратъ да

работятъ съ насилие, и богатитѣ ще се каратъ да работятъ съ насилие.

Прѣди години, въ града Нью-Йоркъ, се бѣше образувало едно политическо вѣруу, подѣ название Тяминихолъ. Тѣ бѣха една политическа клика, която обираше гражданитѣ на града Нью Йоркъ по всички правила на културата. Единъ отъ тѣхъ обикаля цѣлия градъ, научава се кои граждани сж извѣстни като голѣми богаташи и имъ пише по една бѣлѣжка: въ срокъ отъ четири дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 100,000 долари. Пгше на другъ: слѣдъ два дни ще внесешъ на еди-кой си адресъ 200,000 долари. На трети пише: слѣдъ единъ день ще внесешъ на еди кой си адресъ 250,000 долари. Отъ четвърти иска 300,000 долари и т. н. Комуто отърва, нека се откаже да изпрати исканитѣ пари — ще срещне всички прѣпятствия. И така, въ продължение на аѣколѣо години, тия хора забогатѣха. милионери станаха. Най-послѣ се яви единъ проповѣдникъ, малко смахнатъ го намѣриха, но обиколи той цѣла Америка, проучи въпроса и слѣдъ това, съ цѣлъ редъ проповѣди, изнесе насилията, които правѣше тази партия и успѣ да подигне духа на американцитѣ, да произведе цѣлъ прѣвратъ противъ насилницитѣ. Тия хора се разбѣгаха натукъ-натамъ, изъ Европа, но най-послѣ американцитѣ успѣха да се освободятъ отъ тѣхния тероръ. Това става въ една просвѣтена Америка, а какво става у насъ въ Бѣлгария, това Господъ знае. Защо? — Всички искатъ да бждатъ велики, всички искатъ да живѣятъ единъ щастливъ животъ на хипотези и теории. Азъ ви питамъ, възъ основа на единъ отъ основнитѣ закони: онази майка,

която нѣма любовъ, ражда ли дѣца? Онзи слуга, който нѣма любовъ, слугува ли на господаря си? Онзи войникъ, който нѣма любовъ къмъ отечеството си, воюва ли на бойното поле? Онзи служащъ, който нѣма любовъ къмъ работата си, заема ли се съ нея? Днесъ съществуватъ навсѣкждѣ кражби и насилия. Защо? Защото липсва любовта. Всичко оно ва хубаво, което съществува въ този свѣтъ, то е все благодарение на тази любовъ. Сегашниятъ свѣтъ е каца съ много добри обрѣчи, но дѣскитѣ сж изгнили. Ако дѣскитѣ черудясватъ, какво ще стане съ самата каца? — Маслото отъ нея ще се разлѣе. Сегашнитѣ хора не могатъ да видятъ това нѣщо. Хората казватъ: едно врѣме нашитѣ дѣди и прадѣди живѣха религиозенъ животъ, тѣ бѣха честни хора. Да, бацитѣ и дѣдитѣ ви бѣха по-честни хора, отколкото сте вие. Тѣ държѣха на думата си. Вашитѣ бащи не даваха пари съ полица, ами въ тайно даваха нѣкому пари и послѣ, като наближи врѣме да ги връща, този човѣкъ не го търсятъ съ съдебенъ приставъ по нѣколко пѣти, ами самъ ги донася. Който даваше, и който взимаше паритѣ, всѣки отъ тѣхъ разбираше задължението си и затуй всѣки живѣеше добрѣ. Сегашнитѣ хора мислятъ, че сж станали по-умни. Не, не сж станали по-умни. Отъ всички страдания, които хората прѣтърпѣха, придобиха една опитностъ, но разумността въ тѣхъ ще дойде, когато се съградятъ новитѣ условия на живота. Азъ не говоря за външния животъ, но за вътрѣшния животъ въ насъ. Какво ще бѣде положението на Англия, на Франция, на Германия, това е второстепененъ въпросъ за менъ, но сега, като съществувамъ тукъ на земята, за менъ е важно да

свърша своята работа, та единъ день, като ме повикатъ отъ тукъ, да съмъ готовъ. Най-първо ние трѣбва да знаемъ, че не сме членове на тази земя. Както единъ ученикъ, който слѣдва едно училище, не е членъ на това училище, а слѣдва докато го свърши, така сме и ние. Послѣ този ученикъ минава въ друго училище, а на негово мѣсто дохожда другъ. Значи, ние сме дошли тукъ на земята, като въ едно училище, да служимъ на своитѣ идеали, да влѣземъ въ другитѣ царства и да служимъ на Бога. Слѣдователно въ свѣта само Господъ е господаръ. И всички хора, които сега управляватъ свѣта, сж само врѣменно, единъ день Господъ и тѣхъ ще повика. Господъ е господаръ на всички, а сегашнитѣ хора мислятъ, че Господъ нѣма да ги повика. Не, въ свѣта има една велика Божия Правда, за която нѣма никакви теории и хипотези. На всички хора трѣбва да се отдаде правото. Всички хора, които Богъ е пратилъ на земята, иматъ еднакво право да живѣятъ. Никому не е позволено да отнима правата на човѣка, които Богъ му е далъ. Божията Правда седи въ това, да зачитаме свещено великитѣ Божии закони. Ако пъкъ искаме да туримъ друго право въ свѣта, ние ще бждемъ езичници. Такива бѣха и езическитѣ богове. Ако изпълняваме Божиитѣ закони, тогава за насъ ще има само единъ Богъ на Любовта, на Мѣдростъта, на Истината, на Правдата и на Доброто. Този Богъ гледа еднакво къмъ всички хора. Слѣдователно, всѣко насилие, което се върши отъ когото и да е, не е угодно на Бога. И ако Той търпи, това не е отъ слабостъ. Той търпи всички насилия, но и всичко пише. Има Божии служители, има Царство Бо-

жие! До сега всички хора сж мислили, че Божествената Свѣтлина може да се спре. Не, Божествената Свѣтлина не може да се спре. Апостолъ Павелъ съизволявалъ въ убиването на Стефана, но когато Стефанъ умрѣ, той накара Павла да работи за него, да му свърши работата. Когато биха апостолъ Павла петъ пѣти, той каза: „Братя, съ голѣми страдания ще влѣземъ въ Царството Божие“. Питаха го: хубаво ли е да те биятъ? — Не, много е лошо. Тогава още единъ пѣтъ не съизволявай въ убиването на своитѣ братя. Той разиравяше, какви страдания е прѣкаралъ по морето между лѣжливитѣ братя. Да, свѣтътъ е пѣленъ съ лѣжливи братя.

Нѣкой пѣтъ, като вървя изъ улицитѣ, чувамъ нѣкои да казватъ: този съ дългата коса е анархистъ, той развращава хората. Да азъ ги развращавамъ, а тѣ ги възпитаватъ. Азъ научихъ свѣта да краде, да лъже. нали? Казватъ, че щѣлъ да дойде антихристъ. Че той навсѣкждѣ съществува! Отъ 8000 години съществува антихристъ. Въ свѣта се избиха повече отъ 25 милиона хора Това Христосъ ли го направи? Отъ 2000 години антихристъ е на земята. Той коли, бѣси, убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Нѣкой бие жена си, изпѣжда я навънъ; баща изпѣжда сина си; братъ брата си убива и всички казватъ: да се пазите отъ дявола! Азъ се чудя на това вѣрую. Нѣкои казватъ: знаешъ ли кой говори тамъ, въ този салонъ? Дяволътъ говори тамъ! — казватъ тѣ. Азъ се радвамъ, че тукъ говори дяволътъ, а въ всички други църкви говори Христосъ! Да, и като проговори този Христосъ, 25 милиона хора из-

мръха на бойното поле. Като говори този Христосъ, навсѣкждѣ въ свѣта ставатъ кражби, убийства, насилия, па и букаи носятъ хората! Това може да е религия на единъ народъ, това може да е неговъ стремежъ, но не се лъжете, това не е Божествено учение. Не, това не е учението на Бога, не е учението на Христа! Прѣдъ насъ такива лъжи не минаватъ. Азъ говоря въ името Божие. И този Богъ, за Когото говоря, ще разтърси земята и тогава ще познаете, дали азъ говоря Истината, или не. Писанието казва: „Още веднѣжъ Господъ ще разтърси земята, и всѣка жива тварь ще познае, че има Правда въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Мѣдрость въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Истина въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Любовь въ свѣта; всѣка жива тварь ще познае, че има Добродѣтель въ свѣта“! Има на какво да се обоснове човѣкъ! Братъ за брата не е вълкъ, а братъ за брата е ближенъ, съ когото той може да сподѣли двѣ сладки думи, съ когото той може да раздѣли своя залъкъ хлѣбъ.

Туй, което ви говоря, се отнася до вѣрующитѣ, то не се отнася до свѣта. Свѣтътъ нека си върви по своя пътъ. Азъ говоря за онѣзи, които проповѣдватъ името Христово, за онѣзи, които постоянно държатъ Неговия кръстъ, за онѣзи, които въ Негово име вършатъ всичко. Казвамъ: да прѣстанатъ вече съ тия работи! Нека всички хора по цѣлия свѣтъ, не само тукъ въ България, знаятъ, че Богъ съществува въ свѣта, и хората ще познаятъ това нѣщо! Казватъ: да, но трѣбва да има готови хора! Не, вие ще трѣгните изъ свѣта и ще кажете всичко на хората. Казвате: още не сме готови. Ами

кога ще бъдете готови? — Не сме израсли още. Че кога ще израстете? — Не му е дошло врѣмето още. Кой ви каза, че още не е дошло врѣмето? Знаете ли на какво мяза вашата работа? Вие, които ме слушате, мязате на ония двама парализици, които лежали цѣли 20 години въ болницата. Дойде нѣкой лѣкаръ да ги прѣгледа, казва: нѣма да ги бжде, но давайте имъ поне да четатъ нѣкоя книга за Бога, да се разсѣйватъ, да минава по-леко врѣмето. Дойде другъ лѣкаръ и той казва същото. Лежатъ тия двама болни на леглата си и се разговарятъ: голѣма неправда има въ този свѣтъ, нѣма кой да ни помогне! Единъ день, цѣлата болница се запалва, и всички бързатъ да спасятъ понадежно болнитѣ, а двамата парализици забравятъ въ стаята имъ. Като ги понапекълъ огъня, тѣ бързо скачатъ отъ леглата си и си казватъ единъ-другъ: „Братко, да бѣгаме навънъ!“ Незабѣлѣзали, какъ и двамата се намѣрили вънъ отъ болницата и си казали: слава Богу, че се запали болницата, за да оздравѣемъ. Това, дѣто били болни, туй е резултатъ на тѣхнитѣ хипотези и теории. Веднѣжъ забравили всичко, тѣ излизатъ вънъ. Така ще бжде и съ васъ. Тази болница ще изгори, и вие ще изкочите навънъ. Господъ не създаде този свѣтъ само за болници; Господъ не създаде този свѣтъ, за да се лѣкуватъ хората. Казватъ: е, да има благодарители въ свѣта, та както и да е! Не, Господъ не създаде свѣта за благодарители, Господъ създаде свѣта само за работа. Всѣки трѣбва да работи, а не да се труди. Свещено нѣщо е работата! Всѣки, който е дошълъ на земята, трѣбва да работи съ всичкото свое съзнание, а не да става робъ на тру-

да. Всички трѣбва да работятъ, да улесняватъ живота си единъ другъ и взаимно да си помагатъ. Ние можемъ да улеснимъ своя животъ, отъ насъ зависи. Казвате: кога ще дойде Христосъ? — Когато изгори болницата. Кога ще дойде Христосъ? — Когато прѣстанатъ всички теории и хипотези. Кога ще дойде Христосъ? — Когато прѣстанете да очаквате да дойде нѣкой благодѣтель да ви донесе пари. Кога ще дойде Христосъ? — Когато прѣстанете да вѣрвате, че въ богатството, въ къщитѣ седи щастieto. Христосъ ще дойде, когато ние съзнаемъ, че сме Синове на Бога, изпратени на земята да Му служимъ. Христосъ ще дойде, когато съзнаемъ, че сме Синове на Божията Любовь. Всѣки, който може да схване, какво нѣщо е да бѣде Синъ Божий, да служи на Баща си съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и сила, той ще бѣде готовъ да жертвува всичкия си животъ за Бога Живаго, и каквото да сгине въ свѣта, той ще казва: има Единъ въ свѣта, за Когото можемъ да жертвуваме живота си и всичко, което имаме. За никого друго не трѣбва да жертвуваме живота си. Жертвуваме ли живота си за друго, ние сме на кривата страна. Това е новото. Въ насъ трѣбва да се запечати тази идея.

Сега, запримѣръ, вашиятъ баща е заминалъ за другия свѣтъ; синъ ви, или дѣщеря ви сж заминали за другия свѣтъ, и ние ме питате, какъ сж. Лесна работа е да разберете това нѣщо. Но, ако ви кажа, какъ може да се съобщавате съ умрѣлитѣ, ще се дигне цѣлъ скандалъ. Ще кажего: какъ, какъ смѣ този човѣкъ да заблуждава хората! Не, азъ казвамъ: нѣма умрѣли хора въ свѣта. Когато чо-

вѣкъ умре, той започва да живѣе сѣщненски животъ. Когато азъ съмъ единъ голѣмъ егостъ и мисля само за себе си, тогава именно азъ съмъ мъртавъ. Но до колкото азъ влизамъ въ страданията на другитѣ хора; до толкова, до колкото азъ чувствувамъ, че страданията на другитѣ хора се вливатъ въ моята душа; до толкова, доколкото азъ чувствувамъ тѣхния зовъ, долавамъ тѣхната нужда и искамъ да имъ помогна въ това положение, до толкова само азъ разбирамъ, че живѣя, че съмъ единъ живъ организъмъ, че въ послѣдния день Богъ ще ни възкрѣси. Този день е близо, много близо! Вие седите и казвате: колко е близо? — Много е близо, но нѣма да ви кажа, колко е близо. За опредѣляне на тази близость азъ ще си послужа като единица мѣрка съ бързината на вашата мисль. Ученитѣ хора, като мѣрка за измѣрване на бързината, си служатъ съ бързината на свѣтлината, а бързината на мисльта е по-голѣма отъ бързината на свѣтлината. Слѣдователно, този день е много близо за всички онѣзи, на които мисльта е бърза, а за онѣзи, на които мисльта е мудна, които спятъ, този день за тѣхъ е много далечъ. Тѣ ще чакатъ, може би, още хиляди и хиляди години, а за другитѣ, чиято мисль се движи бързо, скоро ще дойде този день.

Христосъ казва: „Въ послѣдния день азъ ще ги възкрѣся“. Кои? — Които се движатъ съ тази бързина. Това сега е поетическата страна на стиха, а вѣруето е, че Духъ Божий живѣе въ насъ, и всѣки отъ насъ трѣбва да съзнава, че е гражданинъ на великото Божие Царство, и нека чувствува радость и веселие въ себе си, да се не съмнѣва.

Борете се всички съ съмнѣнието, изхвърдете го вънъ отъ душата си! Изведнѣжъ нѣма да го побѣдите. Още дълги години ще се борите съ съмнѣнието и съблѣзънѣта, но най-послѣ ще ги побѣдите. На лицето ви ще дойде онази мека свѣтлина, ще знаете, че Богъ живѣе въ васъ. Тогава всѣки единъ отъ васъ ще носи новото. Посете го, работете, но всѣко сѣменце нека падне на своето мѣсто! Азъ гледамъ, нѣкой поетъ написалъ нѣщо, питамъ го: защо не напечатишъ нѣщо отъ своитѣ стихове? — Не съмъ ги довършилъ още. Не, всѣки стихъ самъ за себе си, е завършенъ. Много поети сж оставили само единъ стихъ въ живота си. Ами вие знаете ли, кой е този поетъ, който е написалъ изречението „Богъ е Любовь“? То не е казано отъ Бога. Богъ не е казалъ за себе си, че е Любовь. Ще бѣде смѣшно, азъ да възпѣвамъ себе си! Онзи, който е написалъ това изречение, самъ е опиталъ, че Богъ е Любовь. Тази дума всѣкога внася въ човѣшката душа повече сила, отколкото всѣка друга дума. Когато човѣкъ е наскърбенъ и изговори това изречение, този стихъ внася животъ въ него. Значи, има Единъ, Който може да внесе въ тебе сила. Значи, има Единъ, Който прѣзъ всички врѣмена, прѣзъ всички култури на миналото и днесъ, въ каквото положение и да се намирашъ, само Той е въ сила да ти помогне.

Та сега вие трѣбва да се надѣвате на Този Господъ на Любовта. Той е, Който може да ви въздигне и възкрѣси. И казва Писанието: „Да възкрѣсне Господъ и да се разпрѣснатъ враговете Му“. Какво се подразбира подъ думитѣ „да възкрѣсне Господъ“? Дѣ е смисълътъ на тия думи? Подъ тия

думи се разбира множеството. Когато Господъ възкръсне въ всѣки едного отъ насъ, тогава ще се разпръснатъ и враговетѣ Му. Думитѣ „да възкръсне Господъ“ не се отнасятъ за Господа, Който е живъ. Сега всички чакатъ да възкръсне нѣкъждѣ Господъ и да се разпръснатъ враговетѣ Му. Той е възкръсналъ, но въ насъ трѣбва да възкръсне Господъ, а за да възкръсне Господъ въ насъ, ние сме ангелитѣ на земята, които трѣбва да отвалимъ плочата, която е на гроба на нашия Господъ. Туй е, което и вие трѣбва да направите сега. Ти си турилъ една грамадна плоча на гроба на твоя Господъ, Той хлопа отъжтрѣ и ти казва: „Отвори, отмахни тази плоча“! Вие казвате: „Господи, почакай малко, азъ още не съмъ завършилъ работитѣ си! И този вашъ Господъ отново си легне, лежи цѣли три дни, дълги тежки дни! Азъ казвамъ: стани, отвори тази плоча! Тогавъ ангелитѣ ще кажатъ: ето единъ достоенъ служителъ, Синъ на Бога Живаго, който може да отвори вратата на Баща си! Ами че това не е ли почитъ? Когато бащата иде, нека синътъ се завете да му отвори. Азъ съжалявамъ онѣзи синове, които чакатъ бащата самъ да си отвори вратата. Синътъ трѣбва веднага да скочи, да отвори вратата на баща си и да каже: татко, заповѣдай! Това сж синоветѣ, които трѣбва да отворятъ плочитѣ на гроба на своя Богъ.

Всички ние трѣбва да скочимъ, да отворимъ вратата на Баща си и да кажемъ: „Влѣзь Господи, само Ти си Единиятъ, Който носишъ благословение за синоветѣ си“!

Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ и ще ви се изявимъ“. Това сж великитѣ слова, великитѣ Истини, които ще внесатъ свобода въ свѣта.

И тѣй, ако ржката ти те съблазнява, отсѣчи я отъ себе си, отхвърли отъ себе си тази съблазнь!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 5 априль 1925 г.
въ гр. Софiя.

Съ Духъ и озъкъ.

26.

Съ Духъ и огънь.

„Той ще ви кръсти съ Духъ
Святъ и съ огънь“.

Съврѣменното човѣчество, както въ миналото, така и въ настоящето, се отличава съ една негативна, отрицателна чѣрта, а именно съ нетѣриѣнието, или както го наричатъ те съ бързането. Това бързане не е каквото е бързината на свѣтлината, но то е бързане, както бърза онзи, когото коремътъ божи; както бърза онзи когото кракътъ боли; както бърза онзи, на когото паритѣ сж огкраднати или къщата му е запалена. Всички хора бързатъ. Нетѣриѣнието показва една положителна чѣрта, но изразена въ отрицателенъ смисълъ, а именно — крайно корисголюбие, съ което се отличава човѣкътъ. Богъ казалъ на човѣка да завлада всичко, но по единъ разуменъ начинъ, а той разбралъ, че трѣбва да усвои. да завлада всичко само за себе си и да разполага съ него, както си иска. Вслѣдствие на това се зародили онѣзи желания, които сега сжществуватъ у хората и ги спжватъ на всѣка стѣпка. Всички хора бързатъ да станатъ богати. Защо? — За да могатъ да живѣятъ добръ, да ядатъ и да пиятъ изобилно, да се обличатъ съ хубави дрехи, да си

купуватъ хубави чепичета, да се разхождатъ свободно по лицето на земята отъ единия край до другия и слѣдъ туй да кажатъ: наживѣхме се! Това изобщо е най-обикновениятъ идеалъ, който хората иматъ. Щомъ вземемъ да имъ говоримъ нѣщо по високо, тѣ казватъ: остави тѣзи работи, тѣ сж отвлечени, тѣ сж непостижими, тѣ сж неразумни нѣща. Ти кажи нѣщо близко, близко до живота. Чудното е, че съврѣменнитѣ хора говорятъ за близкитѣ нѣща до живота, а нѣматъ самия животъ. Кое е близкото нѣщо до живота? — Близкото нѣщо до живота е разумното. Животътъ е проявление на една отъ най-великитѣ сили въ свѣта. И слѣдователно, по живота ние ще изучаваме тази велика сила не само като движение, но като една разумна проява.

И тъй, нетърпѣнието въ съврѣменнитѣ хора, въ всички свои разклонения, показва именно този вътрѣшенъ, азъ го наричамъ, органически недѣлгъ въ човѣшкото развитие — користолюбieto. Той произтича отъ простия фактъ, дѣто хората мислятъ, че знаятъ, какво нѣщо е животътъ. Всѣки разсуждава, мисли, казва за себе си: азъ съмъ човѣкъ. Но я го запитайте, въ какво седи човѣкътъ, кои сж качества му? — Достоинство имамъ. Добръ, въ какво седи човѣшкото достоинство? Ти казвашъ: азъ съмъ човѣкъ, значи азъ мисля. Щомъ мисля, азъ имамъ достоинство. Хубаво, като имашъ достоинство, честенъ човѣкъ ли си? Една отъ основнитѣ чърти на достойния човѣкъ е честността. Най-първо отъ устата и отъ ума на достойния човѣкъ не трѣбва да излиза абсолютно никаква лъжа. Като каже една дума, трѣбва да я изпълни, въ нея да нѣма двѣ мѣрки.

Въ всички наши съвременни разбирания, както и въ разбиранията на миналитѣ, и на настоящитѣ философи, има два вида схващания: едни които сж обичали Истината и сж живѣли далечъ отъ обикновения свѣтъ и тамъ се подвизавали; други, които сж създали площадната, обществената философия и споредъ нея сж ръководили човѣчеството. Какви ли не чудновати философи се явявали! Тѣ сж вдъхнали сегашната философия на човѣчеството. Споредъ сегашнитѣ си разбирания хората казватъ: човѣкъ се ражда, за да умре. Каква философия има въ това? Хубаво, тогава, споредъ тази ваша философия, казвамъ: онзи великъ художникъ е направилъ своята картина, за да я разруши. Онзи великъ цигуларъ е направилъ цигулката, за да я счупи. Онази майка е родила онова дѣте съ хубавата главичка, за да я смаже. Онзи учителъ, който е повикалъ ученицитѣ си да ги учи, най-послѣ ще ги набие и ще ги изпъди навънъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има такава една философия съ такива крайни заключения? И най-послѣ хората казватъ: ти трѣбва да знаешъ какъ да смѣташъ и какъ да го сметнешъ. Какво значи това, да знаешъ какъ да сметнешъ нѣкого? — То значи, да знаешъ, какъ да излъжешъ. И днесъ, една отъ най-хубавитѣ науки, математиката, хората сж я направили като сръдство да лъжатъ другитѣ съ нея. Всички учени хора лъжатъ все съ математиката. Казватъ за нѣщо: толкова струва. Ти като сметнешъ послѣ, виждашъ, че не струва толкова. Питамъ тогава: защо ни е науката? — Да знаемъ какъ да смѣтаме хората. Защо ни е геометрията? — Да знаемъ какъ да правимъ здания, да

затваряче хората въ тѣхъ. Защо се раждатъ хората? — Да се биятъ, да станатъ герои. Това е друга лъжлива философия. Хубаво, слѣдъ като се набиятъ, каква философия има въ това? — Върнатъ се по домоветѣ, единъ съ счупена глава, другъ съ счупени крака, трети съ счупени рѣцѣ и т. н. И въпрѣки всичко това, хората казватъ: човѣкъ трѣбва да се бие, за да придобие нѣщо благородно. Това е за тѣзи философи, които сж учили хората на площадната философия. Тѣзи философи сж създали такива вѣрвания, които сж вплеали хората въ невѣрни нѣща. Това не сж ония философи, които сж учили хората на истинската философия. Това не сж философитѣ, които сж разбирали дълбокия смисълъ на живота.

Въ Писанието се казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь“. Подъ името „Духъ Святъ“ разбирамъ, че човѣкъ трѣбва да се самоопредѣли. Само когато се даде едно име на човѣка, Иванъ, Драганъ, Стоянъ или Петко, тогава той е кръстенъ. Когато ученитѣ хора изслѣдватъ, запримеръ, извѣстни типове растения и ги изучатъ добръ, само тогава ги кръщаватъ съ извѣстни имена и считатъ, че сж изучени. Следователно, всѣко едно разумно същество трѣбва да и ма име, съ което може да се назове. Затова, въ великата Божествена наука, всѣко същество, което има име, е разумно. То само трѣбва да си тури това име. Великиятъ цигуларъ самъ трѣбва да се кръсти, че е великъ цигуларъ, а не да чака отвънъ да го кръстятъ.

Казва Писанието: „Той ще ви кръсти съ Духъ Свѣтъ.“ подъ думата „святъ“ се разбира

онзи разуменъ духъ въ човѣка, който ще го опж-ти въ разбиранieto на вѣтрѣшния дълбокъ смислъ на живота. За сега, въ самия животъ има много усложнения, много сложни въпроси за разрѣшение. Животътъ не е задача, която можемъ да изучимъ за една, за 100, за 1000 или даже и за нѣколко милиона години. Той е задача, която само вѣчността, въ своитѣ проявления, може да разрѣши. И когато ние разрѣшимъ тази задача въ нейната първа степенъ, какво нѣщо, е физическия животъ на земята, ние ще разберемъ до извѣстна степенъ, какво нѣщо е и великата Мъдрость, която подига съврѣмненното човѣчество. Иоанъ Кръстителъ, който бѣ дошълъ малко прѣди Христа бѣ запознатъ съ основата на дълбоката окултна наука, съ Божественото учение. Той не е билъ отъ протитѣ, отъ невѣжитѣ пророци. Той е билъ просветенъ, училъ се е въ едно отъ училищата на древността. И за Христа казватъ, че не се училъ въ никое училище. Съ това искатъ да кажатъ, че безъ да се училъ, е зналъ. Това е друга площадна философия. Не, Христосъ прѣди хиляди години въ едно отъ най-виднитѣ училища, или въ една отъ най-знаменититѣ школи. Христосъ самъ твърди, че какво Отецъ ме е училъ, туй върша. То значи, че той се училъ тамъ, дѣто другитѣ площадни философи не сж се учили. Богъ Го е училъ. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се учи. Кждѣ? — При Бога. Да се учишъ при Бога разбирамъ да минешъ тази школа, въ която има единство. Най-добритѣ професори, най-добритѣ, учители сж въ тази школа. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да намѣри тази школа. Тази школа не мяза на

нашитѣ университети. Въ нея нѣма никакви хипотези и теории. Когато въ тази школа искатъ да измѣрятъ, колко е разстоянието отъ земята до слънцето, както това правятъ нашитѣ учени, тамошнитѣ професори, заедно съ ученицитѣ си трѣгватъ отъ земята и въ осемъ минути врѣме сѣ на слънцето. Следъ други осемъ минути сѣ вече на земята и казватъ, че разстоянието между земята и слънцето е точно еди-колко си километра, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Точно-та точни сѣ тѣхнитѣ измѣрвания! Ако искатъ да знаятъ, колко е разстоянието отъ земята до Сириуса, пакъ ще трѣгне една експедиция отъ земята, съ бързина по-голѣма отъ първата и ще направятъ най-точни физически изчисления и ще се върнатъ. И тукъ изчисленията имъ ще бѣдатъ точни, нито съ единъ милиметъръ повече или по малко. Запитватъ се още, дали въ нѣкоя планета има разумни същества, или не? За да провѣрятъ, пакъ изпращатъ една експедиция, която скоро се връща назадъ и казва: ние видѣхме и знаемъ. При сегашнитѣ изслѣдвания съ телескопитѣ, нѣкой учени казватъ, че на Марса имало прокарани канали; други казватъ, че нѣма такива канали. Едни казватъ, че тия канали сѣ направени отъ разумни същества, а други казватъ, че не сѣ ги правили разумни същества. Всичко това е едно хубаво забавление. А сега, срѣщамъ нѣкого и го питамъ: защо тази дама е турила тази синя панделка отзадъ на главата си? — Отдѣ да зная? Казвамъ: все трѣбва да има нѣкаква побудителна причина. Това или ще е нѣкаква парижка мода, или ще е нѣкакъвъ символъ. Срѣщамъ нѣкой господинъ, турилъ

черна връзка, облекълъ черни дрехи, питамъ: защо този господинъ е облекълъ всичко черно? — Не зная. Казвамъ: навѣрно майка му, или баща му, единиятъ отъ тѣхъ ще е умрѣлъ. Какво общо има смъртъта на майка му, или на баща му съ черния цвѣтъ? При смъртни случаи черния цвѣтъ е на мѣта; унекоп народи пъкъ, когато умре нѣкой, нося тѣ бѣли дрехи. И гуй е мода. Туй е външно, криво разбиране на живота. Ние мислимъ, че като се облечемъ съ бѣли дрехи, може да станемъ добри; или като се облечемъ съ черни дрехи, може да се отречемъ отъ живота. Не, това е криво схващане на живота. Едни хора казватъ: трѣбва да се откажемъ отъ свѣта! Други казватъ: трѣбва да влѣземъ въ свѣта! Че кога си билъ извънъ хората? Какъ ще се скриешъ отъ тѣхъ? Ами че ти, самиятъ човѣкъ, си едно множество отъ хора! Въ тебе има милиарди човѣчета, събрани на едно мѣсто и всички дигатъ шумъ. Тѣ си иматъ гародно събрание, и царъ си иматъ, който имъ заповѣдва. Отгорѣ на всичко вие казвате: да се освободя отъ тѣзи хора? Кждѣ ще отидешъ? Други казватъ: не, човѣкъ е единъ организъмъ. Какъкъ е този организъмъ? — Той се състои отъ множество клѣтки, които постоянно работятъ у човѣка. Да, и тѣзи малки клѣтки, както виждате, разбиратъ химия, разбиратъ физика, разбиратъ закона за размножение, разбиратъ нѣщо отъ медицината, сами могатъ да се лѣкуватъ — отъ какви ли работи още не разбиратъ. Когато се охлузи нѣкждѣ кожата ви, тѣзи малки, глупави клѣтки, както ги мислитѣ вие, веднага могатъ да я заздравятъ отгорѣ, а разумниятъ, учения човѣкъ, като си удари ржката, не

знае, какъ да се лѣкува, ще търси разни билки. Удари ли ржкака си, разни лапи ще туря, празъ лукъ, квасъ, съ какво ли не ще я налага, но не се лѣкува отъвнъ. Тия глупавитѣ клѣтки, споредъ васъ, се лѣкуватъ отъжтрѣ. Тѣ иматъ по добри по-солидни знания, отколкото умнитѣ, ученитѣ хора, които се лѣкуватъ отъвнъ. Питамъ тогава: кой е по умень?

На насъ, съврѣменнитѣ хора, ни трѣбва малко повече смирение, да знаемъ, че не сме отъ много умнитѣ хора. Не сме и отъ много проститѣ, ни трѣбва да знаемъ, че малко знаемъ. По негативенъ начинъ всѣки може да смѣта, но дойдемъ ли до положителната страна, до Истината, тамъ хората не знаятъ да смѣтатъ. Кажи на нѣкое дѣте да ти каже нѣщо, то така ще те сметне, такава голѣма лъжа ще измисли, че ще се чудишъ, отдѣ я взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: да говоришъ Истината, е невъзможно при сегашнитѣ условия на живота! Всички ще те считатъ смахнатъ човѣкъ. И при това заблуждение, което сега съществува, всички площадни философи казватъ, че Истината била горчива, а шомъ е горчива, не може да се казва, понеже ще огорчи устата ти. Слѣдователно, не е позволено да се говори. Лъжата пъкъ била сладичка, затова лъжете, колкото искате. Защо хората лъжатъ? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казватъ Истината? Защото Истината била горчива. Не, лъжата именно е горчива, а Истината — сладка.

Разправяше ми единъ приятель единъ интересенъ случай за едного. Познавалъ той единъ бѣденъ човѣкъ, който често гладувалъ и единъ день,

понеже му се много дояло, отива въ една гостилница и се помолва на гостилничаря да му даде отъ най-хубавитѣ яденета и най-хубавото старо вино. Слагатъ му на масата, наядва се хубаво, но дохожда врѣме да плаща, нѣма нито петъ пари въ джоба си. Казва му гостилничарьтъ: слушай, ти като си безъ петъ пари въ джоба, защо не яде само едно блюдо, яде ли се толкова нѣщо безъ пари? Той прибързва да излѣзе навънъ, но гостилничарьтъ го настигва съ едно дърво и го набива хубаво. Стоп вънъ замисленъ и си казва: добръ е, когато се яде, но лошо е, когато трѣбва да се плаща. Мислите ли, че има нѣкой отъ васъ, който да не е билъ въ гостилницата? Я ми покажете единъ умень човѣкъ въ свѣта, който да не е битъ! Покажете ми едно дѣте, което майка му да не е била! Покажете ми единъ младъ човѣкъ, който да не е направилъ поне единъ скандалъ въ свѣта! Ще ми кажете, че само простиятъ, само бѣдниятъ човѣкъ прави скандали. Ако нѣкой бѣденъ, простъ човѣкъ прави скандали, — и да го биятъ разбирачъ, но азъ мога да ви приведа множество факти. дѣто хора отъ най-високо положение сж правили по голѣми скандали отъ тия, които правятъ проститѣ. И простиятъ може да направи скандалъ, и високостоящиятъ може да направи скандалъ. Значи, не сж външнитѣ условия на живота, които опредѣлятъ постъжикитѣ на хората. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външнитѣ условия на живота диктуватъ нѣщата. Това е една площадна философия, която въ основата си не е вѣрна. Нѣкои казватъ, че външнитѣ условия ни заставятъ да постъжимъ тъй, или иначе. Напримѣръ, казватъ, че условия-

та сж заставили орела да яде месо. Така е, но питамъ тогава: кой заставя гълъба да яде житни зрънца? Не живѣе ли и той при сжщитѣ условия, при които живѣе и орелътъ? Какъ е възможно, като живѣятъ при едни и сжщи условия, орелътъ да яде месо, а гълъбътъ — житни зрънца? Казвамъ: и у животнитѣ има извѣстни убѣждения за живота. Гълъбътъ има много по-високо понятие за живота отъ орела; той носи по-висока култура въ себе си. Орелътъ е царъ на птицитѣ, но е глупавъ. Че е глупавъ, виждаме по това, че не сж го взели за символъ на Свети Духъ въ религията. Военнитѣ го взиматъ като символъ на сила; руситѣ сжщо го взиматъ като символъ на сила, но щомъ дойде до религиознитѣ форми въ религията, тамъ взиматъ като символъ гълъба. Щомъ искаме да изпрагнмъ пѣкоя птица като делегатъ при Бога, не изпращаме орела, но гълъба. Господъ казва: „Орелътъ нека ходи по земята, нека участвува на бойнитѣ полета, но въ моето царство такива месоядци не приематъ. Казваме: условията на живота сж такива. Ако единъ гълъбъ може да издържи при всички условия на живота, да се храни съ зърнена храна, това показва, че въ него има идея. Азъ говоря за идеята на гълъба. Тогава, ние съврѣменнитѣ религиозни хора, може ли да се убѣждаваме едни други, да се оправдаваме, че условията на живота били такива? Казвамъ: братко, засрами се отъ гълъба! Единъ гълъбъ, съ много помалка интелигентность отъ твоята, съ много побѣдни условия на живота отъ тебе, е съумѣлъ да води единъ по чистъ и порядъченъ животъ отъ тебе, а ти създаденъ по образецъ и подобие Божие,

правишъ хиляди прѣстѣпления и създавашъ хиляди страдания на другитѣ. Дѣ е твоятъ образъ Божий? Казвашъ; азъ имамъ вѣрвания. Да, имашъ вѣрвания на орела, но не и вѣрванията на гълъба. Вѣрвания иматъ хората на всѣкъдѣ.

Азъ раздѣлямъ хората, споредъ тѣхнитѣ вѣрвания, на орли и гълъби. Кажете ми сега, кои се размножаватъ повече, орлитѣ или гълъбитѣ? Прѣди 15 години азъ правихъ своитѣ научни изслѣдвания въ шуменско и тамъ, въ околността, на една скала бѣха се размножили толкова много орли, че селянитѣ се чудиха, какъ да се отърватъ отъ тѣхъ. Най-послѣ се сѣсчатъ да натопятъ една мърша въ нѣкоя отрова и да я оставятъ за храна на орлитѣ. Всички, които яли отъ нея, се отровили, но най-голѣмиятъ, най-силниятъ отъ тѣхъ се търкалялъ дълго врѣме по земята, докато най-послѣ се спасилъ. Казвамъ: това сж героитѣ на съврѣмнената наука. За този орелъ казватъ, че отъ тогава не сж го виждали вече да ходи и да търси мърша изъ тази областъ. Виждали сж го да ходи отъ едно мѣсто на друго, да си лови нѣщо живо за храна, но отвикналъ се поне отъ това, да яде мърша. Така и за насъ съврѣмненитѣ хора, трѣбва да ни дойдатъ много голѣми страдания, за да поумнѣятъ главитѣ ни, да се отвикнемъ да ядемъ мърша, като тия орли.

Тази храна, която употребяваме, не е Божествена. Тѣзи условия на живота ние сами ги създадохме. Обаче ние, които вѣрваме, казваме, че човѣкъ е по-силенъ отъ условията на живота, понеже сегашнитѣ условия, при които се намира той, сж създадени отъ него. Нима онзи човѣкъ, който

сътгражда къща и задлъжнява, не създава самъ своигѣ условия? Нима онзи пияница, когото майка му родила съ здраво тѣлосложение и отличенъ умъ, слѣдъ 10—20 години не измѣня той самъ своигѣ условия, не покваря самъ своя организъмъ? Всѣки самъ си създава условията. Пияницата казва: е, такива сѣ условията, трѣбва да пия. Не, не сѣ такива условията, а ти самъ ги създаде. Туй е едно площадно разбиране на живота, това е една площадна философия. Азъ сега говоря на мъже и на жени, понеже тази ваша площадна философия може да ви покоси. Въ площадната философия на живота се криятъ всички онѣзи отрови, които днесъ рушатъ обществото. Съ тази философия днесъ правятъ само опити и казватъ: трѣбва да се опитваме. Добрѣ, трѣбва да се правятъ опити, но разумни, а тия разумни опити може да се правятъ само по метода на гълъжба. Подъ думата „гълъжба“, азъ разбирамъ културата на онова вътрѣшно безкористие. Месоядството е признакъ на голѣма алчностъ. Азъ съмъ правилъ редъ наблюдения върху трѣвопаснитѣ, и върху месояднитѣ животни, като ги сравнявамъ психологически, виждамъ, че месояднитѣ животни сѣ крайно жестоки. Единъ паякъ даже, колкото и малъкъ да е, и той е крайно жестокъ. Онази муха, която попадне въ паяжината му, бръмчи, иска да се освободи, но той я убива, изсмуква, послѣ изхвърля навънъ и казва: друга да дойде на нейното мѣсто! Паякътъ постъпва като нѣкой касацинъ, който взима единъ волъ, втори волъ, забие ножа въ врата имъ и ги закаля. Тѣ мучатъ, той не обръща внимание. Казва. дай-те трегя, четвърти и т. н. И най-послѣ, за свое

оправдание, казва: какъ тъй, нали обществото трѣбва да живѣе! Нима обществото на гълъба не трѣбва да живѣе?

И тъй, сегашнитѣ страдания въ живота на всѣки човѣкъ индивидуално се дължатъ на прѣдшествуващи причини отъ миналото. Понеже природата сама по себе си е разумна, тя държи отчетъ за всички наши постѣпки. Най-важното и най-мѣкното нѣщо въ свѣта е човѣкъ да създаде своя индивидуаленъ животъ. Създадешъ ли този разуменъ, индивидуаленъ човѣкъ, тогава дома, обществото и човѣчеството много лесно може да се създадатъ. Съврѣмненитѣ хора искатъ да създадатъ, да прѣорганизируютъ най-напрѣдъ човѣчеството, послѣ обществото, слѣдъ това дома и най-послѣ човѣка. Този пѣтъ, обаче, не е правиленъ.

Ще ви приведа слѣдното разяснение. Вземете най-виднитѣ музиканти, които сѣ завършили своето музикално образувание, добрѣ владѣятъ това изкуство и образувайте отъ тѣхъ какъвто искате оркестъръ, ще видите, че въ 10—15 минути или $1\frac{1}{2}$ часъ, ще имате най-добрия оркестъръ, съ най-хубави извѣлнения. Достатъчно е капелмайстора да дигне своята прѣчица и всичко върви по медъ и масло. Защо? Защото всѣки отъ тѣхъ знае отлично своята партитура, всѣки разбира своята наука. Я съберете пѣкъ хора, които не разбиратъ нищо отъ музика и се опитайте да образувате отъ тѣхъ оркестъръ! И десетъ най-видни капелмайстори да дойдатъ да ги дирижиратъ, ще видите, какво ще излѣзе. Само ще се дига шумъ, ще казватъ: чакайте, чакайте! — но нищо нѣма да излѣзе. Вие сѣщо казвате: чакайте

да видите, какъ ще излѣзе тази работа! Не, съ чакане нищо не става. Щомъ кажешъ „чакай“, подразбира, че не знаешъ да свиришъ. Щомъ не знаешъ да свиришъ, никакъвъ оркестъръ не става. Ние искаме да разрѣшимъ единъ отъ великитѣ въпроси, има ли животъ, или нѣма. Ами че ти живѣешъ, какво ще разрешавашъ този въпросъ? Е, бѣдещъ животъ дали има? Какво разбирате подъ бѣдещъ животъ? Подъ бѣдещъ животъ подразбирамъ единъ по-разумень животъ. Ти си една мравя и к звашъ: мога ли да живѣя въ друга форма? — Можешъ. Въ каква форма? — Можешъ да живѣешъ въ формата на една пчела, на единъ гълъбъ. Възможно ли е? — Възможно е. Прѣкарамъ тази мравя подъ една, подъ друга форма подъ формата на една пчела, или на единъ гълъбъ. Тя почва постепенно да се разширява и хвърква. Ако ви кажа „че тази мравя и еди-кой си мравя отъ еди-кой си мравунякъ, ще ме повѣрватъ ли? Ще кажете: д кажи, какъ тази мравя е станала гълъбъ! Къ ще ви го докажа? Ако азъ река да ви кажа, че между гълъбъгъ и змията има изрѣзка, че тѣ си мязатъ, че тѣ сж отъ единъ и сжщъ родъ, само че змията е безъ крила и безъ крака, а гълъбътъ е съ крила, съ крака и съ пера, ще ме повѣрватъ ли? Ако смѣкнете крилата, краката и перата на гълъба, той е цѣла змия. Онѣзи, които изучаватъ естествена история, могатъ да провѣрятъ тази истина. Това се отнася само до формата на нѣщата. Затуй подъ „нисше“ ние разбираме всичко това, което не съдържа елементи на разумния животъ. Като говоря за змиага, азъ разбирамъ нисшето. алчността. Змията ка-

то хване една жаба, цѣла я глътне. Жабата плаче, моли ѝ се, но тя не иска да знае. Тя я нагълта, безпощадна е, не иска да знае. Затова я наричатъ змия. Гълъбътъ като се приближи до нѣкое житно зърно, самото зърнце му казва: братко, глътни ме! Всички зърнца се радватъ, защото въ гълъба има една висша култура, въ която тѣ могатъ да се подигнатъ. Житниятъ зърнца сж разумни души, азъ мога да се разговорямъ съ тѣхъ. ще кажете: и това го бива! Житниятъ зърнца били разумни души! Щомъ у житниятъ зърнца нѣма души, и у хората нѣма души. Азъ мъчно мога да се съглася съ васъ, затова нѣкъ подържамъ: ако у човѣка има душа, и у житното зърнце има душа. Азъ още не сжмъ видѣлъ, кждѣ сж душитѣ въ сѣврѣменитѣ хора. Щомъ иматъ души, тѣ трѣбва да обичатъ! Щомъ единъ човѣкъ убива своя ближень, дѣ му е душата? Когато единъ ножъ се нѣтъкне въ тебе и те убие, плаче ли за тебе? Не, моята разумна ръка никога нѣма да влѣзе въ тебе и да те убие, но ножътъ — може. И ако моята ръка е разумна, ако азъ съмъ, разумень човѣкъ, никога нѣма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бждатъ едноврѣменно и мои страдания. Ние, сѣврѣменнитѣ хора, мислимъ, че страданията и радоститѣ сж' за смѣтка на тия, които страдатъ и се радватъ. Не е така, обаче.

Сега, за да обясня тази си мисль, ще ви приведа единъ митологически разказъ, или една митологическа приказка, която сжществува въ разни форми. Тя е отъ източень произходъ, създадена нѣкъждѣ въ Египетъ, или въ Индия. Като тази

приказка има такива и въ България. Интересното въ нея е слѣдното: нѣкоя сѣ царска дъщеря, много красива мома, била чрѣзмѣрно измѣчвана отъ своята мащеха, затова била принудена да избегне отъ нея и да се крие въ едно подземие на една планинска мѣстность, дѣто останала да живѣе. Но ио и тамъ младитѣ момци не я оставили на спокойствие, трѣгнали подари ѝ, да слѣдятъ дѣ се е скрила. Загрижили се тѣзи момци, какъ да я извадятъ отъ тамъ, затова взели единъ слѣдъ другъ да ѝ прѣдлагатъ ржката си, да ѝ обѣщаватъ хубави условия за живѣние. Нѣкои отишли при нея пѣшъ, други съ коне и като стигнали до мѣстото, дѣто била скрита, извикали я по име Тя се казвала Халикязъ. Първиятъ като стигналъ на мѣстото, извикалъ: Халикязъ, излѣзь да видишъ твоята красота! Тя била много умна и още на първия отъ дошлитѣ герои казала: да станешъ на камъкъ! Той станалъ до полетъ на камъкъ. Вториятъ извикалъ: Халикязъ, излѣзь да видя твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той се прѣвърналъ на камъкъ до колѣне. Трети пакъ извикалъ: Халикязъ, излѣзь да видишъ твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той цѣлъ се прѣвърналъ на камъкъ. Така се връщали на камъни единъ по единъ, всички млади момци, които идвали да ѝ прѣдложатъ ржката си, докато пѣлата мѣстность била покрига съ камъни — все отъ тѣзи велики герои — и тя останала да си живѣе спокойно въ тази мѣстность. Питамъ сега: какво искалъ да изрази този, който създалъ този митологически разказъ, още недовършенъ напълно, съ избѣгването на тази мома отъ дома ѝ и затваря-

нето ѝ въ това подземие? Защо тя станала причина тѣзи млади герои да тръгнатъ подирѣ ѝ да я търсятъ? Този философъ или баснописецъ въ своя разказъ е стрилъ една велика Истина, която само разумни хора могатъ да разбератъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта, който иска да сѣществува, трѣбва да разбира положението, което Христосъ изказва въ стиха: „Кѣща, съградена на канара, на камѣкъ, не се разсипва; кѣща, съградена на пѣсѣкъ, се разсипва.“ Какво искала да каже тази красива мома на всѣки младъ момѣкъ, който идвалъ да я търси съ думитѣ „на камѣкъ да станешъ“? Тя искала да му каже: ти можешъ ли да съградишъ своята кѣща на камѣкъ? Ако той разбираше тѣзи нейни думи, щѣше да имъ въздѣйствува и нѣмаше да стане на камѣкъ. Но като не разбираше, той стана на камѣкъ.

И дѣйствително, въ сегашната наука, по закона на внушението краката на човѣка може да се прѣвѣрнатъ въ камѣкъ. Гръбначниятъ стълбъ на всѣки човѣкъ, днесъ може да стане толкова коравъ, че да носи на него желѣзо, безъ да се счупи. Чрѣзъ закона на внушението човѣкъ може да стане твърдъ като желѣзо. Онзи, който го е втвърдилъ, пакъ по закона на внушението, може да го направи толкова мекъ, че отъ най-малкото бутване да усеща страдания. Това сѣ само прояви въ съврѣменната наука. Нѣкои казватъ, че внушили нѣкому да направи това, или онова нѣщо. Не, това сѣ велики закони, които дѣйствуватъ въ природата. Това сѣ велики закони, които дѣйствуватъ въ нашия умственъ свѣтъ, и ние трѣбва да знаемъ, какъ да съградимъ живота си разумно. Слѣ-

дователно, ако ти отхвърлишъ отъ себе си онзи Божественъ законъ, онзи Божественъ моралъ и приемешъ, че всичко въ свѣта е глупаво, ти самъ си внушавашъ и единъ день ще направишъ отъ себе си единъ глупакъ. Ако кажешъ, че всички хора сж глупци, и ти ще сганешъ като тѣхъ. Помни, че ти трѣбва да мислишъ за хората, че сж благородни. Ти трѣбва да мислишъ за човѣшкитѣ души, че сж разумни, само че въ проявата си като хора тѣ вървятъ по единъ кривъ пътъ, заблудили сж се. И тѣй, когато ти казвашъ, че всички хора сж глупави, то подразбира, че само ти си уменъ човѣкъ, нали? Че ако Богъ създаде всички тия хора, съ които ние можемъ да се споразумѣемъ, то какъ може да сж глупави? Ако азъ мога да се споразумѣя съ васъ, като ви говоря една Истина, то и всички вие помежду си можете да се споразумѣете, може да се разберете. Ако ние можемъ да живѣемъ индивидуално, ако можемъ да живѣемъ единъ възвишенъ животъ, ще можемъ да минемъ прѣзъ всички изпитания, ще надделѣемъ себи си, ще прѣодолѣемъ надъ смъртта. Защото, ако човѣкъ не може да прѣодолѣе надъ смъртта, ако не може да я хване за гушата, това е робство.

Първата задача въ живота ни е да хванемъ смъртта за гушата, да водимъ сражение съ нея и да я побѣдимъ. Какъ? Писанието казва, че Христосъ побѣдилъ смъртта. Онзи, който не разбира закона, казва, че като дойде Христосъ на земята, смъртта и Него хвана. Да, но Писанието казва, че Богъ. Който живѣеше въ Христа, Го възкръси, че Богъ живѣе въ него. Ние казваме: азъ трѣбва

да живѣя за себе си. Никой не може да живѣе за себе си. Да живѣя за себе си, значи да имамъ въ себе си туй великото, Божественото, да съзнавамъ, че съмъ човѣкъ. че Богъ живѣе въ мене, да взимамъ участие въ този творчески принципъ и да се интересувамъ отъ всичко, което става не само по земята, но и по слънцето, и по цѣлия свѣтъ, навсѣкждѣ изобщо. Нѣкой казва: не ме интересува другитѣ. Какво те интересува тогава? — Да се ожени младъ, да намѣря нѣкоя богата мома, съ парички, съ хубава кѣща; послѣ, да си родя нѣколко дѣца, да ги пратя въ странство да свършатъ нѣкоя наука и слѣдъ това да ги назначи нѣкѣдѣ чиновници. И слѣдъ всичко това, той мисли, че е човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие Божие. Ами онази птица, която сякогата тебе живѣе подъ слънцето, не е ли свършила толкова работа, колкото и ти? Казвате: ами ние трѣбва да се грижимъ за себе си! Че кой не се грижи за себе си? Азъ наблюдавамъ всѣка сутриня у насъ въ двора птицитѣ. Най-първо, като стане птичката сутриня, тя не се мие веднага като човѣка, но започва да си търси храната. Слѣдъ като се наяде, втората работа на птичката е да си направи тоалета. Започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата работа е да си намѣри мѣсто за легловища. Като си намѣри и легловище, вече е доволна. И птицитѣ правятъ такава разузнавателни експедиции, както и хората. Тѣ изпращатъ 2—3 птици да обикалятъ, да видятъ, дѣ има хубава вода, нѣкой чистъ изворъ, дѣ има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледатъ

цѣлата мѣстность наоколо, отиватъ да съобщатъ на останалитѣ, И тѣ, като единъ роякъ, всички заедно отиатъ въ откритата мѣстность Казватъ: ^{не}птицитѣ разбиратъ нищо Какъ да не разбиратъ? -- Много добръ разбиратъ. Ние, които сме създадени по образъ и подобие Божие, мислимъ ли, че като родимъ 2--4 дѣца и ги отгледаме, сме изпълнили волята Божья? — Не. Първото нѣщо, което се казва въ Писанието е: „Придобийте разумния принципъ, а слѣдъ това завладейте земята, плодете се и размножавайте се!“ Подъ тия думи, да завладатъ земята, да се плодятъ и размножаватъ, се подразбира проявлението на човѣка въ неговото множество така, че въ всички хора да вижда своето проявление. Единъ день, като се събере човѣкъ въ своя плодъ, да вижда, че плодътъ на всички хора е у него. Слѣдъ това, да вижда, че всички хора могатъ да се събератъ въ неговото тѣло. И тѣй, всички души могатъ да се събиратъ въ едно тѣло. Както въ моето тѣло се събиратъ милиарди същества, така и въ свѣта могатъ да живѣятъ много хора заедно. Втички хора на земята могатъ да се събератъ въ единъ общъ организъмъ. Този организъмъ наричатъ организъмътъ на голѣмия човѣкъ, на великия човѣкъ, на космическия човѣкъ, нареченъ Адамъ. Кадмонъ въ когото нищо не умира, но всичко се измѣнява. Той взима грижата за всички същества, които съставляватъ неговия организъмъ.

Та сега, при тѣзи условия, въ които живѣемъ, благото на единъ народъ зависи отъ индивидитѣ, които го съставляватъ. Въ всѣки индивидъ, въ всѣка душа трѣбва да има този мощенъ

стремежъ — да бъде разумна.

Писанието казва: „Той ще ви кръсти съ Духъ Свети и съ огънь“. Кой ще ви кръсти? Иоанъ кръсти Христа съ вода, но отпослѣ кръстиха Христа отгорѣ и съ Духъ. Значи, не е единъ кръстникътъ, който кръщава. Онзи великиятъ, Който създаде свѣта, Той кръщава и казва: „Твоео име отсега нататкъ е слѣдното“. Той ти дава цѣлѣта програма на твоя животъ, какво трѣбва да вършишъ. Тѣй, както ме слушате, вие казвате: а, животътъ е много строгъ. Не, великъ е животътъ! Ами че ако ти знаешъ да свиришъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да рисувашъ хубаво, това не е ли животъ? Ако ти знаешъ да отглеждашъ лозитѣ и да ги използувашъ разумно, това не е ли животъ? Да имашъ лозе, градина и да ги отглеждашъ добръ, а не тѣй както сега ги обработвашъ. за да ги използувашъ само, това не е ли животъ? Да обработвашъ лозя, това е добръ, но трѣбва да знаешъ изкуството да правишъ тѣхнитѣ сокове сладки, а не да ги прѣвръщашъ въ вино. Ако можехме да задържаме всички тия плодове отгорѣ на дървото, не щѣше ли да бъде живота ни по-добъръ? И ако всички ние, мъже и жени се съберемъ въ единъ домъ, и прѣкараме живота си разумно, въ любовъ, не щѣше ли да бъде това нѣщо по-хубаво? А сега, хората се измъчватъ въ домоветѣ си, кой да бъде първиятъ, кой да бъде господарьтъ. Все ще има господарь и слуга. Нѣкой пѣтъ, обаче, господарьтъ става слуга, и слугата става господарь — това зависи отъ условията.

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който и

другъ пътъ съмъ привеждалъ, за онзи англичанинъ лордъ. Единъ английски лордъ пътува къмъ Австрия съ дъщеря си и съ единъ отъ своитѣ вѣрни слуги. Въ врѣме на пътешествието става едно корабокрушение, и той, съ дъщеря си и слугата си едва успѣватъ да се спасятъ на единъ отъ островитѣ на Велики океанъ. Слугата ималъ въ себе си една малка торбичка съ нѣколко житни зрънца. Като излѣзли на този островъ, рискували да измратъ отъ гладъ, понеже, нито лордътъ, нито дъщерята могли да работятъ. Само слугата знаелъ да работи, затова веднага разоралъ часть отъ земята, посадилъ жититѣ зрънца и въ скоро врѣме тѣ дали своя плодъ. Цѣли десетъ години прекарвали на този островъ. прѣзъ което врѣме слугата заповѣдвалъ, той билъ господарьтъ, а лордътъ и дъщерята били слугитѣ. Слѣдъ десетъ години се връщатъ въ Англия, и тогата слугата станалъ пакъ слуга, а лордътъ станалъ господарь. Такова било положението, което заемали тѣ въ свѣта. Нима онази майка, която служи на своето дѣте, не е слѣгния? Дѣтето заплаче въ 12 ч., въ 1 ч. и казва на майката: стани? — И тя става. Едно малко дѣте въ кжщата заповѣдва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата — на всички, които сж наоколо него. Защо? Голѣмъ ли е този господарь? — Не, е. Единъ день дѣтето става слуга, бащата става господарь. Единствената разумно нѣщо е да имаме този Святи Духъ въ себе си, да имаме този разуменъ животъ и да разберемъ, какъ трѣбва да поправимъ живота си. Ние очакваме за въ бждеще да дойде нѣкой да ни спаси. Казваме: все трѣбва нѣкой да спаси

свѣта. Прѣди 2000 години дойде Христосъ да спаси свѣта, но отъ тамъ насетне дойдоха и нещастията. Кои не дохождаха да спасятъ свѣта, но спасиха ли го? Въ Индия дохождаха и Кришна и Буда но спасиха ли го? — Не го спасиха. Между мохамеданитѣ дойде Мохамедъ. Спаси ли свѣта? — Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошълъ да спаси свѣта. Не, спасението на свѣта още не е дошло; за сега се приготвяватъ само условията за това спасение. Когато всички хора приематъ великия Духъ въ себе си, тогава ще дойде и спасението. И сега насъ ни заблуждаватъ, като казватъ, че тѣзи, които сж на земята, още не сж спасени, а онѣзи, които сж въ онзи свѣтъ, сж спасени. Зипитала овцата дѣ сж моитѣ дѣца, дѣ сж моитѣ агънца? Казали ѹ: тѣ сж на онзи святъ, много добръ сж тамъ. Излѣгали я. Какъвъ ти онзи свѣтъ сж видѣли? Тѣ сж въ червата на нѣкого патъикани. Ние не вѣрваме на такива философи, Ние не искаме да ни направятъ на жамбонъ и да ни пратятъ въ онзи свѣтъ. Онзи свѣтъ е тукъ. Азъ бихъ искалъ да видя спасението на хората въ онзи свѣтъ. Ако спасението можеше да стане на онзи свѣтъ, великитѣ учители нѣмаше да слизатъ на земята. Понеже тѣ идватъ на земята, тукъ трѣбва да бждемъ спасени. Ние искаме, дѣто живѣемъ, тамъ да бждемъ спасени. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: моето вѣрую, моитѣ познания, моето положение въ свѣта не ми позволява да приема това нѣщо. Твоео вѣрую? Че какво вѣрую имашъ ти? — Азъ вѣрвамъ въ единъ Богъ. Много добръ, — Азъ вѣрвамъ, че Богъ е въ три лица. Първото лице на Бога е Любовьта, проявена въ жи-

вота; второто лице на Бога е Мъдростъта, проявена въ знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена въ свободата — на всички хора еднакво трѣбва да се даде свобода. Като казващъ, че вѣрвашъ въ единъ Богъ, тури ли това троеличие на Бога въ своя животъ? Имашъ ли животъ, знание и свобода въ дѣйствиата си? Слѣдователно, чрѣзъ твоя животъ, чрѣзъ твоитѣ знания ти никога не трѣбва да противодѣйствуващъ на Божественото, а да бѣдешъ въ хармония съ него. Туй разбирамъ подъ вѣрване въ Троеличния Богъ.

Казва се въ Писанието: „Ще ви кръстя съ Духъ святъ“ Нѣма по хубаво нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да възприеме този Божественъ Духъ. Когато човѣкъ дойде до това състояние, отъ душата му ще падне единъ голѣмъ товаръ, ще почувствува голѣма лекота. Въ ума му ще просветне голѣма свѣтлина. Прѣдставете си, че вие които ме слушате, казвате: дали това нѣщо е вѣрно, или не? Изпитвате ли лекота? Имате ли свѣтлина въ ума си? Нѣмате ли тѣзи нѣща въ себе си, каквито доказателства и да ви привеждамъ, все ще има у васъ едно съмнѣние. Ако днесъ ви нахраня много добръ, ще си кажете: да днесъ ни нахрани добре утрѣ може да ни натири. Утрѣ пакъ ви нахраня. Ще се усъмните за слѣдния день. Съмнѣнието върви всѣкога въ стѣпките ни. Цѣлиятъ животъ е пѣленъ съ съмнѣния. Вѣрваме ли ние въ Бога, Който ни е далъ животъ? Вѣрването ни въ живота ние обясняваме по разни начини. Казваме, че природата ни е дала живота, родителитѣ сж ни дели живота, а това, че Богъ ни обича, че Богъ ни е далъ живота, че Богъ ни е далъ всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички кри-

ви заблуждения на площаднитѣ философи въ свѣта, отдаваме все на Бога. Една сестра казва: всичко е отъ Бога! Добрѣ, ако дѣйствително всичко е отъ Бога, тогава защо ме критикувате. Значи, каквото и да говоря азъ, каквото и да върша, то е все отъ Бога. Ако мислите така защо ме критикувате? Казвате: ами защо се обхождашъ така? Охбодата ти не е Божествена. Значи, щомъ върша нѣщо по вашата воля, то е по Бога; щомъ върша нѣщо по моя воля, не е по Бога. Това не е философия. Щомъ казвате, че всичко е отъ Бога, тогава, каквото и да върша, и по ваша воля, и по моя воля, споредъ васъ, все трѣбва да е отъ Бога. Ако между твоята воля и моята воля има дисхармония, Богъ е отвѣнъ; ако между твоята воля и моята воля има съгласие, Богъ е отвѣтрѣ. Той е третиятъ между насъ. Ако между твоята любовъ и моята любовъ се заражда една умраза, едно съзтезание, Богъ е отвѣнъ; ако между твоята любовъ и моята любовъ става едно сливане, ако се образува едно цѣло, Богъ е отвѣтрѣ. Ако между твоето знание и моето знание има една дисхармония, едно съзтезание и не можемъ да се разберемъ, ние сме на лѣво отъ Бога, Богъ е вънъ отъ насъ; ако между твоето знание и моето знание има едно съгласие, Богъ е отвѣтрѣ. Слѣдователно, въ вѣтрѣшната хармония се явява Божественото. Когато Божественото се яви въ човѣка, той става мощенъ силенъ. Азъ слѣдя това нѣщо. Ако нѣкой отъ васъ само за единъ моментъ би почувствувалъ Божието присѣствие, тъй както го разбирамъ азъ, тъй както съмъ го изпитвалъ, то ако мръднете само прѣста на ржката си въ една

разярена тълпа, която върши хиляди прѣстѣпления, всичко ще замлъкне, всичко ще утихне. Ако въ този моментъ се намѣрите прѣдъ една 100,000-на армия, добръ въоръжена съ топове, пушки, и вие само помръднете прѣста си, всичкитѣ топове ще млъкнатъ. Такова велико нѣщо е Божественото, което работи въ свѣта! Не мислете, че Богъ, Който се проявява въ свѣта, е нѣщо слабо. Не, Богъ вижда, разбира нашиѣ глупави разсѣждения, нашата площадна философия и само се поусмихва, т. е. ще ме извините, че уотрѣбявамъ този изразъ за Бога. Това е само единъ символиченъ изразъ. Богъ не се усмихва, въ Него има нѣщо велико! Той като вижда, че нѣкой се мисли за голѣмъ философъ, напъчилъ се, едва ли може да дигне на гърба си 100 кгр., казва: ако на гърба на това дѣте бихъ турилъ цѣлата земя, какво ли би станало съ него? Когато нѣкой каже, че е герой, азъ считамъ, че трѣбва да е въ състояние да носи цѣлата змея. Герой, който може да носи цѣлата змея на гърба си, азъ считамъ, че е герой отъ трета степенъ. Този пъкъ, който може да носи на гърба си цѣлата змея, слънцето и всичкитѣ му съпътници, считамъ герой отъ втора степенъ. Този, който може да носи на гърба си цѣлата змея съ десетъ слънца и съпътниците имъ, той е герой отъ първа степенъ. Питамъ: ако сте горой въ България отъ първа степенъ, можете ли да носите земята съ десетъ слънца и съпътниците имъ на гърба си? — Не мога. Тогава ти не можешъ да разрѣшишъ най-важнитѣ въпроси въ живота. Азъ, който мога да нося земята на гърба си, казвамъ на българитѣ: слушайте вие може ли да се прими-

рите? Кой си ти. Тебе ли ще слушаеме? Щомъ не ме слушате, ще разтърся земята. Слѣдъ като я разтърся 4—5 пѣти, слѣдъ като унищожа тия ваши пушки, топовѣ, пакъ ще ви питамъ: ще ме слушате ли? — Ще слушаеме. Какъ нѣма да слушате? Ще слушате, и оттаткъ ще минете. Ще кажа: слушайте новото учение! Отъ сега нататкъ не се позволяве на хората да се биятъ. Защо? — Ще разтърся земята. Така бихъ постѣпилъ, ако бяхъ единъ отъ третостепенитѣ герои. Казвате: какъ сж тѣзи герои? Ще дойде единъ отъ тѣзи герои, които могатъ да носятъ земята на гърба си. Този герой ще оправа свѣта. Този герой се приготвява сега, и всички ясновидци виждатъ, че турятъ земята на гърба му. Вие ще видите този герой и ще знаете името му. Като дойде този герой, ще кажа на хората; Господъ ми каза отъ сега нататкъ да живѣете въ миръ и съгласие. „Да живѣте въ миръ и съгласие“ — Това е учението на великитѣ Учители отъ памти-вѣка и до сега. Като се разтърси земята, всичко ще разберете. Това нѣщо ще бѣде, и всички ще го видите. Като го видите, всички ще поумѣете. Отъ сърцето ви ще изчезне старата култура на орела; всички ще станете гълъби и съ крилѣтъ си ще се дигнете изъ въздуха. Ако сте змии, всички ще бѣдете смазани на каша въ дупкитѣ си; ако пѣкъ сте гълъби, ще хвъркнете и Господъ ще каже: ето моитѣ умни дѣца! Затуй ви казвамъ сега, че на всички ви трѣбва да израснатъ крилца.

Той ще ви кръсти съ Духъ святъ, съ туй разумното, великото. Ние трѣбва да вѣрваме въ това! Първото нѣщо въ свѣта е човѣкъ да разбере и

да опита Любовта. Съ Любовта трѣбва да направимъ единъ великъ опитъ, но не трѣбва да се боите и да казвате: какво ще бѣде положението на България? Какво ще бѣде съ човѣчество? Какво ще бѣде положението на обществото? — Какво ще бѣде положението на България, какво ще бѣде положението на вашия домъ, това сж второстепенни въпроси. Важното е, какво ще бѣде съ нашата душа. Това е великиятъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшимъ не само за себе си, но и за всички други души. Въпроситѣ за човѣството, за България, за обществото, за дома ни, това сж въпроси, които отъ хиляди години се разрѣшаватъ и които не сж разрѣшени и до сега. Щомъ, обаче, разрѣшите въпроса за вашата душа, тогава ще раздаватъ на всички ви съотвѣтнитѣ партитури и всѣки ще влѣзе въ оркестъра и ще започне на право де свири — ще знае своята частъ. Затова днесъ се проповѣдва на хората разумния животъ.

„Той ще ви кръсти съ Духъ Святъ и съ огънь.“ Огънятъ е едно велико благословие, едно прѣчистване. Всички трѣбва да се подигнемъ! Въ какво? — Въ Любовта. Всички трѣбва да просветнемъ? Въ какво? — Въ Мъдростта. Всички трѣбва да се разширимъ! Въ какво? — Въ Истината. нѣма ли да бѣде хубаво, като се срещнемъ да се познаемъ? Вие казвате, запримѣръ, че ме познавате. Но ако ме срѣщнете слѣдъ 20 години, и азъ съмъ хвърлилъ брадата си, изглеждамъ 25 годишенъ, вие дори нѣма да подозирате, че това съмъ азъ. Ще кажеге: дали е той, или не? Вие казвате сега, че се познаваме. Не, не се познаваме. Нашитѣ костюми постоянно се мѣнятъ, по-

неже сме на сцената, а това го изисква тази шие-са на живота. И тя, които сж публика, по сжщия начинъ, сж различно костюмирани и често мѣнятъ костюмитѣ си. Нашитѣ костюми съотвѣтствуватъ на това, което е написано върху тѣхъ. Единъ день, когато излѣземъ вѣнъ отъ театъра, дѣто нѣщата не сж написани, ние ще се явимъ въ истинската си форма, която не се мѣни. Тогава ще се яви Божественото. И тѣй, човѣшкото трѣбва да се снемѣ, да се види онова великото, Божественото. Виждашъ нѣкой човѣкъ навѣсенъ, сърдитъ, недоволенъ е нѣщо. Нѣкому устата се изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; нѣкому очитѣ се изкривили; нѣкому ушитѣ разхвърлени на една, или на друга страна. И слѣдъ всичкото това казватъ: красивъ човѣкъ е този! Не, ушитѣ трѣбва да бждатъ на мѣстото си — Мждростъ трѣбва да има у човѣка. Носѣтъ трѣбва да бжде правъ, на мѣстото си да е — трѣбва да мирише човѣкъ само хубавитѣ работи. Човѣкъ не трѣбва да мяза на орела. Защо ноктитѣ на краката въ орела сж закривени? Защото яде мърша. Той хемъ съ краката си, хемъ съ клюна си я разкъсва. Като забие клюна и нектитѣ си, нищо не остава отъ жертвата. Не, правъ носъ ще имашъ. Какъвъ е клюнѣтъ-на гълъба, завъртѣнъ ли е? — Правъ клюнѣтъ, правъ носъ трѣбга да имашъ, а не завъртѣнъ надолу. Закривениятъ надолу клюнѣтъ или носъ означава песимизмъ. Очитѣ ви, които изразяватъ Истината, трѣбва да бждатъ отворени, всѣки да познае, че сте човѣкъ на когото може да се разчита. Като срещнешъ човѣка, да знаешъ, че той ти е братъ. Всѣки за себе си трѣбва да каже: харесвамъ очи-

тѣ си, харесвамъ носа си, защото съмъ Божественъ. Всѣки самъ себе си трѣбва да харесва. А сега вие се погледнете и казвате: не се харесвамъ. Не, ти ще измѣнишъ условията на живота си, ще бѣдешъ доблестенъ поне като гълъба. Прѣзъ хилядитѣ години, прѣзъ които е миналъ той, и при добритѣ, и при лошитѣ условиѣ на живота си, не е ялъ месо. Колкото пкти и да сж го учили да яде месо, той все казвалъ; не, азъ имамъ убѣждения! Така и ние трѣбва да казваме: азъ имамъ убѣждения, служа на Бога на Любовта, на Мѣдростта, на Истината, на Правдата, на Добродѣтелята, не искамъ да ямъ месо. Ще бѣда гълъбъ, нѣма да върша прѣстѣпления. Ама ще ви колятъ хората! Нима не колятъ орлитѣ? Ама вълкъ трѣбва да бѣдешъ! Нима вълцитѣ не ги убиватъ? Нима вълцитѣ не умиратъ? Ама мечка трѣбва да бѣдешъ! Нима мечкитѣ не умиратъ? Ама силенъ като лъвъ трѣбва да бѣдешъ? Нима лъвътъ не умира? Оставете тази площадна философия! Ако трѣбва да бѣдешъ лъвъ, бѣди. но лъвъ на Любовта, лъвъ на Мѣдростта, лъвъ на Истината, лъвъ на Правдата, лъвъ на Добродѣтелята. Такива велики лъвове трѣбва да има! Такива лъвове трѣбва да бѣдете всички!

И ако трѣбва да бѣдете орли, бѣдете орли на Любовта, орли на Мѣдростта, орли на Истината, орли на Правдата, орли на Добродѣтелята. Това значи да се кръстите отъ Духъ Свети, да се кръстите въ Истината. Такива лъвове азъ бихъ желалъ да бѣдете! Не отъ онѣзи лъвове, които прѣскачатъ въ кошаритѣ вжтрѣ! Не отъ онѣзи орли, които слизатъ отъ небеснитѣ височини въ

нѣкой дворъ, да сграбчатъ нѣкоя кокошка нѣкое пиле или нѣкоя дребна домашна птица. Не, не, идейни орли трѣбва да бждете — орли на висока-та мисль въ свѣта! Да имате широкия просторъ на орела, царьтъ на птицитѣ, но въ този царь да има доблестъ! Има такива орли въ свѣта.

„Ще ви кръсти съ Духъ Святи.“

Сега, мнозина отъ васъ ще се кръстите. Нѣкои отъ васъ сте кръстени, но вие още не знаете. Така и дѣтето, колко врѣме слѣдъ като го кръстятъ, си знае името? Дѣтето го кръщаватъ на първия, втория или на третия мѣсець, но едва слѣдъ 2—3 години си знае името.

Та вашиятъ кръстникъ трѣбва да дойде, да ви кажа какъво ви е името. Слѣдъ като ви кръсти, трѣбва да знаете, каква е Божествената програма и да живѣете споредъ нея, да живѣете споредъ живота на гълъба, споредъ Духътъ Свѣти. Тогава ще минете въ нова фаза, ще бждете хора, създадени по образъ и подобие Божие и Господъ ще каже: „И видѣ Господъ, че всичко, което е направилъ този човѣкъ е добро, защото е положилъ Неговия законъ, законътъ на Любовта.“

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 12 априль 1925 г.
въ гр. София.

Истинната лоза.

27

Истинската лоза.

„Азъ съмъ истинната лоза, и
Отецъ ми е земледѣлецътъ“.

Въ природата има три състояния, които засѣгатъ отблизко органическия животъ. Подъ думата „органическо“ всекога разбирамъ съзнателното, защото само съзнателното е органическо. Подъ думата „съзнание“ въ широкъ смисълъ, ние разбираме онова вътрѣшно единение, което съществува между частитѣ на едно живо цѣло. Слѣдователно, въ това отношение има два велики закона, които опрѣдѣлятъ Битието. Азъ ги наричамъ: законъ на цѣлото и законъ на частитѣ; законъ на Безграничното и законъ на граничното. Благото въ свѣта се опрѣдѣля отъ първия законъ, законътъ на цѣлото. Ние наричаме това цѣло „законъ на Бога, законъ на Любовта“. Безграничното е първото проявление, Любовта, която се проявява и която всекога носи съ себе си благо. Благото пѣкъ, това е вѣчната хармония, която включва всички души. Слѣдователно, този законъ прѣставлява пълнота на духовния животъ, и всеко зло е изключено отъ него.

Втория законъ е законътъ на частитѣ, законътъ на душитѣ, законътъ на индивидитѣ въ свѣ-

та. Отъ втория законъ, отъ закона на ограничено-то се ражда злото. Какъ се е родило злото въ свѣта? Законътъ на цѣлото включва частитѣ, но сжсхвервременно всѣка частъ има законъ за себе си. Когато частта иска да наложи на цѣлото своя законъ, тогава се ражда грѣха въ свѣта. Когато единъ човѣкъ иска да накара Бога да мисли като него, това е прѣстѣпление. Този човѣкъ седи и си мисли за Господа: защо Господъ не мисли като мене? Слѣпъ ли е, не вижда ли, че азъ страдамъ? Защо не ми влѣзе въ положението, жена, дѣца имамъ? Това сж редъ разсжждения, чрѣзъ които хората искатъ да накаратъ Господа да мисли като тѣхъ, да ходи по тѣхнитѣ щения, по тѣхнитѣ своеволия. Такива и редъ други глупости сж минавали и минаватъ въ умоветѣ на хората отъ хиляди, хиляди години и до сега. Всички тия глупости сжществуватъ още отъ памети-вѣка, още отъ рождението на Адама и Ева, въ мозъцитѣ на хората и родиха всички грѣховѣ и прѣстѣпления, които и до днесъ сжществуватъ. Човѣкъ се заблуждава като мисли, че неговиятъ законъ е и Божия законъ. Не е така. Когато дойдатъ страданията, тѣ показватъ, че човѣка не е въ съгласие съ първия законъ, съ закона на цѣлото. Нѣкой пита: защо страдамъ? Защото не си въ съгласие съ първия законъ, съ Божия законъ. Защо се радвамъ? Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Защо изгубихъ радостта си? Защото не си въ съгласие съ Божия законъ. Защо придобихъ радостта си? Защото си въ съгласие съ Божия законъ. Това е опрѣдѣлението на тия два закона, които ще имате прѣдъ видъ.

Сега, ще се повърнемъ къмъ третѣ състояния на човѣка въ разбирането на тия два закона отъ него. Първото състояние, това сж чувствата, или материалния свѣтъ. Азъ наричамъ хората на чувствата волевитѣ хора въ свѣта, които се занимаватъ съ близкитѣ нѣща, както мравитѣ се занимаватъ съ прашинкитѣ, да ги прѣнасятъ отъ едно мѣсто на друго. Виждате нѣкъдѣ единъ земледѣлецъ, който прѣхвърля прѣстѣта съ ралото отъ едно мѣсто на друго. Той е единъ волевъ човѣкъ. Виждате единъ младъ цигуларъ, който цѣлъ день свири съ своята цигулка. Той е единъ волевъ човѣкъ. Той свири: дрънъ дрънъ Виждате една млада мома, която свири на пианото: дрънъ дрънъ. Нѣкой взелъ тѣпана, дрънка на него. Вие вземете четката, мажите стаитѣ съ нея Жената въ къщи взѣме тигана, нареже въ него лукъ и го пържи на огъня. Това сж все волеви хора, които работятъ, правятъ нѣщо съ ржцѣтѣ си Онзи писателъ, който е седналъ да пише съ перото си, той е волевъ човѣкъ. И той бърка кашата. Пише, пише, малко разтърси перото си, послѣ пакъ го потопи и продължава отново да пише. Така прави и жената, която готви въ къщи. Тури малко солъ, но послѣ опитва и вижда, че е прѣсолила яденето. Тури му малко водица. Послѣ пакъ солъ и т. н. Онзи, който пише, казва: азъ съмъ писателъ! Жената, която готви, казва: добръ, азъ пѣкъ съмъ готвачка! Каква разлика има между единъ писателъ и една готвачка? Писателътъ казва: ама моето е идейно! Готвачката отговаря: ако моето идейно не дойде, твоето идейно не може да се прояви. Ако моео идейно не се прояви въ тигана, може

ли да се прояви твоето идейно чрез перото. Следователно, първо ще се прояви идейното на тигана, а после ще се прояви идейното на перото. Онзи пък, който меси хлѣба, казва: азъ съмъ на първо мѣсто. Може ли да се прояви идейното на перото, може ли да се прояви идейното на тигана, докато не се прояви моето идейно на хлѣба? Хлѣбътъ казва: онзи, който ме слуша, и тиганътъ му върви, и перото му върви, и всичко има.

Сега, вие ще се запитате: що отъ това, ако знаемъ всичко туй? Що отъ това! Тамъ именно се раждатъ всичкитѣ нещастия, като мислите, че всичкиятъ ви животъ седи само въ това, да стоите предъ тигана и да бъркате въ него. Това е разбиране само на $\frac{1}{9}$ отъ живота. Представете си, че вие сте най-добрия готвачъ. Слѣдъ като сте готвили, готвили и сте се научили да готвите хубаво, какво сте придобили? Представете си, че утрѣ вашето състояние се измѣни, минете отъ една форма въ друга, понеже човѣкъ не седи на едно положение, тогава вашето изкуство, готвачество, нѣма да струва нито петъ пари. Ами че колко струва онова усилие на гжсеницата да направи своитѣ челюсти, слѣдъ като е прѣминала въ переруда? Значи, има друго нѣщо важно. Следователно, волевиятъ законъ е законъ на материята, азъ го наричамъ „почвенитѣ условия на живота“. Това е животътъ на човѣка, който проучава материята, какви елементи има тя въ състава си. Това сж условия, за да се прояви човѣкътъ. Почвата е необходима за коренитѣ на вашия животъ. Ние нѣма да кажемъ, че тигани не ни трѣбватъ, че хлѣбъ не ни трѣбва, но тѣзи нѣща трѣбва да

дойдатъ послѣдователно. Всички тия форми, които сега съществуватъ въ живота, човѣкъ е заимствувалъ отъ природата, понеже и самата природа готви. Не мислете, че природата нѣма тигани. Отлични тигани има тя! Ако отидете единъ день да видите всичките нейни съсѣди, съ които тя готви, ще видите, че тѣ сж отлично направени, само че не сж калайдисани, както сж доветѣ, въ които ние готвимъ. И послѣ, нейнитѣ тигани сж тѣй чисти, че никога не става нужда да се измиватъ въ такива омивалници въ каквито миемъ нашитѣ. Идеално измиване има въ природата, но не такова, както нашето. Въ тиганитѣ на природата нѣма никакви нечистотии. Послѣ, природата си приготвяла по особенъ начинъ единъ плодъ, една ябълка, круша или една черешя. Слѣдъ това тя си приготвяла и други плодове, такива именно, които се развиватъ въ земята: картофи, моркови, и редъ други. Всички тия приготовления сж необходими. Въ природата има единъ вжтрѣшенъ планъ. Този планъ обема цѣлия органически животъ, понеже въ цѣлокупността на цѣлия органически животъ може да се прояви Божественото съзнание. Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ прѣстъ: Божественото съзнание не може да прояви въ едно око; Божественото съзнание не може да се прояви въ единъ носъ; Божественото съзнание не може да се прояви въ една клѣтка. Божественото съзнание може да се прояви въ цѣлокупността на човѣшкия организмъ. Цѣлокупността на човѣшкия организмъ пѣкъ е символъ на общия Божественъ организмъ. Слѣдователно, всѣки ученъ човѣкъ, всѣки духовенъ човѣкъ трѣ-

бва да разглежда нѣщата общо и всестранно. Той не трѣбва да се отдѣля — да мисли, че е най важния човѣкъ. Той трѣбва да каже: азъ съмъ тѣй важенъ, както сж важни и всички други. Защо е така? Защото всичкитѣ части* на Божественото сж еднакво важни.

Сега, за да поясня тази си мисль, ще приведа една малка аналогия, отъ която да схванете съотношенията, които сжществуватъ между всички нѣща. Тѣзи съотношения сж слѣднѣтъ: ако една голѣма рѣка се влѣе въ великия Тихи океанъ, какво ще му прѣдаде? Тя все ще му прѣдаде нѣщо, но нѣма да го направи много по-дълбокъ; тя нѣма да го направи плавателенъ; тя нѣма да го направи по-красивъ, но все ще го измѣни въ нѣщо. При всѣко вливане на тази рѣка въ океана, той ще тежи повече. Да кажемъ, че той има извѣстно количество милиона тяжестъ, сега ще тежи съ нѣколко килограма повече. Слѣдователно, тази рѣка е придала нѣщо на океана въ тяжестъ, въ обемъ, направила е нѣкакво вътрѣшно измѣнение въ него. Може ли тази рѣка да каже на океана така: слушай ти трѣбва да знаешъ, че ако азъ не се вливамъ въ тебе, ще прѣсъхнешъ. Ако не ме слушашъ, ако не ходишъ по моитѣ закони, слѣдъ врѣме ще прѣсъхнешъ. Вѣрно ли е това твърдение на рѣката? — Не е вѣрно. Този океанъ нѣма да прѣсъхне. Има, наистина известни отношения между океана и рѣката, но въпросътъ не се ди тѣй, както го прѣдставя реката. Отъ океана излизатъ извѣстни течения, тѣй че по-скоро океанитѣ може да каже на реката: ако азъ не ти пращамъ отъ моитѣ течения, ти по-скоро ще прѣсъхнешъ. Тогава, може ли да намѣрите, какво математическо съотношение има между океана и рѣка-

та? Споредъ законитѣ на природата, въ колко милиона години може да прѣсѣхне Великия или Тихия океанъ, и въ колко години може да прѣсѣхне една рѣка, голѣма като Амазонската въ Америка? Значи, нашиятъ животъ прѣставява малки рѣкички, които се вливатъ въ Божествения животъ (първото положение) Ако нашиятъ животъ се влѣе въ Божествения животъ, какво му прѣдаваме ние? Богъ придобива ли нѣщо отъ насъ? Не, вливането на рѣкитѣ въ голѣмия океанъ означава опрѣсняване водата на тия рѣки, Затова тия рѣки се вливатъ въ океанитѣ и послѣ чрѣзъ испаряване отново се връщатъ на сушата. Въ този смисълъ, смъртта не е нищо друго, освѣнтъ вливане на малкитѣ рѣки на Великия океанъ на живота, за да се опрѣснятъ и послѣ пакъ да се върнатъ на земята. Това опрѣсняване става чрѣзъ коренитѣ на живота.

Христосъ кизва: „Азъ съмъ истинната лоза“.

Туй е реалното, видимото, осезаемото. Съ какви качества се отличава лозата? — Въ лозата има двѣ важни качества: въ нея има извѣстна гѣвкавость, а отъ друга страна тя може да се увива — и на високо да се качва, и по ниско да ходи. Тия двѣ положения се срѣщатъ въ нея. При каквито условия и да поставятъ лозата, и при най-богатитѣ условия, и при най-бѣднитѣ условия, тя е готова да ги използва. Въ това отношение лозата има двѣ естества. Туй нейно естество, което е включено въ по-гѣстата материя, подобно ли е на това ъ естество, което е въ по-рѣдката материя? То значи: вътрѣшното състояние на лозата въ почвата долу, въ коренитѣ ѝ, такова ли е, каквото е състоянието на проявената лоза? Коренитѣ никога не

могатъ да дадатъ плодъ. Слѣдователно, хората, които сж пуснали своитѣ корени въ живота, азъ наричамъ волеви хора, хора на чувствата. Когато нѣкой пита: защо трѣбва да страдамъ? Защо ми сж чувствата? — азъ му отговарямъ: ако нѣмашъ тия корени, нѣмаше да имашъ възможность да живѣешъ? Чувствата, това сж коренитѣ на твоя животъ — ще ги пуснешъ долу, за да извлѣчешъ сокове за по-висшия животъ. Като правя тази аналогия, че човѣкъ трѣбва да мяза на лозата, трѣбва да има нейнитѣ качества, да се увива и да се качва нагорѣ, да слиза надолу, искамъ да ви обърна внимание, да видите, какъ расте тя, какъ се качва по дърветата. Тя чака ли да ѝ помага нѣкой. Не, не чака да ѝ помага никой. Тя като расте, пуца малки жилчици, съ които се обвива около близкитѣ прѣдмети. Значи, въ нея има извѣстна интелигентность, не чака никой да ѝ услужва, а сама си помага. Христосъ прави една аналогия между тази лоза на земята и човѣка, като казва: Всѣка добра лоза, която дава хубавъ, доброкачественъ плодъ, господарьтъ ѝ я обрѣзва, и тѣзи прѣчки, които не сж плодни ги отрѣзва и хвърля настрана, за да могатъ соковетѣ отъ тѣхъ да минатъ къмъ плоднитѣ прѣчки и да ги засиятъ. Много хора умиратъ по единствената причина, че сж безплодни. Слѣдователно, тѣхнитѣ сокове въ дадена епоха трѣбва да прѣминатъ въ други, плодни хора и да ги засиятъ. Тѣй че този законъ за лозата е общъ и за човѣка. Соковетѣ отъ почвата трѣбва да минатъ отъ лошитѣ въ добритѣ прѣчки. Ето защо човѣкъ умира. Много лоши хора трѣбва да станатъ жертва за добритѣ хора. Въ края на краищата,

на земята ще останатъ само добритѣ хора. Такъвъ е законътъ и тѣй ще бжде.

И сега, цѣлата съвременна наука ни показва, че всички онези врѣдни месоядни, грамадни, ужасни животни на миналитѣ епохи постепенно сж изчезнали и отъ тѣхъ сж останали най-благороднитѣ, най-мекитѣ същества. И между хората ще бжде сжщия законъ. И между вѣрующитѣ ще бжде сжщия законъ. Онѣзи хора, които сж искали съ мечъ да се налагатъ на другитѣ, да ги подчинятъ на себе си, нѣма да останатъ. Тѣ постъпватъ както турцитѣ, които казватъ: „Който не се подчини на Аллаха, долу главата!“ Така и Мойсей е налагалъ своето учение. Той казвалъ: „Който не се подчини на Бога, долу главата!“ Да се изколятъ всички мжже, за да не развращаватъ, а да се остави само добитѣкътъ, само красивитѣ жени и красивитѣ моме, които могатъ да раждатъ“. И сега, мнозина, които четатъ Стария Завѣтъ, казватъ: така казалъ Господъ чрѣзъ Мойсея! Много добръ, но когато азъ изпратя единъ свой слуга да изтегли 1000 златни лева отъ банката въ мое име, а той изтегли 100,000 лева, тогава дѣ е Истината? Богъ ли е казалъ така? Тѣй че, когато Богъ каза на Мойсея да каже на евреитѣ да изгонятъ злото отъ себе си и да отидатъ въ Ханаанската земя, Той не разбра Божия законъ.

Да се повърнемъ къмъ второто положение, дѣто имаме тѣй наречения „образния човѣкъ“, словесния или разумния човѣкъ, човѣкътъ, който мисли. Човѣкъ за да говори, за да може да изкаже едно разумно слово, трѣбва да мисли, затова разумниятъ животъ на хората се изказва чрѣзъ уста. Той се изказва още и чрѣзъ лицето. Образи-

тѣ всѣкога сж носители на рѣчѣта. Дѣто има образъ, има и рѣчь: дѣто нѣма образъ, нѣма и рѣчь. Нѣкои ще възразятъ на това. Но вижте онзи момѣкъ, който, като срещне нѣкоя красива мома, започва да пише, образитѣ въ него започватъ да текатъ. Поезия се ражда! Я покажете на този момѣкъ единъ умрѣлъ конь, който се разлага, въ когото нѣма никаква красива форма, вижте, ще пише ли той. Не. Той ще затикне носа си, ще се отдалечи и ще каже: нищо не мога да пиша! Слѣдователно, образитѣ сж съзнателно вѣщо. Образитѣ азъ наричамъ разумния животъ, който трѣбва да се прояви чрѣзъ нашата рѣчь, чрѣзъ нашата уста. Образитѣ, това сж животътъ на прѣчкитѣ, образниятъ животъ, който постепенно израства. Тѣ се обрѣзватъ и даватъ плодъ. Че наистина образниятъ животъ е животътъ на прѣчкитѣ се вижда по това, че само слѣдъ като кажешъ една сладка дума на човѣка той дава плодъ. Направете едно добро комуто и да е, кажете му една сладка дума, и този човѣкъ ще ви нагости добрѣ, ще ви приеме дома си — плодъ има вече.

И тѣй, образниятъ езикъ е необходимъ. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ него. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да говори образно, подразбирамъ, че трѣбва да говори разумно. Не трѣбва да се подчинявате на онѣзи горчиви чувства, които се пораждатъ въ вашия животъ. Тѣ сж коренитѣ на живота ви. Нѣкой пѣтъ вие сте неразположени, гнѣвни. Гнѣвътъ е сила, която принадлежи къмъ коренитѣ. Какво трѣбва да правите съ него? Като корени, вие трѣбва да го прашате надолу, а вие го прашате нагорѣ и съ това се под-

пушвате. Вие като прашате гнѣва нагорѣ, въ една по-рѣдка срѣда, тамъ става експлозия, избухване. Нѣкой казва: защо трѣбва да се гневи? — Не питай защо е дошълъ гнѣва но не го пушай нагорѣ. Гнѣвътъ е сила, която трѣбва да се пусне надолу. Той казва; азъ съмъ единъ слуга, изпратенъ съмъ и вие ще ми покажете, на какъ трѣбва да вървя. Отъ чисто психологическо гледище, всѣко гнѣвно състояние показва, че въ живота на човѣка има извѣстни прѣпятствия. Всѣко движение, което се, спира, създава топлина. Сжщото нѣщо е и у човѣка. Ако въ него има едно силно движение и нѣкой го спре, образува се топлина, която се изявява въ гнѣвъ. Гнѣвътъ е една неестествени топлина, която се развива въ човѣка. И тогава ние питаме: какво трѣбва да правимъ? — Праволнейнитѣ движения трѣбва да се прѣвърнатъ въ криволинейни. Слѣдователно, въ човѣка има три кръга. Въ волевия човѣкъ всички движения трѣбва да отиватъ къмъ центъра на земята. Всички тѣзи материи, всички тѣзи сили трѣбва да се прашатъ надолу въ нашето естество. Въ втория законъ, който включва Любовьта, образния езикъ разумното въ човѣка, всички тия сили трѣбва да се прашатъ къмъ клонищата, къмъ сърцето на човѣка.

Отъ това гледище, като казва Христосъ, че азъ съмъ истинната лоза, какво подразбирате вие? Подъ думитѣ „азъ съмъ истинната лоза“, Христосъ подразбира: въ мене е истинскиятъ животъ. Всѣки човѣкъ, който иска да живѣе единъ щастливъ, разуменъ животъ, трѣбва да познава тия закони. Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, и ако

не прѣбждете върху тази лоза, нѣмате животъ въ себе си.“ То значи: ако не възприемете този животъ, нищо не можете да направите.

Сега, дали вие познавате Христа, или не, това е безразлично, вие еднакво трѣбва да се подчинявате на тия закони. Защо? Допуснете, че азъ съмъ слѣпъ. Щомъ е така, необходима ли ми е свѣтлината и топлината на слънцето? За менъ слънчевата топлина и свѣтлина е тъй необходима, както и за този, който вижда. Тази свѣтлина не е нужна само за очитѣ, тя е необходима и за цѣлия човѣкъ. Ето защо, и онѣзи хора, които нищо не знаятъ за Христа, както и тѣзи, които познаватъ Христа, еднакво трѣбва да се подчиняватъ на Неговитѣ закони. Азъ не взимамъ думата „Христосъ“ въ този смисълъ, както хората Го разбиратъ, но като единъ великъ вътрѣшенъ принципъ, който прониква цѣлото Битие. Въ този случай, ние чувстваме че има интелигентность, която работи вътрѣ въ насъ. Нѣкой пѣтъ искашъ да те обича нѣкой, да ти каже нѣкоя хубава, насърчителна дума. Това е много естествено. Ти търсишъ Божествения лжчъ да те озари. Нѣкой казва: азъ не искамъ да зная за хората. Това е човѣшкото щестлавие. Ами за какво искашъ да знаешъ? Нѣкой казва: да напуснемъ свѣта! Да напуснете свѣта, това не значи, че трѣбва да напуснете хората. Подъ думата „свѣтъ“, Писанието разбира онѣзи прѣходни форми, които не заблуждаватъ, които хората сж създали въ свѣта, но на които животътъ е кратковременъ.

Допуснете слѣдното изяснение. Влизате въ една кръчма, и кръчмарътъ ви дава една чаша ра-

кия. Той ви казва; „Вземете тази чаша ракия, тя ще ви даде сила, тя ще ви направи човѣкъ.“ Вие я изпиете, приятно ви е. Слѣдъ това вземете втора, трета четвърта, пета чашка и започвате неговото учение. Слѣдъ нѣколко години вашиятъ организъмъ съвсѣмъ се разнебити. Кръчмарьтъ не ви е казалъ Истината. Ракията не е храна, тя е човѣшко изобретение, Слѣдователно, има много идеи като ракията, които сж опивателни. Туй, което прѣспива човѣшкитѣ души; туй което прѣспива човѣшкитѣ умове; туй, което прѣспива човѣшката воля, да не върши волята Божия и да не може да възприема възвишеното и благородното въ живота, това е онзи кръчмарь съ чашката. Всѣки единъ отъ васъ има по единъ вътрѣшенъ кръчмарь, който е опасенъ въ всѣко отношение. И всѣки единъ отъ васъ може да опита този кръчмарь. Кажете си, че искате да направите едно добро дѣло, че искате да услужите нѣкому, ще видите, какво ще ви каже този кръчмарь. Той ще ви каже: много хубаво мислишъ да направишъ, но чакай малко, ела днесъ да устроимъ едно богато угощение за това, което мислишъ да вършишъ, че слѣдъ това ще го направишъ. Ти направишъ едно такова угощение и започвашъ послѣ да разсѣждавашъ, като онзи циганинъ, който носилъ въ града една кошница съ яйца за проданъ. Както си вървялъ изъ пѣтя, прѣсмѣталъ си, колко яйца ималъ, по колко ще ги продаде, колко ще спечели отъ тѣхъ. Като видѣлъ, че много ще спечели, зарадвалъ се, подскочилъ, изтървалъ кошницата съ яйцата, счупилъ всички и останалъ и безъ тѣхъ. До като се надѣвалъ, че ще стане много бо-

гати човѣкъ, той останалъ безъ всѣкаква стотинка. Така и ние, по този начинъ, унищожаваме Божественото, възвишеното въ насъ. Само съ една дума човѣкъ може да унищожи Божественото въ себе си. Понѣкой пѣтъ той се възгордѣе и каже нѣкому: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Не е грѣхъ, ако кажешъ „ти знаешъ ли кой съмъ азъ“, но моралътъ седи въ слѣдното. Излиза единъ богатъ търговецъ съ коня си на разходка въ гората, напѣлва дисагитѣ си съ злато и скъпоценности, прѣдъ него минава съ каруцата си единъ бѣденъ, хилавъ човѣкъ. Богатия като го вижда, казва му: ти знаешъ ли кой съмъ азъ? Какъ смѣешъ да минавашъ прѣзъ пѣтя ми съ своята каруца? Знаешъ ли, че може да ме нападне нѣкой и да ми вземе дисагитѣ съ паритѣ? Слиза отъ коня си и го набива добръ. Още единъ пѣтъ, като видишъ юнакъ като мене, да не му се изпрѣчвашъ на пѣтя. Бѣдниятъ човѣкъ му отговорилъ: Господъ здраве да ти дава! Търговецътъ продължава нагорѣ въ планината пѣтя си, но изкача насрѣща му единъ разбойникъ, който чулъ за дисагитѣ съ злато, посочва насрѣща му парабелъ и казва: дай самъ скоро дисагитѣ съ златото, събуй обущата си, дай всичко, което носишъ съ себе си, защото иначе, виждашъ ли този парабелъ, нѣма да ми избегнешъ! Обира го напѣлно и слѣдъ това го пита: какво мислишъ за мене? — Нехрани майко си, вагабонтинъ си, обра ме, какво ще нося на дѣцата си, на жена си? Той го сваля на земята и го налага добръ. Слѣдъ това пакъ го пита, ами сега какво мислишъ за мене? — Много добъръ, отличенъ човѣкъ си, братко! Вземи си сега дисагитѣ и си вър-

ви, но ще знаешъ, другъ пътъ, като срѣщашъ такова бѣдни хора по пътя си, да не ги биешъ! Туй е, което върши великото въ свѣта.

Има една Божествена Правда въ свѣта, която е много точна, и споредъ която, всѣко насилие, което извършимъ въ свѣта, ще ни се върне отгоре. Тогава азъ питамъ: какъ трѣбваше да схване тази работа този богатъ търговецъ? — Той като настигна бѣдния човѣкъ по пътя си, трѣбваше да му каже: чакай, братко, азъ отъ дълго време те търся. Тѣзи пари, тѣзи скъпоцѣнности въ дисагитѣ ми, този хлѣбъ въ торбата ми е за тебе: Тебе търся азъ. Заповѣдай, седни да си поприказваме малко и да си похапнемъ! Нѣма защо да чакамъ да ме снематъ отъ коня и да ме налагатъ на земята, Законътъ е такъвъ. Богатиятъ човѣкъ трѣбва да каже: братко, вземи всичко, каквото имамъ. Азъ искамъ отъ сега нататъкъ да ми бѣде леко на душата. До сега, като имахъ, постоянно трепѣрехъ за живота си, а отъ сега нататъкъ искамъ да бѣда свободенъ. Ти ще вземешъ моигѣ грижи. При такава една постъпка, богатиятъ не може да бѣде битъ отъ никого. Ние сме бити въ свѣта. Защо сме бити? Защото не изпълняваме волята Божия, Божия законъ.

Третото състояние е символическото. То се отнася до висшия, чисто разумния животъ на човѣка. То е състоянието на символическия езикъ, въ който грѣхътъ е почти изключенъ. Запримѣръ образътъ на една жена може да ви съблазни; образътъ на единъ мъжъ може да ви съблазни; много образи може да ви съблазнятъ, но единъ геометрически тригълникъ, единъ геометрически квад-

ратъ, единъ геометрически петохгълникъ не могатъ да ви съблазнятъ. Единъ геометрически кръгъ може ли да ви съблазни? — Не може. Една символическа единица, съ която математицитѣ смѣтатъ, не може да ви съблазни, защото въ нея, както и въ всички геометрически форми се излива чистата мисль.

— Следователно, когато човѣкъ дойде до третото състояние, когато иска да се избави отъ свѣта, отъ неговото влияние, той трѣбва да почне да изучава символическия езикъ на природата. То е чистото, възвишеното, Божественото. Или, казано на другъ езикъ, човѣкъ ще влѣзе въ онази Божествена свѣтлина, която ще озари душата му. Тогава отношенията, които съществуватъ между хората, ще бѣдатъ ясни. Важното положение, което съществува въ свѣта, при условията на сегашното ни развитие е това, дѣто Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза“. Ние не успѣваме всѣкога въ живота си, защото избираме методи, които не съотвѣтствуватъ на нашето сегашно развитие.

Сега ще ви приведа една аналогия, единъ разказъ. Нѣкой си древенъ сѣдия, нареченъ Хари-Хамзибенами, осжжда двама учени, дворцови хора. прѣстѣпници, на смъртно наказание. Но понеже въ тѣзи държава не съществувало смъртно наказание, той ги осжжда на слѣдното до животъ наказание: да се движатъ тия двама души заедно въ своя животъ. безъ да се спиратъ нѣкъдѣ, защото споредъ тамошнитѣ закони не могло да се затварятъ хората въ затвори. На единия прѣстѣпникъ било опрѣдѣлено да носи на гърба си 100 кгр. жито безъ да го сваля, на другия било опрѣдѣлено да носи на главата си една въшка, безъ да я сваля. Повикватъ

двата прѣстѣнници и имъ прочитатъ присждата, като ги оставятъ свободни, всѣки да си избере, което иска отъ двѣтѣ наказания. По-учениятъ, по-умниятъ си избира по-лекото наказание, а именно, да носи на главата си въшката, безъ да я свали до края на живота си. За втория вече нѣмало изборъ. За него останало да носи житото на гърба си, което наказание му се видѣло доста тежко. Първиятъ, който избралъ въшката, като по-леко наказание, се присмѣлъ на втория. Тръгнали да вървятъ заедно, такова било наказанието имъ. Този, който носилъ чувала, постоянно се молилъ на Бога. Господи, азъ съзнавамъ, че направихъ едно прѣстѣпление, но моля ти се, покажи ми единъ начинъ, какъ да си облекча положението. много е тежкъ чувалътъ съ 100 кгр. жито на гърба ми! Въ присждата, обаче имало едно облекчение. въ този смисълъ: тѣ ще могатъ да се освободятъ единъ день отъ наказанието си, ако се явятъ хора, които да поискатъ тѣхния товаръ. По никакъвъ другъ начинъ не могатъ да се освободятъ отъ товара си.

Той все продължавалъ да се моли на Господа, да го освободи отъ товара му. Молилъ се на Бога, казвалъ: Господи, помогни ми, обѣщавамъ да ти служа отъ всичкото си сърце! Не се минава много врѣме, Господъ изпраща единъ човѣкъ, който го запитва: какво носишъ въ този чувалъ? — Жито. Дай ми тогава отъ твоето жито единъ килограмъ да го посѣя. Той бръква въ чувала си и му дава единъ килограмъ. Поотдѣхна си малко и благодари на Господа. Този човѣкъ се обръща къмъ другия пътникъ и го запитва: ами ти какво но-

сишъ? — Въшка. А, не ми трѣбва въшка. Вървятъ по-нататѣкъ, и дѣто минатъ, тсе ще се спре нѣкой човѣкъ да ги запита какво носятъ. И когато чуятъ, че първиятъ носи чувалъ съ жито, поискватъ отъ него по единъ килограмъ. Като занитватъ втория какво носи и чуятъ, че носи въшка, отстраняватъ се съ думитѣ: не ни трѣбватъ въшки! Така продължавали тѣ да вървятъ 2—3 години и въ това врѣме, отъ житото на първия останали само около 30 кгр., а въшките на главата на втория се увеличавали отъ день на день все повече и повече, и въ което село и да влизали, никѣдѣ не го приемали. Отъ житото, обаче, всѣки се силилъ да си вземе по малко, така че товарътъ на този човѣкъ всѣки день олеквалъ. А за другия казвали: въшки има той, не го приемайте! Въшката, това е крайното материалистическо схващане за живота. Въшката това е грѣхътъ, който хората носятъ. Всѣки иска да живѣе охолоенъ животъ. та по какъвто начинъ и да е. Всѣки казва: да ямъ и да пия, това е смисълътъ на живота. Не, въшката представлява материалистическия животъ, а чувалътъ, това е духовния животъ. Всички добри хора, всички светии носятъ тѣзи чували, носятъ своитѣ благословения. И този, който избира най-лекия пътъ, избира въ сжщностъ най-опасния пътъ. Да носишъ една въшка 100 години, това е най-опасното нѣщо. Благословение е да носишъ единъ чувалъ отъ 100 кгр. жито! То ще тѣ запознае съ всички хора.

И тъй, Христесъ казва: „Азъ съмъ истината, лоза, и всѣка прѣчка, която не прѣбѣжда на мене, отрѣзва се.“ То значи, че тази лоза ще се подложи на извѣстно обрѣзване и обработване. „Ако

не прѣбждвате на мене,“ това подразбира, че човѣшкото трѣбва да прѣбжда на Божественото. Ако сегашниятъ ни животъ не е тѣсно свързанъ съ Божествения; ако всѣки день нѣмаме туй съзнание да извършваме волята Божия, както онзи, който носи житото на грѣба си, а носимъ онази въшка и искаме съ нея да се отървемъ лесно, на кривъ пѣтъ сме. Нѣкой казва: ние не носимъ въшки. Ами когато си неразположенъ, какво показва твоето неразположение? Всѣко неразположение е въшката. Онзи, който носи въшката, ще го видишъ постоянно прави гимнастика: чеше се натукъ-натамъ. Онзи пъкъ, който нѣма въшки, държи си рѣцете нагорѣ, свободенъ е. Та въ духовно отношение ще разсждавате правилно и ще бъдете разумни. Щомъ вземете да се чешете, ще снемете въшката отъ главата си и ще турите чувала съ житото на грѣба си. Тамъ е спасението сега.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ“.

— Когато въ насъ се яви това великото, хубавото желание да служимъ на Бога отъ Любовь и безъ страхъ, това е Божественото. Когато ние почнемъ да служимъ на Бога разумно, разумно да изпълняваме Божия законъ, това говори, че въ насъ е събудено вече Божественото. Мнозина отъ васъ казватъ: ние сме служили на Бога. Въ служенето на Бога има различие. Въ природата нѣма еднообразие, въ нея съществува вѣчно разнообразие. Като четете Словото Божие, всѣки новъ день ще го разбирате по различенъ начинъ. Има нѣкои които сж чели Словото Божие и сега пакъ Го четатъ и ми казватъ: „Едно нѣщо разбрахме отъ Него, че

колкото повече Го четемъ, всѣки день откиваме по нѣщо ново въ Него. Защо е така? Защото Словото Божие е живо. И въ природата сѣщо така има единъ вѣченъ растежъ. Словото Божие е вжтрѣ въ насъ, Ние всѣки день се промѣняме въ нашитѣ схващания, Тѣзи схващания сѣщо сж вжтрѣ въ насъ.

— Тази доза, т. е Словото Божие трѣбва да даде плодъ. Кои сж плодетѣ на Духа? Писанието казва: „Плодъ на Духа е Любовта.“ Първиятъ плодъ който човѣкъ трѣбва да възприеме, е Любовта. Когато човѣкъ влѣзе въ свѣта на чувствата, т. е. въ материялния свѣтъ, ще се създаде извѣстна промѣна. Каква трѣбва да бѣде тази промѣна? — Материята ще почне да се организира. Когато този плодъ влѣзе въ нашия душевенъ животъ, той ще роди красогата. Когато този плодъ влезе въ нашия умъ, той ще създаде онова велико желание въ насъ да изпѣдимъ съвършено лѣжата. Ние трѣбва да разсждаваме правилно. Човѣкъ може да събира хората, безъ да се събира. Може да сте събрани на едно мѣсто, безъ да сме събрани. Може да има умножение, безъ да се умножават хората, Може да има дѣление, безъ да се дѣлят хората. Може да има изваждане, безъ да се изваждат хората. Всички процеси на живота, които ставатъ вжтрѣ въ насъ, трѣбва да бѣдатъ реални. Ти казвашъ: азъ ще направя това или онова. Казвашъ, но не го, направяшъ Направи го! Не го ли направишъ, това е събрание, безъ да е станало нѣкакво събрание. Когато нѣкой човѣкъ тури чувала на гърба си и почне да се моли и да дава, този човѣкъ азъ наричамъ „добриятъ човѣкъ“.

Ти имашъ тежестъ, скръбъ, мъчно ти е нѣщо — ще давашъ отъ чувала си. Господъ казва: „Излѣзъ!“ — Ама азъ не съмъ разположенъ! — „Излѣзъ този денъ вѣнъ и давай отъ чувала си!“ Не излѣзешъ ли, този чувалъ ще те смѣкне долу.

„Азъ съмъ истинната лоза,“ казва Христосъ. Истинната лоза не седи отвѣтрѣ, а огвѣнъ. Тя трѣбва да се пече на Божественото слѣнце.

— И тъй, имате три състояния. Вие трѣбва да упражнявате вашата воля, да обработвате вашия животъ. Не задържайте повече материални блага отколкото ви трѣбватъ. Нѣкой казва; насъ не ни трѣбватъ материални блага. Не, това е крива философия! Значи другитѣ братя да работятъ за васъ материално, а вие да седите на готово. Така казва и вълкътъ: азъ не ямъ трѣва. Трѣва не яде, но месо яде. Кое е по-умно, трѣва ли да се яде, или месо да се яде? Овцата е по-умна отъ вълка. Ние казваме: не ни трѣбва материалното. Не ни трѣбва, но щомъ ни дадатъ материално, веднага го туряме въ джоба си. Всичко въ живота е чисто. Ще работишъ съ трудъ и постоянство и ще знаешъ, че всичко, което си извършилъ, изработилъ си го самъ и съ това си изпълнилъ волята Божия. Всички трѣбва да работимъ за Бога въ свѣта. Да кажемъ, че нѣкой отъ васъ е чиновникъ въ банката. Ще кажешъ: Господи, понеже Ти установи тази държава и всѣка власть е Твоя, а въ тази държава азъ съмъ чиновникъ, азъ Ти благодаря, че ме остави на тази работа да Ти служа. Какво искашъ да направя днесъ? Ами че всѣки отъ васъ може да направи едно малко добро. Да кажемъ, че нѣкому не идва на умъ, какъ да рѣши

известна задача. Слѣдъ като свършишъ своята работа иждиви половинъ часть заради него! Другъ примѣръ. Ти си господарка въ една къща, искашъ да направишъ нѣкое добро. Молишъ се на Бога, казвашъ: Господи, покажи ми, какво да направя днесъ заради Тебе! Тази Господарка има една слугиня въ къщи, но този день слугинята не може да свърши сама работата си. Нека господарката ѝ помогне, нека ѝ покаже, какъ да свърши по-скоро работата си. Слѣдъ като ѝ помогне, туй, което е направила заради нея, нека не го тури на смѣтката на слугинята си, нека ѝ даде повече, да я поощри въ работата. А сега, ние се чудимъ, какво да направимъ заради Господа. Искаме съ единъ замахъ да поправимъ свѣта, съ единъ замахъ да станемъ добри. Такъвъ законъ не съществува. Ако съществуваше такъвъ законъ, ние нѣмаше какво да очакваме, съ единъ замахъ щѣхме да станемъ добри. Ако това нѣщо можеше да стане съ единъ замахъ, Господъ би казалъ само двѣ думи, и всичко щѣше да се измѣни. Пъкъ ние не сме и най-лошитѣ хора въ свѣта. Лошото е една капка въ океана. Извѣнъ земята всички сж добри. Чудни сж хората, като казватъ: какъ Господъ не поправи свѣта? Онзи въ болницата казва: Господъ ще поправи свѣта. Свѣтътъ вѣнъ отъ болницата е поправенъ, и вие, които сте въ болницата, ще се поправите. Азъ не се запитвамъ, кога ще се поправи свѣта, но питамъ: кога вие ще излѣзете отъ болницата? Кога вие ще излѣзете отъ този свѣтъ, отъ земята и ще отидете въ обѣтованата земя, дѣто хората сж здрави? Кои сж здравитѣ хора? — Които живѣятъ въ добродѣтелитѣ, които носятъ чу-

валъ съ жито. А тѣзи, които носятъ въшки и парии въ дисагитѣ, които чакатъ да ги биятъ, не сж отъ много умнитѣ хора. Тия хора носятъ тояги да биятъ всѣки бѣденъ по улицата.

„Азъ съмъ истинната лоза“. Това е положението, което всѣки единъ духовенъ човѣкъ трѣбва да схване въ себе си. Нѣма какво да се реформиратъ болницитѣ! Сега всички хора които сж въ болницитѣ, искатъ да излѣзатъ отъ тамъ чакъ по-скоро, но за това трѣбва да имъ се слугува. На едни отъ тѣхъ грѣбначния стѣлбъ е парализиранъ на други друго нѣщо. Какво ще се прави съ тия хора? Може ли да се създава законъ за болницата? Служители трѣбва на тия хора! Законъ може да съществува за здравитѣ, за умнитѣ хора. И слѣдователно, изпълнението на законитѣ въ свѣта трѣбва да става само отъ духовнитѣ хора. Само тѣ могатъ да ги изпълняватъ. Хората на свѣта не могатъ да изпълняватъ законитѣ. Азъ мога да изпълня закона безъ стражари, нѣма защо да ме биятъ, да чакамъ да ме сждятъ. Нѣкои чакатъ сждѣтъ да имъ наложи това, или онова. Азъ мога да сжда по-добрѣ. Азъ мога да нося 100 клгр. жито на гърба си, нѣма какво да чакамъ да ме товарятъ други. Всѣки човѣкъ самъ трѣбва да приложи закона. И тогава, азъ прилагамъ слѣдния моралъ. Нѣкой пжтъ казвамъ, че и азъ правя погрѣшки. Вие казвате: а, и 'Учителтъ прави погрѣшки' Знаете ли какви сж моитѣ погрѣшки? Седя нѣкъдѣ, виждамъ, че едно бѣдно момиченце си има 10 лева. Единъ апашъ се приближава, иска да му вземе паритѣ. Споредъ закона, на който служа, азъ не му казвамъ съ думи: не

обирай това момиченце! Съ мисълта си само му казвамъ: не обирай това момичинце! Той казва: и на мене ми трѣбватъ пари. Втори пътъ му кажа, трети пътъ му кажа, но той ги взима. Това малко момиченце започва да работи, да изкара тия пари. Веднажъ азъ видѣхъ това прѣстѣпление, азъ съмъ вече съучастникъ и трѣбва да изправа прѣстѣплението. Длъженъ съмъ вече да платя вмѣсто него. Тогава азъ казвамъ на момиченцето: вземи тѣзи 10 лева, този, който ги взе е мой другаръ. Така и всѣки отъ васъ е длъженъ да изправи прѣстѣплението на този, когото е видѣлъ, че го върши.

Казва Христосъ: „Азъ съмъ истинната лоза,“ Всѣка една прѣчка така трѣбва да се насади въ вѣчната Добродѣтель, че да могатъ Добродѣтели-тѣ на Божиата Любовь, Божиата Мъдрость, Божиата Истина, Божиата Правда да минатъ отъ лозата въ насъ и да просветнатъ дѣлата ни прѣдъ ч-ловѣцитѣ. Тогава вашиятъ животъ ще стане красивъ, ще дойде Божиата радостъ въ насъ. Къмъ това трѣбва да се стремимъ, това е цѣльта на нашия животъ. Скърбите това сж само единъ методъ. Скърбътъ всѣкога показва, че си изгубилъ нѣщо. Не е лошо човѣкъ да скърби. Скърбътъ всѣкога те подтиква да намѣришъ загубеното. Щомъ го намѣришъ, ти си радостенъ. Ето защо, всѣки трѣбва да се присади на тази лоза, да бже обрѣзанъ и да даде плодъ; да разбира законитѣ на великата Божия Любовь. Само така ще дойде въ насъ закона на вътрѣшния миръ. Този миръ нѣма да го чакате да дойде отвнѣнъ, той още сега може да дойде. Още днесъ ще дойде този миръ.

Сега, като излизате отъ събранието, желая да видя всѣки едного отъ васъ съ чувалъ на гърба! Азъ като излизамъ, гледамъ хората, носятъ ли чували на гърба си, или не.

„Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ“. Христосъ, това е Любовта, която се проявила въ свѣта. Отецъ, това е великото, възвишеното, разумното, което е изпратило тази Любовъ въ свѣта. Ние, това сме плодътъ на възвишеното. Слѣдователно, плодътъ трѣбва да носи качествата на Духа въ себе си.

Весѣда, държана отъ Учителя, на 14.VI 1925 г.
въ гр. София.

И оздравѣ дъщеря ѱ.

28.

И оздравѣ дъщеря ѿ.

„И оздравѣ дъщеря ѿ отъ онзи часъ“.

Тия послѣдни думи отъ стиха азъ считамъ като единъ разуменъ резултатъ.

„И оздравѣ дъщеря ѿ отъ онзи часъ“. За да оздравѣ дъщерята на тази хананейка, това показва, че тази жена имаше нѣколко цѣнни качества. Тя бѣше разумна жена, въ нея нѣмаше онова болезнено честолюбие. При това тя имаше голѣмо смирение, познаваше своето положение и се задоволяваше съ най-малкото, което можеше да ѿ се даде.

Въ живата природа има единъ великъ законъ, който опрѣдѣля положението на всички тѣла, положението на всички сили и положението на всички разумни същества. Затова природата цѣли да постави всѣки едного на неговото мѣсто. Това е красивото въ живота!

Сега, ако нѣкой ви запита, кога дойдохте на земята, нѣкой отъ васъ ще кажете, че сте дошли прѣди 10 години, други прѣди 20, трети прѣди 30, четвърти прѣди 40—50—60 години. Питахъ: каква интелигентностъ може да има въ единъ човѣкъ, у когото паметта се простира до 40 — 50 години само? Отъ прѣди колко години се родилъ на земята, това и единъ волъ помни. И мухата

помни отъ прѣди колко време се е родила. Човѣкътъ казва: има около 40 — 50 години отъ какъ съмъ се родилъ на земята, но прѣди това нищо не помня. Какъ е възможно при това, единъ човѣкъ, който не знае откъдъ е дошълъ, да се явява като философъ, който пише голѣми трактати, дава направление въ живота на човѣчеството, показва имъ какъ да живѣятъ? Не само това, но по нѣкой път този философъ се осмѣлява да покаже на хората пътя къмъ невидимото, къмъ Бога. Това сж съвременнитѣ наши философи, съвременнитѣ наши държавни мъже. Желанието, което тѣ иматъ, да покажатъ пътя на човѣчеството, не е лошо, но нека покажатъ онзи истински пътъ, който да има резултати.

„И оздравѣ дъщеря ѝ отъ онзи часъ.“

Здравието, това е единъ плюсъ на живота. Въ човѣка има три състояния: едното наричамъ естествено състояние, което е здравето. Второто състояние наричамъ природно, или състояние на живата природа и третото състояние наричамъ разумното състояние на човѣшкия животъ. Здравето, значи, спада къмъ естественото състояние. То е основата, върху която човѣкъ трѣбва да започне живота си.

Тази хананейка се приближава при Христа и Му казва, че дъщеря ѝ, идеалътъ на нейния животъ, злѣ страда отъ бѣсъ. Всѣка майка живѣе за своята дъщеря, и всѣки баща живѣе за своя синъ. Нѣкои ще кажатъ: ами ние, които нѣмаме синове и дъщери? Все имате нѣкъдѣ нѣкоя дъщеря, или нѣкой синъ. Онази майка, която нѣма своя дъщеря, все ще намѣри да осинови нѣкоя друга. Онзи баща, който нѣма свой синъ, все ще намѣри да осинови

нѣкой чуждѣ синѣ. Най-послѣ, всѣки ше намѣри по една свещена идея въ себе си, за която да живѣе. Слѣдователно, това е цѣльта, това е смисълътъ, къмъ който човѣкъ трѣбва да се стреми.

Ние трѣбва да разбираме върху какви закони почива здравето. Здравето почива върху почвата, на която живѣемъ и върху храната, която приемаме. Щомъ човѣкъ не възприеме онази естествена храна, която е необходима за тѣлото му, непрѣменно идватъ неестественитѣ болезнени състояния, за лѣкуването на които съврѣмнената медицина е посвѣтила цѣлия си животъ. Питамъ: при всичкитѣ усилия на милионитѣ лѣкари по цѣлия свѣтъ да лѣкуватъ хората, сполучили ли сж да ги излѣкуватъ? Статистиката показва, че болеститѣ не само се намаляватъ, но се и увеличаватъ. Вземете, за примѣръ, прѣсаждането, което съврѣмнената медицина употрѣблява като методъ за прѣдотвратяване заболѣването отъ шарка. Статистиката показва, че онѣзи дѣца, които се прѣсаждатъ, умиратъ повече, отколкото ония, които не сж прѣсадени. Изобщо не присаденитѣ дѣца по-малко заболѣватъ, по-малко умиратъ. При това, има единъ законъ, споредъ който, ако не дадешъ твоего дѣтѣ да го присадятъ, да го ваксиниратъ, считатъ те невѣжа и те държатъ подъ отговорностъ, че не вървишъ въ пѣтя на науката. Статистиката, обаче, показва, че въпрѣки това резултатитѣ не сж по-благоприятни. Каква е тази наука? Човѣкъ трѣбва наистина да се присажда, но чрѣзъ какво?—Чрѣзъ храната. Ако лѣкаритѣ искатъ да подобрятъ положението на човѣчеството, трѣбва да сж въ състояние да опрѣдѣлятъ, отъ каква храна се нуждае орга-

низъма. Приема ли човѣкъ тази храна, никаква болестъ не може да го хване. Не приема ли тази храна, която му е необходима всѣкаква, болѣсть ще може да го хване. Отъ този законъ изваждаме правилото, че човѣкъ се храни не само съ хлѣбъ, но и неговиятъ умъ се нуждае отъ здравословна храна. Много хора заболѣватъ умствено. Отъ какво? — Отъ неестествени идеи. Има идеи, които не реагиратъ еднакво благотворно върху всички хора. Вземете, запримеръ, какъ се отразява върху нѣкои хора идеята, има ли Господъ, или нѣма Господъ. Запитватъ нѣкого: какво знаешъ, има ли Господъ? — Нищо не знаа. Казвамъ тогава: има животъ, нѣма животъ; има пари; нѣма пари; има здраве, нѣма здраве. Това сѣ все противоположности. Казватъ: какво значи това нѣщо? Казвамъ: внесълъ си пари въ банката, отидешъ да си извадишъ отъ тѣхъ, но ти казватъ, че нѣма никакви пари. Какво ще бѣде тѣлото състояние? Това е едно лѣжливо състояние, което ние, съврѣменнитѣ хора, прѣкарваме въ живота си. Има и редъ други лѣжливи състояния, които всички хора, безъ изключение, прѣкарватъ. Всички се намиратъ подъ еднакъвъ знаменателъ. И религиознитѣ, и свѣтскитѣ хора. виждамъ ги въ живота, всички се проявяватъ като геѳои. Кога? — Когато иматъ пари. Нѣкой внесълъ 200,000 лева въ банката, отиде да вземе часъ отъ тѣхъ, но предварително чете въ вѣстникъ, че банка „Гирдапъ“ фалирала. Наведе надолу глава този човѣкъ, отчае се. На другия день сѣшия вѣстникъ пише: имаме погрѣшка, че банка „Гирдапъ“ е фалирала, а друга нѣкоя банка. Питамъ: защо този вѣстникъ наведе главата на то-

зи човѣкъ, и сѣщиятъ този вѣстникъ изправи главата на този човѣкъ? Това състояние ние изпитваме всѣки день. Казвамъ: има вода, нѣма вода. Нѣкое цвѣтенце нѣма вода, изсъхне, наведена долу главата си. Нѣкой нѣма хлѣбъ, наведе надолу глава, като цвѣтенцето. На другия день чете въ вестника, че банка „Г и р д а п ъ“ не е фалирала, и той казва: нашето сѣмейство е спасено! Има Господъ значи. Питамъ сега: Господа ние ли създадохме? Ученитъ искатъ да кажатъ, че хората сами сѣ създали идеята за Бога. Много хубаво, отлично е това нѣщо. Нека дойдатъ тия хора и докажатъ, че това е така, че тѣ сѣ създали идеята за Бога. Ние се нуждаемъ отъ такива хора. Нека тѣзи хора дойдатъ и спасятъ човѣчеството, ние ще ги туримъ на чело. Ако тѣзи хора дѣйствително измислиха идеята за Бога, нека сега измислятъ друга нѣкаква идея, какъ да станатъ хората добри. Тогава между хората ще има добродѣтели, нѣма да има войни, нѣма да има раздори, мѣжду тѣхъ ще сѣществува истинско братство. Щомъ съврѣменнитѣ учени не могатъ да измислятъ такава идея, право ли е, че хората измислиха идеята за Бога?

Смѣшни сѣ съврѣменнитѣ хора, като казватъ, че ние не говоримъ логически, че нѣмаме логика въ своитѣ разсѣждения. Когато азъ кажа думата слънце и убѣдя хората, че има слънце, въ сѣщностъ азъ ли го създадохъ? Тази идея язъ ли я създадохъ? Не, мухитѣ имаха идея за слънцето прѣди азъ да говоря за него, понеже мухитѣ се явиха по рано отъ слънцето, така че тази идея тѣ я създадоха. Мухитѣ сѣ по стари отъ човѣка, и млѣкопитающитѣ сѣ по-стари отъ човѣка. Днесъ ученитъ

хора казватъ, че стариятъ човѣкъ оглупѣвалъ. Прави сж тѣ, защото наистина много стари хора оглупѣватъ, но азъ казвамъ, че много млади хора се раждатъ глупави. Учени ли се раждатъ младитѣ? — Не. Обаче, ако Младиятъ е роденъ глупавъ, глупавъ си остава. И като старъ. пакъ глупавъ остава. Младиятъ роденъ мѣдъръ, мѣдъръ остава, Така е законътъ. Тѣй че, когато говоримъ за слънцето, ние не го създаваме; когато говоримъ за Бога, ние не Го създаваме. Идеята за Бога, па и самъ Богъ си съществува. Ние трѣбва да разбираме дълбокия смислъ, какво нѣщо е Богъ и да не размишляваме като външнитѣ хора. Богъ нѣма никаква форма. Единственото нѣщо, което трѣбва да знаемъ за Бога е, че Той съзнателно внася живота. Тамъ, дѣто прониква Божествения Духъ, Той внася сила, здраве, мощъ, крѣпость и интелигентность. Слѣдователно, ако тази Свѣтлина не съществува въ човѣшкия умъ; ако тази Добро-дѣтель не съществува въ човѣшкото сърце, идеята за Бога не е проникнала. Ние въ такива богове не вѣрваме, тѣ сж мъртви богове, Въ такива богове вѣрватъ всички езически народи. Каква е идеята ми? Турете прѣдъ единъ идолъ нѣкой боленъ. ще видите, че колкото и да седи тамъ, той нѣма да оздравѣе. Запалете една свѣщица прѣдъ нѣкой боленъ, той нѣма да оздравѣе. Тази запалена свѣщица нѣма да излѣкува болния. Но ако поставите единъ боленъ на дѣйствието на слънчевитѣ лъчи, той ще оздравѣе. Слънчевитѣ лъчи носятъ животъ въ себе си. Всѣки може да опита тия лъчи, всѣки може да опита Божествената ми-

сѣлъ въ свѣта. Тя е мощна. Тази мисълъ върви периодически, по извѣстни закони.

Тази хананейка се приближава при Христа, съзнава, че Той е носителъ на тази Божествена идея и Му казва: „Помилиуй ме, помогни ми!“ Христосъ ѝ казалъ: „Азъ не съмъ пратенъ до езичниците, а само до израилския народъ.“ Съ това Той иска да каже, че езичниците сж глупави, а израилтяните сж разумни хора. Значи, за езичниците още не е дошло врѣмето. Тя доказва на Христа, че е умна жена, като Му казва: „Да, но Ти знаешъ, че и псатата ядатъ трошиците отъ трапезата на господаря си.“ Христосъ позна, че тази жена е умна и ѝ каза: „Жено, да ти бжде споредъ вѣрата!“

„И оздравѣ дъщеря ѳ отъ онзи часъ.“

Ще ви приведа накратко единъ мѣлъкъ разказъ отъ една съврѣменна европейска писателка. Този разказъ се отнася до Христа, когато билъ на около 12 годишната си възраст. Завела Го майка Му да разгледа Ерусалимския храмъ въ цѣлото си величие, и Той, като всѣко малко момченце, се заинтересувалъ да го разгледа хубаво. Развела Го тя навсѣкждѣ и най-послѣ Му показала една прашасала тржба. То я запитало: каква е тази тржба? — За тази тржба има прѣдание, че който може да свири на нея, ще бжде най великиятъ човѣкъ, който ще управлява свѣта. Ами защо е прашасала тази тржба? — Никой до сега не е свирилъ на нея. Отива по-тататѣкъ въ храма и вижда една сабя, турена на двѣ крайнини подъ една пропасть. Христосъ запитва: какво означава това нѣщо? — Това означава пята за рая, къмъ Бога. Никой до сега не е миналъ прѣзъ този пята.

Който мине по този път, той ще научи хората да вървят към Бога и да се обичат. Като Го развеждаше из храма, най-послѣ Го доведе до двѣ много красиви колони, тъй слѣпени една до друга, че никой не могълъ да се промъкне. Какво означава това нѣщо, запитва Исусъ? — Това означава вѣчната Правда. Който може да мине прѣзъ тѣзи колони, той ще даде на свѣта единъ законъ, чрѣзъ който да се управлява. Ами защо и тия колони сж прашасали? Никой до сега не е минавалъ прѣзъ тѣхъ. Никой до сега не е могълъ да мине прѣзъ ножа, нито прѣзъ тѣзи колони, нито пъкъ е могълъ да свири на тази трѣба. Излизатъ най-послѣ отъ храма, но слѣдъ малко Исусъ се връща отново, иска самъ, по-спокойно да разгледа тия работи. Влиза въ храма, доближава се до колонитѣ, мисли си, какъ може да се мине прѣзъ тѣхъ. Не се минава много врѣме, единъ богатъ търговецъ довежда една бѣдна вдовица въ храма прѣдъ първосвещеника и му казва: тази вдовица ми дължи пари. Но азъ се заклевамъ, че както тѣзи колони не могатъ да се отворятъ, така и тя не може да ми се издължи. Ако тя може да ми плати, нека се отворятъ тия колони! Исусъ слуша този разговоръ, разбира, че жената е права и се помолва тихо на Бога, „Господи, нека се отворятъ колонитѣ!“ Доближава се до колонитѣ. тѣ се отварятъ и Той минава. Отива при първосвещеника и му казва: видишъ ли, че колонитѣ се отвориха! Мнозина отъ васъ може да се интересуватъ, какъ е станала тази работа, но питамъ ви: мъчили ли сте се вие като Исуса да минете прѣзъ тѣзи двѣ колони?

Приближава се после Исусъ до сабята, разглежда я и размишлява. Тъкмо по това време пристига единъ бѣденъ, послѣденъ сиромасъ, носи една болна овца, която иска да принесе жертва за болния си младъ синъ. Свещеникътъ му казва: „Мойсеевиятъ законъ казва, че неможешъ да принесешъ такава жертва на Бога, не се приема. Ако може нѣкой да мине върху тази сабя, само тогава ще може да се приеме жертвата ти.“ Исусъ чува това нѣщо, наскърбява се за болното момче и започва да се моли на Бога: „Боже, покажи, че може да се мине прѣзъ този пѣтъ!“ Минава Исусъ върху сабята и съ това показва на свещеника, че Господъ приема въ жертва и болнитѣ овци. И това чудо станало.

Най послѣ дохожда Христосъ до тржбата и размишлява. Въ това време идва единъ младъ момъкъ, езичникъ, при първосвещеника и му казва: „Азъ съмъ еврейнъ, искамъ да влѣза въ школата.“ Езичници не се приемали въ школата, затова той излѣгалъ. Казва му свещеникътъ: „Не може, ти не си еврейнъ.“ „Искамъ да влѣза въ тази школа!“ Не може. Исусъ слуша това и се моли на Бога: „Господи, покажи, че и други, освѣнъ еврейтѣ, могатъ да влѣзатъ въ Твоето царство!“ Свещеникътъ казва на езичника: „Ако се намѣри нѣкой да засвири на тази тржба, ти ще бѣдешъ приетъ въ школата.“ Исусъ се помолва на Бога, приближава се до тржбата и започва да свири. Съ това показва, че и езичницитѣ могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие.

Вие казвате: това само Христосъ може да го направи. Не, това всѣки може да направи въ жи-

вота си. За да ни се простятъ грѣховеѣ, трѣбва да се мине прѣзъ колоната. За да ни се приеме жертвата, трѣбва да минемъ по острието на сабята, И за да влѣземъ въ училището, трѣбва да свиримъ на тази трѣба. Трѣбата е най-разумниятъ езикъ, чрѣзъ който може да се говори на човѣшката душа.

Ние посвѣщаваме 15—20 години отъ живота си само да се учимъ. Не е лошо учението, то си е на мѣсто, но трѣбва да го прилагаме. Ние трупаемъ милиони. Защо ни сж тѣ? Въ гроба си нѣма да ги носимъ. Още въ този свѣтъ трѣбва да ги използваме. Добрѣ, вие искате сега да влѣзете въ Школата. Защо? — Да се учите. На какво? — На вѣчната Божия Правда. Правдата е една необходимостъ. Всѣки единъ писателъ, за да пише добрѣ, трѣбва да бѣде справедливъ. Има единъ законъ, който гласи: всѣки писателъ, който напише една незаконна, лъжлива строфа, ржката му ще изсѣхне. Този законъ ще се приложи. А всѣки писателъ, който напише една свещена дума, едно свещено прѣдложение, чрѣзъ което да научи хората на добро, ще се благослови. На този писателъ и ржцѣтъ му, и краката му, и умътъ му ще се разработи. Ще знаете вече този законъ: всѣки писателъ, който въ името Божие каже една лъжа и поведе хората въ кривия пѣтъ, езикътъ му ще изсѣхне за цѣли 10 поколения. Казвате: строгъ е този законъ. Не е строгъ този законъ, той е законъ на Любовта. Всѣки отъ васъ, който не се храни, краката му не отслабватъ ли? Слѣдователно, за въ бѣдеще, всѣки който не говори Истината, умътъ му нѣма да се храни, и той ще отслаб-

не. И ние, съврѣменнитѣ хора, не можемъ да разсѣждаваме правилно, защото не говоримъ Истината. Ние не обичаме Истината. Казвате, съ Истината не може да се живѣе, когато съ лъжата можемъ да разбогатѣемъ. Казвамъ: покажете ми единъ народъ отъ историческитѣ врѣмена и до днесъ, който да е разбогатѣлъ съ лъжата! Всички народи съ лъгали, но съ и пропаднали. Свѣтътъ е изпъленъ само съ лъжи и то лъжи отъ най-учениитѣ хора и отъ най-религиознитѣ. Дойде нѣкой светия, говори, говори Истината и най-послѣ казва: чакай да кажа поне една лъжа! То нѣма да мине безъ лъжа, ами да му пусна края! Цѣлъ животъ посветилъ на Бога, и на края каже една лъжа. Случи се, обаче, че тази лъжа разруши всичко. Нѣкой казва: чакай да кажа една лъжа, не може безъ нея. Не, и съ лъжа може, и безъ лъжа може. Можѣ съ лъжа, но ще бѣдешъ куцъ, слѣпъ, хромъ, сакатъ, хилавъ и нѣмъ. Може и безъ лъжа, и тогава ще бѣдешъ богатъ и уменъ. Не лъжешъ ли, щастието ще дойде въ тебе. Нѣма изключение отъ това. Ако ние искаме да съградимъ една истинска култура, никаква лъжа не трѣбва да допускаме въ себе си. Ние трѣбва да мислимъ само за Истината. И като лъжешъ, ща казвашъ: не, Истинага ще говоря, Истината ще говоря. Като повтаряшъ 20 години наредъ, че всѣ Истината ще говоришъ, най-послѣ ще я проговоришъ. Знаешъ ли какъ ще я проговоришъ? Едно момче, като било още на три години, прѣживѣва нѣкакъвъ страхъ и отъ това онѣмѣва. Като станалъ момъкъ на 21 години, баща му го пазарява слуга при единъ бѣлгарски чорбаджия. Момъкътъ всичко чувалъ, но не мо-

гълъ да говори. Единъ день господарьтъ му го праща въ гората да набере дърва. Идватъ горскитѣ стражари и го хващатъ въ момента когато сѣче дърва. Кой ти позволява да сѣчешъ дърва? Той не могълъ да имъ отговори нищо, понеже билъ нѣмъ. Хваща го единъ отъ стражаритѣ и му ударя единъ страшенъ бой, но той все мълчалъ. Стражарьтъ продължава да го бие. Най-послѣ, отъ силно напрѣжение да проговори и да се помоли да не го биятъ, момъкътъ успѣлъ да проговори и казалъ: мо-мо-моля ти се не ме бий! Слѣдъ този бой, момъкътъ се връща дома си радостенъ, че може да говори и забравилъ, че толкова години наредъ не могълъ да говори. Така ще бѣде и съ васъ. Като дойде онзи горски стражаръ, като почне да виналага, ще проговорите Истината и ще кажете: мога да говоря Истината! Чудни сж хората, като казватъ: не може съвсѣмъ безъ лъжа, поне най-малката лъжа, но все трѣбва да се каже нѣкаква лъжа. Нѣкой казва: ами представете си, че си на моето положение, какъ ще говоря Истината? Представи си пѣкъ, че и ти си на моето положение! Не, друго нѣщо е важно. Представи си, какво ще бѣде твоео положение, когато се явишъ предъ Бога и почне да сѣди и тебе, и свѣта за лъжа! Той ще каже: я да дойде тамъ Иванъ Стояновъ! Какво направи отъ толкова милиони години насамъ, като те прашахъ на земята да се учишъ? Господъ нѣма да говори тъй като мене, още по-страшно ще говори. Ще ти се разтреперятъ и парцалитѣ отъ страхъ и ще проговоришъ. Нищо нѣма да остане у васъ отъ страхъ. Казвате: азъ искамъ да ямъ и да пия. Не, смисълътъ на живота не е въ яде-

нето и пиенето. Господъ е започналъ вече да затваря стомаситѣ на хората. Богъ затвори стомаха на най-богатия американецъ — Рокфелеръ и цѣли три години той се хранилъ само съ овесена чорба. Той казвалъ: цѣли три години ме храниха съ овесена чорба, като конь. Нѣкои казватъ: ние да имаме милионитѣ на Рокфелера, че за другонѣма какво да мислимъ. Питамъ: ако слѣдъ като си свършилъ четири факултета, Господъ ти отнеме ума, колко ти струватъ знанията? Ако Господъ ти отнеме силата, колко ти струва пехливанството?

Сега нѣкои отъ васъ сте по-насърчени, казвате: ние тръгнахме вече въ този пѣтъ. Радвамъ се, че сте тръгнали въ пѣтя, но това още не е достатъчно. Чудни сте, вие хората, съ своитѣ разсѣждения! Не може да разсѣждате така. Питамъ: може ли човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и да не се окваси? — Не може. Казвамъ: има едно изключение, може човѣкъ да мине прѣзъ рѣката и безъ да се окваси, но кога? — Когато мине прѣзъ моста. Вие мислите, че като мините прѣзъ рѣката и се оквасите, та това е нѣкаква философия: Казвамъ: който минава прѣзъ плитки води, всѣкога се намокря, а който минава прѣзъ дълбоки води, всѣкога сухъ остава. Защо? Защото само плиткитѣ рѣки сѣ безъ мостове, а дълбокитѣ рѣки сѣ съ мостове. Слѣдователно, всѣки човѣкъ който лъже е една малка рѣчица безъ мостове, а който казва Истината е една голѣма, дълбока рѣка съ мостове. Затова нѣма защо човѣкъ да лъже. Колко струватъ моитѣ разсѣждения, щомъ не говоря Истината? Колко струватъ и твоитѣ разсѣждения, щомъ и ти не говоришъ Истината? ■Казвамъ тѣй: безъ

мостъ мокъръ ще бждешъ, съ мостъ сухъ ще бждешъ. Безъ мостъ боленъ ще бждешъ, съ мостъ здравъ ще бждешъ. Защо? Който минава безъ мостъ, ще се накваси, ще се върне потенъ, ще се простуди, а онзи, който е сухъ, никога не заболѣва. Българитѣ иматъ друга една поговорка: „Мокриятъ отъ дъждъ не се бои“. Вѣрно е, че мокриятъ не се бои отъ вода, но отъ болестъ го е страхъ.

Да се върнемъ къмъ стиха, въ който Христосъ казва: „Иди си дъщеря ти оздравѣ!“ Въ живота си ние трѣбва да спазваме онази велика идея, за която сме дошли. Подъ тази велика идея азъ разбирамъ човѣшката душа, която трѣбва да пазимъ винаги здрава. Човѣкъ който обича душата си, ще се грижи за нея. Ако тази езичница-хананейка прѣтърпѣ толкова страдания за своята дъщеря и получи нейното оздравѣване, колко повече ние въ този свѣтъ трѣбва да прѣтърпимъ всички страдания, за да може нашата душа да оздравѣе! И когато душата ни оздравѣе,¹ всички състояния, които сега съществуватъ въ свѣта, ще се измѣнятъ. Сега ние сме весели, но само приврѣменно. Азъ знаа, че всички хора сж весели, но кога? — Когато иматъ пари. Много хора сж весели, когато сж свършили изпититѣ си благополучно. Много хора сж весели, когато сж намѣрили онзи, който ги обича. Всички хора, които иматъ противоположни състояния на споменатитѣ, все сж скръбни. Майка, която изгубва дѣтето си, е скръбна. Търговецъ, който изгубва паритѣ си, е скръбенъ. Чиновникъ, който е уволненъ, е скръбенъ. Свещеникъ, който нѣма кому да проповѣдва, е скръбенъ.

Азъ бихъ желалъ да видя единъ уволненъ чиновникъ, който се радва. Азъ бихъ желалъ да видя единъ проповѣдникъ, който, като нѣма кому да проповѣдва, се радва. Азъ бихъ желалъ да видя нѣкой, който нѣма пари въ джоба си и се радва. Вие казвате: какъ така. само съ пари човѣкъ може да се радва! Да направимъ единъ опитъ! Ще туря на гърба ви единъ чувалъ отъ 100 клг. злато, а пъкъ азъ ще взема на гърба си единъ празенъ чувалъ. Споредъ закона, вие нѣма да сваляте отъ гърба си този чувалъ, той е ваша собственостъ, пъкъ азъ съмъ безъ собственостъ. Тръгваме заедно изъ пштя и се разговаряме. Кой отъ двамата ще бѣде по-веселъ? Вие ще кажете: ама това сж изключителни случаи. Да, изключителни случаи сж тѣ, но това е философията на живота. Туй което е вѣрно за физическия животъ, не е вѣрно за духовния животъ. Благото на земята не е благо и за небето. Щастието на земята не е щастие и за небето. Тамъ резултатитѣ сж обратни. Слѣдователно, жителитѣ въ небето нѣматъ понятие, какво нѣщо е скръбъ. Какво нѣщо е радостта и за нея тѣ нѣматъ понятие. Слѣни сж тѣ въ това отношение, невѣжи сж. Обаче, какво нѣщо е блаженството, тѣ го знаятъ. Нашитѣ радости сж чужди за тѣхъ, и нашитѣ скърби и нещастия сж чужди тѣхъ. Тѣ нищо не виждатъ. Напримѣръ, когато единъ човѣкъ скърби, че въ вѣстника писало, какво банка „Гирдапъ“ фалирала, или пъкъ, когато този човѣкъ се радва, че банка „Гирдапъ“ не е ф а л и р а л а, тѣ нищо не разбиратъ отъ това. Банката си е банка за тѣхъ, тѣ нищо не виждатъ. Тѣ не виждатъ никакви причини, кои-

то да ни правятъ радостни или скръбни. При даденъ случай, като се върти колелото, ние се движимъ нагорѣ; при другъ случай, като слиза колелото надолу, и ние слизаеме надолу. Такова е нашето състояние. Ангелитѣ сж невѣжи, тѣ не знаятъ сжщо и какво нещо е грѣхъ. Тѣ не знаятъ още, какво нѣщо е опрощение на грѣховетѣ. Вие казвате. знаешъ ли, толкова врѣме се моля за опрощение на грѣховетѣ си! Тѣ въ това отношение не сж учени. не могатъ да влѣзатъ въ вашето положение, понеже не знаятъ, какво нѣщо е човѣкъ да се моли за прощѣние на грѣховетѣ си. Ние въ това отношение, можемъ да имъ бждемъ професори. Тѣ казватъ: тази наука за сега не ни трѣбва. Единъ день, когато Господъ ни прати на земята, тогава ще ви имаме предъ видъ, ще ви потърсимъ да ни проповѣдвате тази наука, но за сега ще ни оставите свободни.

Питамя: този животъ, който ние сега живѣемъ, сжщественъ ли е? — Не е сжщественъ. Слѣдъ 50—60 години ние ще се измѣните, и отъ сегашното ваше положение нѣма да остане ни поменъ. Отъ сегашното ви величие нищо нѣма да остане. Какъ мислите, каква ще бжде тогава вашата философия? — Ами като душа ще бжда! Хубаво, правилъ ли си опитъ да видишъ, какво нѣщо е твоята душа? Правилъ ли си опитъ да се молишъ за здравieto на тази душа? Тази идея, — да се сродимъ съ нашата душа — трѣбва да проникне въ цѣлото ни сжщество. Ние и нашата душа, тия двѣ понятия трѣбва да се слѣятъ. Трѣбва да се сродимъ съ душата си! За сега тѣ сж двѣ различни нѣща. Безъ душа ти не можешъ да имашъ,

никакъвъ образъ, никаква идея. Безъ душа ти не можешъ да се движишъ на никъдѣ ще бъдешъ една малка клѣтка турена на дъното на океана и ще съзнавашъ само, че си едно малко, голо съзнание. Ако си съ душа, цѣлиятъ свѣтъ ще се открие прѣдъ тебе. Тази езичница-хананейка прѣдставлява именно тази идея, скрита дълбоко въ нашата душа. Христосъ искаше да опита тази жена, до колко душата ѝ живѣеше въ нея, и тя отговори на Христа: „Господи, азъ съмъ готова да заема всичкитѣ положения, минала съмъ прѣзъ всѣ какви мѣста“. И наистина, тя показва на Христа, прѣзъ какви мѣста е минала.

Та казвамъ: онѣзи, които сж влѣзли въ този пѣтъ, трѣбва да разбиратъ, какво нѣщо е духовниятъ животъ. Всички казватъ, че на свѣта трѣбва да се проповѣдва едно учение, да знаятъ какъ да живѣятъ. Азъ нѣма какво да ви уча на търговия, вие я знаете. Нѣма да ви уча, какъ да строите къщи и по колко стаи да имате, вие знаете това по-добрѣ отъ мене. Всички тия материялни нѣща вие сами знаете, нѣма какво да ви уча. Послѣ, какъ се възпитаватъ малкитѣ дѣца, и това знаете. Дѣтската душа вие я знаете. Питамъ ви: какво нѣщо прѣдставлява дѣтската душа? Казвате: душата, това е сборъ отъ различни функции. Какъ, душата била сборъ отъ разни функции? Казвамъ: не, това е една влашка мамалига, една каша. Ами какво нѣщо сж функциитѣ? Нѣкои казватъ: функциитѣ, това сж зависимости. Ами отдѣ се вмѣнаха тия функции? Сърцето имало своитѣ функции. Отъ дѣ дойдоха тия функции? Тѣй било наредено, да се свива и разпуца. Тѣй наредила природата.

Тѣй казватъ нашитѣ учени хора. Туѣй, което учениѣ хора казватъ, то е само единъ фактъ. Туѣй сърце като се свива, кара кръвта да се качва нагорѣ. Ако останеше на човѣшкото сърце да движи кръвта нагорѣ и да я изпраща по цѣлото тѣло, човѣкъ до сега сто пѣти би умрѣлъ. Има друго нѣщо, което кара кръвта да се движи по тѣлото на човѣка. Човѣшкото сърце въ този процесъ е само единъ ортакъ, то бие тѣпана, а другъ се мѣчи. Азъ тѣй знамъ работата. Не казвамъ, че сърцето не върши никаква работа. Напротивъ, отлична работа върши то, но не е сърцето, което кара кръвта да се движи по тѣлото. Не е и човѣшкиятъ мозгъ, който създава човѣшката мислъ. Не е и човѣшкиятъ организъмъ, въ който живѣе душата. Нѣкои казватъ: въ това тѣло живѣе човѣшката душа. Не, човѣшката душа не живѣе въ това тѣло. Ако би живѣла тамъ, то би прокопсала тя. Тѣлото е само една врѣменна станция за душата. Човѣшката душа живѣе въ единъ такъвъ великолѣпенъ палатъ, който ако бихте видѣли, ще кажете, че това е нѣкаква вѣяшебна приказка отъ книгата „1001 нощъ“. Ако бихте влѣзли въ тѣлото на душата, въ този палатъ, то слѣдъ като се върнете и разкажете всичко, което сте видѣли, ще ви турятъ въ Александровската болница, да ви прѣглеждатъ тамъ като нервноболенъ.

Питамъ тогава: какво е прѣдзначението на съврѣменната религия? Да ни научи да вѣрваме въ Бога ли? Какво е тогава прѣдзначението на вѣрата? — Прѣдзначението на вѣрата е да крѣпи нашия умъ. Какво е прѣдзначението на нашия умъ? — Да ни научи да живѣемъ добръ, ра-

зумно. Какво е прѣдназначението на нашия разумъ? — Да подтикне нашето сърце къмъ добродѣтели. Какво е добродѣтеля? Защо ни е тя? — Добродѣтеля е основа на нашия земенъ животъ. Слѣдователно, тя е необходима за всинца ни. И докато човѣкъ не добие за себе си тѣзи добродѣтели, той не може да си спомни, не може да разбере своето минало. До сега, въ България сѣмъ срещналъ само двама души, които знаятъ отъ кога сж дошли на земята и при какви условия. Питамъ единия отъ тѣхъ: кога си дошълъ на земята? — Родихъ се въ първата епоха на ледения периодъ и затова температураътъ ми е студентъ. Той описва дрехитѣ на майка си и на баща си — всичко помни. Питамъ другия: ами ти кога се роди? — Когато изтичаше ледения периодъ, въ началото на горещия периодъ, затова температураътъ ми е горещъ. Родихъ се въ една малка колибка. Това научни твърдения ли сж? — Научни, разбира се. Отъ тия научни твърдения азъ мога да напиша цѣла история. Ако хората само отъ една костъ на нѣкое прѣдпотопно животно описватъ цѣлата епоха, условията, при които е живѣло то и редъ други свѣдения, защо и азъ да не мога отъ тия научни данни на този, който живѣлъ въ ледената епоха, и на този, който живѣлъ въ горещата епоха да опиша тѣхния животъ, тѣхната история, и при това да вѣрвамъ на всичко това? За мене тѣзи данни сж вѣрни, научни. Азъ казвамъ на единия: ти въ това врѣме бѣше едно овчарче, пасеше овцитѣ и се хранѣхте съ мѣсо, което печаха въ специални за това пещи. Казвате: това вече сж приказки отъ 1001 нощъ. Може да бждатъ вѣрни, може да

бждатъ и невѣрни. Турцитѣ казватъ: олабелиръ. Въ математиката тия нѣща сж възможности, вѣроятности. Но ние ще дойдемъ постепенно до нѣщата, споредъ както се изявяватъ. Нашиятъ животъ носи своето минало, своето настояще и въ зародишъ и своето бъдаще.

За да измѣнимъ живота си правилно, ние трѣбва да зачитаме законитѣ на живата природа. Има единъ естественъ правиленъ начинъ на мислене. Азъ като мисля, като говоря, зная въ дадения случай право ли говоря, или не; право ли мисля, или не. И всѣки единъ отъ васъ знае право ли говори, или не. Никога не се извинявайте прѣдъ себе си, че не знаете, дали това, което мислите е право, или криво. Когато мисълта ви е права, турете я на страна; когато е крива, турете я пакъ на страна. Това изисква природата отъ всинца ви! Съзнанието ви всѣкога трѣбва да бжде будно. Нѣкой пѣтъ може да каже нѣщо прѣувеличено, а нѣкой пѣтъ може да каже нѣщо намалено. Не, ние ще казвате нѣщата тѣй, както ги е турила природата. Вчера говоря съ една сестра, тя има едно богословско вѣрую за Бога и ми казва: азъ искамъ да изпълня волята Божия, но зная, че и добритѣ, и лошитѣ нѣща все Богъ ги е поставилъ, тѣй че азъ не съмъ виновна за нищо лошо, което върша и което се поражда въ мене. Не само тя, но и много други мислятъ, че Господъ вършилъ грѣховетѣ и прѣстѣпленията чрѣзъ тѣхъ, а тѣ сж свѣтии. Пъкъ азъ ви казвамъ, че този Господъ, който върши грѣхове, е много дребнавъ и азъ мога да ви го опиша. Той е човѣкъ, подобенъ на насъ, съ мустаци и съ брада. Ако мисли-

те, че Господъ прави грѣхове и убива хората, той не е Господъ. Азъ за Бога имамъ друго мнѣние. Богъ е Този, Който дава животъ на хората. Богъ е Този, Който дава разумъ на хората. Онзи, който убива хората, не е Господъ. Не е грънчаръ онзи, който смачква тѣстото, направя отъ него форми и слѣдъ това ги разваля. Истински грънчаръ е този, който омесва добръ тѣстото и направя отъ него най-хубави и доброкачествени форми. Не е писателъ онзи, който само драска и слѣдъ това кжса написаното. Истински писателъ е този, който пише най-хубавитѣ съчинения, и тѣ оставатъ безсмъртни за вѣчни врѣмена. Не е художникъ онзи, който само цапа съ боитѣ и съ четкитѣ си. Истински художникъ е този, който може да рисува най-велики творения. Чудни сж хората, като мислятъ за Господа, че Той правилъ грѣхове. Казвамъ: сестра, съ този умъ ти никждѣ нѣма да отидешъ. За Господа вие трѣбва да имате едно правилно мнѣние, една свещена идея. Нѣма да мислите, че Господъ прави грѣхове и прѣстѣпления. Вие ще кажете: Господъ е най-умното, най-мъдрото, най-великото същество, но азъ, съ своя глупавъ умъ, не мога да Го разбера. Имамъ, обаче силното желание да Го разбера. Христосъ имаше това разбиране. Той казваше: „Вие ме наричате благъ, но чакайте, още не сте ме видѣли. Единъ день, като взема камшика, ще ме видите“. Ако ви глѣдя и мажа, ще имате мнѣние за мене, че съмъ святъ човѣкъ, но ако и азъ единъ день взема камшика, ще си измѣните мнѣнието за моята святостъ. Азъ виждамъ хората, разбирамъ ги. Азъ употрѣбихъ два метода: употрѣбихъ и лошия методъ и добрия

методъ. Едно нѣщо разбрахъ, че хората не разбиратъ отъ добрия методъ Днесъ и лошо да направишъ, и добро да направишъ, все лошо го тълкуватъ. Вземете едно малко момиченце и го отглаждайте въ къщи, възпитавайте го и наблюдавайте, като почне да отраства, какъ ще разсжждава върху нѣщата. Ако тази мома не я осиновите, ще си каже: има си и тукъ крушка опашка. Или, ако нѣкоя жена прѣвързва нѣкого, той ще си каже: хъмъ... Давашъ пари нѣкому, ще си каже: хъмъ... Говоришъ за Бога някому ще си каже: хъмъ... Всички знаятъ все това хъмъ... хъмбъкъ. Хубаво, това е вѣрно. Едно нѣщо, което зная азъ е това, че въ всѣки човѣкъ, даже и въ най-големия прѣстѣпникъ, въ извѣстенъ моментъ се пробужда нѣщо благородно въ душата му. Това именно благородното въ всѣки човѣкъ, то е Божественото, което се пробужда. Пробуди ли се Божественото въ всѣки човѣкъ, тогава ние казваме: този е пѣтътъ, по който трѣбва да вървите.

Отъ тази хананейка ние трѣбва да научимъ урока си. Първо трѣбва да имаме абсолютно смирение въ душата си. И послѣ, нека запазимъ достоинството си, но какъ? Нѣкой казва. азъ имамъ честолюбие, достоинство, гордостъ. Нека имамъ достоинство, нека бѣда гордъ, но това достоинство да не бѣде опетнено отъ нищо. Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си казалъ една лъжа! Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си онеправдалъ нѣкого! Да бѣдешъ гордъ въ това, че никога не си изнасилилъ нѣкого! Да бѣдешъ гордъ въ това, че си заставалъ всѣкога къмъ страната на слабите! Но да бѣдешъ гордъ въ твоето насилие, това не е достоинство. Нѣкой казва: азъ

имамъ достоинство. Достоинството седи въ това, да служишъ на Бога въ името на великата Любовь. Ти можешъ да бждешъ търговецъ въ свѣта, но да си гений. Ти можешъ да бждешъ лѣкаръ, жена, дѣте всичко можешъ да бждешъ и всичко можешъ да опиташъ, но трѣбва да бждешъ господаръ на всички форми, отъ нищо да не те е страхъ. Да си толкова уменъ, че въ каквото положение на живота и да изпаднешъ, и при най-бѣднитѣ условия да живѣешъ, и при най-богатитѣ условия да живѣешъ, да можешъ да ги използувашъ разумно. Това е великата наука, къмъ която трѣбва всѣки да се стреми. А сега, всѣки отъ васъ иска майка му и баща му да сж богати. Съ пари ли? Не може. Господъ иска баща ти да бжде богатъ съ добродѣтели и съ умъ. Що се отнася до пари, бѣденъ е човѣкътъ? Какво ще прѣдпочетешъ? — Умътъ и сърцето на баща си, но не и неговитѣ звонкови пари.

И тъй, силата въ свѣта Господъ дава само на онѣзи, които Го любятъ. Такъвъ е законътъ. Богъ дава сила, Богъ дава знания на онѣзи, които Го обичатъ отъ дълбочината на сърцето си и сж готови да вършатъ Неговата воля. Да не мислите, че тъй лесно ще постигнете това нѣщо. Не, обаче, при каквито условия и да застанете, не трѣбва да се обезсърчавате, а да си кажете: азъ ще живѣя за Бога. Какъ? Ако съмъ търговецъ, ще продавамъ по-евтино. Ако съмъ слуга, добръ ще извършвамъ работата си. При каквито положения и да се намирате, не трѣбва да ви е страхъ. Ами че ако азъ стана слуга при нѣкой милионеръ, още на втората година той ще раздаде половината отъ

богатството си. Азъ ще му кажа: не трѣбва на мене да дадешъ богатството си, раздай го за Бога, раздай го на сиромаситѣ! Ще служа при него, ще го науча да дава и ще си излѣза тѣй, както влѣзохъ. Това значи служене на Бога! Хемъ ще му измивамъ тиганитѣ, хемъ ще го науча да дава. Ако остана и втората година да служа при него, нито той, нито азъ ще имаме пари въ джоба си. Ще трѣгнемъ двамата безъ петъ пари въ рѣка, ще се прѣдставимъ като слуги при нѣкой богатъ човѣкъ и на третата година ще станемъ трима. Така, година слѣдъ година ще се увеличаваме и ще продължаваме работата си. Питамъ: ако свѣтътъ така осиромашѣе, сиромасхъ ли ще бѣде? — Не, богатъ ще бѣде. Тогава ние ще имъ кажемъ: ние имаме пълната вѣра, управлявайте вие това богатство! Тѣй трѣбва да бѣде. А сега, богатитѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? — Отъ сиромаситѣ. Сиромаситѣ трѣбва да ги пазимъ. Отъ кого? — Отъ богатитѣ. Изнасилватъ се едни други. Не, ние не разбираме още онзи великъ Божественъ законъ, а пре това казваме: Господъ има! Не, нашата душа трѣбва да оздравѣе. Всѣки трѣбва да намѣри Христа и да каже: Учителю, да оздравѣя сега!

Христосъ каза на тази хананейка: „Жено, голѣма е твоята вѣра! Иди си, да бѣде моето благословение съ тебъ. Дъщеря ти ще бѣде здрава.“

Та сега и ние ще се молимъ да изпрати Господъ повече добри писатели, повече добри и честни търговци, повече добри хора, добри майки, бащи, слуги — за всички се молете. Молете се, та като дойде всѣки на мѣстото си, душата му да бѣде здрава.

Сега всички казватъ: кога ще дойде Царството Божие? Казвамъ: Царството Божие вече е дошло. Вие само отворете кепенцитѣ си! Азъ виждамъ много ангели, които отъ 4—5 мѣсеца тропатъ на вашитѣ кепенци. Отворете ума си да ги приемете. Тѣ минаватъ покрай васъ и ми казватъ: „Не ни отварятъ вратитѣ си.“ Нѣкой сестри ме запитватъ: Учителю, кога ще дойде Царството Божие? Кога ще дойде нѣкой ангелъ при мене? Казвамъ: този ангелъ е дохождалъ 100 пѣти до сега при васъ. — Ама азъ не схмъ го чула. Кой ти е виновентъ? Азъ ги виждамъ. Ако дойде още единъ пѣтъ, нѣма да дохожда повече. Не казвайте така! Казвамъ: за нѣкой ще дойде още само единъ пѣтъ, а за други — още 99 пѣти ще дохожда. Само не спете, бждете будни! Казвате: не мога да разбера какво иска да каже учительтъ. Ако ви покана на моята трапеза и на едни отъ васъ, като на вегетариянци дамъ ябълки, круши и други плодове, а на други, които обичатъ по-пишна храна и сж месоядци, дамъ хубави пражоли или друго нѣщо подобно, трѣбва ли да ви кажа, какъ да ядете? Не, ще ви кажа: заповѣдайте! Вие като седнете, ще вземете ножа и вилицата и ще започнете сами. И вегетариянцитѣ, и месоядцитѣ сж виртуози въ тази работа. Ще бжде смѣшно, ако азъ взема ножа и започна да ви уча и ви питамъ: научихте ли какъ да ядете? Ще кажете: научихме. Знаете ли въ този случай на какво ще замязате? Ще замязате на онзи царъ, на когото единъ циганинъ рѣшилъ да занесе отъ своитѣ череши въ една табла. Като ги носилъ по пѣтя, отъ врѣме на врѣме си хапвалъ по една черешка и като

стигналъ до царя, останала само една черешка въ таблата. Влѣзълъ при царя, прѣдложилъ му черешката, но царя го запитва: какъ се яде това нѣщо? Циганинътъ показалъ какъ се яде черешата, изялъ и послѣдната, а за царя не останало нищо. Тѣй се свършили всичкитѣ череша. Царьтъ, това сме ние, глупавитѣ хора въ свѣта. Като ни донесатъ едно благо, ние казваме: я ни покажете, какъ се яде тоѣ нѣщо! Слѣдъ като ни покажатъ, не остава нищо, и трѣбва да чакаме втората година, докато получимъ пакъ сѣщото благо.

Дъщеря ви трѣбва да бѣде здрава. Вашата душа трѣбва да бѣде здрава! Всички хора трѣбва да имате здрави души! Я разгледайте лицата си! Всички сегашни хора сѣ болни; лицата, мускулитѣ имъ сѣ задебелили; всички сѣ недоволни. Казватъ: темпераментътъ ми е такъвъ. Казвамъ: или си въ ледената епоха роденъ, че си малко студенъ; или си въ горещата епоха роденъ, че си малко сиривъ, но при студения топлината трѣбва малко да се намали. Не е лошо да си роденъ въ зимно врѣме; не е лошо да си роденъ и пролѣтно врѣме; не е лошо да си роденъ и прѣзъ лѣтото, както не е лошо да си роденъ и прѣзъ есенъта. Важното е, че вие трѣбва да разбирате условията на този великъ животъ. Вложете въ ума си мисълта, че всички ме разбирате. Нѣкой казватъ: не ви разбираме. Тѣй както ви познавамъ, азъ виждамъ, че всички ме разбирате много добръ, само нѣкой казватъ, че още не имъ е дошло врѣмето. Да, не е ви дошло врѣмето, но ако ви покана на угощение, дошло ви е врѣмето. Ако не ви покана на угощение, врѣмето не е дошло още. Когато азъ

съмъ при васъ, врѣмето е дошло; и когато вие сте при мене, врѣмето е дошло. Когато азъ дойда при васъ, врѣмето е дошло; когато вие дойдете при мене, врѣмето е дошло. За Бога врѣмето е дошло. Между Бога и васъ трѣбва да има една вжтрѣшна връзка. Богъ идва, за Него врѣмето е дошло. И за васъ врѣмето трѣбва да дойде. Когато дойде Богъ, трѣбва да Го приемемъ. Нѣкой братя и сестри казватъ: да ни остави Господъ поне още 10 15 години за да се приготвимъ. Ти си приготвенъ. Приготовлението не става по единъ физически начинъ. То е единъ духовенъ процесъ, който става моментално и извънъ врѣмето и пространството. За да се приготвишъ, ще ти вземе 1/1000 на частъ отъ секундата. Нѣкой хора, като станатъ сутринъ, усѣщатъ, че сж изминали голѣмо пространство и казватъ: за мене врѣмето е дошло. За нѣкой пъкъ е обратниятъ процесъ. Станатъ сутринъ, казватъ: за мене врѣмето не е дошло. И едното е вѣрно и другото е вѣрно.

И тъй, сега вие ме разбирате. Тия ваши колони нѣма да бждатъ така слѣпени, че никой да не може да мине прѣзъ тѣхъ. Не, първо вие ще минете и послѣ всички други ще минаватъ. Освѣнъ това, пхтътъ ви нѣма да бжде толкова остъръ. Това острие показва, че вие не сте толкова честни. Затова Господъ е направилъ толкова остъръ ножа, че да плаши всички, които минаватъ за Царството Божие. За сега пхтътъ е тѣсенъ. Но когато станете добри, тогава широкъ ще бжде този пхтъ. Когато прѣдъ прозорцитѣ ви има желѣзни прѣчки; азъ знаа, какви хора сте. Когато влѣза

въ домоветѣ ви и видя пушки, ножове, кобури, револвери, азъ зная какви сж хората. За всинца ви е необходима само онази живата Любовь, онази живата Мѣдрость, онази живата Истина.

„Иди,“ казва ѝ Христосъ, „дъщеря ти е здрава!“ „Идете въ дома си!“ Това сж думитѣ, които е казалъ Господъ на онѣзи, които сж искали по закона на смирението. Кждѣ въ дома си? — Не въ свѣта, но въ онзи палатъ, въ вашата душа. Дъщеря ви сега е здрава — това е резултатъ. Щомъ идете дома си, вие ще имате бѣдеще. Ако сте боленъ, ще станете отъ леглото си; ако сте старъ, ще се подмладите; ако сте сиромашъ, ще забогатѣете; ако сте глупавъ, ще поумнѣете; ако сте писателъ и неможете да напишете два реда и се оплаквате, че сте изгубили въодушевлението си, ще се вдѣхновите и ще започнете да пишете леко и хубаво. Азъ въ въодушевлението не вѣрвамъ а въ вдѣхновението. Въодушевлението е за день и половина, а вдѣхновението е постоянно. Вдѣхновение трѣбва да иматъ нашитѣ писатели и поети! Вдѣхновение трѣбва да иматъ не само писателитѣ и поетитѣ, но и всички хора. Кой каквато работа върши, вдѣхновение трѣбва да има.

Та сега като се върнете дома си, всички да напишете слѣднитѣ нѣколко реда: „Азъ, Иванъ Стояновъ, запримѣръ, колективно име е то, и дома ми, отъ сега натакъкъ ще живѣемъ въ закона на Любовьта. Въ нашия домъ отъ сега нататкъкъ ще царува Божията Мѣдрость, Божията Истина ще ни дава свѣтлина, и ние ще ходимъ въ Неговата Свобода за сега и прѣзъ всичкитѣ врѣмена. Да

бъде Името Божие благословено прѣзъ всичкитѣ
вѣково! — Аминъ!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 21.VI 1925 г.
въ гр. Софiя.

ПЛОДЪТЪ НА ДЪРВОТО.

29.

Плодътъ на дървото.

„А плодътъ на Духа е: любовъ, радостъ, миръ, дълготърпение, благостъ, милосердие, вѣра, кротостъ, въздържание; противъ таквизъ нѣма законъ“.

По отношение на живота, всѣко дърво отъ плода си се познава, и всѣки човѣкъ отъ своята мисль.

Вселената не е създадена за мъртвитѣ хора, нито за глупавитѣ същества. Свѣтътъ не е създаденъ за модернитѣ дами. Свѣтътъ не е създаденъ за декадентитѣ философи. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ религии. Свѣтътъ не е създаденъ за днешнитѣ държавници, за днешнитѣ народи. Свѣтътъ е създаденъ за възлюбленитѣ на Бога, а другитѣ живѣятъ по благодать, отъ любовта къмъ възлюбленитѣ.

Нѣкои ни питатъ: тогава, какво търсите вие въ свѣта? Питамъ ви: вие какво търсите въ свѣта? Свѣтътъ не е за васъ. Писанието казва да не любимъ свѣта, а Богъ възлюби свѣта! Значи, ние не трѣбва да любимъ свѣта, а Богъ самъ възлюби

свѣта! Едно противорѣчие има тука. Има нѣщо изопачено въ това изречение, или не е казано тѣй, както трѣбва, или не е написано, както трѣбва.

Въ писанието на едно мѣсто се казва; „Не се съобразявайте съ модата на този вѣкъ! Всѣки вѣкъ си има своя специална мода за живѣние; всѣки вѣкъ си има свои теории, свои схващания, свой врѣмененъ моралъ.“

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“ Думата „дърво“ произтича отъ единъ старъ коренъ, не е славянска дума. Дървото означава онзи първиченъ, Божественъ животъ. Коренътъ на думата „дърво“ произтича отъ думата „дѣва“. Въ английски езикъ произтича отъ думата „тера“ — три; въ грѣцки езикъ отъ числото „три“. „Тера“ значи земя, а земята пѣкъ означава животъ. Тѣй че дървото означава първичния животъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Има лъжливи дървета, има и истински дървета. Свѣтътъ днесъ е пѣленъ съ лъжливи дървета. Виждали ли сте вие красиви хора? Тѣхъ мога да уподобя на ония хубави цвѣта, които никога не увѣхватъ. Тѣ всѣкога сж весели и разноцвѣтни: синички, червенички, зеленички. Изобщо въ свѣта по нѣкой пѣтъ посаждатъ цвѣтята въ саксии и ги понапрѣस्कватъ съ разни парфюми, та не можешъ да познаешъ, кои сж истински. и кои не сж истински. Поставете пчелата срѣщу тѣхъ, тя ще ви покаже, кое цвѣте е истинско, и кое не. Отъ истинското цвѣте медъ бере, отъ изкуственното — нищо Тия цвѣта, отъ които пчелата не може да събира медъ, мога да уподобя на нѣкакви човѣшки изобрѣтения. Казватъ: човѣкътъ е направилъ фо-

фонографа. Какво нѣщо е човѣшкиятъ фонографъ? Фонографътъ прѣди да заговори, шуми, съска и при това не е толкова ясенъ. Фонографътъ е отпечатъкъ на човѣшката рѣчь и то въ изопачена форма. Ако тия плочи се изоставятъ 5—6 години безъ употрѣбление и злѣдъ това се затварятъ, не зная, дали биха могли да произведатъ същата човѣшка рѣчь, както сега. Но, да оставимъ това нѣщо, изобрѣтението на фонографа е все пакъ крачка напредъ. Ние се възхищаваме отъ изкуството на фонографа. И дѣйствително, и менъ ме възхищава фонографа, но не толкова това колело въ него, което се върти и възпроизвежда рѣчта, колкото мисълта, която е накарала една игла да говори. Какъ се е дошло до това изобретение, това ме интересува. Този, който изнамѣрилъ фонографа, е взелъ въ съображение човѣшкия езикъ. И човѣшкиятъ езикъ е една подобна игла, само че поширока. Иглата на фонографа е малка и остра, а отъ човѣшкия езикъ може да се направятъ нѣколко стотинъ хиляди игли, подобни на тия отъ фонографа. Тѣй щото и по съдържание, и по количество, иглата на съвременния фонографъ не може да се сравнява съ човѣшкия езикъ; и рѣчта, която произвежда фонографа, не може да се сравнява съ рѣчта която излиза отъ плочитѣ на човѣшкия мозъкъ. Питамъ: ако е чудно изкуството на онзи, който накаралъ една игла да говори, не е ли още по чудна онази висша интелигентностъ, която отпечатила човѣшката мисль върху плочитѣ на мозъчните клѣтки? Вие още не сте се замислили върху това, какъ се произвежда човѣшката мисль, какъ минава прѣзъ мозъчните нервни влакна

и какъ най-послѣ се прѣдава прѣзъ гортана въ видъ на гласъ. Върху колко работи вие не сте се спирали! Тия нѣща за васъ сж толкова прости, колкото да направитѣ една баница. Казвате: баница е това! При това, я да те накарамъ да на-
 точишъ една баница, тогава ще видишъ! Нѣком ме запитватъ: какво мислишъ? — Мисля, какъ може да се направи баница отъ просо. Мисълта на нѣкой хора е такава, че баница не можешъ да неправишъ отъ него. Боза отъ него става, но баница — никога! Право сж опрѣдѣлили житото и царевицата на просото, каква е неговата задача. Единъ день житото и царевицата, като заминали за екскурзия, оставили просото да храни свѣта. То ги запитало: каква длъжностъ ми оставяте? — Да хранишъ свѣта. На баница мога ли да ставамъ? — Ти на хлѣбъ стани, че за баница не мисли! Просото не може да става на баница.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Значи, въ всѣко растение има едно качество, че то расте постоянно къмъ слънцето, има стремежъ нагорѣ. Сжщеврѣменно въ това растение има и стремежъ къмъ центъра на земята, двояко се развива. То разбира законитѣ на слънцето, разбира и законитѣ на земята. Азъ нѣма да се спирамъ да ви говоря за това. има редъ митове върху произхода на растенията. Единъ день, когато съврѣ-
 меннитѣ хора станатъ по-просвѣтени, по-духовни или по-мистични, тѣ ще разбератъ дълбокия смислъ, който се крие въ растенията. Човѣка по нѣкой пѣтъ наричатъ растение. Богъ го уподобява на растение. Той казва: „Отъ плода си се познава“. И дѣйствително, като се разгледа човѣкъ „чисто

органически, той е двойко растение. Въ него съществуватъ двѣ растения, които се прѣплитатъ. Клонетѣ на едното растение сж горѣ въ мозъка, а коренчетата — долу въ стомаха. Коренитѣ на другото растение сж въ симпатичната нервна система, или въ тѣй наречения стомашенъ мозъкъ, а клонетѣ му отиватъ горѣ въ мозъка, тѣй щото тѣзи двѣ растения сж прѣплетени. И между това двойно растение, именно, живѣе човѣкътъ, като мисляще същество. Значи, щомъ растението прѣстане да расте, и животътъ прѣстава. Щомъ човѣкътъ прѣстане да мисли, по сжщия законъ и растението умира. До тогава, докато човѣкъ мисли, и растението живѣе. И обратното е вѣрно. До като човѣкъ живѣе, до като има чувства въ сърцето си, до като има мисль въ ума си, той е човѣкъ. Когато сърцето на човѣка изсѣхне, той прѣстава да е растение. И когато мисльта въ човѣшкия мозъкъ прѣстане, той прѣстава да е мисляще същество. Какво става тогава отъ него? — Той минава въ Нирвана — едно състояние безъ съдържание. И мнозина отъ съврѣменнитѣ хора искатъ да живѣятъ въ Нирвана, т. е. да не мислятъ, да не чувствуватъ, да не страдатъ — искатъ невъзможното. Тѣ искатъ да бждатъ радостни, безъ да бждатъ скръбни; искатъ да мислятъ, безъ да чувствуватъ. Това сж двѣ невъзможни нѣща. Да чувствувашъ, значи да мислишъ; да мислишъ, значи да чувствувашъ. Когато чувствувашъ, ти носишъ товаръ, а когато мислишъ, другъ носи твоя товаръ. Слѣдователно, тежката работа въ този свѣтъ — какъ трѣбва да прѣживѣемъ и какво трѣбва да мислимъ, това е прѣдоставено на Бога. Богъ, ве-

ликиятъ създателъ на цѣлата вселена, мисли за всичко това, а ние носимъ малкия товаръ на ежедневния ни животъ. Този товаръ е само за насъщния хлѣбъ. Ние мислимъ за ежедневния животъ, а въ сжщностъ, нашиятъ товаръ е само за това, какво трѣбва да ядемъ. Сегашната ни философия не е нищо друго, освѣнъ „философия на хлѣба“. Каквото и да говоримъ, каквито култури и теории да разглеждаме, ние сме хора на хлѣба — нищо повече! Проповѣдници, философи, или каквито други и да сме, ние изучаваме още „хлѣбъ нашъ насъщний, дай ни го нате днесъ“. Това е, което се изучава днесъ.

Слѣдователно, цѣлата днешна наука е съсрѣдоточена все около хлѣба, какъ да се гарантираме, какъ да се осигуримъ. И дѣйствително, хлѣбътъ съдържа всички необходими елементи за живота. Ако единъ пороченъ човѣкъ изучава тази философия, нищо нѣма да успѣе. Защо? Защото ние още не сме изучили съдържанието на хлѣба. Ние още не сме изучили езика или живота на жигото. Ние още не сме изучили живота на всички онѣзи растения, които ни помагатъ да живѣемъ. Ние още се спираме върху единъ отъ стиховетъ на Писанието и казваме: „И направи Богъ човѣка отъ прѣстъ по образъ и подобие свое и духна въ ноздритъ му дихание“. Значи, Богъ се уподобява на човѣкъ, като насъ. Колко дни е работилъ Богъ върху човѣка, за да го създаде отъ тази калъ? Тѣй щото, Богъ е билъ скулпторъ. Богъ вдъхналъ дихание въ ноздритъ на този човѣкъ, и той станалъ жива душа. Тѣй се прѣдава на съврѣменното човѣчество въ свещената книга легендата за съз-

даването на първия човѣкъ. Отъ коя раса е останала тази легенда? — Отъ семититѣ, четвъртата подраса. Тѣ сж хора крайни материалисти. Отъ тия хора днесъ като остатѣкъ се явяватъ китайцитѣ, хора, които даже и за Бога нѣматъ име. Когато китайцитѣ искатъ да кажатъ нѣщо за Бога, казватъ „тау“ — това означава небето. За тѣхъ всичко на небето горѣ е Богъ. У евреитѣ пъкъ, когато Яковъ отиваше при своя роднина Лавана, той сънува единъ сънъ, видѣ Бога и Му каза: „Тамъ, дѣто ме водишъ, благоволи да ми дадешъ овци и говеда, а пъкъ азъ като се върна, ще Ти направя единъ малък олтаръ и жертва ще Ти принеса“. И дѣйствително, Яковъ направи олтаръ на Бога, даде десѣтъка си отъ овцитѣ въ жертва.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Плодътъ опрѣдѣля качеството на растението. Азъ ще засегна духовния животъ. Онези отъ васъ, които сж родени отъ Духа, ще взематъ дълбокия смисълъ на тази философия. Онѣзи отъ васъ, които още не сж родени отъ Духа, а сж въ ембрио, въ зачатие, ще вземете живота, а онѣзи отъ васъ, които сега се приготвяватъ отвънъ, които съставляватъ тази калъ, отъ която Богъ за въ бъдаще ще прави хората, ще гледате прѣстѣта да бѣде по-доброкачествена. Колкото е по-доброкачествена прѣстѣта, толкова по-добъръ хлѣбъ може да стане отъ нея. Твърдата прѣстъ, за която говори Христосъ, това е хлѣбътъ, който има отношение до стомаха. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ“. Това се отнася до сърцето на човѣка, „а живата вода“ подразбира единъ още по високъ животъ отъ хлѣба. Хлѣбътъ трѣбва да се прѣвърне на вода, а водата трѣбва да се пре-

„Ако се не родите отъ вода и Духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Значи, водата е потрѣбна за сърцето, а Духътъ — за ума. Слѣдователно, ако се съединятъ тия два полюса — умътъ, който е почва за човѣшката мисль, и сърцето, което е почва за човѣшкитѣ чувства, ще се образува човѣшката душа, или съзнателното човѣшко его,

Сега, мнозина отъ васъ сте много обрѣменени отъ сегашнитѣ проявления на живота, т. е. сегашниятъ животъ е толкова важенъ за васъ, че поглъща всичката ви мисль. Вие мислите, че това, което имате, това, което знаете, съставлява цѣлия животъ. Прѣдставете си положението на онова малко дѣте, което сега учи въ училището и направете аналогия съ себе си. То отива на училище, и учителятъ му отерива буквата „а“. Връща се отъ училище, разправя на майка си, какво е научило. Взима плочата, пише, изтрива, казва на майка си: наука е това! Буквата „а“ е това! Значи тази буква му отваря вратата за разбиране на живота. Майката се обръща къмъ другитѣ които сж около нея, казва имъ: е, нека се радва, дѣте е. Питамъ: ами кое е по-високото за майката въ дадения моментъ? Майката казва: азъ трѣбва днесъ да прѣсѣя брашното, да омѣся хлѣба. Елате тукъ да видите, какъ се мѣси хлѣбъ! И почва тя да проповѣдва. Замѣсва всичкото брашно, покрие го отгорѣ и го оставя да втасва. Най-послѣ запали пещъта си. Взима слѣдъ това едно яйце, разбива само желтъка му и намазва съ него хлѣба, за да се лѣсне кората му и казва: това е хлѣбъ! Хлѣбътъ е началото на живота. Дѣцата въ кѣщи

казватъ: това е хлѣбъ! Учителтъ казва: това е „а“! Значи, тѣзи първа буква е х л ѣ б ѣ т ѣ. Д ѣ т е т о казва мамо х л ѣ б ѣ! М ж ж ѣ т ѣ дойде въ кѣщи, казва: ж е н о, х л ѣ б ѣ! Учителтъ казва: хлѣбъ! Проповѣдниктъ казва: хлѣбъ! Защо всички искатъ хлѣбъ? Защото, ако нѣма хлѣбъ, растене нѣма, мисль нѣма. Значи, има нѣщо сѣществено въ живота.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“. Какъвъ е този плодъ на живота? Най-първо човѣкъ трѣбва да има разположение на чувствата си. Всѣки трѣбва да се стреми да има това разположение. Човѣкъ трѣбва да си лѣга съ разположение; да става съ разположение; да яде съ разположение. Азъ не казвамъ, че човѣкъ трѣбва да мисли съ разположение на чувствата си. При мисльта, законтъ е обратенъ. Мисльта не се проявява при разположение на духа, Най-хубавата мисль се проявява при обратния законъ, а разположението е необходимо за живота. Когато човѣкъ развива живота си, той трѣбва да има разположение на духа, за да може животътъ му да се оформи. Щомъ животътъ образува тия форми, отъ които мисльта се проявява, тогава именно ще дойдатъ най-силнитѣ налѣгания въ живота, тогава именно ще дойдатъ скѣрбитѣ, страданията. Скѣрбитѣ и страданията сѣж Божественитѣ рала, които разораватъ почвата и създаватъ благоприятни условия да поникнатъ Божественитѣ сѣмена на Добродѣтелята. Сѣмо така се ражда мисльта. Кое заставя да мисли онази майка, на която прѣдстои да ражда? Дѣтето. Това дѣте, щомъ влезе въ почвата, т. е. въ утробата на майка си, заставя я да мисли, пъкъ ако ще да е най-глупавата майка. Когато една птичка ще снесе

направи гнѣздото си, какъ да го направи. Щомъ се нареди, тя знае вече, колко врѣме да лежи върху яйцата си, знае, какъ да отглежда малкитѣ си, всичко това знае. Разбира тя тѣзи закони! Всички тия грижи внасятъ въ нея Божествени мисли.

Та казвамъ: при страданията този законъ нѣма нищо общо съ живота. Животътъ, напротивъ, трѣбва да се прояви въ нѣжни, хармонични чувства. Въ какво седатъ хармоничнитѣ чувства? Ще ви дамъ едно малко сравнение. Въ живота има три категории фактори. Тѣ сж слѣднитѣ: вземете за примѣръ хартията на която се напечатва нѣкоя свещена мисль. Тази хартия е направена отъ хора, които не се интересуватъ, не искатъ да знаятъ, какво ще се печати на нея. Значи, качеството на тази книга не зависи отъ онзи, който пише, а отъ онѣзи работници, които сж я правили въ фабриката. Тия работници сж първата категория фактори въ живота.

Слѣдъ това идваме до онзи мислителъ, който започва да пише върху хартията. За да изрази своята мисль, той извиква нѣкой по-висшъ духъ, който му диктува. Значи, единиятъ диктува, другиятъ пише. Тѣй че, какъ е замислена тази книга, какъ е написана, това не зависи отъ самия авторъ, който слага името си върху книгата, а отъ този, който е диктувалъ. Сжщността, която е вложена въ книгата, е самата мисль, и не зависи отъ автора. Този, който прѣдава тази мисль, той е вториятъ факторъ. Слѣдователно, онѣзи фактори, които сж създали нашето тѣло, нашето сърце и нашия умъ, произтичатъ отъ три категории инте-

лигентности. Ето защо, когато мислимъ само за тѣлото си, ние сме свързани съ най-нисшата интелигентностъ въ природата, съ първата категория фактори — съ работниците. Тѣзи същества ще ни покажатъ най-хубавитѣ ястия, ще ни научатъ, какъ да приготвимъ храната си, какъ да я добиваме. Тѣ, обаче, нѣма да ни покажатъ извора на живота.

Втората категория същества уподобявамъ на тия, които сж писали книгата. Тѣ ще ни покажатъ пътя на живота, т. е. вътрѣшното съдържание. Тѣ сж още по-напрѣднали отъ първитѣ въ своята еволюция, но не могатъ да ни кажатъ нищо за онази велика Божествена мисль, която е прѣдшествувала образуването на материалния свѣтъ, образуването на силитѣ въ живота.

Най-послѣ идваме до третата категория същества, които сж саздали човѣшката мисль. И понеже човѣкъ сега е свързанъ съ тия същества, за това той се нарича „същество на мисълта“, но за въ бъдаще той ще измѣни това си име и ще се нарича „човѣкътъ на Любовта“ или „възлюбения синъ на Любовта“. Съ мисълта си той трѣбва да се съедини съ Божествената Любовь, за да стане цѣль човѣкъ, защото за сега човѣкътъ е половинъ. Въ сегашния човѣкъ има борба между неговия духъ и неговата плътъ. Защо? Защото вътрѣ въ него става единъ процесъ на обновление. Когато този процесъ се завърши въ насъ, тогава ние ще съзнаемъ, че можемъ да бъдемъ господари на себе си. За сега ние не сме господари на себе си, насъ всѣки може да ни подкупи. Онѣзи, които сж родени отъ вода и Духъ, тѣзи думи не ги засѣгатъ, но тѣ се отнасятъ за

онѣзи, които не сж родени още. Слѣдователно, ние можемъ да се подкупимъ отъ малкитѣ работи. Нѣкой казва: азъ не се подкупвамъ. Вие не говорите Истината! Не е грѣхъ, дѣто човѣкъ се подкупва, но казвамъ, че той може да се подкупи съ една ябълка, съ едно бонбонче, съ една карфичка, съ едни фини чорапи, съ една хубава шапка, съ едни обуша или съ едно стихче посветено въ негово име и т. н. Мога да ви приведа хиляди начини, чрѣзъ които хората се подкупватъ. Дай на човѣка да си хапне нѣщо, дай му една малка стаица, съ хубаво, меко легло, и той веднага се подкупва. Хората лесно се залѣгватъ. Лешото не е въ залѣгването, но въ това, че когато ни залѣгватъ, ние лесно се продаваме, а мислимъ, че сме осигурени. Никой отъ насъ не е осигуренъ! Ние сме въ една пѣсѣчлива почва, но много наши приятели — евангелисти, теософи, екултисти, хората на новото учение ни проповѣдватъ, че сж намѣрили Бога. Питамъ: въ какво седи новото учение? Основата на новото учение, това е великата Божия Любовь, великата Божия Мъдрость и великата Божия Истина — живата Любовь, живата Мъдрость и живата Истина, всадени и проявени въ сърцата, въ умоветѣ, въ душитѣ и духоветѣ ни. Слѣдователно, ако ти си човѣкъ отъ новото учение, тогава азъ казвамъ: плодътъ на Духа, на туй Великото е Любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, благость, милосърдие, вѣра, кротость, въздържание и много други. Павелъ не ги изброилъ точно, той турилъ като качества на Духа деветъ категории, но всѣка категория съдържа още по

три качества, та ставатъ всичко 27. Сумата на цифритѣ $2 + 7 = 9$. Питамъ тогава: кои сж другитѣ двѣ качества, които влизатъ въ категорията на Любовта? Вие мислите за другитѣ категории, азъ нѣма да се спирамъ върху тѣхъ.

И тѣй, лошото не е въ това, че ни залѣгватъ, но ние се самоизлѣгваме, че сме намѣрили истинския пѣтъ, че сме намѣрили Истината. По нѣкой пѣтъ азъ се наблюдавамъ и така проучвамъ хората. Защо? Защото ретроспективно, чрѣзъ отражение на хората въ себе си, виждамъ какви сж. Дойде нѣкой човѣкъ, приказва ми и азъ се вдълбоча въ себе си, поставямъ се въ едно пасивно състояние, за да видя, какво е трептението на неговото сърце, какви сж неговитѣ мисли, изобщо каква е степенъта на неговото развитие. Като влѣза тѣй въ неговото положение, азъ почвамъ да мисля като него, да чувствавамъ като него, за-регистрирамъ неговия животъ, записвамъ всичко и си казвамъ: познавамъ този човѣкъ. И всѣки който ме види, казва: ето: видишъ ли този? Казвамъ: да, азъ го видѣхъ, но и вие трѣбва да го видите. Погрѣшката на единъ човѣкъ е погрѣшка на хиляди същества, и доброто на единъ човѣкъ е добро на хиляди същества. Въ този свѣтъ ние не живѣемъ за себе си. Въ този смисълъ, индивидуално, светии нѣма. Светията е колективно същество, въ което Богъ живѣе. Хора, у които Богъ не живѣе, не могатъ да бждатъ никакви светии, а не тѣй както вие разбирате. Хора, у които Любовта не живѣе тѣй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сж? Хора, у които Мъдростъта не живѣе тѣй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сж? Хора,

у които Истината не живѣе тѣй, както Богъ е опрѣдѣлилъ, какви сж? — Такива хора не вѣрватъ въ никакъвъ Господъ? Какъвъ Господъ ще иматъ тѣ? Ами че съврѣмненната европейска война показва, какъвъ Господъ иматъ тия хора. Тѣхниятъ Богъ е като старитѣ езически Богове, които се биятъ, които иматъ сжщитѣ страсти, като хората. И при това, съврѣмнениитѣ християнски народи се осмѣлявагъ да казвагъ, че иматъ Господъ. Срамота е да казватъ така, никакъвъ Господъ нѣматъ тѣ! Хора, които признаватъ Бега, за които Богъ е живъ, казватъ като Христа: „Благъ е този Господъ“. И христовитѣ ученици, като съврѣмненитѣ хора, като отидоха да проповѣдватъ въ едно село и не ги приеха, казаха: „Учителю, остави ни да пометемъ, да изгоримъ тия хора, за дѣто не ни приеха. Ти си Учителъ, ние апостоли“. Христосъ имъ каза: „Този Господъ, на Който азъ служа, не е като старитѣ езически богове, Той е Богъ на Любовта, Богъ на Мѣдростта, Богъ на Истината. Синъ чловѣчески не е дошълъ да погубва души, но да спасява. Има други начини, по които можемъ да ги изгоримъ“.

Сега, старийте се да не разбирате мисълта въ изопачена форма. Страданието въ свѣта е допустнато, за да се създаде човѣшката мисль. Нека има страдания, но никога да не въздѣйствуваме на една душа, съ цѣль да я спремъ отъ пътя, който Богъ ѝ е опрѣдѣлилъ. Нито себе си, нито другитѣ! Често, ние се опълчваме противъ хората, защото грѣшатъ. Разрѣшете въпроса, защо вие грѣшите. Ето главниятъ капиталенъ въпросъ, който трѣбва да разрѣшите. Казвате: защо онзи грѣ-

ши? — Не е въпросътъ защо грѣши онзи, ами ти защо грѣшишъ. Защо онзи мисли така? — Не е въпросътъ, защо той мисли така, ами ти защо мислишъ така. Нима твоята мисль е безпогрѣшна? Хубаво, въ едно отношение ти го прѣвъзхождашъ, но въ друго отношение ти си по долу отъ него. Всячки така разрѣшаватъ въпроса, защо хората грѣшатъ, защо мислятъ така, а не се сиратъ да разрѣшатъ този въпросъ по отношение себе си. Въ сжщностъ, ето единъ въпросъ, който трѣбѣа да разрѣшатъ.

Често хората на новото учение, хората на повитѣ течения, казватъ: трѣбѣа да се даде свобода на всички! Но тия хора на новото учение, както ги виждамъ тукъ въ България, сж крайно натрапливи хора. Азъ виждамъ въ нѣкои съврѣмени писатели, музиканти, художници, свещеници, владици, проповѣдници, царе, князе, въ нѣкои просвѣтени хора, ужъ хора на новото учение, голѣма натрапчивость. По-натрапливи хора отъ тия на новото учение нѣма. Ако отидешъ въ дома на единъ простъ, свѣтски човѣкъ, той ще се отнесе братски, но ако отидешъ въ дома на единъ ученъ човѣкъ, на единъ човѣкъ отъ новото учение, и н рушишъ едно отъ правилата му, че не си изтрилъ общата си, ще ти каже: Господине, навънъ, моятъ домъ не е домъ за калъ! Азъ похвалявамъ този човѣкъ, право е да се грижи за чистотата на дома си, но трѣбѣа да знае, че има външна калъ, има и вътрѣшна калъ — има външна култура, има и вътрѣшна култура.

Сега, да ви приведа единъ анекдотъ, случилъ се въ България въ врѣме на освобождението. Отива

единъ български селянинъ при единъ лѣкаръ. Лѣкарътъ билъ жененъ, и този день жена му го раздразнила нѣщо, та билъ малко неразположенъ. Селянинътъ влиза въ стаята му и казва: „Господиъ докторе, жена ми е нѣщо болна, има огнѣн вѣца, силна треска, моля ти се да ми услужешъ, нѣкакви цѣрове да ми дадешъ.“ Цѣрове ли? — удря една плѣсница на селянина, послѣ още една и му казва: „На ти лѣкарства за жена ти!“ Бре, смръднаха ме тѣзи нови лѣкарства! си казва селянинътъ. До сега и майка ми, и баба ми бѣха болни, други лѣкарства имъ се даваха. Да те пази Господъ отъ тѣзи нови лѣкарства! Да не дава Господъ да лѣкува човѣкъ жена си! Ща употребя това лѣкарство за жена си, да видя какъ ще ѝ подѣйствива. Връща се дома си посрѣща го жена му, пита го „Носишъ ли ми лѣкарство?“ — Нося ти. — Е, дай да видя какво е! Удря ѝ той една силна плѣсница. — Чакай, чакай, стига толкова! Тя се разлюлява отъ тази плѣсница, влиза въ стаята и започва да плаче. Случва се, обаче, че пискорс оздравѣва. Е, казва си селянинътъ — помогна това лѣкарство, заслужава си. Господъ здраве да дава на този лѣкаръ, жена ми оздравѣ отъ това лѣкарство! Наука е това! Не се минава я два мѣсеца, отива той въ града и си спомня за лѣкаря казва си: „Чакай отъ благодарностъ да му запеса двѣ пуйки и да му кажа, че жена ми оздравѣ отъ не овото лѣкарство“. Влиза при лѣкаря, той го запита: „Какво искашъ?“ — Прѣди два мѣсеца дохождахъ при тебъ, да ми дадешъ лѣкарство за жена ми. Е, та какво? — Ти ми даде едно лѣкарство, и тя оздравѣ отъ него. Азъ употребихъ са-

мо 'едното, другото остана. — Да, това е наука, това бѣха огъ скжнитѣ лѣкарства, тѣ даватъ добъръ резултатъ, казалъ докторътъ. Въ сжшность, той забравилъ, отъ какво била болна жената на този селянинъ и какво лѣкарство ѝ далъ. Като видѣлъ, че селянинътъ носи двѣ пуйки, поканилъ го да седне и се разположилъ. — Ама, господице докторе, единиятъ лѣкъ остана у мене — казва селянинътъ — Е, ще го върнешъ, щомъ не ти трѣбва, защото той е огъ скжнитѣ лѣкове. Селянинътъ става, удри втората плѣсница на лѣкаря и си излиза. — Ако жена ми се разболѣе втори пътъ, пакъ ще дойда при тебе. Като останалъ лѣкарътъ самъ, опечва се огъ плѣсницата и се поухява малко.

Та и пле нѣкой пътъ съ тази наша философия въ живота расхждаваме, дѣйствуваме, все като този лѣкаръ. Не е виновенъ той. Това е за пояснение на въпроса. Съ това не искаме да кажа, че сме лоши, но или ученикътъ, или майката, или жената, все ще се намѣри нѣкой, който да ни разгнѣва, и послѣ, като ни разгнѣва, ще излѣмъ гнѣва си на всѣки прѣвъ, който ни излѣзе на срѣща. Но постъпките ни се връщатъ послѣ обратно.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“, казва Христосъ.

Отдѣ идатъ горчивитѣ плодове на нашия животъ? Страданията, които ни сполетяватъ въ живота, отдѣ идатъ? По нѣкой пътъ жената не ни обича? ученицитѣ не ни обичатъ, дѣцата не ни обичатъ, окръжаващитѣ не ни обичатъ, всички не ни обичатъ. Питамъ: защо е всичко това? Ще кажете: хората сж лоши. Това не е разрѣшение на въпроса. Ако

хората сж създадени отъ Бога, какъ е възможно да сж лоши? Я ми обяснете това нѣщо! Когато животътъ не се проявява въ своето Божествено естество, а се проявява по човѣшката мисль, той е всѣкога лошъ. Лошевината произтича отъ това, че ние икаме да употрѣбимъ Божествения животъ за човѣшки изгоди, и вслѣдствие на това този животъ лесно се изпарява. Прѣди нѣколко дни азъ взехъ въ едно шишенце етеръ и го запалихъ отгорѣ съ малко памучецъ. Слѣдъ извѣстно врѣме отидохъ да го взема, но го нѣмаше тамъ. Имало една малка дупчица, и той изфирясялъ отъ тамъ. Така и ние, по ежшия начинъ, затваряме Божествения животъ въ едно шишенце, туряме му занушалка, но слѣдъ врѣме виждаме, че го нѣма. Божествениятъ животъ казва: не можете да ме държите затворенъ въ шишенце. Азъ ще си намѣря и най-малката дупка ще излѣза отъ тамъ. Така и ние мислимъ за свобода, за ширекъ просторъ въ нашия животъ.

„Всѣко дърво се назначава отъ плода си.“ Първия плодъ на Духа, това е Любовта. „Отъ основното разбиране на Любовта зависи смисъла на вашия животъ; отъ основното разбиране на Любовта, зависи и вашето щастие. Сега ние ще кажемте, че разбирате Любовта. Азъ бихъ желалъ да дойде при менъ този, който казва, че разбира Любовта и да я опрѣдѣли. Нека опрѣдѣли, какъвъ е животътъ при Любовта. Тамъ, дѣто има Любовь, има и животъ. Дѣто има животъ, има и радостъ. Гледашъ, нѣкоя домакиня, въ чийто домъ царува Любовта, цѣль день пѣе, всичко въ къщи е въ хармония — дѣцата ѝ сж радостни, мъжътъ ѝ е радостенъ и слугитѣ ѝ сж радостни —

всички въ къщи сж радостни. Щомъ Любовъта излѣзе отъ къщи тя ходи съ сгърчени вѣжди, намръщена, отваря Писанието и като нѣкой моралистъ рови се въ отдѣлни стихове, цитира, кой какъ писалъ, за какво писалъ и т. н. Все ще намѣри нѣкакви специални стихове за случая и ще ги цитира, като казва: така е писано въ Евангелието.

Та когато пророцитѣ сж писали въ тази книга, и тѣ сж имали такива настроения. Когато чета плачъ Иеремиевъ, виждамъ „онзи пророкъ плаче ли, плаче! Защо? — Понеже заробиха евреитѣ. Той казва: „Господъ ни направи играчка на тия да имъ свиримъ“ — и написа много тѣжни работи. Господъ имъ казва: „Когато ви казахъ да живѣете тѣй, както трѣбва, вие не живѣхте Ето до дѣ ви доведе вашиятъ глупавъ животъ: да ви заробятъ Вавилонянитѣ. Ето отдѣ иде вашата скръбъ.“ Идватъ сегашнитѣ християни и казватъ: знаете ли какво е писалъ пророкъ Иеремия? Пророкъ Иеремия отивалъ въ плѣнъ, но ти, който не си въ плѣнъ, какво разбирашъ отъ неговото положение? — Разбирамъ. Нищо не разбирашъ! казвате: Давидъ писалъ псалми, Да, Давидъ писалъ псалми, но защо? — Гонѣше го царь Саулъ, гонеше го, като нѣкой заякъ Бѣгаше той, ти си седишъ на мекото легло. Тѣй че, за да разберете плача Иеремиевъ, за да разберете псалмитѣ на Давида, трѣбва да минете прѣзъ тѣхната опитностъ. Но и това още е човѣшко учение, не е Божествено. Евреитѣ трѣбваше да се подигнатъ, а не да плаче Иеремия за тѣхъ. Туй е една слабостъ. И Христосъ си поплака, което показваше, че въ Него и-

маше една чувствителна душа. Христосъ, като дойде между евреитѣ, казва имъ: „Искахъ да ви помогна, но не ме разбрахте“ — и заплака. Сълзитѣ на Христа не изразяваха слабостъ, но съ това той имъ казваше: „Както азъ плача, така ще плачете и вие. “Казвате: това е слабостъ! Не е слабостъ! Не е слабостъ. Истинскиятъ пророкъ, който говори на хората, трѣбва да имъ каже, какво ще стане. Съ сълзитѣ си Христосъ казваше на евреитѣ: „Тѣй ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте моето учение.“ Нѣкои ми казватъ: Учителю, въ сърцето ми нѣщо плаче. А, плаче нѣщо въ сърцето ти! Казвамъ: ти си единъ израилски пророкъ, който не прие Христовото учение. Ще плачешъ, и ще плачатъ всички около тебъ. Всички онѣзи, които не възприематъ Любовта; всички онѣзи, които не възприематъ Мъдростъта; всички онѣзи, които не възприематъ Истината, ще плачатъ не само единъ день, но още хиляди години ще плачатъ и деньтъ, въ който възприематъ Любовта, ще дойде истинската радостъ — „скръбъта имъ ще се прѣвърне на радостъ“. До тогава има да изтекать деветъ категории сълзи.

Азъ бихъ желалъ да проучите характера и състава на тия сълзи. Тѣ се различаватъ по състава си. Когато човѣкъ плаче отъ скръбъ, отъ тъга или отъ радостъ, сълзитѣ сж различни. Когато човѣкъ плаче отъ любовъ отъ милостъ, сълзитѣ пакъ се различаватъ. Нѣкой казва: Господи, азъ плакахъ. Господъ казва: „Вижете, защо е плакалъ този! — Въ шишенцето ми има сълзи. Вижете въ шишенцето му, сълзи има. Като разгледатъ сълзитѣ му, казватъ: „Разбрахме за какво си плакал“. Другъ

нѣкой казва: „Виждь ме, Господи, че плача“. Господъ казва: „Разгледайте тия капки, които се лѣятъ отъ очитѣ му, за какво сж! Защо е плакалъ, отъ любовъ ли, отъ радостъ ли, отъ скръбъ ли, отъ що.“ Това се знае въ невидимия свѣтъ. Изобщо, има деветъ категории сълзи, деветъ категории страдания и деветъ категории радости. „Облѣ се“, казватъ, „сърцето ми съ кръвъ“. Действително, облива се сърцето съ кръвъ. Когато скърбишъ, облива се, но и когато се радвашъ, пакъ се облива. И когато любишъ и си милостивъ, и когато мразишъ, пакъ се облива сърцето съ кръвъ. Казва се въ Писанието: „плътъ и кръвъ нѣма да наслѣдятъ Царството Божие.“ Да кръвта на плътта нѣма да наслѣди Царството Божие, но кръвта на Духа ще Го наслѣди. Плътта сама нѣма да на слѣди Царството Божие, но плътта и Духътъ заедно ще Го наслѣдятъ. Тогава, какъ ще разберете думитѣ на Иова, който казва: „Пакъ съ плътта си ще видя Бога.“ На друго мѣсто Христосъ казва: „Въ второто битие вие ще дойдете съ менъ“. Кое е второто битие? Казва се. „Ще имъ отнема каменото сърце и ще имъ дамъ ново сърце отъ плътъ, което ще бѣде толкова нѣжно, че Богъ ще напише на него Своя Законъ.“ Значи това сърце ще бѣде толкова благородно, толкова фино, че върху него Богъ ще напише своя законъ и както ние, така и всички сщества, ще четемъ отъ него.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“.

Какъвъ е тогава смисълътъ на живота? — Смисълътъ на живота е, че можешъ да живѣешъ за себе си, можешъ да живѣешъ за другитѣ, можешъ да живѣешъ и за Бога. Има деветъ катего-

ри животъ, но тия три категории сж важни — да живѣешъ за себе си за другитѣ и за Бога. Вижте най-послѣ, че, наистина, не може да се живѣе самъ, все искашъ да имашъ при себе си поне едно същество. Най-голѣмото геройство на първия човѣкъ въ рая е било това, че слѣдъ като видѣлъ, че самъ не се живѣе и обмислялъ много години този въпросъ, най-послѣ едва се рѣшилъ да каже: „Господи, самъ не се живѣе“. Адамъ билъ голѣмъ аристократъ, макаръ нѣкой мислятъ, че билъ простъ човѣкъ. Слѣдъ като Господъ го поставилъ да живѣе въ рая и да се занимава съ животнитѣ той прѣгледалъ всички и си казалъ: „Азъ нѣмамъ другаръ, съ когото да дружа, съ тѣхъ не мога да дружа тѣ сж нисши същества, тѣ нѣматъ никаква култура“. Пъкъ той трѣбваше да дружи съ животнитѣ, трѣбваше да ги учи. Адамъ си казалъ: Господъ създаде всичко много умно; и мене и животнитѣ, но едно нѣщо не Му дойде на ума: на мене, този богатия човѣкъ не даде другаръ“. Щеставие имаше въ Адама. Господъ го чу, поусмихна се малко и си каза: „Ще имашъ другаръ“. И действительно Адамъ имаше вече другаръ. Той си казваше: „Така, нека излѣзе моята избраница отвънъ, да видятъ славата, величието ми, да видятъ какъвъ великъ човѣкъ съмъ, какво благоволение имамъ предъ Бога.“ Това бѣше едно шеславно чувство, което той криеше въ себе си. Господъ му каза: „Другарка ще имашъ!“ Като я видѣ, той каза: „Плътъ отъ плътта ми, костъ отъ костта ми!“ Обаче, тази жена, направена отъ плътъ и кости, не бѣше като Адама. Тя си каза: не, братко, не съмъ азъ плътъ

отъ плътта ти, ще ти докажа, че и въ мене има малко много умъ“. И му доказва. Отива тя при дървото, което ѝ посочва змията, и казва на Адама: Ти си голѣмъ страхливецъ! Наживотнитѣ давашъ умъ, обработвашъ градината, а те е страхъ да бутнешъ онова дърво!“ „Не може, Господъ е забранилъ да се бута това дърво“ — прѣподава и Адамъ първиятъ урокъ на послушание. „Ти си плътъ отъ плътта ми, костъ отъ костта ми, нѣма да буташъ това дърво, ще ме слушашъ!“ — Колко си лѣковерен ти! Азъ ще бутна това дърво и ще ти покажа, че не съмъ плътъ отъ плътта ти и костъ отъ костта ти. Ще ти покажа, че съмъ жена, която мисли. Азъ мисля, че и ти ще дойдешъ подиръ мене. Както мисля азъ, това мислишъ и ти.“ И двамата нарушиха закона на послушанието и сгрѣшиха. Слѣдъ сгрѣшаването у, Адама се пробужда друго едно чувство:

въ него нѣмаше доблестта да остави жена си сама да бжде наказана по Божиитѣ закони, но си каза: хайде, и азъ ще страдамъ съ нея, да намалая малко страданията ѝ.“ Въ него имаше борба, казваше си: „Да оставя ли рая, или да отида съ нея? Съ нея тежко, но безъ нея по-тежко. Тя ми взе сърцето и кждето и да отида, самъ не мога. И въ рая сега животътъ е тежъкъ. Хайде, ще отида съ нея, поне жертва ще направя, че каквато ще да става! „Жената сгрѣши, а той се лиши отъ благата. Господъ не ги изпяди, но ги прати вънъ отъ Божественото училище, да растатъ и да се развиватъ.

И тъй, 8000 години вече откакъ вие се намирате извънъ рая, но всичко сте забравили. Всич-

ки сегашни жени по цѣлия свѣтъ бѣха събрани тогава въ Ева вжтрѣ като душички, и всички сегашни мъже по цѣлия свѣтъ бѣха събрани вжтрѣ въ Адама като душички. Всички мъже и жени заедно гласувахте и сгрѣшихте. А сега всѣки мъжъ казва: е, този Адамъ! И всѣка жена казва. е, тази Ева! Не, не мислите право, всички заедно сгрѣшихте, всички бѣхте тамъ. Всѣки отъ васъ трѣбваше да каже: не, азъ не давамъ думата си, не се съгласявамъ, не искамъ да постѣпя така. Разрѣшението на въпроса сега седи въ признаването ви. Кажете: Господи, сгрѣшихме! Ние не упазихме Твоитѣ велики закони на Любовта, Мждростта и Истината. Ще ги упазимъ сега“. Туй е благородството на човѣка! Всѣки човѣкъ трѣбва да мисли, какъ да изправи своя миналъ животъ Какъ ще го изправи? Азъ гледамъ, нѣкой отишълъ въ църква и тамъ се моли, моли на Господа, но при това, като дойде да дѣйствува спрѣмо хората, не знае какъ да постѣпи. Колко лесно ние се раздражняваме въ живота! Колко лесно се съблазняваме! Има единъ законъ: никой никога не може да излъже! Помнете това! Човѣкъ самъ себе си може да излъже. Защо? Защото всѣки човѣкъ разбира много добрѣ своитѣ интереси. Чудни сж съврѣмненитѣ хора, когато искатъ да ни убѣдятъ че могатъ да ни излъжатъ! Вземете, запримѣрь, гжската, хвърлете ѝ нѣщо, което не яде, напримѣрь бобъ или друго нѣщо, ще видите, че тя въ първо врѣме се нахвъртя, но веднага се отстранява. Хвърлете ѝ царевица напримѣрь. тя ще се хвърли и ще почне да яде. Значи, тази глупава гжска, както вие мислите, познава зако-

нитѣ. Не, тази гжска не е тъй глупава, както мислятъ хората. Върви единъ голѣмъ патарокъ съ своята възлюбена и съ 12 малки патенца. Тя върви напръдъ съ патенцатата, а той подирѣ ѝ. Затичва се единъ плъхъ слѣдъ тѣхъ и хваща едно отъ патенцатата. Обръща се веднага патарокътъ, хваща съ клюна си плъха и го издига въ въздуха. Огива съ него въ рѣката, потапя го въ водата и го изважда, пакъ го потапя и изважда, дава му лекция, докато плъхътъ най-послѣ казва: „Пусни ме, моля ти се, втори пътъ нѣма да ямъ патици“. И слѣдъ всичко това казватъ, че гжската била глупава, а ние умнитѣ хора, по нѣкой пътъ вършимъ такива голѣми глупости! Не, тази глупава патка поне може да хвърчи! Тази глупава патка поне може да си намазва тѣлото и крилата съ масъ, та като влиза въ водата, да не прониква навхтрѣ, прѣдпазва я отъ намокряне. Ние, съврѣменнитѣ културни хора, нѣмаме даже и туй изкуство на патицата. Можемъ ли ние да намажемъ така нашето тѣло и кости, че грѣхътъ да не прониква навхтрѣ въ насъ? Дѣ е нашата масъ, съ която можемъ да се защищаваме отъ грѣха? Патката намѣри онзи великъ законъ да се прѣдпазва отъ студа, като си направи мекъ, топълъ пухъ за тѣлото. Дѣ е нашиятъ пухъ да ни прѣдпазва отъ студа? Значи, ние не сме толкова интелигентни, колкото си мислимъ. Сега, всѣки се спира въ себе си и казва: азъ имамъ изкуство. Какво изкуство имашъ? — Цигуляръ съмъ, мога да свиря. Чо и азъ знаа да свиря. Питамъ: когато имашъ умраза къмъ нѣкого, или когато таишъ едно горчиво чувство въ душата си, свирилъ

ли си на тази умраза съ цигулката си, че да я прѣвѣрнешъ на една кротка мечка безъ букаи? Свирилъ ли си на това горчиво чувство, че да го прѣвѣрнешъ въ сладко чувство? Ако твоята музика не може да стори това, ти не си цигуларъ, твоята музика е много слаба. Нѣкой казва: азъ съмъ знаменитъ художникъ, имамъ хубави картини въ странство, изложени въ най-добритѣ галерии. Хубаво, щомъ е така, нарисувалъ ли си такава картина, че като я види нѣкой разбойникъ или прѣстѣжникъ, да се отвори отъ себе си? Опитал ли по този начинъ силата на твоето художество? Нарисува ли умразата и Любовта, та да видишъ резултата отъ тия двѣ картини? Азъ не съмъ срещналъ до сега художникъ, който да е нарисувалъ умразата и Любовта и да съпостави тия двата. Нека художникътъ нарисува тия двѣ картини така художествено, че като погледнешъ умразата, да умрешъ отъ нейното въздѣйствие върху тебе, а като погледнешъ Любовта, въ тебе да се зароди животъ и желание да дадешъ отъ този животъ и на всички други. Тази смѣна въ състоянията да стане едноврѣменно при вида на тия двѣ картини. Това е изкуство! Когато въ тебъ нѣщо бушува, когато се боришъ съ умразата въ себе си, тя те гори и произвежда страдания, а ти казвашъ: гори ме нѣщо! — Погледналъ си къмъ умразата. Слѣдъ това Господъ ти казва: я погледни къмъ Любовта! Ти погледнешъ къмъ Любовта, оживишъ се и казвашъ: нѣщо гори въ мене. Да, и умразата гори, и Любовта гори, само че умразата гори, изгаря и разрушава, а Любовта гори, съгражда и животъ дава. Такива трѣбва да бѣдатъ истин-

скитѣ картини на умразата и на Любовѣта. Това е изкуство! Така трѣбва да рисувате всички. А сега, вие казвате: рисуваме ние. Да, азъ искамъ всички вие да бъдете велики художници, велики музиканти!

Нѣкой казва: азъ днесъ съмъ вдѣхновенъ, говоря краснорѣчиво. Ами защо само днесъ си вдѣхновенъ? Не само днесъ, но всѣкога трѣбва да бъдешъ вдѣхновенъ отъ Божественото, и всѣка твоя дума да произвежда чудеса. Всѣка твоя дума трѣбва да произвежда чудеса върху самия тебѣ! Вие говорили ли сте на себе си? Азъ цѣня хората по това, не какво ви говорятъ, не какво говорятъ на мене, но какво говорятъ на себе си. Не е важно, какво говоря на васъ, то не е говоръ, но какво говоря на себе си. Когато говоря на себе си, по краснорѣчивъ човѣкъ отъ мене нѣма. Вие чували ли сте какъ говоря на себе си? То е слово! И това слово само азъ го чувамъ. Когато говоря на васъ, това е обикновена рѣчь, но когато говоря на себе си, тогава да ме чуете! Когато говоря на себе си, не говоря много, съкращавамъ бесѣдата си, говоря най-много 5—10 минути и едва издържамъ този говоръ. До сега съмъ достигналъ до 10 минути най-много. Щомъ си говоря 10 минути, казвамъ: стига толкова, доволенъ съмъ отъ своята рѣчь. Защо? Защото тя е Божествена въ себе си.

Нѣкой ме запитватъ: какъ се справяшъ съ хората, когато говорятъ противъ тебѣ? — Говоря на себе си. Ами като нѣмашъ парички? — Говоря на себе си. Ами като нѣмашъ легло? — Говоря на себе си. Най-красивото нѣщо въ свѣта е чо-

векъ да говори на себе си! Казвамъ: всички трѣбва да говоримъ на себе си и отъ сърцата ви да блика любовъ, и то не само врѣменно не само къмъ хората, а постоянно и то къмъ всички същества изобщо. Минавамъ покрай едно дърво, виждамъ на нѣкое мѣсто една гжсеница, спра се при нея и размишлявамъ: какъвъ примѣръ дава тя! Въ нея съзирамъ усилено дважение на нейния духъ да се подигне. Но каква работа се изисква за това! И това е една малка гжсеница! онзи великъ Божественъ животъ ми казва: „Ти разбирашъ ли, защо този червей пълзи“? Нѣкои казватъ за къртицата: къртица е това! — и я отминаватъ. Божествения Духъ пита: „Ти разбирашъ ли, защо тази картица рови изъ земята? Ти разбирашъ ли, защо птицитѣ хвърчатъ? Ти разбирашъ ли, защо растенията растатъ? Ти разбирашъ ли, защо е това разногласие и тази хармония въ живота?“ — Това е великото въ живота, което трѣбва да разберешъ о проучишъ. Когато вашитѣ сърца се изпълнятъ съ любовъ, само тогава ще разберете смисъла, който е скритъ въ тия нѣща. Всички трѣбва да разбирате, но не като онзи светия, който не разбралъ смисъла на своето служене. Какъвъ трѣбва да бѣде вашиятъ моралъ? Ако ти си светия, посвѣтилъ живота си на Бога, живѣлъ 20 години въ пустинята и при тебе дойде единъ богатъ български землевладѣлецъ и ти каже: слушай, остави тия глупости, да живеѣшъ въ пустинята, ела да ми прѣкопаешъ лозята, азъ имамъ толкова и толкова декари, ще ти дамъ 200,000 лева за това. Съгласилъ ли се на това прѣдложение, всичката ти святостъ отива на вѣтъра. Това не е мо-

ралътъ, който трѣбва да слѣдвате вие. Но ако ти се съгласишъ да работишъ безъ пари и кажешъ: братко, азъ не се нуждаю отъ пари. Може да дойда да ти помогна, но послѣ пакъ ще се върна. Кажешъ ли така, ти си святъ човѣкъ, у тебе има моралъ. Такъвъ трѣбва да бѣде и вашиятъ моралъ! Готови ли сте вие както този светия да направите нѣкое добро безъ пари, вие сте възлюбенитѣ дѣца на Бога. Кажете ли: азъ направихъ толкова добрини на този човѣкъ, но той не е признателенъ — вие не сте възлюбенъ синъ на Бога. Ти признателенъ ли си? Всички вие сте непризнателни. Въ васъ не се е събудило туй благоговѣйно чувство на светията. Нѣкой казва: защо Богъ ме е създалъ такъвъ? — недоволенъ е той отъ живота си и отъ положението, което има. Казвамъ: Богъ ти е далъ толкова дарби, но ти още не си ги разработилъ. Ти не си обработилъ своя умъ.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си.“

И сега, азъ желая, онѣзи отъ васъ които искате да носите туй свещено име „ученици на Новото Учение“, или, онѣзи, които искате да носите туй свещено име „носители на Любовта, Мъдростта и Истината“, тѣй ги наричамъ азъ, бѣдете образци! Бѣдете онази западена свѣщъ, въ която нѣма абсолютно никакъвъ димъ, абсолютно никакъвъ остатъкъ, която гори и издава онази мека свѣтлина, която носи животъ и възкресение на всички хора. Всѣки отъ васъ може да бѣде една такава западена свѣщъ!

Онѣзи отъ васъ, които сте родени вече отъ Духъ и вода, идете да бабувате на тия, които скоро ще се родятъ! Нѣкои отъ васъ сега сж за-

ченати, а трети сега се приготвяватъ за това зачатие. Работници трѣбватъ на свѣта! Ние нѣма какво да се занимаваме съ това, какво се пише въ нашата преса, какво се пише въ чуждитѣ вѣстници, Работа се изисква отъ всички!

Нѣкой казва: азъ не съмъ толкова красивъ, черничъкъ съмъ малко. Другъ казва: очигъ ми не сж тъй хубави! Азъ зная единъ алхимически начинъ, по който мога да ви направя красивъ, но първо трѣбва да сѣ родени отъ Духъ и вода. Защо? — Трѣбва да сте готови да запазите тази красота. Каква полза ще имате, ако ви се даде едно богатство и послѣ ви го отнематъ? Това ще бѣде голѣмо нещастие за васъ. Слѣдователно, отъ васъ се изисква да бѣдете силни и крѣпки, да можете да задържите онова благо, което имате. Тогава никой не ще мож да ви отнеме благото, което Богъ ви е далъ. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Любовта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Мъдростта. Азъ наричамъ герой онзи, на когото никой не може да отнеме Истината. Нѣкои казватъ: отнеха ми Любовта! Моми и момци се оплакватъ: отнеха ми любовта! Нѣкой ви я отне? На кое мѣсто я отнеха? — Изгубихъ любовта си, отивамъ въ ада! — казва нѣкой. Какъ, любовта си ли изгуби? Ти ходишъ да търсишъ любовта въ нѣкой момъкъ или мома тамъ нѣкъдѣ изъ горитѣ. Не, въ момъкътъ нѣма да намеришъ любовта. Че и той самъ я търси! Тогава, кой при кого ще я намѣри? Това не е любовъ за Любовъ не се жени. Мъдростъ за Мъдростъ не се жени. Истина за Истина не се жени. Разберете това! Сърцето и умъ-

тъ се съединяватъ, за да служатъ на Бога. Да се жени човѣкъ, това значи да се съединятъ двѣ души, за да служатъ на Бога, да изпълнятъ Неговата воля. Разбирате ли това? Хората не се женятъ за свое удоволствие. Това е проституция! Женитбата е съединяване на двѣ души да служатъ на Бога. Съединимъ ли се въ името на тази Любовь — да служимъ на Бога — всинца ще бждемъ едно цѣло в едихъ духъ и тогава въ всинца ни ще дѣйствуватъ великитѣ закони на Любовта, Мъдростта и Истината, само тогава ще дойдемъ до онова истинско оженване на хората. Тогава нѣма да търсимъ, кждѣ е мъжътъ, кждѣ е жената. Ако мъжътъ ти е съ любовта, той е благословенъ мъжъ. Ако мъжътъ ти е съ мъдростта, той е благословенъ мъжъ. Ако мъжътъ ти е съ Истината, той е благословенъ мъжъ. И ако жена ти е съ Любовта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Мъдростта, тя е благословена жена. Ако жена ти е съ Истината, тя е благословена жена. Ако синъ ти, дъщеря ти, приятельтъ ти или който и да е, е съ Любовта, Мъдростта и Истината, тѣ сж благословени.

„Всѣко дърво се познава отъ плода си“.

Ако вие сте родени отъ Духъ и вода, проявете се! Онѣзи, които не сж родени, родете се! Това е новиятъ зовъ къмъ свѣта. Насъ ни трѣбватъ хора не съ ограничени умове, сърца, души и духове. Насъ ни трѣбватъ хора, братя и сестри, съ сърца любящи, съ умове свѣтли, съ души благородни и съ духове възвишени. Това е, което ще ни сближи, ще ни направи истински герои въ свѣта,

Азъ наричамъ герой онзи, на когото сабята никога не се троши. Азъ наричамъ герой онзи който никога не умира. Азъ наричамъ истински мислителъ онзи, на когото мисълта свети и озарява свѣта. Азъ наричамъ човѣкъ на новото учение, на новия животъ онзи отъ сърдцето на когото извира любовъ, която носи животъ за всички. Азъ харесвамъ въ извора една отлична черта — неговото пълно безкористие. Той хиляди години наредъ извира и никога не казва „дайте!“ Но, кой какъ дойде при него, той все казва: братко, идвайте, взимайте си когато и колкото искате!“ Този изворъ е заради васъ. Той минава прѣзъ села и градове, пои гори и градини, всички пои и чисти, докато най-послѣ се влѣе въ морето. Тази е отличната черта на извора, която трѣбва да бѣде черта и на родения отъ Духъ и вода, животътъ на когото трѣбва да минава прѣзъ ония наскърбени души и ги утѣшава. Който нѣма този животъ въ себе си, какъ ще утѣши тия наскърбени души? Той ще каже: е, Господъ казалъ така. Не, не е казалъ Господъ така. Родениятъ отъ Духъ и вода, като види наскърбени души, нѣма да каже, волята Божия е такава, а ще ги утѣши. Нѣкоя майка плаче. Той ще я пита: защо плачешъ? — Дѣтето ми умрѣ. — Не плачи то сега ще дойде. Ще тропне съ пръчицата си и дѣтето пристига. — Ето, твоятъ Драганчо е живъ. Друга майка плаче. Защо? — Нейната мила Марийка умрѣла. Той тропне пакъ съ пръчицата си, и Марийка дойде. Майката е радостна, и всички въ къщи се радватъ. Това прави новото учение — възкресява мъртвитѣ души! Тѣй е, ще дойдатъ всички тия духове отъ пространството. Затова казвамъ: ние живѣемъ въ единъ

великът свѣтъ! Ние живѣемъ при особени условия. Доста сме се скитали, доста тази умраза, това не разбирање между насъ!

Ако сте българи, бждете отъ тия новитѣ българи, които ще кръстимъ сега! Бждете носители на новото учение, бждете Синове на Любовта, на Мъдростта и на Истината! Бждете растения, които отъ плода си да се познаватъ! Бждете хора, които отъ мисълта си да се познаватъ!

„Плодътъ на Духа е Любовта!“

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 28.VI 1925 г.
въ гр. Софiя.

И обхождаше Исусъ
всичка Галилея.

30.

И обхождаше Исусъ всичка Галилея.

„И обхождаше Исусъ всички Галилея, та поучваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството*).

Въ разумния свѣтъ има единъ великъ законъ, който опредѣля отношенията на всички разумни същества. Този великъ законъ въ науката наричатъ развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първиятъ потикъ на живота въ извѣстна посока. Втората стъпка, това е самиятъ животъ, който показва, че животътъ използва това разумно движение. И глупавиятъ се движи, и разумниятъ се движи, само че разумниятъ има цѣль. Тѣй щото, когато умътъ е насоченъ въ извѣстна разумна насока, това показва, че той има за цѣль постигане на нѣкакво свое разумно желание. Често и въ съвременната окултна наука употребяватъ думата „желание“ въ двояко значение. Ние говоримъ за желанието въ принципенъ смисълъ. Ние не говоримъ за илюзиитѣ. Илюзиитѣ, това сж проекции, сѣнки на нѣщата. За сѣнкитѣ нѣма

*) Ев. Матей 4:23.

да говоримъ. Въ сѣнкитѣ нѣма реалности. Тукъ може да се спра да обясня разликата между сѣнка и реалностъ. Ако ви предложи една круша отъ мраморъ, или отъ олово или отъ желѣзо, или отъ воскъ, какво ще ви ползува тази круша? Ако ви прѣдложи единъ хубавъ самунъ отъ воскъ, или отъ гипсъ, или отъ хубава прѣстъ, какво ще ви ползува този хубавъ самунъ? — Нищо. Следователно, това сж илюзии, това сж залъгалки за малкитѣ, за глупавитѣ дѣца. И когато азъ видя, че нѣкое малко момиче се занимава съ своитѣ кукли, считамъ, че то е едно отъ малкитѣ глупави дѣца. То е единъ отъ онѣзи глупави ангели, който, като не разбира работитѣ на небето, Господъ го пратилъ на земята да се учи, да се занимава съ играчкитѣ. Не мислете, че е лошо да се занимава човѣкъ съ сѣнкитѣ. Нѣма нищо лошо въ това, но сѣнкитѣ изразяватъ живота на страданията. Каквото и да вложите въ вашата кукла отъ воскъ, тя е безъ душа, безъ сърце, безъ мисль, безъ мозкъ; тя не може да даде никакъвъ отгласъ на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Следователно, тя ще бжде ехо на самия васъ, а това е най-тягостното нѣщо въ свѣта.

Подъ думата „красивъ свѣтъ“ разбирамъ свѣта и на единството, и на множеството. Подъ думата „множество“ разбирамъ, когато цѣлото множество живѣе въ закона на съгласието. Сега, да опрѣдѣля думата съгласие. Подъ съгласие, азъ не разбирамъ съгласуване между двама души на почва на нѣкъкъвъ интересъ, на нѣкаква търговска сдѣлка, или нѣкаква търговска операция, защото това съгласуване е врѣменно, а разумното съгласуване е

една брѣмка въ живота. То е свързване. И тази брѣмка върви прѣзъ цѣлата еволюция на човѣка. Слѣдователно, всѣка една разумна постѣпка, въ каквато насока и да, е било въ материалния свѣтъ, било въ духовния свѣтъ, или въ Божествения свѣтъ, това сѣ скачени халчици, скачени верижки за подигане на човѣшката душа. Какво означава думата подигане? Да кажемъ, че се качите нѣкъдѣ горѣ, но седнете тамъ. Това не е подигане. Подигане на човѣшкото съзнание е състояние, когато човѣкъ схваща правилно закона на Любовта. Първиятъ признакъ на великия законъ на Любовта е жертвата. Човѣкъ, който не е научилъ закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Подъ думата „жертва“ азъ не подразбирамъ тази жертва, която хората правятъ сега. Може да пожертвувашъ едно агне, но това не е жертва. Може да изядешъ нѣкого, това не е жертва. Въ жертвата се съдържа слѣдното качество: този, който жертвува, всѣкога живъ остава, и колкото повече го ядатъ, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва нѣкой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовта. Вслѣдствие кривото разбиране закона на жертвата, съврѣменнитѣ религиозни хора, като сѣ изопачили този свещенъ езикъ на небето, нѣматъ ония идеи, които даватъ онзи висшъ потикъ на душата да се развива правилно. Защото всѣка лъжлива мисль, всѣко лъжливо чувство се отразява върху човѣшката душа.

Казватъ, че Христосъ ходилъ въ Галилея. Какво прѣдставлява въ сѣщностъ Галилея? — Га-

лилея не е нѣкоя голѣма областъ, напротивъ една малка областъ. Галилея е символъ на разумното въ човѣка. Слѣдователно, когато ние искаме да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е разуменъ, казваме, че той живѣе въ Галилея. Затова Христосъ се нарича Галилеянинъ — разуменъ човѣкъ. Всѣки разуменъ човѣкъ живѣе въ тази областъ. Слѣдователно, въ природата има една разумна областъ. За да може човѣкъ да влѣзе въ тази областъ, неговото съзнание трѣбва да се подигне.

„И обхождаше Исусъ всички Галилея, та учаваше въ съборищата имъ и проповѣдваше благовѣстието на Царството“. На кое царство? — На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие отъ всички други царства? То се отличава по това, че прѣзъ всички вѣкове въ него има една непреривность; въ него нѣма прѣсѣкулки. Земнитѣ царства се качватъ и падатъ, държавнитѣ имъ мжже изчезватъ. Въ Царството Божие всички поданици, които Го съставляватъ, не умиратъ. Това е една привилегия за тѣхъ. Да бѣдешъ поданикъ на Царството Божие, отъ Божествено гледище, не е нѣщо мжчно, не е и нѣщо непостижимо, затова то съставлява идеалъ за всинца. Тѣй че всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за склунтура, всички краснорѣчиви оратори, всичко това, въ сравнение съ този идеалъ, сж залтъгалки за дѣцата, въ които нѣма нищо сериозно. Туѣ е единъ признакъ, по който се отличаватъ поданицитѣ на Царството Божие и тия на земнитѣ царства. Щомъ човѣкъ тукъ мисли за изкуство, като отиде въ Царството Божие, ще намѣри друго изкуство. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: щомъ е

тъй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие нѣма никаква връзка, тогава да не правимъ нищо тука. Не е така. По добръ да вършимъ нѣщо, отъ колкото да спимъ постоянно. Има хора, които постоянно седятъ и мечтаятъ, като онѣзи моми и момци, които въртятъ палцитѣ си и мислятъ само какъ да се оженятъ, въ какви палати ще живѣятъ, какъ ще се наредятъ и т. н. Въртенето на палцитѣ нѣкога е имало смисълъ, но днесъ е изгубило тази си смисълъ. Нѣкои въртятъ очитѣ си. Защо си въртятъ очитѣ? — За да видятъ нѣкого, да видятъ нѣщо. Идете въ нѣкоя обсерватория. И тамъ ще видите какъ астрономътъ върти очитѣ си прѣдъ своята тржба, прѣдъ своя телескопъ. За 24 часа все ще намѣри нѣщо въ своя телескопъ. Какво ще намѣри? — Или нѣкоя комета, или нѣкоя звѣзда, или нѣкое слънце съ своитѣ спътници. Значи всѣки отъ васъ е въ своята обсерватория, все търси нѣщо. Вѣщиятъ, умниятъ астрономъ ще избере свѣтлата нощъ за своитѣ наблюдения; онзи глухавиятъ ще избере тъмната мъглива нощъ. Нѣкой се върти натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какво търсишъ? — Търси нѣщо, но не мога да го намѣря. Че какъ ще го намѣришъ? Ти го търсишъ въ тази мрачна тъмна нощъ. Не е свѣтло, за да намѣришъ, каквото търсишъ.

Та казвамъ: стремѣжитѣ на единъ разуменъ човѣкъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени. Сега мнозина културни хора очакватъ новата култура да дойде по единъ опрѣдѣленъ начинъ. Свѣтътъ очаква единъ день цѣлото общество да се подигне. Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Духътъ, Богъ да се прояви по единъ или по другъ начинъ. Но

врѣмето за проявлението на Бога не съвпада съ механическото врѣме. Часовниците на небето, и часовниците на земята сж двѣ различни величини. Когато на земята е день, на небето има съвсѣмъ друго състояние. Когато хората на земята сж весели, ядатъ и пиятъ, на небето ни най малко не мислятъ, че тия хора сж културни. Небето трѣбва да плаща за хората на земята, които ядатъ и пиятъ. Тѣ ядатъ и пиятъ за смѣтка на небето. Какво означава яденето и пиенето? -- Яденето и пиенето въ свѣта е прѣдаване на духовнага енергия, която се възприема отъ храната. Човѣкъ трѣбва да се храни съ такава храна отъ която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трѣбва да бѣде постояненъ процесъ, а не както тукъ на земята — прѣривенъ — ядешъ и послѣ пакъ огладнѣешъ. Всичи противорѣчия въ живота произлизатъ именно отъ въпроситѣ: кога ще ядемъ и какво ще ядемъ. И какъ се решаватъ въпроситѣ най-послѣ? Нахранимъ се, пакъ огладнѣемъ; отново ядемъ, наситимъ се, пакъ огладнѣемъ и т. н. Въ физическо отношение нѣщата се съвпадатъ съ тази прѣривностъ. Въ духовното отношение, обаче, има една непрѣривностъ. Въ физическия свѣтъ, нѣкой пѣтъ мислимъ, че работимъ съ Бога, а нѣкой пѣтъ мислимъ, че не работимъ съ Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това сж положения, несъвмѣстими съ самия животъ. Човѣкъ не може да изгуби живота си; човѣкъ не може да изгуби духа си, човѣкъ не може да се отклони отъ пѣтя си, който Богъ му прѣдначарта. Слѣдователно, каквото и да вършимъ въ нашия

животъ, ако този ни животъ нѣма смисълъ за самитѣ насъ, има смисълъ поне за другитѣ. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но дѣтето което играе съ нея, знае защо е създадена тази кукла. Дѣтето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивамъ своитѣ чувства съ нея. Тѣй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия животъ, има други, по-разумни същества отъ насъ, които разбиратъ защо сме създадени.

Въ нашия животъ има двѣ направления, отъ една страна ние сме обектъ на ангелитѣ, които развиватъ своя животъ, а отъ друга страна ние сме обектъ за самитѣ насъ. Каква е цѣльта на този обектъ? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина отъ васъ иматъ всичко, каквото живота може да имъ даде, а при това пакъ не сж довольни? Защо не сте довольни? Значи има нѣщо, което ви липсва. Човѣкъ не е добилъ същественото, което му трѣбва. Нѣкои хора може да сж вкусили само отъ това същественото, но вкусването е единъ прѣривенъ актъ въ живота. Нѣкой казва: прѣдчувствамъ нѣщо, прѣдвкусамъ нѣщо. Да, но вкусването е посока, къмъ която ние се движимъ. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ“. Защо трѣбва да вкусимъ? — За да видимъ Божията благость. Обаче ако ние се спремъ върху думата вкусване, ще извадимъ едно съвсѣмъ механическо заключение за живота; ще видимъ, че животътъ може да се вкуси, както вкусваме една круша, или една ябълка. Нѣкой път можемъ да вкусимъ и отъ единъ невидимъ плодъ. Напримѣръ, нѣкой шастливъ човѣкъ напише едно съчинение, или направи нѣкоя хубава кжца и си казва: слѣдъ

като умра, 100 или 200 години слѣдъ смъртта ми, какъ ли ще се произнесатъ хората, като гледатъ къщата ми? Какво ли ще кажатъ за мене? И този човѣкъ се радва прѣдварително, прѣдвку-сва отъ удоволствието, че ще харесатъ къщата му. Човѣкъ може да си фантазира за къщитѣ, които е направилъ и оставилъ на своитѣ близки, но всички тѣ не сж нищо друго освѣнъ единъ паметникъ. Питамъ: единъ паметникъ можа ли да увѣковѣчи човѣка? Всички слънчеви системи, които сега съществуватъ на земята, не сж нищо друго, освѣнъ паметници. Нашата земя е сжщо единъ паметникъ. На какво? — На човѣшкото падение. Слънцето е паметникъ на човѣшкото въздигане и изкупление. Сириусъ, тази по-далечна звѣзда, е паметникъ на човѣшкото развитие, на човѣшката култура. Всички тия системи си иматъ своето прѣдназначение. Въ тѣхъ живѣятъ напрѣднали сжщества, по-напрѣднали въ своята възраст отъ насъ понеже сж излѣзли много по-рано отъ Бога. Тѣхната мъдростъ е толкова велика, че културата на съврѣменнитѣ хора, въ сравнение, напримѣръ съ културата на Сириуса, е още въ своитѣ пелени. Съврѣменнитѣ хора прѣдъ сжществата на Сириуса не сж даже и като дѣца. Единъ день, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине прѣзъ пята на Сириуса. Всички сжщества не сж отъ една и сжща категория. За да разберете тази вътрѣшна връзка, която сжествува между всички небесни тѣла, трѣбва да сте въ едно по-напрѣд-но съзнание. Три вида слънчеви системи има споредъ мене. Една отъ слънчевитѣ системи изразява материалния свѣтъ — най-грубитѣ желания, които

сществуваатъ въ всички сщества. Другитѣ слънчеви системи сж направени отъ по-фина духовна материя и спадатъ къмъ духовния, ангелски свѣтъ. Слѣдъ врѣме, когато вашитѣ духовни очи започнатъ да се развиватъ, вие ще виждате всички свѣтове. За сега вашитѣ астрономи виждатъ само материалнитѣ свѣтове. Нѣкои астрономи прозиратъ, че въ пространството, нѣкъдѣ далечъ, сществуваатъ други планети, но тѣ едва ги виждатъ съ своитѣ телескопи. Третитѣ слънчеви системи, това сж Божественитѣ свѣтове, които сж създадени отъ най-висша, най-фина Божествена материя. Човѣкъ ще мине прѣзъ всички тия слънчеви системи. Слѣдователно, ние сме въ прѣдверието на този великъ казмически свѣтъ. Нашата земя е на границитѣ на козмоса. Цѣлата наша слънчева система се намира на това мѣсто. Тѣй щото, единъ день, когато вашето стъзнание се подигне, и вие минете отъ една слънчева система въ друга, съ по-висша култура отъ сегашната, ще имате съвсѣмъ други понятия за нѣщата.

Сега се заражда другъ въпросъ: когато влѣзете въ другия свѣтъ, ще се познавате ли? — Ще се познавате разбира се. Въ този свѣтъ хората познаватъ ли се? — Именно въ този свѣтъ хората не се познаватъ. Познанието се добива само чрѣзъ закона на Любовта. Само ако обичашъ, можешъ да познаешъ. Безъ обичъ, безъ любовъ не можешъ да познаешъ никого. Обичта, Любовта е, която може да хвърли свѣтлина и топлина въ една душа да се разтвори, за да я познаешъ. Богъ ни познава по закона на Любовта. Да не мислите, че Богъ ни познава механически. Не, ние сме излѣзли

отъ Бога, и Той ни се радва, понеже имаме сѣщия образъ като Неговия. За да познавашъ нѣкого, трѣбва да има образъ. На едно мѣсто апостолъ Павелъ казва: „На мжки съмъ, докато се роди образа на Христа въ мене“. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да има Христовия образъ. А какъ се познаватъ хората днесъ, като нѣматъ този образъ? Безъ този образъ тѣ не могатъ да се познаватъ. За сега всѣки човѣкъ прѣдставя единъ образъ, едно съдържание, но безъ цѣнностъ; една мисль, но безмислена; една форма, но неоформена. Разумниятъ човѣкъ е вече оформенъ. Когато дойде въ него онзи свещенъ трепетъ на сърцето, страхътъ изчезва. Едно отъ качествата на разумния човѣкъ е, че той нѣма страхъ. Страхътъ е изключенъ отъ него. Той не мисли какво ще стане съ него, какво ще кажатъ хората за него. Въ него има благоразумие. Въ благоразумния човѣкъ има една характерна черта, той знае, че Богъ никога не се мѣня, днесъ да е единъ, утрѣ — другъ. Любовта, която Богъ изираща къмъ всички сѣщества, излѣзли отъ Него, е еднаква и непрѣривна. Като казвамъ, че Любовта на Бога е еднаква, разбирамъ еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обѣдъ да ямъ и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирамъ отъ това? Азъ ямъ и мухата яде въ това врѣме. И тя вкусва отъ яденето, възхищава се и казва: „Отлично е това ядене!“ Пъкъ и азъ съмъ доволенъ. Питамъ: колко мухи могатъ да се наядатъ заедно съ мене отъ паницата ми? Мухата казва: „Туй ядене е заради менъ“. И азъ казвамъ: туй ядене е заради менъ. Мухата обикаля около паницата, кацне нейде по

лицето ми, на яденето, но азъ махна съ ржката си и я прогоня. Послѣ тя пакъ кацне, азъ пакъ махна съ ржка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махашъ толкова много съ ржката си, и ти нѣма да се наядешъ, и азъ нѣма да се наямъ. Остави ме на мира, че и азъ, и ти да се наядемъ“. Сега, каква е философията, която трѣбва да извадимъ отъ този примѣръ? Ако дойде нѣкой човѣкъ около моето ядене, и азъ правя опити да го отблъсвамъ, това значи, че се занимавамъ съ дребни работи. Не се занимавайте съ дребни работи въ живота си. Не си махайте ржката! Гледамъ, като дойде нѣкой въ това събрание, вие казвате: защо е дошелъ този, той нищо не разбира? Не се занимавайте съ този въпросъ! Казвате: ами онзи защо е влѣзълъ въ музикалното училище? Не се занимавайте съ този въпросъ! Ами този защо почналъ да пише? Писателъ нѣма да става! Не се занимавайте съ този въпросъ! Остави тѣзи нѣща, не махай съ ржката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пъкъ ако искашъ да не те смущаватъ мухитѣ, тогава не ги пушай въ кжщата си! Да се занимавашъ съ дребни работи въ живота си, това е една велика опасностъ. Тази опасностъ не е въ сила да ни поврѣди, но тя, по причина на неразбиране основния законъ на живота, усилва нашитѣ страдания и ги прѣвръща въ мъчения. Богъ, Който е създалъ свѣта, създалъ го е за своитѣ дѣца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че съществуватъ. Богъ се радва на всичко. Той не гледа на нѣщата тѣй, както ние гледаме. Ние може да прѣзираме нѣкой волъ, може да прѣзи-

раме нѣкой конь, да кажеме: е, този конь, този волъ! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена въ форма на конь, на волъ, има смисълъ, има съдържание. Богъ гледа на бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човѣка отъ първоначалния моментъ до послѣдната му стадия като човѣкъ, и прослѣдятъ всичкитѣ 400,000 форми, прѣзъ които е миналъ, нѣма да намѣрите никакъвъ признакъ отъ сегашната му човѣшка форма. Ако се спрете именно на първия моментъ отъ неговото развитие и го сравните съ послѣдната му форма, когато се е опрѣдѣлилъ като човѣкъ, нѣма да намѣрите нищо, което да напомня сегашното му състояние. Отъ тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човѣка, сж се минали милиарди години, а този милиарденъ животъ сега се е съкратилъ на деветъ мѣсеца. За въ бъдеще този деветъ-мѣсеченъ периодъ може да се съкрати въ още по-малко врѣме, може да дойде само до една минута. Значи, за въ бъдеще човѣкъ може да мине всичката своя еволюция не въ деветъ мѣсеца, а само въ една минута. Тѣй че цѣлото му развитие ще бѣде съ интензивностъ равна на една минута. Вие ще кажете: какъвъ ще бѣде този животъ въ една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли отъ колко хиляди вѣкове се състои такава една минута? Въ Божествения часовникъ хиляди наши години съставляватъ само една такава Божествена минута въ живота. Интенсивна е тя!

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Галилея значи разумния животъ. Защо обхождаше Исусъ Галилея? — Исусъ обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности въ живота и да ги испра-

ви. Христосъ е дошълъ на земята, да види, защо хората страдатъ и защо умиратъ. Всички стврѣ-
менни хора все роптаятъ. Всички търсятъ свобо-
дата, а при това не сж свободни. Всички хора
иматъ училища, а при това не сж културни. За-
що? Защото истинската Божествена култура из-
ключва всѣко насилие. Цѣлата земя е пълна съ
насилия. И между животнитѣ, и между растенията,
и между хората, навсѣкждѣ съществуватъ насилия.
Това не е правилно, това е борба между тѣхъ,
борба за съществуване. Само между неразумнитѣ
хора съществува насилие, само тѣ воюватъ по-
между си. Слѣдователно. онзи истински Божественъ
животъ подразбира разумностъ, а разумността из-
ключва всѣко насилие. Стврѣменнитѣ философи каз-
ватъ, че човѣкъ докато не се усъмни, не могълъ
да разсждава, не могълъ да философствува. Дру-
ги пъкъ казватъ, че човѣкъ, за да добие вдѣхно-
вение и умътъ му да почне да работи, непрѣмен-
но трѣбвало да изпуши една цигара. Наоколо му
трѣбвало да се дигне малко димъ, и тогава умътъ
му да започне да се проявява. Трети пъкъ каз-
ватъ, че докато човѣкъ не изпие една чаша вин-
це, не могълъ да добие вдѣхновение да пише. И
тогава, за потвърждение на мисълта си привеж-
датъ капацитети, които, като изпивали едно, двѣ
или повече кила вино, могли да напишатъ нѣкой
хубавъ романъ или нѣкое философско съчинение.
Азъ пъкъ зная тукъ въ България, казваха за
единъ професоръ, че слѣдъ като изпивалъ най-
малко около три килограма бира, написвалъ нѣщо
цѣнно изъ науката. И наистина, той оставилъ мно-
го цѣнни изслѣдвания за насѣкомитѣ. Не, това сж

лъжливи положения. Азъ зная за насѣкомитѣ много повече, отколкото кой да е професоръ естественикъ, безъ да съмъ пилъ най-малко даже. Като гледамъ усилията на съврѣменнитѣ естественици, поусмихвамъ се малко и казвамъ: има и други начини, достъпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвамъ, че има и други установени пѣтища за изучаване на природата, не отъ мене, разбира се, но отъ Бога. И Слѣдователно, ние, разумнитѣ хора, трѣбва да вѣрвимъ по този именно пѣтъ установенъ отъ Бога. Нашитѣ начини за изслѣждане на живата природа сѣ изкуствени. Значи, не е тютюнѣтъ, който кара хората да мислятъ. Не е виното, което кара хората да мислятъ. Азъ не съмъ противъ виното, обаче ферментатѣ, които прѣдизвикватъ ферментацията на гроздения сокъ, оставатъ въ виното извѣстни отрови. Тѣзи отрови поврѣждатъ човѣка. Тия отрови се съдържатъ не само въ бѣчвитѣ, но и въ мислитѣ на човѣка. Всѣка човѣшка мисль може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бѣчвитѣ сѣ пълни съ винце. Въ невидимия свѣтъ сѣщо има хиляди бѣчви, отъ соковетѣ на които вие искате да пиете. Въ умствения свѣтъ, въ сърдечния свѣтъ има много бѣчви, отъ соковетѣ на които сѣщо искате да пиете. Има вино на любовта, вино на младитѣ, отъ което всички сте пили. Като пиете отъ него, дигнете знамето на горѣ, извадите ножа и казвате: герой съмъ азъ! Всички казватъ: герой е този човѣкъ, пише той, поетъ е станалъ! Обаче за колко врѣме? Слѣдъ 2—3 години туй вино изчезва отъ човѣка, вдѣхновенieto му се изпарява, той наведе глава на-

долу, заночва да размишлява, философъ става. Нѣкои казватъ: както и да е, но приятни сж тия нѣща. Кои нѣща сж приятни? Азъ правя слѣдното сравнение: ако ви дамъ единъ диамантъ, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете отъ този диамантъ? Той е голѣмъ, като нѣкоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продамъ. Добрѣ, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За предпочитане ли е? За прѣдпочитане е да имате единъ диамантъ голѣмъ като лѣшникъ, или най-много като орѣхъ. Ако питате мене, азъ бихъ прѣдпочелъ единъ диамантъ голѣмъ като орѣхъ или като лѣшникъ, защото ще мога да го погледвамъ, да му се порадвамъ. А този голѣмиятъ като диня, какъ ще го нося на врата си? Голѣмиятъ диамантъ е за боговетѣ, за голѣмитѣ герои. Човѣкъ, който може да носи такъвъ диамантъ, трѣбва да има ръстъ най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина въ гърдитѣ си. Такъвъ великанъ трѣбва да бжде той! Какво мислите, какви сж боговетѣ? Въ свѣта има такива голѣми богове, че ако рекатъ да седнатъ нѣкъдѣ, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка изъ 1001 нощъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея“ — разумния животъ.

Това, което ви говоря, сж вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяватъ нѣкои наши желания, които сж толкова голѣми, че сж несъвмѣстими съ възможноститѣ, които този животъ ни прѣдставя. Нѣкой момъкъ иска нѣкоя ху-

бава мома. Казвамъ: тази мома е като онзи голѣмий диамантъ, тежи 10 килограма, какъ ще я носишъ на врата си? Малка, малка ти трѣбва, като нѣкой орѣхъ. Нѣкоя мома иска нѣкой хубавъ момѣкъ. Казвамъ голѣмъ, голѣмъ е той за тебе, трѣбва ти нѣкой малѣкъ, като орѣхъ, или като лѣшникъ. Тя казва: не, безъ него не мога да живѣя. Казвамъ: отъ него ще умрешъ. Умирамъ отъ него, умирамъ безъ него. Защо ще умрешъ за него? Животътъ не седи въ физическитѣ блага. Като обикнешъ една душа, тя нѣма да има никаква тежестъ въ себе си. Душата, обаче, може да бѣде тежка колкото земята; една душа може да бѣде тежка колкото слънцето; една душа може да бѣде тежка колкото цѣлата слънчева система; пъкъ една душа може да тежи и колкото цѣлия козмосъ. Това е допустимо. Защо? Защото душата прѣдставлява интензивността на силитѣ, които дѣйствуватъ въ нея. Това значи, че въ човѣшката душа има сили, които сж въ състояние да движатъ цѣлия козмосъ. Когато казваме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвамъ какъ се движи земята какъ се върти, това ще прѣдизвика цѣлъ катаклизъмъ въ свѣрѣмъната наука. Ученитѣ хора казватъ, че земята се върти, но какъ се е завъртѣла, тѣ не знаятъ това нѣщо. Не е лошо, че не знаятъ.

„И обхождаше Исусъ Галилея“, това е нашия разуменъ животъ. Ние сме галилеяни, сега навлизаме въ този разуменъ животъ. За онѣзи разумни, стъзнателни души, които се стремятъ къмъ Бога, които искатъ да знаятъ какви трѣбва да бѣдатъ отношенията имъ къмъ Бога, е дошѣлъ вече

Христосъ. Не е въпросътъ за заблуденията на миналитѣ вѣкове. Не се спирайте върху въпроса, какъ трѣбва да се служи на Бога. Съ Любовъ трѣбва да се служи на Бога! Ами какво нѣщо е Любовта? — Любовта е сила, която дава живота. Какво нѣщо е животътъ? — Животътъ създава съзнателното движение. Какво нѣщо е съзнателното движение? — Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нѣщо е съзнателното чувство? — Съзнателното чувство дава съзнателна мисль. Това сж положения, които мога да обобща логически. Обаче съврѣменната логика казва, че ако една отъ прѣдсилкитѣ на логическото заключение не е вѣрна, и цѣлото заключение не е вѣрно. Азъ пъкъ казвамъ? прѣдсилката може да е вѣрна, може и самото заключение да е вѣрно, но мисльта може да не е вѣрна. Има много заключения, които сж вѣрни за земята, но не сж вѣрни за самата Истина. Нашата логика не е логика на небето. Тогавъ казваме така: България е държава. Въ нея живѣе единъ народъ, който трѣбва да съществува. За да съществува този народъ, трѣбватъ му срѣдства. Тѣзи срѣдства Богъ му ги е далъ, слѣдователно той има право, по който и да е начинъ, отъ кждѣто и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трѣбва да живѣе, така е. Но нейнитѣ държасници научили ли сж законитѣ, правото на небето? Тѣзи държавници, които до сега управляваха България, питали ли сж Бога, какъ да управляватъ? Тѣзи свещеници, тѣзи проповѣдници, които проповѣдватъ Словото Божие навсѣкждѣ питали ли сж Бога, какъ да проповѣдватъ? Тѣзи ученици, които учатъ, но-

вото учение, питали ли сж Бога, какъ трѣбва да го изучаватъ и какъ трѣбва да го проповѣдватъ, да го прилагатъ въ живота си? Нѣкой казва: азъ съмъ питалъ. Ама какъ само единъ пжтъ? Чудна работа! Не само веднѣжъ трѣбва да питате. Вие, като влѣзете въ университета, само веднѣжъ ли питате професоритѣ за уроцитѣ си? Само единъ пжтъ ли сте чули лекция? Казватъ нѣкои срамота е да се молимъ на Бога, срамота е да вѣрваме. Не, не така. Благородното въ човѣка е неговата мдростъ. Благородното въ човѣка е неговата интелигентностъ. Благородното въ човѣка е неговата вѣрностъ. Благородното въ човѣка сж неговитѣ добри постѣпки. неговото добро сърце, а не едно да мислимъ, а друго да вѣршимъ. Не, вжтрѣшнитѣ ни и външни отношения, къмъ кого и да е, трѣбва да бждатъ правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на паницата ми, азъ разсжждавамъ, разговарямъ се съ нея, питамъ я: какъ си? Нѣкой казватъ: какъ, може ли човѣкъ да се разговаря съ мухитѣ? — Може. Въ кръга на тѣхното развитие, тѣ сж много интелигентни. Нѣкой муха кацне на паницата ми и казва: „Ще бждешъ тѣй добъръ да ми позволишъ да си хапна малко отъ яденето ти, азъ не съмъ много отъ лакомитѣ, ще видишъ, съ колко малко се задоволявамъ. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаешъ, че всички блага сж все Божии?“ Казвамъ: има право тази муха. Защо да не си си хепне? Какво има отъ това? И по нѣкой пжтъ, кога дойдатъ много мухи на паницата ми, азъ не ямъ, отстѣпвамъ си яденето на тѣхъ. Защо прави това? — Имамъ свои съображения. Тѣзи мухи

сѣщество. То не може да се измѣни въ своята форма. Послѣ ние имаме други, механически числа, съ които работимъ, тъй нареченитѣ прѣсекционни числа. Какво прѣдставляватъ тѣя числа? Ако работите съ тази механическа математика, какво ще разрѣшите, ако знаете колко кости има въ моето тѣло? Какво отъ това, ако знаете, колко мускули, колко клѣтки има въ тѣлото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще иматъ за васъ значение. Защо? Защото азъ съмъ въ тѣя числа. Тѣзи числа и азъ сме едно и сѣщо нѣщо. Като кажа единица, азъ вече разбирамъ едно разумно сѣщество. Всѣко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по тѣхнитѣ имена, тѣ веднага ще се отзоватъ, и като дойдатъ, ще се разберемъ. Какво означава двойката? — Двѣ половини отъ единицата. Какво означава тройката? — Три части отъ единицата. Какво означава четворката? — Четери части отъ единицата. Какво разрѣшаватъ половинкитѣ? Какво разрешаватъ частитѣ отъ единицата? — Нищо не разрѣшаватъ. Половинкитѣ части показватъ, че трѣбва да се сглобяватъ въ едно цѣло и да изразяватъ това цѣло. Въ тази жива математика числата нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Тѣ не се събиратъ, а при това въ тѣхъ има събиране. Тѣ не се изваждатъ, а при това въ тѣхъ има изваждане. Тѣ не се умножаватъ, а при това въ тѣхъ има умножение. Тѣ не се дѣлятъ, а при това въ тѣхъ има дѣление. Това сѣ разумнитѣ събирания, изваждания, умножения и дѣления. И споредъ този великъ законъ, когато

защото ще бъдат опозорени. Даже и тази проповѣдь, тази бесѣда, която днесъ ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажатъ не е така, както казвате, науката е доказала това по другъ начинъ. Хубаво, както е доказала вашата наука? Колко пѣти увеличава вашия микроскопъ? — Най-много 3000 пѣти. Добрѣ, азъ пъкъ имамъ единъ микроскопъ, съ който се увеличава нѣколко милиарда пѣти, и съ този микроскопъ може да се видятъ много невидими работи. Той увеличава голкова пѣти, че могатъ да се видятъ и най-отдалеченитѣ слънца. Това сж твърдения за мене, но и всички вие можъ да опитате тия нѣща. Кога? — Когато развиеете въ себе си тия дарби, които Богъ е вложилъ въ вашата душа. Но за това нѣщо отъ васъ се изисква разумность. Въ тази разумность трѣбва да изчезне всѣко съмнѣние. Разумнитѣ нѣща сж строго опрѣдѣлени. Вземете, за примѣръ свърѣменната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т. н. дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голѣмо отъ единицата. Туряте послѣ при единицата числото 9. Тогава ставатъ 19. Питамъ сега, кое е по-голѣмо, единицата или 9 тѣ? — Единицата. Защо единицата е по-голѣма? — Тя изразява степенъ, градация. Значи единицата е първостепенно число. Слѣдъ единицата туряме, на примѣръ 5, 6 и т. н., но колкото повече тѣзи числа се отдалечаватъ отъ единицата, толкова повече се намаляватъ. Защо? Защото тѣ сж части на едно цѣло. Живи сж тия числа. Слѣдователно, въ абсолютната, истинска наука, всѣко число е живо. Всѣко число, което съществува въ своята абсолютна стойность, прѣдставлява едно разумно

нете тази луна? — Не мога. Тогава не се само-заблуждавай. Е, други нѣща мога да вдигна. Какви? — Сламки. Че кой не може да дигне сламката? Въ какво сѣди нашата философия? Можешъ ли, като духнешъ върху единъ човѣкъ да го дигнешъ въ въздуха? Не казвамъ да го дигнешъ съ нѣкоя бомба, но така да го подигнешъ, че този човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ да ти е благодаренъ, че си го дигналъ въ въздуха. Това е разумна мисль, която съществува въ свѣта, и която всичко може да направи. Ние не трѣбва да си губимъ цѣнното врѣме за глупави работи. За какво трѣбва да го употребимъ? — За съществени нѣща.

Сега да опредѣля, кое е същественото нѣщо у насъ. Музикантъ трѣбва да опредѣли, кое е същественото въ неговата музика. Художникътъ трѣбва да опредѣли, кое е същественото въ неговото художество. Свещеникътъ, учителтъ, майката, бащата трѣба да опредѣлятъ, кои сж съществени нѣща въ тѣхния животъ. Въ всѣки човѣкъ има нѣколко съществени мисли. Тѣ сж мѣродавниятъ, основнитѣ мисли. Тия мисли сж всичко три, а встички останали се групиратъ около тия три основни мисли, споредъ великия законъ на живота. Само че отъ преди 2000 година и до сега съвременното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има въ църквата, но положителна връзка между Бога и всѣки едного отъ васъ още нѣма. Онѣзи, които сж направили тази връзка, не живѣятъ въ църквата, тѣ оставатъ още невидими, незнайни за обществото. Тѣ сами още не смѣятъ да излѣзатъ, да се изявятъ предъ обществото,

послѣ се произнасятъ за менъ: „Този господинъ е много добъръ човѣкъ, ние имаме особено мнѣние за него. Той ни даде хубаво угощение.“ И защо иматъ такава хубаво мнѣние за мене? Защото съмъ отстѣпилъ яденето си. Слѣдъ това, тѣзи мухи, за да изкажатъ благодарността си къмъ мене, кацватъ по носа ми, по лицето ми, благодарятъ ми. Чудни сж хората по нѣкой път, когато ми говорятъ за моралъ! Ами че тѣзи мухи не водятъ чистъ животъ! — Защото наоколо имъ е само нечистотата. Азъ казвамъ на мухитѣ: много добръ, вие извършихте една отлична длъжностъ въ този свѣтъ! Сега нѣма да се спирамъ да обяснявамъ, каква длъжностъ вършатъ мухитѣ въ свѣта. Естественицитѣ иматъ думата за това нѣщо.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. То значи, че Исусъ обхожда нашия животъ, разглежда какви сж нашитѣ мисли и чувства. Исусъ живѣе въ нашия животъ, но не и въ нашето тѣло. Човѣкъ може да живѣе въ тѣлото си, и извънъ тѣлото си. Какъ разбирате тази мисль? Както човѣкъ може да живѣе въ къщата си и извънъ къщата си, така може да живѣе въ тѣлото си и извънъ тѣлото си. Човѣшката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голѣма колкото слънцето, колкото цѣлата слънчева система. Това зависи отъ мисльта на човѣка. Казвамъ: по закона на внушението вие може да си внушитѣ да станете не физически голѣми а духовно силни. Ако концентрирамъ силно мисльта си, азъ ще мога да дигна своята луна въ дъздуга. Нѣкой казватъ: азъ имамъ силна мисль, всичко мога да направя съ нея. Питамъ: можете ли съ мисльта си да диг-

извадишъ едно число по Божественъ начинъ, ти усѣщашъ радостъ въ себе си. Когато единъ праведникъ бръкне въ джоба си и извади нѣщо, той изпитва такава радостъ, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувалъ своя скапоцѣненъ камъкъ, даденъ му отъ Учителя, да го пази, за живота на единъ човѣкъ. Дохожда при него една бѣдна вдовица и му казва. продаватъ сина ми робъ. Той е вѣрующъ, но нѣмамъ срѣдства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледналъ камъка и си помислилъ: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? Въ това врѣме чува единъ вжтрѣшенъ гласъ, който му казва: дай този камъкъ! Светията пакъ си помислилъ: дали не ми говори нѣкой дяволъ? Гласътъ повторно му казва: „Дай този камъкъ на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази“. Той бръква въ пазвата си, изважда камъка, подава го на бѣдната вдовица, като ѝ казва: „Вземи този камъкъ, той е заради тебе, азъ 20 години го държа“. И ако при васъ дойде нѣкой вашъ бѣденъ братъ, който страда, дайте му този камъкъ, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всѣкога трѣбва да провѣрявате, кой ви говори Вие всѣки пътъ може да знаете, дали ви говори Истината или не, дали моята бѣседа е права или не. Всѣки музикантъ, всѣки виртуозъ може да знае, дали свиря право, или не. Музикалното охо не лъже никога. Човѣшкото сърце не лъже никога. Човѣшкиятъ умъ не лъже никога. Човѣшката душа не лъже никога. Човѣшкиятъ духъ не лъже никога. Това сѣ общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашиятъ умъ е развѣй прахъ. Не е така. Умътъ, който Богъ ни е далъ, е Божественъ, разбирате ли?

Извѣяни сме ние, които не разбираме, които не знаемъ, какъ да го нагласяваме Казвате: сърцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърдце, което не е развалено. Ако това сърце е развалено, би ли казалъ Богъ: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърдце? Значи, човѣшкото сърце е единъ скъпоцѣненъ камъкъ отъ първа степенъ. Ами че ако азъ дойда и поискамъ сърцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бѣдете въ положението на този светия, при когото дошла бѣдната вдовица и му казала: дай ми сърцето си, да откупи сина си! Ако тази вдовица поиска сърцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако единъ твой бѣденъ братъ ти каже: дай ми сърцето си! — защо да не му го дадешъ? Ами че този твой братъ е единъ човѣкъ, когото никой не обича, всички се сипятъ върху него, хулятъ го, никой не му е казалъ до сега една сладка дума. Дай му сърцето си и му кажи: „Братко, въ тебе има нѣщо хубаво, нѣщо добро, ти си една отлична душа! И азъ съмъ готовъ, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Богъ иска. Не разбирайте нѣщата по човѣшки, буквално, а по духъ, защото буквата убива, а духътъ дава животъ

„И обхождаше Исусъ Галилея, та благовѣстуваше Царството Божие“.

Сега вие казвате: какво е приложението на този стихъ? Той е билъ Христосъ, Той е билъ Исусъ, затова е могълъ да стори това нѣщо. Ами че ако Исусъ е дошълъ на земята, и ако Богъ ни свързва съ него, значи Богъ съизволява къмъ насъ, Това е една привилегия за насъ. Богъ ни

се изявява чрѣзъ цѣлата вселена, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрѣзъ слънцето, но ние не Го разбираме. Богъ ни се изявява чрезъ плодетъ, но ние не Го разбираме. Най-послѣ Той изпраща единъ простъ посланикъ на земята и му казва: „Иди, кажи на тѣзи дѣца, защо слънцето грѣе, защо земята се върти, защо плодетъ зрѣятъ, защо рѣкитъ текатъ. Иди покажи на тѣзи души, че моята Любовь не е човѣшка любовь, че моята Любовь не се измѣня; че азъ, прѣди и слѣдъ вѣковетъ, си оставамъ единъ и същъ. Грѣховетъ на хората не ме измѣнятъ. Ако тѣхнитъ грѣхове сж толкова тежки, колкото и цѣлата земя, или колкото и цѣлата вселена, азъ ще ги дигна съ малкия си прѣстъ въ въздуха. Заради тѣхнитъ грѣхове азъ нѣма да ги намразя.“ Това е характеръ въ Бога! А сега нѣкой казва: Богъ не ме обича. И Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието: „Ще отидатъ въ вѣчния огънь. Какво означава вѣчния огънь? — Вѣчниятъ огънь е наука, училище, дѣто Господъ праща хората да се учатъ. Но писанието на друго мѣсто казва: „Нѣма да отнема милостъта си отъ тѣхъ. И въ вѣчния огънь да ги пратя, нѣма да отмахна отъ тѣхъ Любовьта си.“ Ако адътъ е наистина толкова страшенъ, защо Богъ изпрати Христа тамъ? Страшенъ е адътъ, но Христосъ не изгорѣ. Христосъ отиде въ ада и казваше: „Братя, излѣзте отъ тука!“ И мнозина излѣзоха съ него заедно.

„И обхождаше Исусъ Галилея“. Сега, има много мисли, които ви смущаватъ. Много отъ васъ сж млади, нѣкой отъ внѣсъ сж стари, а други сж на преклонна възраст, но нѣма нищо отъ това.

Най-красивиятъ животъ иде сега. Нѣкоя жена казва: ами че азъ до сега не можахъ да се разбера съ мъжа си. Твоятъ мъжъ сега иде! Ти отъ сега нататкъ ще се оженишъ, както трѣбва. Този мъжъ, който иде сега, е много красивъ. Нѣкой казва: азъ до сега не съмъ намѣрилъ Учителя си. Учителътъ сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестритѣ ви отъ сега ще дойдатъ. Дѣ сж вашитѣ братя. Идете въ тукашнитѣ хали, ще видите, че вашитѣ братя сж закачени на куки, надолу съ главата висятъ. Казвате: а, тѣй било, закачени сж за краката нашитѣ братя! Да, продаватъ ги вашитѣ братя тамъ на кило. Не само въ халитѣ, но и по улицитѣ и то, не само въ Софія, но и по цѣлия свѣтъ — бѣсилки правятъ, за да ги бесятъ. Въ затвори ги затварятъ. Казватъ: такава е волята Божия лъжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега с ж ш е с т в у в а, е изопачена култура. Богъ, онази велика Любовь на жертвата, казва: „Вие ще имате помежду си разумна Любовь!“ Не трѣбва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете нѣкой братъ отъ затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичашъ враговетѣ си и ще имашъ доблестъта да научишъ, че и по другъ начинъ можешъ да воювашъ. Стани господаръ на твоитѣ мисли, стани господаръ на твоитѣ чувства, стани господаръ на онова благородното, което Господъ ти е далъ! Тѣй трѣбва да гледате на нѣщата! Вие казвате: да се нагодимъ спередъ сегашното общество. Да се нагаждаме споредъ сегашното общество. Тогава именно нѣма да се разбирате. Да се нагаждате споредъ онова Божествено общество, споредъ ве-

ликитѣ Божествени закони, това разбирамъ. Лю-
 Любовьта ни трѣбва да бѣде като Божията Лю-
 бовъ. Богъ казва: Вашитѣ грѣхове нѣма да измѣ-
 нятъ моето естество, нѣма да измѣнятъ миѣнието
 ми за васъ“. Ние казваме: каквото и да става въ
 сегашното общество, то нѣма да измѣни нашитѣ
 убѣждения. Вие казвате: какъ търпи Богъ тия
 нѣща. Казваме: както Богъ търпи всичко това,
 така и ние ще търпимъ. Нима Богъ нѣма сила да
 спре тия нѣща? Богъ е турилъ всички сили въ
 дѣйствиe, ще спре тия нѣща. Азъ нѣма да обяс-
 нявамъ, защо Богъ търпи всичко. Богъ е при-
 готвилъ една голѣма реторта за българския на-
 родъ. И васъ ще турятъ тамъ. Слѣдъ като излѣ-
 зете отъ тази реторта, ще минете прѣзъ още де-
 ветъ реторти, а като излѣзете отъ последната,
 десетата реторта, други българи ще бѣдете. Прѣзъ
 тия реторти ще минатъ всички държавници, всички
 свещеници, всички майки и бащи. Излѣзете ли
 отъ тамъ, никакви бѣсилки нѣма да има вече въ
 България. Туѣ нѣщо ще опитатъ всички българи,
 ще видятъ, дали моитѣ думи сѣ вѣрни или не.
 Това нѣщо може да бѣде слѣдъ 10 години, слѣдъ
 100, слѣдъ 1000, слѣдъ 2000 години; не, 1000
 години нѣма да се минатъ и всичко това ще се
 провѣри. Най-много 1000 години давамъ срокъ,
 за да се провѣрятъ моитѣ думи. Отъ днешнитѣ
 саби нищо нѣма да остане. Тѣ ще се прѣвѣрнатъ
 на орала и съ тѣхъ ще оратъ земята. За въ бѣ-
 деще само съ земята ще се воюва. Отъ затворитѣ
 нѣма да остане нищо. Тукъ тамъ ще остане нѣкой
 паметникъ отъ тѣхъ, и хората ще ходятъ да гле-
 датъ, както днесъ обикалятъ музеитѣ да гледатъ

старинитѣ. И отъ сѣдилищата ще останатъ по нѣкой такива паметници. Ще гледатъ сѣдитѣ, какви сѣ били по-раншнитѣ сѣдилища. И отъ съврѣменнитѣ бѣсилки пакъ ще останатъ нѣкои такива паметници, които хората ще ходятъ да гледатъ и ще казватъ: много културни сѣ били нѣкогашнитѣ хора! Всичко това ще бѣде като на прѣдставление.

„И обхождаше Исусъ Галилея и казваше на разумнитѣ хора: „Живѣйте, както Богъ изисква. Любете враговетѣ си!“ Сега казватъ: „Какъ врага си да любя? Куршумъ ще му тегля!“ Ами че кога ти стана врагъ? Кога овцата стане врагъ на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкътъ подписва една присѣда на овцата и казва: „Тази овца е осѣдена да умре“. Защо? — За да живѣя азъ. Какво зло му е направила? — Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкътъ иска да живѣе по-добрѣ. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: прѣди 2000 години, когато дойде Христосъ и говори на тия хора, тѣ бѣха прости, затова не можа да живѣе между тѣхъ. Да, ами като говори на насъ, културнитѣ хора, колко Го разбирахме? Азъ ще ви накарамъ да ми докажете, въ какво седи съврѣменната култура, въ какво седи истинската наука. За да се провѣри степенъта на развитието на съврѣменната наука, ще направимъ слѣдния опитъ. Ще изпратимъ при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дѣте, или нѣкой ученикъ, който е изгубилъ своята майка, или нѣкой народъ, който е изгубилъ своитѣ видни хора и ще имъ кажемъ: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дъщеря, тази майка или

тѣзи видни хора, за които жалятъ! — Ама не можемъ. Защо? Дѣ сж вашитѣ знания, — Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отърватъ вие. Ако тия хора бѣха отишли при Бога, тѣ щѣха да се научатъ на умъ и разумъ, но не сж отишли при Бога, тѣ живѣятъ още тукъ на земята. Тѣхното положение азъ уподобявамъ на онзи синъ който иска да замине за странство, но майка му го много обича, плаче, не го пуща. Бащата настоява да замине синътъ и най-послѣ рѣшаватъ да замине. Името на този синъ е Христо. Окичатъ го съ вѣнци, даватъ му въ ржцѣтъ букети, трѣгватъ за гарата. Взима си сбогомъ съ майка си, съ баща си, съ всички, които го изпращатъ, и тренътъ потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отдѣлятъ отъ гарата бащата я завежда дома полумъртва, припаднала; въ несвѣстъ, залива я съ вода и я докарва въ съзнание. Синътъ, обаче, сигналъ не сигналъ на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла въ съзнание вече, оглежда се, вижда сина си въ каша. Пригрѣща го, радва се, че се върналъ. Синко, върна ли се отъ странство? Не, не е ходилъ никждѣ, той е тукъ при васъ. Това не е култура! Ние сме отъ тѣзи хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние къмъ небето и скоро пакъ се връщаме назадъ. И слѣдъ всичко това казватъ за нѣкого, че отишълъ при Господа. Не, азъ не съмъ видѣлъ още нито единъ човѣкъ, който да е отишълъ при Господа. Колко български държавници обикалятъ все изъ България, а вие мислите, че сж отишли при Бога. Тѣ си живѣятъ тукъ измежду васъ, и политика се развиватъ. Нѣкои отъ тѣхъ не мо-

жешъ да ги убѣдишъ, че сж умрѣли. Тия хора ще ги видишъ, че още спорятъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Срещна нѣкой свешеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задгробенъ животъ, или не. Срѣщна нѣкой свещеникъ отъ онзи свѣтъ, питамъ го: има ли задгробенъ животъ. или нѣма? — А, нѣма. Срещна нѣкой писателъ въ невидимия миръ, като духъ сега, питамъ го: не забѣлѣзвашъ ли, че въ сегашния ти животъ има нѣкаква несъобразностъ? — Да, забѣлѣзвамъ нѣщо особено: денемъ срѣщамъ познатитѣ си, поздравлявамъ ги, снемамъ имъ шапка. но тѣ не искатъ да ми отговорятъ. Цѣли диванета сж! Вечерно врѣме ги срѣщамъ, поздравяваме се, разговаряме се. Казвамъ му. приятелю, не е така. Ти се намирашъ въ другъ свѣтъ, не си между живитѣ хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нѣщата тѣй или иначе. Може, но азъ обяснявамъ нѣщата тѣй, както ги виждамъ сега, а не както ги описва нѣкоя философия. Свѣтътъ е пѣленъ съ ненапрѣднали души, които трѣбва да се освѣтлятъ. И ние, които живѣемъ тукъ на земята, трѣбва да имаме толкова свѣтла мисль, че да освѣтлимъ всички тия души и да имъ дадемъ потикъ да се развиватъ. Въ тия религиозни събрания, които ставатъ тукъ, около всѣки единъ отъ васъ има много ненапрѣднали души, които искатъ да се освѣтлятъ, да се подигнатъ. Нѣкой нхъ се усѣщате скръбни, песимистично настроени. Това кж души, които обикалятъ около васъ и искатъ да имъ помогнете. Тѣ хлопатъ на вашитѣ врати и казватъ: помогнете ни! Крайна бѣднотия има около насъ! Вие казвате: не не знамъ какво ми стана, много ми е тѣжно. —

Това сж вашитѣ дѣди и прадѣди, които ви искатъ помощъ.

Исусъ, ходеше изъ Галилея, за да покаже на хората, че тѣхнитѣ убѣждения сж криви. Проповѣдваше имъ, че има единъ Богъ, около Когото трѣбва да се обединятъ всички. Вие ще ми проповѣдвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и къмъ Бога се обърнете! Гледате нѣкой писателъ пише, но вие не виждате, че около него обикалятъ до 100-ина ненапреднали, некултурни души отъ невидимия свѣтъ, и всѣка отъ тѣхъ се изрежда и му казва: пиши, пиши това нещо! Напише той едно изречение, дойде друга нѣкоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредятъ се всички и най-после той привърши съчинението си. И всички хора казватъ: излѣзе едно хубаво философско съчинение, за просвѣта на българския народъ! Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаятъ своя пѣть къмъ Бога, а пишатъ. Не, има и други светящи души! Въ момента, когато сте въ мракъ, когато сте нападнати отъ нѣкои ненапреднали души, ще дойде една отъ тия свѣтли души и ще ви каже: Богъ е Любовь, Богъ е Мъдрость, Богъ е Истина — ще ви внуши една нова мисль, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия свѣтли души казватъ: погледни нагорѣ! Ние ще бждемъ съ тебъ! Това сж помощници, ангели хранители на човѣчеството. Въ всѣко отношение, въ всѣко направление тия напреднали души ви заобикалятъ. Благодарение на това, че сме заобиколени съ такива души, нашиятъ животъ може да съществува. Затова всички трѣбва да бждемъ съ чисти сърца,

съ свѣтли умове, за да могатъ душитѣ, умоветѣ и сърцата ни да станатъ олтаръ на тия свѣтли души, на тия напръднали наши братя, за да работятъ съ насъ заедно.

Сега Христосъ е тукъ на земята, въ църквата е Той, но не въ тази официална църква. Между душитѣ на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напръднали души, които сж пострадали за това учение, работятъ заедно съ Него. Всички ще имате положителна вѣра, де опитате това учение, да видите, че Богъ е Любовь, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Богъ е Мъдростъ, която внася онази истинска свѣтлина и тласка човѣчеството къмъ знание. Науката се дължи на Божествения Духъ. Любовта пъкъ е силата, която постоянно коригира. Ако не бѣше тая Божия Любовь, отъ хората нищо не би останало. При това, Богъ е Истина, която дава истинската свобода. Нѣма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго единъ день ще се стопи. Какво ще остане тогава? — Ще остане онази чиста, кристална вода, въ която ще може да се живѣе. Всички утайки ще паднатъ на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, въ която ще живѣемъ.

Днесъ прѣдъ насъ седи великиятъ въпросъ — да познавате Бога. Азъ не казвамъ, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познавашъ слънцето въ мѣсецъ декември и да го познавашъ въ мѣсецъ май, това сж двѣ различни положения на слънцето. Да познавашъ Бога като Любовь е едно нѣщо, и да познавашъ Бога въ онази студенина на зимата е друго нѣ-

що. Следователно, Любовта трѣбва да събуди душитѣ ни.

Азъ бихъ желалъ между всинца ви да се образува една вътрѣшна връзка на Любовь, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашитѣ добри чувства. Азъ забѣлѣзвамъ въ новото движение тукъ въ България една лоша черта, тя е, че нѣма зачитане. Окултно движение, а започва да се раздѣля на особени мнѣния. Нѣма нищо отъ това, въ по важното е, че Любовта нѣма дѣление. Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва Любовта по-добрѣ отъ мене. Нѣма човѣкъ въ България, който да свети повече отъ мене. Мислите ли, че има нѣкой другъ това е заблуждение. Азъ мога да светя като Христа, не по-вече отъ Христа. Азъ мога да светя като Бога, не по-вече отъ Бога. И като казвамъ, че свѣтя като Христа, азъ се радвамъ, защото това е Божията свѣтлина. Не, Божия светлина е тя! Азъ свѣтя като Бога. Защо? Защото Богъ е вътрѣ въ мене. И вие можете да светитѣ като Бога. Ако Богъ е въ всинца ни ние ще се обичаме? — Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима азъ мога да ви заблуждавамъ? Нима азъ трѣбва да ви използвамъ и слѣдъ това да кажа: тия глупавитѣ нищо не разбиратъ. Не, азъ казвамъ: понеже вие не можете да използвате тази свѣтлина и топлина, затова ще туря малко облаци надъ васъ, та да я използвате съобразно вашитѣ сили. Единъ день ще можете да използвате всичката свѣтлина. За сега всинца трѣбва да се стремите къмъ абсолютната свобода! Не подразбирамъ слободията, нѣ абсолютната сво-

бода. Азъ съмъ за нея. Всѣки отъ васъ ще бжде разуменъ да се жертвува за Истината; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Мъдростъта; всѣки ще бжде разуменъ да се жертвува за Любовъта. И ще бждемъ готови сега, още днесъ, всички да изнесемъ великото дѣло, да проповѣдваме за този великъ, живъ Господъ, Който е направилъ вселената заради насъ и отъ благодарностъ да покажемъ, че както Той се жертвува за насъ, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този великъ Господъ, Този Учитель ще дойде за всѣки едно отъ насъ.

Та казвамъ: този Христосъ, Този Божественъ Духъ е навсѣкѣдѣ. За менъ не е важенъ въпросътъ, къмъ коя категория ще принадлежитѣ. За менъ формитѣ на религиитѣ не означаватъ нищо. Не че тѣ не сж нищо, но не сж тѣ, които разрѣшаватъ въпроса за Царството Божие. Православието не може да разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмътъ, който ще разрѣши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмътъ, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Това сж форми, които само приготвяватъ човѣчеството. Единственото нѣщо, което може да разрѣши този въпросъ, това е Божиятъ Духъ. Само този великъ Божественъ Духъ ще обнови свѣта, и този Духъ дѣйствува сега въ васъ. Тогава, нека не си правимъ илюзии. Нека отворимъ сърцата си за тази свѣтлина, която иде отгорѣ, защото чрѣзъ нея Богъ дѣйствува въ насъ. Нека създадемъ една нова форма и да покажемъ на съврѣменното общество, че ние седимъ по-горѣ отъ него и по умъ, и по сърце, и

то не само привидно, а фактически. Азъ мога да раздамъ всичкото си имане. но това още не е жертва. Жертвата е единъ вътрѣшенъ актъ. Да се пожертвуваме вътрѣшно, това значи ние да отворимъ душата си за цѣлия свѣтъ. Разумността е нѣщо вътрѣшно. Само между двѣ души, които се обичатъ, може да се възстанови онази връзка на Любовь. Не казвамъ, че трѣбва да прѣзирате другитѣ хора, но казвамъ, че трѣбва да обходите всички Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли въ свѣта. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и умрете, да ви погребатъ, да ви турятъ единъ надписъ отгорѣ, или пъкъ да напишете нѣкоя книга за човѣчеството. Не, най-великото нѣщо за всѣки едного отъ васъ въ живота ви е да изпълните волята Божия. Тѣй както Христосъ е отишълъ въ Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трѣбва да носите тая светлина. Онѣзи отъ васъ, които сж разумни, могатъ да изпълнятъ волята Божия, а онѣзи, които считатъ, че не сж разумни, могатъ да кажатъ, че не сж въ състояние да изпълнятъ волята Божия. За тѣхъ въпросътъ седи малко по-другояче.

И тѣй, трѣбва да схванемъ, че мощното въ свѣта, това е Богъ, а Богъ е Любовь, която не се мѣни. Богъ всѣкога мисли заради насъ. Пакъ ще ви потвърдя, че въ Бога има такова силно, непрѣрывно желание ние да израснемъ, да се развиваме, да имаме непрѣодолимъ стремежъ за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрѣзъ които да разбираме живота. Въ Бога има непрѣрывно желание да сме свободни и тогава да дѣй-

ствуваме. Дѣто и да отида азъ, трѣбва да имамъ тази истинска свобода въ себе си, че да я прѣдамъ и на другитѣ. Тогава, дѣто отида азъ, и Богъ да бжде съ мене. Човѣкъ, който отива да проповѣдва нѣщо, а Богъ не е съ него, това не е проповѣждане. Тази проповѣдъ нищо не струва. Ако азъ служа на Бога, а Богъ не е съ мене, това не е никакво служене. Значи, ние трѣбва да бждемъ навсѣкждѣ съ Бога. Дѣто отидемъ, Духътъ Божий трябва да бжде съ насъ, и ний трѣбва да бждемъ съ Духа. Само тогава думитѣ ми ще иматъ смисълъ. И сега думитѣ, които азъ ви говоря, иматъ смисълъ.

Та повтарямъ: нашитѣ грѣхове, нашитѣ заблуждения не сж въ сила да измѣнятъ Любовта на Бога къмъ насъ. Той е готовъ мигновено да заличи грѣховетѣ ни, стига да има такова желание и въ самитѣ насъ. Щомъ има въ насъ това желание. Богъ всѣкога ги заличава. Въ това може да бждете увѣрени. Но ако вие грѣшите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Богъ ще заличи грѣховетѣ ви, но вие пакъ ще страдате. Щомъ вие знаете, че Богъ е добъръ, любящъ, но съзнателно злоупотрѣбите съ тази Любовъ, вие ще страдате. У васъ трѣбва да иматуй съзнание, да не злоупотрѣбавате съ Божествени-тѣ блага, да не злоупотрѣбавате съ Любовта Божия. Не трѣбва да изпитвате Бога! Всѣко насилие върху кое и да е същество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Духъ. Благородно е човѣкъ да не насилва Духа Божий у когото и да е! У насъ трѣбва да има това благородство! Само така ще можемъ да дадемъ потикъ на новата кул-

тура. Ако съединимъ умоветъ си, волята си и разширимъ съзнанието си, тогава всички ще бъдемъ близки, безъ да сме близки. Ако не направимъ това, тогава ще бъдемъ далечъ единъ отъ другъ, макаръ и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевитъ разумни мисли, желания и дѣйствиа саединяветъ хората. И така, именно, ние ще бъдемъ една мощна сила да извършимъ волята Божия още сега. И при това, този е най-важниятъ моментъ въ нашия животъ. По-важенъ моментъ отъ сегашния може да има но бъдещето се опредѣля отъ сегашното, отъ него зависи. Каквато насока вземете въ сегашния си животъ, тя ще опредѣли бъдещето ви.

Прѣди 2000 години Христосъ обхождаше Галилея. Защо? — Да ви намѣри и да ви говори. Той ви говори и тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тукъ, ви е Говорилъ Христосъ. Всички вие сте Галилеяни. Прѣди 2000 години Христосъ ви е срещналъ и ви е говорилъ. Вие сте забравили, какво ви е говорилъ, но ще си спомните. Нѣкой може да каже: дали ще си спомня?—Стига да искате Има нѣща които хората много лесно си припомнятъ. Кои? Нѣща, които иматъ да взиматъ, лесно си ги припомнятъ, а нѣща, които иматъ да даватъ, лесно ги забравятъ. Запримѣръ, хората лесно забравятъ своитѣ дългове. Но ако нѣкой обѣщае да ви даде 100,000 лева, ще забравите ли? Ако нѣкой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, азъ искамъ да си спомните за онова красивото, което Христосъ ви е говорилъ, а не за

гашитѣ дългове. Дълговетѣ ви, това е за Бога, а вне обърнете онзи листъ дѣто имате да взимате. Христосъ преди 2000 години ви е говорилъ слѣдното: „Ще настанатъ по-благоприятни условия за въ бждеще. и това което ви казвамъ днесъ, посѣйте го, то ще израсне и ще даде своитѣ плодове. Тогава моитѣ думи ще се изяснятъ, ще станатъ по ясни, по разбрани.“

И обхождаше Исусъ всички Галилея, изцѣляваше всички болести, изцѣляваше всички бѣснуети, изцѣляваше всички тѣги, скѣрби и страдания. Да се прѣмахнатъ всички тѣги, скѣрби и страдания които измѣчватъ човѣшката душа, това е мощното въ свѣта! И нека останатъ симо тия мъгли, само тия облаци по небето, които сѣ необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трѣбва да се премахнатъ. Затова иде днесъ Христосъ на земята! Затова Богъ праша великия, мощния си Духъ, да подигне съзнателнитѣ души! Не сте само вие, на които Христосъ е говорилъ, Христосъ е говорилъ още на хиляди души. И сега Той ги посѣщава и имъ казва: „Врѣме е вече!“ Вие казвате: дошло ли е врѣмето? — Дошло е вече. Нѣма врѣме да се чака. Врѣмето за възкресение е дошло! И да видимъ, кой отъ васъ ще възкрѣсне пръвъ. Отъ сега вече очаквайте, да видимъ, кой ще възкрѣсне пръвъ. Да видимъ днесъ кой ще възкрѣсне; утрѣ кой ще възкрѣсне. Очаквайте възкресението тѣй, както бубитѣ очакватъ излизането отъ пашкула. Казвате: ама дали ще излѣземъ такива, каквито сме сега? Не съвсѣмъ други ще бждете. И апостолъ Павелъ казва: „Не живѣя вече азъ но Христосъ живѣе въ мене.“

„И обхождаше Исусъ всяка Галилея и благоговѣствуваше Царството Божие“. И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да проповѣдва Царството Божие! Всички спорове между васъ да прѣстанатъ! Не е въпросътъ за църквитѣ, не е въпросътъ за народноститѣ — въпросъ е за Царството Божие. Има ли Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословятъ. Нѣма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднатъ.

Сега, като се върнете дома си, у васъ, внесете Царството Божие въ душитѣ си! Спомнете си бесѣдата, която Христосъ ви е говорилъ прѣди 2000 години. Помислете върху нея день, два, три, и каквото си припомнитѣ, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на свѣтлината на този день.

Нека днешниятъ день остави върху насъ своето благословение на Божията Любовь, Божията Мъдрость и Божията Истина!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 5.VII 1925 г.
въ гр. София.

КОЕТО Вие ВИЖДАТЕ.

31.

Което вие виждате.

Обърна се послѣ особно къмъ ученицитѣ и рече: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“.

Съдържателнитѣ думи въ този стихъ сж: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Виждането това е процесъ на съзнанието. То подразбира будно съзнание, а степенъта на тази будностъ показва степенъта на разумността. Разумността пъкъ показва, какъвъ е човѣкътъ. Слѣдователно, възвишеното, благородното, къмъ което ние се стремимъ, показва разумното въ свѣта, което за сега е неопрѣдѣлено въ умоветѣ ни. Всички човѣци иматъ стремежъ къмъ една неопрѣдѣлена идея. Нѣкои наричатъ тази идея Богъ, нѣкои я наричатъ бждещъ животъ, нѣкои я наричатъ настоящъ животъ, нѣкои я наричатъ реалното въ свѣта, силитѣ въ свѣта и т. н. Изобщо сжщата тази идея е кръстена съ хиляди имена, но малцина сж онѣзи разумни същества, или онѣзи разумни човѣци, които сж я виждали. Нѣкой запита: може ли да се види реалността. — Може, стига да е будно съзнанието на човѣка. Въ виж-

дането има два процеса: процесъ на сѣнкитѣ и процесъ на ясното виждане, на реалността. Реалността има всѣкога сѣнка прѣдъ себе си. Онѣзи, които не сж запознати съ сжщността на живота всѣкога отправятъ погледа си къмъ сѣнкитѣ на живота, и вслѣдствие на това произтичатъ всички разочарования въ този свѣтъ. Онѣзи, които отправятъ погледа си къмъ самата реалность, тѣ познаватъ тази реалность отблизко, и тя прѣбжда въ тѣхното съзнание.

Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и казва: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Какво сж виждали тѣхнитѣ очи? Запитвали ли сте се нѣкой пжтъ, кое е онова, което ви радва въ живота? Всѣки отъ васъ има една сжществена идея, каквато и да е тя. И врѣмето ще опрѣдѣли, дали вашата идея, която сте избрали като пжтеводителъ, е реална или не. Дѣцата въ най-ранната си възраст си избиратъ нѣкакъв идеалъ и тѣ иматъ свой идеалъ. По-нататкъ, къмъ 10-та си година тѣ си иматъ идеалъ, съотвѣтенъ на възрастьта имъ. Къмъ 21-та си годишна възраст иматъ другъ идеалъ. Къмъ 33-та си годишна възраст иматъ свой идеалъ и къмъ края на живота си, старитѣ пакъ си иматъ свой идеалъ. Младитѣ растатъ съ своитѣ идеали, възрастнитѣ се радватъ съ своитѣ идеали, а старитѣ остарѣватъ съ своитѣ идеали. Защо старитѣ остарѣватъ съ своитѣ идеали? Тѣ казватъ: ние ще постигнемъ своитѣ идеали въ другия свѣтъ. Старитѣ всѣкога турятъ идеалитѣ си въ задгробния животъ. Когато човѣкъ не може да постигне нѣщо въ този свѣтъ, той казва: въ другия свѣтъ ще го

постигна. Възможно е да го постигне, възможно е и да не го постигне. Този и онзи свѣтъ, това сж опредѣления, които хората даватъ за живота. Кой е този свѣтъ? — Свѣтътъ, който ние познаваме. Кой е онзи свѣтъ? — Свѣтътъ на обезпѣтенитѣ същества. свѣтътъ който духоветѣ познаватъ. Обаче и двата свѣта не сж реални: нито свѣтътъ на духоветѣ е реаленъ. нито свѣтътъ на хората е реаленъ. Като казвамъ, че и двата тия свѣта не сж реални, разбирамъ, че тѣ сж промѣнчиви. А всѣкога туй което прѣтърпѣва промѣна, причинява и скръбъ. Вие имате дреха, на която се радвате, обичате я, но тя се сяжда, изтрива се, изгубва своята красота. Имате хубави, лачени обуца, съ които първоначално минавате, прѣпоръчвате се прѣдъ хората за благородникъ. но слѣдъ година, когато обущата ви прогледатъ, вече не обичате да ходите на гости съ тѣхъ. Защо именно прѣдпочитате слѣпнитѣ обуца прѣдъ прогледалитѣ? Казватъ нѣкои: не трѣбва да бѣда слѣпъ, очитѣ ми трѣбва да сж отворени. Питамъ: защо като прогледатъ обущата ви, вашата философия се слага малко по-другояче? Защо прогледалитѣ обуца не сж за прѣдпочитание? Азъ казвамъ: това е недовиждане, недоразбиране на живота.

Съврѣмения културенъ свѣтъ, съврѣмениятъ християнски свѣтъ иматъ особени схващания за живота. Ние търсимъ живота тамъ, дѣто го нѣма, т. е. тамъ, дѣто нѣма условия за животъ. Всички търсимъ живота въ богатството, въ къщитѣ, въ храната и т. н. Но богатството е резултатъ на самия човѣкъ. Човѣкътъ самъ е създалъ богатството. Храната, на която ние възлагаме такива голѣ-

ми надежди, и тя не ни помага. Тази храна е въ сила само тогава, когато ние сме здрави. Следователно, ако нашето тѣло е здраво, тази храна може да се използва, но ако тѣлото ни не е здраво, каквато храна и да ни се даде, освѣнѣе че тя нѣма да ни принесе полза, но ще ни принесе и страдания. Тогава съвременниятъ свѣтъ намѣсто да проповѣдва, че трѣбва да бѣде въ съгласие съ битието, той поставя въпроса, че всѣки човѣкъ трѣбва да уреди своя животъ, трѣбва да го урегулира и да се осигури. Обаче, сигурностъ има въ живота си само онзи, на когото съзнанието е будно, който вижда. Осигуренъ е само будниятъ човѣкъ, само живиятъ човѣкъ, който се е пробудилъ вътрѣшно, който търси възвишения идеалъ. Разбира се, този идеалъ не е тѣй отвлѣченъ, както нѣкой си го прѣдставляватъ. Всички съвременни хора говорятъ за идеалъ, но тѣхниятъ идеалъ не говори. Идеалъ, който не говори, идеалъ, който не се вижда, идеалъ, който не внася животъ въ своитѣ послѣдователи, не е идеалъ. Идеалътъ подразбира въ себе тази първична форма, въ която Богъ е вложилъ животъ. Всѣки човѣкъ е идеалъ за нѣкого. Дѣтето е идеалъ за майката, то я вдъхновява. Кога? — Когато това дѣте е разумно. Дъщерята нѣкой пѣтъ е идеалъ за бащата. Кога? — Когато тя е разумна, когато тази форма съдържа разумностъ. Питамъ: въ какво седи тази разумностъ? — Разумността съдържа двѣ качества: сила и мекота. Силата може да направи всичко, а мекотата може да изцѣри всѣка рана, може да прѣмахне всѣка скръбъ. Следователно, идеалъ, който не съдържа въ себе си сила и мекота не е идеалъ. Това е образъ който носи Божественото въ себе си. И тѣй, ние

не само че трѣбва да търсимъ своя идеалъ, но същевременно всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде идеалъ за нѣкого. За кого? — За себе си. Или, съ други думи казано: всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде отражение, изразъ на Божественото. Богъ трѣбва да се изявява въ всинца ви. Значи, разумниятъ животъ почва да се изявява само тогава, когато дадемъ свободенъ достъпъ на Божественото въ насъ.

Сега, да обясня тази идея. Нѣкои ще кажатъ: че какъ така ние трѣбва да дадемъ достъпъ да се прояви Божественото. Божественото не може ли да се прояви само по себе си? — Може, но ако Божественото рече да се прояви само по себе си, това ще бѣде насилие. Нѣма защо Богъ да се проявява самъ по себе си. Когато Богъ иска да се прояви, то е заради насъ самитѣ, да ни даде отъ своята благость, отъ своята разумность. Слѣдователно, всички ограничени същества, дето и да сж, се нуждаятъ отъ Божественото проявление въ тѣхъ но това проявление трѣбва да става по закона на Любовта. Божественото трѣбва да се търси, и то не тѣй просто, но съ всички усилия и стремежъ. И Писанието казва: „Божественото трѣбва да се търси съ всичкия умъ, съ всичкото сърце, съ всичката сила и съ всичката душа“. И то всѣки день трѣбва да се търси. По това именно се отличаватъ великитѣ хора, че сж търсили този великъ идеалъ, и тѣ сами сж били идеалъ. Ако четете същата тази глава отъ Евангелието, ще видите, какъ Христосъ е прекаралъ цѣла нощъ въ молитва. Молитвата за сегашния ученъ свѣтъ е единъ анахронизъмъ. Тѣ казватъ: защо човѣкъ трѣбва да

се моли на Бога? Съвременнитѣ хора не могатъ да разбератъ, защо трѣбва да се молятъ на Бога. По сѣщия законъ азъ задавамъ въпроситѣ: защо човѣкъ трѣбва да се учи? Защо човѣкъ трѣбва да яде? Защо човѣкъ трѣбва да ходи? Защо човѣкъ трѣбва да спи? Защо човѣкъ трѣбва да се жени? Защо човѣкъ трѣбва да има деца? Защо човѣкъ трѣбва да слугува? Защо човѣкъ трѣбва да си прави къщи? Защо човѣкъ трѣбва да се облича? Защо човѣкъ трѣбва да ходи изправенъ на два крака? И защо най-после човѣкъ трѣбва да си държи главата перпендикулярно? Могатъ да се заредятъ хиляди такива въпроси, Вие ще кажете: тѣзи въпроси не сѣ важни. Кой е най-важниятъ въпросъ въ свѣта? — Да ни е добръ, това е най-важното. Знаете ли, колко е смѣшно, когато нѣкой човѣкъ каже, че най-важното въ свѣта е да ни е добре на насъ. Единъ боленъ казва на другъ боленъ: иди кажи на лекаря да дойде да ни прегледа, да ни даде нѣкакво лѣкарство, за да оздравѣемъ. Този боленъ е инвалидъ, както и първиятъ, и двамата не могатъ да станатъ отъ леглото си. Идва обаче лѣкарътъ, пипа пулса на първия, казва: тебе съмъ те изследвалъ. Отива при другия боленъ, пипне и на него пулса и съ това свършва всичко. Вие може да се смѣете, но азъ считамъ за болни всички тия съврѣмenni хора, които проповѣдватъ за моралъ. Болелъ на боленъ проповѣдва. Той самъ не знае, дѣ е Господъ, но казва: вѣрвай въ Бога! Той самъ нѣма идеалъ, но казва на другъ ти трѣбва да имашъ идеалъ! Вследствие на това, всичко въ нашата литература е разбъркано. Попитайте нѣкого какво нещо е идеалъ, какви ли не

определения ще ви даде. Попитайте нѣкого какво нещо е сила, какво нещо е Богъ, той ще ви каже това — онова, ще ви каже, че Богъ е първичната причина въ свѣта, която е създала всичко. Вие ще кажете, че Богъ е създалъ свѣта. Не, това сж ваши схващания. Азъ казвамъ, че Богъ не е създалъ свѣта. Тогава писанието казва, че Богъ ни е родилъ. Ще мислимъ значи че Богъ ни е родилъ. По сжщия начинъ, обаче, Писанието казва, че Богъ е направилъ човѣка отъ прѣстъ. Питамъ: кое е най-вѣрното отъ тия положения? Богъ създаде ли човѣка, роди ли го, отъ прѣстъ ли го направи? — Отъ прѣстъ създаде неговото тѣло, чрезъ вдѣхвани произведе неговия животъ, но не му вдѣхна въ устата, а въ носа. Защо въ Писанието се казва, че Богъ вдѣхналъ животъ на човѣка чрезъ носа? Какво означава носътъ? — Носътъ е емблема на човѣшката разумность. Когато Богъ създаде разумното въ човѣка, тогава Той му вдѣхна дихание въ носа, но това още не значи, че свѣтътъ не е съществувалъ и по-рано. Мислите ли, че въ онази сѣмка, която държите въ ржката си, не се криятъ потенциални, непроявени сили? Въ тази сѣмка има скрити сили, които тя може да прояви. Кога ще ги прояви? — Като се постави при благоприятни условия, и въ васъ има много такива непроявени сили. Тѣ само чакатъ условия, за да се проявятъ. За вашето пробуждане се изискватъ условия. За да бъдешъ уменъ човѣкъ изисква се съприкосновение съ учени хора. За да бъдешъ добъръ, трѣбва да бъдешъ въ съприкосновение съ добри хора. Такъвъ е великиятъ законъ. Ако нѣкой мисли, че това може да се постигне по

другъ начинъ, той е на крива посока. Вие може да оставите нѣкой говедаръ съ хиляди години да пасе овцитѣ, той все ще придобие една малка опитностъ отъ това си положение, но нѣма да спечели много нѣщо. Но ако поставите този говедаръ при условия да живѣе съ разумни хора, той ще стане гениаленъ човѣкъ. Ако пъкъ поставимъ този човѣкъ въ съприкосновение съ нѣкои разбойници и съ тѣхъ да дружи въ продължение на хиляди години, той ще придобие нѣкои опитности, но човѣкъ отъ него нѣма да стане. Поставите ли го отново между разумни хора, той ще стане светия. Питамъ тогава: кое прѣдолѣва въ свѣта, доброто или злото? — Доброто прѣудолѣва. Съвременитѣ хора ще кажатъ, че злото прѣдолѣва. Не е вѣрно това, доброто прѣдолѣва. Че наистина доброто прѣдолѣва въ свѣта, се вижда отъ това, че когато хората умиратъ, отново оживѣватъ, доброто ги възкресява. Доброто седи задъ границитѣ на този свѣтъ. Доброто не е въ материалния свѣтъ. То не е въ нашитѣ пари, то не седи и въ хлѣба, който даваме нѣкому. Доброто седи въ моя умъ, въ моето сърцѣ, въ моята душа, въ моя духъ. Следователно, хлѣбътъ, който давамъ нѣкому, мога да го направя и отрова, и благословение — отъ мене самия зависи. Сега, нѣкои отъ васъ, които не се запознати съ окултната наука, може да мислите, че човѣшката мисль е хилава. Не е така. Човѣшката мисль е сила. Нѣкой път човѣкъ тѣй може да концентрира своята мисль на злоба и завистъ къмъ храната, отъ която ще яде нѣкой човѣкъ, че като хапне този нещастникъ отъ тази храна, да се отрови. Това именно е нещастieto въ съвременния

свѣтъ, че всички наши мисли сж отрицателни. Ние казваме: хората сж лоши. И тази мисълъ тѣй често ~~и~~ повтаряме, внушавае си я докато най-послѣ въ отношенията ни се създаде пълно недовѣрие. Ние вървимъ по обратния пътъ и следъ всичко ~~Хо~~ва искаме да се подигнемъ. Казваме, че всичко ~~то~~ра сж лоши, а при това искаме да сж добри. Ако двама души се сприяелятъ, ние казваме: тѣхното приятелство нѣма да отиде дълго врѣме, нѣма да трае дълго. Видимъ, че двама млади се обичатъ и се оженятъ, казваме: слѣдъ 2 — 3 години тѣ ще се раздѣлятъ. Еди-кой си станалъ свещеникъ, казваме: отъ него нищо нѣма да стане. Той скоро ще зарѣже службата. Еди-кой си станалъ търговецъ, казваме: той нѣма да прокопса. Дѣте се родило нѣкому, казваме: отъ него човѣкъ нѣма да стане. И дѣйствително, така излиза. Тия двама приятели се раздѣлятъ. Мжжътъ и жената се напушчатъ. Свещеникътъ си зарѣзва службата. Търговецътъ фалира. Дѣтето умира. Питамъ: при такава обстановка на нѣщата, какво общество може да се образува? Нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ, казватъ: този човѣкъ не говори Истината. Дѣ е Истината тогава? Не, приятелю, азъ зная, дѣ е Истината. Тази Истина азъ не я търся въ богатството; тази Истина азъ не я търся въ домоветѣ; тази Истина азъ не я търся въ държавата; тази Истина азъ не я търся въ църквата; тази Истина азъ не я търся въ науката; тази Истина азъ не я търся въ сегашния животъ; тази Истина азъ не я търся въ задгробния животъ. — Тази Истина азъ я търся въ великата Божия Любовь, която познавамъ, отъ която сегашниятъ животъ излиза. Тази Истина е

толкова проста, че и малкият дѣца я знаятъ, а съвременниятъ кутурни хора. понеже сж станали възрастни, напустнали сж своето дѣтинство и сж забравили тази Истина. Ние, съвременниятъ хора, мязаме на онзи българинъ, който така много се напилъ, че като се връщалъ дома си, срещналъ една жена и я запиталъ: жено, дѣ е майка ми? Тази жена била майка му, но той не я позналъ. Майка си и съ затворени очи мога да намѣря. Въ насъ, съвременниятъ хора, които често губимъ нормалното си състояние, Богъ е вложилъ своята Любовь, вложилъ е животъ и дихание, и въпрѣки всичко това още имаме нужда да ни казватъ, дѣ е нашия Господъ, имали Господъ или не, дали този Господъ е добъръ, или не, дали цѣлятъ животъ не е една самоизмама и т. н. Вѣрно, състоянието на пияния човѣкъ е самоизмама, но състоянието на трезвия човѣкъ не е самоизмама, то е истински животъ. Въ истинския животъ нѣма никакво вкисване, никаква завистъ, никаква умраза, никакво съмнѣние. Истинскиятъ животъ съдържа една безгранична вѣра, въ която човѣкъ може да провѣрява Истината. Въ истинския животъ човѣкъ може да има съобщения съ същества по-разумни отъ себе си, а не такива хилави като него. Ще кажете: защо ни сж тия разумни същества? Нима не е красиво, когато сте на смъртно легло да дойде единъ отъ тия разумнитѣ лѣкари на безсмъртието, да ви капне нѣколко капки отъ безсмъртието на живота, и вие да възкръснете? Не е ли хубаво да имате познанство съ него? — Струва си това познанство. При онзи отъ васъ, който е изгубилъ смисъла на живота си, който е дошълъ до отчаянието, до края на живота си,

до края на бездната и се колебае, дали да се самоубие, или да остане да живѣе, не струва ли да дойде при него онзи великъ Учителъ, който носи свѣтлината и да му каже: „Животътъ има смисълъ, струва да се живѣе, защото това, което виждашъ прѣдъ себе си, то е самоизмама, това още не е самиятъ животъ“.

Казва Христосъ: „Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“. Какво видѣха Неговитѣ ученици? — Ученицитѣ Христови виждаха Божиата Любовь, тѣ виждаха Бога въ Христа, виждаха, че тамъ Богъ се проявява“. Единъ отъ староврѣмнитѣ светии дълго врѣме се молилъ на Бога, да надзърне за малко нѣкъдѣ, да види, какво нѣщо е небето, какво нѣщо е бъдещиятъ животъ. Дошълъ неговиятъ Учителъ, завелъ го въ една стая и поставилъ окоето му да гледа онзи свѣтъ прѣзъ една малка дупчица, гледалъ той прѣзъ тази дупчица цѣли 250 години, докато дошълъ неговиятъ Учителъ, бутналъ го и му казалъ: стига вече! — Чакай, едва започнахъ да виждамъ. Слѣдователно, този животъ е толкова красивъ че като съберете животъ отъ нѣколко милиони години, на васъ се струва, като да е единъ часъ само. Възвишениятъ животъ не познава врѣме и пространство по тази единствена причина, че той е красивъ. Нѣкои казватъ: като отиваме често въ онзи свѣтъ, и тамъ ще ни омръзне. Не, приятелю, на човѣка може да омръзне само, ако е при едно умрѣло магаре, което гние и миряше. Питамъ: когато това магаре е живо, ще ти умръзне ли? Не, ще се качишъ на гърба му и приятно ще ти е, когато го яздишъ и минавашъ прѣзъ пустинята. Даже ще ти

е мъчно, когато това магаре каже: „Слѣзъ за малко отъ гърба ми!“

И тъй, при съвременния животъ ние трѣбва да дойдемъ до истинското положение на нѣщата. Вие казвате: защо ни е наука? — Науката ще ни даде свѣтлина да разберемъ физическия свѣтъ. Съвременната наука е изключително за физическия свѣтъ. Начинитѣ, които ние употребяваме, за да изучаваме физическия свѣтъ, не сж начини, съ които ще можемъ да проучваме духовния свѣтъ. Щомъ влезете въ духовния свѣтъ, изведнажъ ще разберете цѣлата обстановка. Духовниятъ свѣтъ има едно качество, че туй, което съзнавате и виждате въ него, не се подава на описание. Ако вие се опитате да опишете духовния свѣтъ, т. е. да му дадете външна окраска, вие веднага ще изгубите вашето съзнание. Допуснете, че имате красива жена, радвате ѝ се, но ако се опитате да я изнесете прядъ външния свѣтъ, да представите вънъ нейната красота, вие ще я изгубите. Питамъ: кои сж подбудителнитѣ причини, по които вие искате да я представите на свѣга и да опишете нейната красота? Това е вашето ществие, вие искате да се хвалите съ нея, нищо повече. Мислите ли че ако опишете вашата жена на външния свѣтъ, нѣма да го съблазните? — Ще го съблазните. Следователно, външната красота, това е една съблазнь. Когато говоря за красота, азъ разбирамъ вътрешната красота, красотата на душата, която трѣбва да бжде достойние не само на единъ човѣкъ но на всинца. Ако всинца бждемъ красиви, нѣма да се искушаваме. Ако всинца сме богати, нѣма да се крадемъ. Обаче ако сж богати само нѣкои хора, има

опасностъ да се крадечъ. Следователно, когато казвамъ, че трѣбва да бждемъ добри, то значи, че трѣбва да се избавимъ отъ злото. Подъ „доброта“ азъ разбирамъ, че всички трѣбва да бждемъ добри, всички трѣбва да бждемъ разумни, за да се избавимъ отъ злото. Злото въ свѣта е единъ факторъ, който седи вѣнъ отъ насъ. Той е една самоизмама на човѣшкото сърце, той е една самоизмама на човѣшкия умъ. То произтича отъ факта, че човѣкъ иска да стане великъ като Бога, да бжде самостолень, да може да твори, както Богъ твори. Това е желание не само на човека, то е желание и на духоветъ. Отъ това желание на човѣка е произлязло злото, Всички същества, които разбрали живота така, сж влѣзли въ стълкновение съ първичния принципъ на живота. Нѣкой човѣкъ иска да завладе 10—15—100 души. Не, Богъ е оставилъ този прерогативъ само за себе си. Само едно същество може да владѣе други, то е Богъ, а всички останали същества могатъ да владѣятъ само себе си. И всѣкъ същество, което може да владѣе другитъ, неговата сила се простира само до смъртта му. Онзи човѣкъ, който може да ви хипнотизира, който може да ви владѣе, неговата сила се разсипва следъ смъртта му.

И тъй Христосъ казва на своитѣ ученици: „Блажени вашитѣ очи, които виждатъ, които познаватъ този законъ на великата свобода“ Да бждемъ свободни, да знаемъ, че въ свѣта трѣбва да познаваме само единъ господарь — това трѣбва да туримъ като мотото на бждащата култура. Човѣкъ, който познава много господари, ще изпадне въ много престѣпления, затова той трѣбва да слуша са-

мо великото Слово, разумното Слово — Словото на Бога! Нѣкой казва: какво ще каже тогава нашето отечество? Кое е отечеството ви? — Въ свѣта има само едно отечество, то е разумното отечество, на което глава е Господъ, на което служители сѣ ангелитѣ, светиитѣ. Това е разумното отечество, дѣто праведнитѣ и разумнитѣ хора посѣятъ Божието благословение. Само при такова разбиране може да се създаде една истинска култура, а при сегашното разбиране, тѣй, както сегашнитѣ науки, разбиратъ нѣщата, всѣкога ще има едно самоизтрѣбление, което създава нещастieto на сегашния свѣтъ, на съвременния културенъ човѣкъ. Туй не произтича отъ факта, че сегашното културно общество не съзнава това, че сегашната религия не съзнава това, всички го съзнаватъ, но не сѣ намерили методъ, по който да заработятъ и затова казватъ: не му е дошло още времето. Не, времето е дошло и за мене, и за васъ. Когато безсмъртната Божественна Любовь похлопа на нашето сърце, на нашата душа и поиска отъ нази онѣзи велика жертва на самоотрицание, ние трѣбва да бждемъ готови да дадемъ тази жертва. Вие казвате: какъ да се жертвуваме за Бога? За войната всички се жертвувате, за всичко друго се жертвувате, но когато дойде въпросъ да дадете великата жертва, щомъ дойде въпросъ за свободенъ изборъ, вие казвате: ще си помислимъ!

„Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите“.

Онѣзи отъ васъ, у които съзнанието се събудило, не се спирайте тамъ, дѣто сте сега. Тѣй както малката ябълчна сѣмка, посадена въ земята, постоянно расте и не се спира, така и човѣкътъ,

въ който се събудило Божественото, трѣбва постоянно да върви напредъ, трѣбва разумно да разглежда всички свои недъзи, които съществуватъ дълбоко въ неговата душа. Божествениятъ човѣкъ! не трѣбва да вижда злото въ свѣта. За него злото въ свѣта трѣбва да бѣде една сѣнка, единъ поводъ да намѣри доброто. Защо съществува злото? Защото въ живота съществува законъ на възмездие: съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се възвърне. Нѣкой човѣкъ ти причинява зло, защото нѣкога и ти си му причинилъ зло, на макаръ и най-малкото. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е създалъ нѣкому зло. Божественото въ насъ цѣли да разберемъ живота на другитѣ тѣй, както разбираме своя животъ; да разберемъ сърцата на другитѣ тѣй, както разбираме и своето; да разберемъ душитъ на другитѣ тѣй както разбираме и своята. Нима мислите, че онази вълчица, която седи при своитѣ вълченца, въ нея нѣма любовъ? И въ нея има любовъ, само че по-ограничена. Единъ день и нейната любовъ ще се развие по-вече. И ако единъ день тази любовъ и въ вълчицата, и въ всички хора се развие талкова, че тѣ се застъпватъ и за другитѣ тѣй, както и за своитѣ, ето отдѣ ще дойде спасението на човѣчеството. Ние сме силни въ любовта, но само за единъ моментъ, не за всички моменти. Азъ съмъ виждалъ много праведни хора, които вървятъ добръ до едно мѣсто и послѣ казватъ: не си струва тѣй да се живѣе, не струва да води човѣкъ такъвъ благочестивъ животъ, я да си поопийнемъ, да му пуснемъ края! И наистина, въ края на живота си тѣ живѣятъ разпуснатъ животъ. Защо?

Защото въ тѣхъ нѣма дълбоко разбиране на живота, въ тѣхъ нѣма послѣдователностъ. Една млада лѣкарка дава съвѣтъ на една млада моча: ти си поживѣй сега, докато си млада, че на стари години ще живѣешъ споредъ морала, тогава ще живѣешъ добъръ животъ, тогава ще живѣешъ като старитѣ хора. Че какъ живѣятъ старитѣ хора? — Старитѣ хора живѣятъ единъ егоистиченъ животъ. По-егоистични хора отъ старитѣ нѣма. Ако мислите, че на стари години ще живѣете добъръ животъ, на крива поста сте. Докато сте още млади, можете да живѣете добъръ животъ. Още отъ първата година на вашето раждане трѣбва да живѣете добъръ животъ, и на втората година, и на третата година също, и тъй постепенно ще усилявате добрия си животъ кресчендо, та като дойдете до стари години да минете отъ състояние на буба въ състояние на пеперуда, да минете отъ едно състояние въ друго. Тѣй че азъ прѣпорѣчвамъ едно учение. въ което да не гвворите за старостъ, за остарѣване. Ако остарѣвате, азъ ви съжалявамъ, но ако остарѣвате, за да минете като бубата отъ едно състояние въ друго — да възкрѣснете — азъ ви облажавамъ, азъ ви поздравлявамъ.

Христосъ казва: „Блаженни очитѣ, които виждатъ това, което вие виждате“. Казвамъ сега: дали вие вѣрвате въ мене, или не, да оставимъ това настрана, но питамъ ви, дали вѣрвате въ себе си? Вѣрвате ли всички, че Господъ ви е далъ умъ? Вѣрвате ли всички, че Господъ ви е далъ душа? Вѣрвате ли въ душата? Виждали ли сте я? Онзи човѣкъ, който има душа, не се дразни. Онзи човѣкъ, който има душа, не се дразни, онзи човѣкъ, който има душа не се нуждае отъ любовта

на хората, той самъ е любовъ. Помнете, човѣкъ, който търси любовта на свѣта, човѣкъ, който търси удоволствията, той е човѣкъ безъ душа. Какво придобива онази голѣма яма, която търси водата, за да я напълни? — Нищо не придобива. Ние всинца трѣбва да бъдемъ носители на Любовта! За насъ е важно Богъ да живѣе въ насъ, и ние да живѣемъ въ Бога, да имаме общение съ Бога и да чувствуваме Неговата Любовъ. Като чувствуваме тази любовъ въ себе си, като имаме общение съ Бога, това е красивото въ свѣта! Когато видимъ, че единъ човѣкъ люби Бога, това трѣбва да ни радва. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Питамъ: ти обичашъ ли Бога? — Азъ не го познавамъ. Ако този човѣкъ не познава Бога, ако той не може да обича Бога, азъ не вѣрвамъ въ такъвъ човѣкъ. Човѣкъ, който не е въ връзка съ Бога, който не е почувствувалъ Божиата Любовъ, и който не е проявилъ своята любовъ къмъ Бога, той не може да прояви своята любовъ къмъ никого. Той може да счита, че мисли, че има мисълъ въ себе си, но това е една измама въ живота. Безъ Бога никой не може да мисли. Тази измама всички вие сте я чувствували.

„Блажени очитѣ, които виждатъ това, което вие видите.“

И благодарение само на тази любовъ, която ученицитѣ Христови видѣха, тия хора можаха да пожертвуватъ живота си. Безъ любовъ човѣкъ не може да пожертвува живота си. Безъ любовъ човѣкъ не може да се учи. Азъ не говоря за любовта въ обикновенъ смисълъ. Сегашнитѣ хора у насъ се учатъ до 30-та,

до 40-та, най-много до 50 годишната си възраст и като дойдатъ тия години, казватъ: сега да се учатъ младитѣ вече, ние старитѣ се научихме. Тѣзи стари, обаче, постоянно изгубватъ своитѣ капиталѣ. Тѣ знаятъ това, което сж писали старитѣ писатели, а това, което сж писали новитѣ писатели, не го знаятъ. Само онзи човѣкъ, който се учи отъ Бога, той е човѣкътъ, у когото Божественото съзнание всѣки день влага по нѣщо ново. Туй знание иде непосредствено въ свѣта. Прѣдставете си двѣ дѣца, които изучаватъ живота. Едното дѣте изучава живота по картини, а другото дѣте всѣки день го извеждатъ всрѣдъ природата, на полето, тамъ да го изучава. Питамъ: кое дѣте ще има по-реални схващания за живота? Прѣдставете си, че единъ човѣкъ изучава живота въ кинемотографа, а другиятъ го изучава реално. тѣй какво си е. Кой отъ двамата ще има по-точни схващания за живота? Колкото и да е точенъ кинемотографътъ, все ще му липсва нѣщо. Колкото единъ писателъ и да е виденъ, колкото и да е психологъ, мъчно ще може да опише подробноститѣ които се криятъ въ гнѣнитѣ на човѣшката душа. Колкото и да е виденъ единъ писателъ моралистъ, мъчно ще може да опише, въ какво седи великия моралъ. Има тънкости, които мъчно се подаватъ на описание.

Ще ви приведа единъ примеръ за единъ светия, който живѣлъ цели 20 години въ пустинята и дълго врѣме се молилъ на Христа за своето спасение. Единъ день Христосъ му се явилъ и му казалъ: „Остава ти още само единъ день, когато ще ти се откриятъ всички тайни и ще се приберешъ горѣ на небето да живѣешъ съ мене“ Напушта той

своята хижа и тръгва съ радостно сърце, че отива вече при Христа. По пътя, обаче, го срѣща една бѣдна, болна вдовица съ дѣтенце въ рѣка, която му казва: „Азъ умирамъ, вземи моля ти се това дѣте, и го спаси!“ Тя умира и остави дѣтето си въ рѣцѣтъ му! Светията си казалъ: „Нешастието на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на небето, като ми остави това дѣте на рѣцѣтъ“. Светията ималъ възможность да се освободи отъ това дѣте, като го даде на други нѣкои хора, но той го взелъ. И потекоха му двѣ сълзи отъ очитѣ, че не може да отиде на небето. Питамъ: какво спечели свѣтията съ това дете. — Той спечели една велика Истина. Въ това дѣте бѣше Христосъ. Слѣдъ дълги страдания той разбра това нѣщо. Съ това дѣте го подложиха на изпитание, да видятъ, дали е готовъ на тази велика жертва. Колко братя и сестри казватъ: скъса ми се сърдцето, отиде всичко! Ти още не си изпиталъ тѣзи страдания. Ти не си билъ още предъ прага на небето и да ги дадатъ това дѣте, да видятъ, дали си готовъ на тази жертва. За колко глупости сме дали жертва а за една истинска жертва не сме дали още нищо! Казва Христосъ: „Блажени сте, когато всички хули приемете“. Колцина се радватъ отъ това? Питамъ: колко отъ васъ сте претърпѣли хулитѣ на обществото, на хората, на чайка си, на баща си? Всички да ви изгонятъ отъ дома, а вие като излѣзите на улицата, да благодарите за всичко това на Бога и да кажете: „Господи, благодаря Ти че всичко така се случи. Вие казвате: „Господи, защо постѣжиха съ менетака, колко жертвие съмъ направилъ, а се отнасятъ тъй лошо?“ Не, Господъ ще ви даде това дѣте въ рѣцѣтъ. Тамъ

е жертвата. Господъ знае великия смисъл на злото, но за хората най-голямата спянка въ свѣта е именно злото. Когато Божествениятъ духъ проникне въ това зло и го разложи, ние ще бъдемъ спасени. Когато човѣкъ вземе надмощие надъ злото, той ще бъде спасенъ.

„Блаженни вашитѣ очи, които виждатъ това, което ние видиме“.

Какво видѣха тия очи? — Видѣха, че Божествената Любовь проникваше въ злото. И действително, Христосъ изтърпѣ всичкото зло. И когато Го оплюха, хулиха, Той обѣна очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и каза: „Отче, азъ Ти благодаря. Прости имъ. Азъ разбирамъ великия законъ на любовта, но тѣ не я разбиратъ. Заради Твоята Любовь прости имъ!“ Той не се молеше за себе си. „Блажени сте“, казва Той на своитѣ ученици, „заради това, което виждате“.

И отъ съврѣменнитѣ хора се изисква днесъ това, което Христосъ е направилъ. Питамъ ви: днесъ, 2,000 години слѣдъ Христа, можете ли да направите същия опитъ? — Можете. Направили ли сте го? Казвате: още не му е дошло времето. Поне днесъ има 10 вакантни мѣста за служби. Кои отъ васъ искатъ да ви назначатъ на тия служби? Говори се, че учителскитѣ мѣста ще се съкращаватъ и това смущава учителитѣ. Ето, сега въ цѣлия свѣтъ има 10 вакантни мѣста. Колко отъ васъ сте готови да ви назначатъ на тия служби? Отъ 2,000 години до сега не се намѣриха такива хора. И царе, учени хора, и свещеници, и владици нито единъ отъ тѣхъ не си даде кандидатурата, понеже

всички бѣха заети съ много по-важни работи, та не обърнаха внимание на това. Тѣзи мѣста още чакатъ. Това сж 10-тѣ вакантни мѣста, дѣто седятъ 10-тѣ велики Добродѣтели. Надѣвамъ се да дойдатъ вече кандидатитѣ.

Блажени очитѣ, които виждатъ Бога, Който ни се открива, Който ни призовава на единъ великъ подвигъ на свѣта, подвигъ на онова велико благо, на онова абсолютно добро. Ние трѣбва да бждемъ абсолютно добри, абсолютно разумни. Разумни тѣй, както Богъ е разуменъ; мъдри тѣй, както Богъ е мъдъръ и благи тѣй, както Богъ е благъ. Щомъ постъпваме така, ние нѣма да казваме, че не можемъ да бждемъ като Бога. Това е човѣшката страна. Ние можемъ да бждемъ едно съ Бога, да нѣма раздѣление между Него и насъ. Тѣй както дѣтето участвува въ организъма на своята майка, тѣй и всѣки отъ васъ ще участвува въ Божественото тѣло.

Блажени сте въ това, което виждате съ своето съзнание! Отъ всинца ни се изисква великъ подвигъ за великото самопожертвувание. Само тогава Богъ ще се открие въ тази велика свѣтлина, която приближава да се яви прѣдъ човѣшкитѣ души. И когато се разкрие тази свѣтлина, тогава ще дойде въ васъ вътрѣшна велика радостъ, вътрѣшно веселие, вътрѣшенъ миръ, което означава ставане, оживѣване и възкресение.

И Писанието казва: „Ще изтрия всичкитѣ имъ сълзи. И скръбъта имъ нѣма да се спомене“. Тогава ще бждите всѣкога весели и радостни прѣдъ Господа, всички ще се веселите и ще хвалите Бога.

Христосъ казва: „Блажени вие, които вижда-
те това, което предъ васъ сега се разкрива“.

Весѣда, държана отъ учителя на 19 юли, 1925 г.
въ гр. София.

Дава животъ — Скръбта и радостта.

32.

Дава животъ — — Скръбъта и радостъта.

Ще прочета частъ отъ 10 глава на Евангелието отъ Йоана.

Азъ ще се спра само върху думата „животъ“. Животътъ, това е най-великото благо, което човѣкъ познава. И всички други блага се познаватъ само чрѣзъ живота. Когато ние говоримъ за живота, подразбираме онова същественото, реалното, което не се губи. Думитѣ съществено, реално сж синоними. Реалното е отвѣнъ, същественото — отвжгрѣ. Но както външното се промѣня, така и вжтрѣшното се промѣня. Животътъ има двѣ фази, и той се мѣни външно и вжтрѣшно. Слѣдователно, външнитѣ промѣни на живота съответствуватъ на вжгрѣшнитѣ. А вжтрѣшното измѣнение на живота всѣкога носи велико разширение въ съзнателния животъ. Нѣкой пжтъ ние казваме, че еди-кой си човѣкъ се е измѣнилъ. Какъ, външно или вжтрѣшно? Има измѣнения въ свѣта, които ставатъ механически, безъ да взима участие съзнанието въ тѣхъ. Единъ камѣкъ може да измѣни мѣстото си и съзнателно. Една дъждовна капка може да капне тукъ или тамъ несъзнателно, но една човѣшка мисль, изпратена нѣкждѣ да помага, винаги идва съзнателно. Едно човѣшко чувство, изпратено иѣкждѣ

да помага, също идва съзнателно. Отъ тукъ вадимъ заключение, че има разлика между всички сили, които се проявяватъ чрѣзъ живота. Всичко, което става въ пробудената душа е съзнателно. Ние вземаме тази душа като прѣдстава на неизмѣнната форма на живота, или сжщината на човѣка. Това е човѣшката душа. За да може човѣкъ да разбира тази сжщина, трѣбва да разбира самия животъ, който е вложенъ въ него. не физическия животъ, той е външната страна на живота, не вътрѣшния животъ, духовниятъ животъ, великото, Божественото въ него. И когато ние говоримъ за това велико, Божествено начало въ човѣка. нѣкои мислятъ, че то е нѣщо специфично. Не е така. Божественото именно е сжщественото въ живота. то е безсмъртниятъ животъ, а безсмъртниятъ животъ подразбира онова висше съзнание, което обхваща всички закони. Слѣдователно, никоя външна сила не е въ състояние да видоизмѣни живота и да внесе нѣкаква дисхармония въ него.

И тъй, животътъ трѣбва да се разбира! Вие не можете да разберете Любовта, докато не разберете живота. Животътъ е най-малката величина, най-малкото проявление, съ което започва Любовта. Значи, животътъ е най-малката величина въ космоса. Понеже хората не разбиратъ сжщината на живота, казватъ, че животътъ се измѣнилъ. Не, животътъ не се е измѣнилъ. Ако измѣрвамъ единъ платъ съ аршина и мѣстя аршина по неговата дължина, аршина ли се мѣни или плата по него? Аршинътъ не се мѣни, той остава единъ и сжщъ, но само минава отъ една позиция въ друга,

движи се по плата. И затова, когато нѣкой казватъ, че животътъ се измѣнилъ, азъ подразбирамъ слѣдното: животътъ не се е измѣнилъ, но измѣнила се е само материята, която се измѣрва, която се организира чрѣзъ живота; измѣниятъ се мислитѣ, които се проявяватъ чрѣзъ живота; измѣниятъ се чувствата, които се изразяватъ чрѣзъ живота. Защото, въ дадения случай всѣка мисль, всѣко чувство, това сж елементи на единъ по-висшъ животъ.

Христосъ казва: „Азъ имъ давамъ животъ и то прѣизобилно“. Какъвъ животъ? Обикновенъ животъ ли? Нима жабата не дава животъ на своитѣ жабчета? Нима птицата не дава животъ на своитѣ малки птиченца? Нима вълкътъ не дава животъ на своитѣ малки вълченца? Нима червеятъ не дава животъ на своитѣ малки червейчета? Тѣ даватъ животъ, но има степени въ живота. Истината е, че човѣкъ трѣбва да познава живота. Съврѣменнитѣ хора още не сж се натъкнали на истинскитѣ прояви въ живота. Това, което съврѣменнитѣ хора наричатъ животъ, това е още прѣдисловие на истинския животъ. Ако въ вашата градина се влива една рѣка пълна съ тиня, нима това е вода? Тамъ има вода, но пълна съ тиня. Тази вода, съ своитѣ утайки по-скоро ще внесе разлагане, смъртъ, огколкото животъ. Съврѣменниятъ органически животъ, съ хората се хвалятъ който е животъ пълненъ само съ тиня, съ утайки и затова хората умиратъ, разлагатъ се. Материялниятъ животъ на хората азъ наричамъ „тинестия животъ“, съ който хората като се поливатъ, разлагатъ се и умиратъ на общо основание. И тогава

ученитѣ хора казватъ, че животътъ почналъ да се разлага. Разлагане има въ материята, но въ самия животъ нѣма разлагане. Животътъ разлага нѣщата, но той самъ не се разлага. Слѣдователно, първото проявление въ живота е, че въ него се проявява единъ съразмѣренъ ритмусъ, едно разумно движение. Ето защо първиятъ ритмусъ въ живота е разумното движение. Туй движение се нарича волево разумно движение, което е отмѣрено. Затова всѣки човѣкъ, който иска да изрази живота, трѣбва да има този ритмусъ на движение въ себе си. Когато човѣкъ дойде да борави съ ритмуса на живота, той не трѣбва да си прѣдставлява, дали е младъ, или старъ. Той не трѣбва да мисли, кога е роденъ и кога ще умре. Таква идея не трѣбва да влизатъ въ ума му. Когато стариятъ човѣкъ мисли, че е старъ, животътъ му не може да има ритмусъ. Когато младиятъ човѣкъ мисли, че е младъ, животътъ му също не може да има ритмусъ. Ти ще прѣстанешъ да мислишъ, че си младъ или старъ и ще почнешъ съ опитността на великия Божественъ животъ

И тъй, ритмусътъ е първото движение въ живота. Второто движение е разумността въ живота. Животътъ е разумно движение на Словото. Всѣко движение, всѣко размѣстване, си има особенъ звукъ, и когато човѣкъ направи едно разумно движение, въ това разумно движение има и разумно слово. Както онзи цигуларь, който си движи разумно ржката по цигулката, дава смисълъ на музиката, така и човѣшката ржка като се движи разумно, дава разумния животъ. Много съврѣмenni

религиозни хора се спиратъ прѣдъ науката и казватъ: насъ ни трѣбва само Божествената наука, не ни трѣбва човѣшка наука. Въ свѣта нѣма никаква човѣшка наука, а има само една, тя е Божествената наука. Науката може да бѣде само въ такъвъ смисълъ човѣшка, както когато хората изкопаватъ златото отъ земята и си направятъ отъ него монети и разни други украшения и казватъ: това злато е наше! Колкото това злато е гѣхно, толкова и науката може да бѣде тѣхна. Ти завързвашъ единъ волъ съ юларъ. държишъ го една година въ дома си и казвашъ: този волъ е мой. Твой? Отдѣ го взе? Купихъ го. Какъ, може ли да се купува живота на вола?— Ти си играешъ съ една посрѣдствена величина. По сѣщия начинъ ти си играешъ и съ науката, като казвашъ, че не искашъ човѣшка наука, а искашъ Божествена. Коя е Божествената наука? Въ човѣшката наука казватъ: 2 и 2 равно на 4. Въ Божествената наука казватъ: 2-тѣ си е 2. Двѣтѣ никога не може да бѣде равно на 4. Въ човѣшката наука казватъ: 5 по 5 равно на 25. Въ божествената наука 5 тѣ си е всѣкога 5, не може да бѣде равно на 25. Въ човѣшката наука казватъ: 6 по 6 равно на 36. Въ Божествената наука 6-тѣ си е всѣкога 6, не може да бѣде равно на 36. Сега мнозина отъ васъ могатъ да ми кажатъ: какъ така 6 по 6 да не е равно на 36? Може и да е равно на 36, но кога? Азъ мога да взема нѣколко огледала и да прѣкарамъ вашата сѣнка прѣзъ тия огледала по такъвъ начинъ, че да се получатъ 36 отражения. Добрѣ, но всички тия 36 сѣнки или отражения на вашия образъ сѣществени образи ли сѣ? Не,

само единиятъ е същественъ. Тѣй че когато ние казваме 5 по 5 е равно на 25; числото 25 е отражение на нѣщата, а само числото 5 е истинскиятъ образъ. Нѣкой казва: знаешъ ли какво нѣщо е 25 гроша? -- Зная, едно врѣме съ 25 гроша можеше нѣщо да направишъ, а сега съ 25 гроша нищо не можешъ да направишъ. Въ турско врѣме съ 25 гроша можеше да купишъ нѣщо, а днесъ съ 25 гроша че можешъ да си направишъ нито единъ обедъ, даже и една закуска не можешъ да си направишъ, нито пъкъ можешъ да си купишъ една паста отъ първокачественитѣ. Тогава казватъ: ние трѣбва да разбираме Словото Божие, трѣбва да разбираме дълбокия смисълъ на живота Кой е дълбокиятъ смисълъ на живота ти? -- Да имашъ този правиленъ ритмусъ въ сърцето си, че като станешъ сутринъ да си радостенъ и да не започвашъ съ лошото въ хората; този е крадецъ, онзи е лъжець; този е вагабонтъ, онзи е вагабонтъ. Всички хора сж лоши, а само ти си добъръ. Всички хора сж лоши, то значи 5 по 5 е равно на 25, а само той е святиятъ човѣкъ, числото 5. Че какъ тѣй излѣзоха тия вагабонти отъ тебе? Ако 25 тѣ сж вагабонти, то и ти, 5 тѣ, отъ когото излѣзоха всички други, сжщо си вагабонтъ. За да бжде твоята репутация честна, трѣбва и другитѣ да бждатъ честни. Когато казваме, че хората сж лоши, въ какво седи лошевината имъ въ живота? Въ какво се проявява тя? Всѣки човѣкъ може да стане лошъ за тебе, ако не изпълни едно твое желание. Всѣки човѣкъ пъкъ, който изпълни едно твое желание, е добъръ човѣкъ за тебе. Тази е мърката, съ която ние мѣриме нѣщата. Ако единъ

войникъ не изпълни задълженията къмъ отечеството си, както трѣбва, той ще стане лошъ, но ако изпълни задълженията си както трѣбва, той ще стане добъръ. Ако единъ учителъ изпълни задълженията си къмъ гимназията тѣй, както ги изискватъ отъ него, той е отличенъ, благороденъ човѣкъ, но ако не ги изпълни, той е лошъ човѣкъ. Ако единъ свещеникъ изпълни задълженията си къмъ църквата тѣй, както тя ги изисква, ще кажатъ че той е отличенъ свещеникъ, но ако не изпълни задълженията си къмъ църквата, той е лошъ човѣкъ. Тѣй както мисли църквата, мѣродавна ли е тя? Коя е сѣщината, по която ние трѣбва да мислимъ? Този, който убива другитѣ, за него е добръ, но когато не го убиватъ, лошо е. Защо когато нѣкое лошо дѣйствиe се върши по отношение на другитѣ, ние го намираме за добро, а когато сѣщото дѣйствиe се обърне по отношение насъ, ние не го одобряваме?

Слѣдователно, въ свѣта има друга една норма, по която ние трѣбва да живѣемъ. Тя изисква да живѣемъ споредъ Божествения животъ. Запримѣръ, седятъ двама души, разговарятъ се и единиятъ отъ тѣхъ казва на другия: ама ти не ме разбирашъ. Питамъ: могатъ ли да се разговарятъ двама души, които не се разбиратъ? Нѣкой говори, иска да ме убѣди да повѣрвамъ въ нѣщо въ което не вѣрвамъ. Казва ми 5 по 5 е равно на 25. Е, какъ мога да вѣрвамъ въ това? Какъ мога да вѣрвамъ, че ти, който седишъ предъ нѣколко огледала и ми показвашъ едно отъ отраженията въ тия огледала, си друго нѣщо отъ това, което представлявашъ въ действителностъ? Нѣкой казва: ами

какъ така да не ми вѣрвашъ? Мене духътъ ми говори, азъ разбирамъ добръ нѣщата! Какво нѣщо е Духътъ? — Духътъ дава свѣтлина. Хубаво щомъ, Духътъ ти говори, щомъ Духътъ дава свѣтлина, нека довечера ние двамата, като философи, да си почетемъ безъ свѣтлина. Той казва: свѣтлината на свѣщъта е нищо, но да знаешъ, какво нѣщо е свѣтлината на Духа! Въ такъвъ случай, довечера ще дойда при тебе, ще изгасимъ лампата и ще четемъ на свѣтлината на Духа. Загасваме лампата, но не може да се чете. Защо? Нали Духътъ ти говори, нали той ти дава свѣтлина? Значи духътъ, това не е философия! Трѣбва да знаешъ, че това, което азъ ти говоря и това, което ти чувашъ, това е Духътъ, а това, което не чувашъ то е 5 по 5 равно 25. Това, което мислишъ и чувствуваешъ, това е Духътъ, а другото нищо, то е отражение. то е 5 по 5 равно на 25, или 6 по 6 равно на 36. Искамъ да разсещаваате здраво!

Азъ днесъ ви държа една философска беседа, понеже виждамъ, че сте учени хора, както едно врѣме апостолъ Павелъ казваше на онѣзи културни атиняни: „Понеже виждамъ че сте много учени хора, много културни, искамъ да се поразговоря, да пофилософствувамъ малко съ васъ. Искамъ да бждете тъй добри, да ме изслушате да ви поговоря малко за Този Великия, Единния Богъ“. И азъ днесъ ще ви говоря като на хора съ много знания. Да не ме разбирате криво, да мислите, че това е ирония. Не, наистина вие сте учени, много учени хора. Когато единъ ученикъ почне предъ учителя си да доказва, че той знае нѣщата, разбира се, че той е учень, знае много нѣщо, равенъ

е на учителя си. Тъй както ние разбираме нѣщата, това сж разни положения, които съществуватъ въ свѣта. Отраженията въ тѣзи огледала могатъ да бждатъ по-малки и по голѣми. Ако предметътъ е по-далечъ отъ огледалото, отраженията се виждатъ по-малки; ако предметътъ е по-близо, отраженията се виждатъ по-голѣми. Нѣкои хора въ живота си се виждатъ по-голѣми, а други по малки. Защо? Азъ тълкувамъ това по слѣдния начинъ. Когато нѣкой човѣкъ се вижда много голѣмъ, и гласътъ му се чува добръ, това показва, че той е прѣдъ първото огледало още, значи отражението му е голѣмо; щомъ нѣкой човѣкъ се вижда много малкъ, и гласътъ му се чува слабо, гй е прѣдъ четвъртото или петото огледало и отражението му е малко. Ние тогава казваме на най-отдалечения: викай по високо, да ти се чуе гласа! Добръ, ако ти си едно отражение отъ четвъртото или петото огледало и говоришъ, можешъ ли да кажешъ нѣщо много хубаво? Ако единъ поетъ напише единъ хубавъ сонетъ, или една хубава любовна пѣсенъ или възпѣва душата, или мѣсечината, мож-ли да се прочуе? — Може. Мнозина хора започватъ да декламиратъ, да цитиратъ неговитѣ епихове. Питамъ: всички тия хора поети ли сж? Не, тѣ не сж поети, но единъ и същъ поетъ говори, въ една и съща форма, но съ хияти гласове. Дѣ кого срещнешъ, все мѣсечината възпѣвагъ. Казвамъ: това е повторение, това е еднообразието въ свѣта. Питамъ: еднообразието не отежчава ли? Казва: чакай де, менъ Духътъ ми говори. Какво ти говори? — Че трѣбва да бжда добръ. Сремна втори нѣкой, и той казва същото: менъ Духътъ ми

говори. Какво ти говори? — Че трѣбва да бѣда добъръ. Срещна трети. пакъ същото говори. Това е същиятъ поетъ, който възпѣва мѣсечината. Питамъ: като казвате, че трѣбва да бѣдете добри, съ това изчерпахте ли въпроса? Разбрахте ли философията на живота? Нѣкой поетъ напише нѣкои работи, но и той не ги разбира, самъ не знае какво е писалъ. Шекспиръ писалъ нѣкои съчинения, но самъ не е знаалъ, какво иска да изрази чрѣзъ тѣхъ, а седнатъ нѣкои коментатори, да коментиратъ, какво искалъ да каже Шекспиръ въ своитѣ съчинения. Господъ направилъ свѣта и само Той знае, защо го направилъ, а седнемъ ние да коментираме, защо допусналъ злото и доброто въ свѣта, защо допусналъ нѣкои работи а други не допусналъ и т. н. Господъ не създаде хората да философствуватъ въ свѣта, но ги създаде при днешнитѣ условия да се учатъ и да живѣятъ разумно. Господъ имъ каза: „Ще гледате на същественото въ свѣта, а нѣма да гледате на отраженията въ тия огледала Мисловниятъ свѣтъ на днешния човѣкъ ние наричаме „фантазиране“. Напримеръ, седналъ нѣкой младъ човѣкъ да фантазира, че ще стане ученъ, красивъ човѣкъ, и тъй както е русъ, съ сини очи, съ заострени тънки некъ, всички ще го харесватъ. Послѣ, мечтае, че ще свърши нѣколко факултета, ще знае философия, геология, ще стане добъръ музикантъ, художникъ, ще пише хубави работи, знаменитъ поетъ ще стане но дойде до огледалото, въздъхне си, изпѣшка си и се отдалечава. Разхожда се изъ стаята, но на другия день, гледашъ, вади си главата отъ мината. Отишълъ тамъ да конае вѣглища. Обаче, нито ед-

ното, нито другото положение е реално, Никой не може да ме застави да слѣза долу въ рудницата да копая! Казватъ: такива сж условията. Не, ти можешъ да мечтаешъ и да не мечтаешъ, но трѣбва да знаешъ, че изборътъ е по твоя свобода. Ти ще излизашъ отъ едно мѣсто и ще влизашъ въ друго. Не е лошо, че моето лице има отражения, но тия отражения трѣбва да ме познаватъ. Огражението има това качество, че винаги познава реалносттага. Огледалото казва, за да бѣдешъ реаленъ въ моя умъ, винаги трѣбва да седишъ прѣдъ моето лице, защото само тогава може да имамъ истинско понятие за тебе.

Ако азъ философирувамъ по този начинъ, мога да извадя такива изводи отъ живота на човѣка и отъ неговата мисль. че съвсѣмъ да ви обезсърча. Вие казвате: животътъ не струва нищо. Значи, мѣрката съ която вие мѣрите нѣщата, не струва нищо. Мѣрката на живота ви не струва нищо. Щомъ казвате, че животътъ не струва нищо, тогава коя е вашата мѣрка, съ която мѣрите нѣщата? Нека имаме една единица мѣрка, съ която да мѣримъ. И най-послѣ, ние започваме да споримъ, дали животътъ е физически или духовенъ. Животътъ не може да бѣде нито физически, нито духовенъ. Той може да има физическа форма, може да има и духовна форма, но животътъ самъ по себе нѣма само една форма, но безброй форми и то толкова много, че и ангелитѣ не знаятъ, колко сж. Ако вие, като естественици разглеждате подъ микроскопъ формитѣ на живота, ще видите, че въ природата съществуватъ толкова малки формички. безброй отъ които могатъ да се наредятъ

на върха на иглата, и пакъ да не се виждатъ. Прѣдставете си, колко много форми още ще съществуватъ, като се изкачвате постепенно по лѣстницата на живота. Неизброими сж формитѣ на живота, и то една отъ друга по-красиви! Но красотата на нѣщата не е въ формитѣ а въ този вѣтрѣшенъ Божественъ животъ, който се крие въ тѣхъ. Затова, въ всѣки животъ има само единъ моментъ, въ който може да се схване реалността. Щомъ се схване реалността човѣкъ минава отъ едно състояние въ друго. Слѣдователно, ти ще живѣешъ въ една форма до тогава, докато можешъ да схванешъ онзи реаленъ лхчъ на живота. онзи реаленъ лхчъ на свѣтлината. Нѣкои питатъ: защо живѣемъ? — За да схванете онзи реаленъ лхчъ на живота и да минете отъ едно състояние въ друго. Само така ще разберете реалността на онзи великъ Божественъ животъ, който се таи въ васъ. Значи, реалността не е въ формата на нѣщата. Азъ не съмъ противъ формитѣ на живота, азъ не съмъ и противъ човѣшката наука, но казвамъ, че онзи, който изучава човѣшката наука, трѣбва да има велико смирение. Вие не искате да изучавате човѣшката наука, но се ползвате отъ всички нейни изобрѣтения, ползвате се отъ шапкитѣ ѝ, отъ обущата ѝ, отъ всички пѣтни и други съобщения — коли, автомобили и т. н. и казвате най-послѣ: азъ не давамъ нито петъ пари за човѣшката наука. Не давамъ петъ пари за себе си, а не за човѣшката наука. Когато единъ великъ философъ работи върху нѣкоя теория. азъ работя заедно съ него. Азъ съмъ само зритель, внушавамъ му, а той работи. Ако единъ майсторъ дрезаръ шие една дре-

ха, той ли е майсторътъ, или азъ, който носи дрехата! Ако не съмъ азъ, той нѣма да е никакъвъ майсторъ. Когато единъ философъ пише една теория, азъ му казвамъ: ти ще направишъ една теория за мене, азъ ще я туря на себе си, ще я обтѣка и ако е хубава, ще я нося прѣзъ цѣлия си животъ и по този начинъ ще ти я платя Слѣдователно, у насъ трѣбва да има онова крайно смирение да се учимъ. Въ българитѣ, между всички ученици има единъ навикъ да употрѣбаватъ въ езика си чужди дѹми, повете отъ латински и грѣцки. Напримѣръ, козмосъ, хиперестезия, ексмоза, ендосмоза, филиотика и т. н. И тогава нѣкой пита: ти знаешъ ли какво нѣщо е саркосъ? — Зная го. Ами знаешъ ли какво е немосъ? Въ саркосъ има болка, а въ немосъ има мисль. Когато дойде саркосъ горемътъ става голѣмъ, а когато дойде немосъ, ѹмътъ става голѣмъ. Всички идеи трѣбва да съдържатъ въ себе си животъ, трѣбва да иматъ смисълъ. Идея, която не носи животъ въ себе си, не е идея. Въ всѣка идея ти ще схванешъ само една мисль; въ всѣка идея ти ще схванешъ само едно чувство. Въ всѣки животъ ти ще направишъ само едно добро дѣло. но това дѣло ще те прѣкара отъ едно състояние въ друго. Нѣкой казва: да, но азъ съмъ направилъ хиляди добрини. Хиляди добрини си направилъ, но всички тия добрини пакъ ще те вкаратъ въ ковчега, въ гроба. Истинското добро никога не умира, то носи животъ въ себе си. Животъ, на който формитѣ се разрушаватъ, не е живогъ. Не си правете илюзии! Ако днесъ имамъ една идея за Бога и утрѣ я загубя, това не е животъ. Когато азъ схвана истинската)

идея за Бога, въ мене ще настане такъвъ трепетъ, такава свѣтлина, че ще имамъ възможность да направя истинска жертва. Тогава въ мене нѣма да има никакви противорѣчия, и азъ ще съмъ готовъ да направя всѣкакво добро. И когато хората ми говорятъ много лоши работи, азъ ще мога да филтирамъ всички тѣхни думи и ще изнеса истинската идея, която се крие въ тѣхъ. Нѣкой ми казва: ти си вагабонтъ, ти си простака, невѣжа, ти си тѣпакъ, ти грѣѡва да се прѣобразишъ, да се трансформирашъ, да се съобразявашъ съ наредбитѣ и законитѣ на обществото и т. н. Азъ казвамъ: братко, всичко това сж философски изречения.

И Христосъ казва: „Азъ имъ давамъ Животъ“. На кои? Той дава животъ на онѣзи, които искатъ да намѣрятъ пътя на Истината, която ще ги направи свободни. Истинага именно е истинската форма, която носи живота. Защо търсимъ живота? Само истинската форма на живота може да ни даде разумность, свобода и просторъ. Просторътъ е необходимъ за живота ти. Малкиятъ животъ се простира въ малки форми, а великиятъ животъ изисква велики форми. Като казвамъ велика форма, разбирамъ форма, която е сложна въ себе си. Нѣкоя форма може да е малка, но въ същность сложна. Истинскиятъ животъ изисква сложна форма. По какво се отличава живота на човѣка отъ тоя на по-нисшитѣ същества? Неговиятъ животъ е съ хиляди пъти е по-сложенъ отъ тоя на мравитѣ, на прицѣръ, на птицитѣ, на млѣкопитающитѣ и т. н. Сложенъ е човѣшкиятъ животъ! Въ него има по-други разбирания отъ твоя на животнитѣ. И жи-

вотнитѣ съзнаватъ, но тѣ виждатъ само формата на живота, тѣ не разбиратъ, че въ него има смисълъ че има изобщо по-великъ животъ отъ тѣхния. Животътъ на хората е сложенъ, но животътъ на ангелитѣ е още по-сложенъ отъ тѣхния. Тѣ виждатъ нѣща, които ние не виждаме. Тия работи, които съставляватъ за тѣхъ смисълъ, за насъ не съставляватъ нищо, или нѣматъ особенъ смисълъ. Една маика звѣзда за насъ прѣдставлява само единъ малкъ микрокониически дискъ, когато за единъ ангелъ тя прѣдставлява една планета съ милиони, милиони разумни същества въ нея. За тази звѣзда ние казваме: трепти тази звѣзда. Но не е само това Въ нея грептятъ милиони, милиони разумни същества, отъ една по-висока култура отъ нашата, Има и други същества като насъ, които не схващатъ това положение. Има много същества, които гледатъ на въпроситѣ като насъ, даже тѣ ни елиминиратъ и казватъ: земята нѣма никакъвъ смисълъ. Тя нѣма никаква цѣна. Като не схващаме дълбокия смисълъ на живота, ние губимъ кредита на онѣзи истински разумни същества, които носятъ истинския Божественъ животъ, и които ни даватъ знанията.

Първото важно нѣщо въ живота ви е, да искашъ да знаешъ живота на другитѣ хора, защото е и твой животъ. Ти трѣбва да знаешъ смисъла на живота. понеже е по-висшъ, отколкото си го прѣдставлявашъ. Въ тази реалностъ, въ която живѣте, ако речете да направите единъ несполучливъ опитъ, вие може да се осакатите. Отъ този опитъ ще видите, че има една опасностъ въ неестественитѣ илюзии на живота. Ако вземете едно

огледало да се огледате въ него и послѣ съ единъ парабелъ стрѣляте въ вашето огращение, вие ще осакатите своя образъ. ще осакатите живота си. Въ дадения случай вие ще произведете една дихармония въ ума си. Ето защо, когато нѣкой пѣтъ казвамъ, че не трѣбва да мислите, нито да говорите лошо за нѣкой човѣкъ, какво подразбирамъ? Когато говорите лошо за нѣкой човѣкъ, вие говорите лошо за неговото отражение или за неговия недѣйствителенъ образъ. и по таквъ начинъ осакатявате истинския му образъ. Като знаете това, вие не трѣбва да говорите лошо за никого, защото образътъ на всѣки човѣкъ е свещенъ. Макаръ, че тия лоши думи да не се отнасятъ до неговото отражение, все-таки можете да му напакостите нѣщо. Така се осакатяваме ние. Често азъ виждамъ нѣкой човѣкъ се хваналъ за главата, казва: мъчно ми е нѣщо. Казвамъ: стрѣлялъ си снощи върху своето отражение въ огледалото и си се осакатилъ нѣщо. И тсгава казвамъ: дѣ е истинската философия на нѣщага? Какъ ще се установи тя? Казвамъ: вѣрвамъ въ Единнаго Истиннаго Бога. Вѣрвашъ въ Единнаго Истиннаго Бога, а не живѣешъ споредъ Единнаго Истиннаго Бога. Вѣрую безъ животъ не е вѣрую. Животъ трѣбва!

Ще ви дамъ единъ примѣръ за уяснение на мисълта си. понеже мисълта ми е малко интензивна, естествено е, при това, че всѣка интензивна мисълъ, понеже прѣдизвиква разширение въ съзнанието. не може изведнажъ да схване. не може да има практическо приложение. Ако не слѣдите хода на мисълта, вие ще се намѣрите въ положението на ученици, които само пишатъ и из-

триватъ. Напише нѣщо на дѣската, вземе гѣба послѣ и го изтрие. Пакъ пише нѣщо, пакъ го изтрие. Казвамъ: не е така! Отново напише, пакъ го изтрие. Не, слѣдъ като напише нѣщо, колкото и да е глупаво, трѣбва да го остави, вие ще познаете, дали е вѣрно то или не. Нѣмашъ право да изгривашъ нѣщо, до като не напишешъ друго. Нѣмашъ право да ядешъ въ нѣкоя гостилница, докато не си платишъ. Дали имашъ пари да си платишъ, или не, то е другъ въпросъ, но гури въ ума си мисълта, че ще платишъ на този гостилничаръ и то много добрѣ. Вие казвате: а, той е гостилничаръ, може и да не му се плати. Не, азъ трѣбва да си платя на вѣка цѣла. Представете си, че азъ съмъ една млада, 21 годишна мома. не опигна въ живота, която съмъ трѣгнала хубаво облѣчена, съ нова шапка, нова рокля, ходила съмъ на разходка и по едно врѣме искамъ да се отбия въ нѣкоя гостилница да си خانна. Влѣза вътрѣ, нахраня се, но нѣмамъ пари да платя. Искамъ да отида дома си да взема пари, и въ тозъ моментъ ми идва една свещена идея, приближавамъ се при гостилничара и му казвамъ: Азъ нѣмамъ сега пари, ще отида дома си да взема, но за да ти покажа, че съмъ честна, ще те цѣлуна. Тѣй, както те цѣлувамъ, тѣй съмъ честна и ще ти платя“ Вие си казвате, като философия, а, млада мома! Да, но този гостилничаръ я разбира, той се зарадва и казва: „Много съмъ щастливъ, че посѣтихте гостилницата ми. Зановѣдайте и втори пътъ“. Не взимайте този привѣръвъ лошъ смисълъ. Мога да випрѣдставя и обратния случай. Отива въ същата гостилница една

млада мома, но дебела, съ дебели устни, криви очи и казва на гостилничара същото, както и първата, но той я отблъсва, изпнжда я навънъ и казва: „Втори път да не идвашъ въ гостилницата ми“.

Вие сега се смѣете, но то не е за смѣхъ. Вие разсѣждавайте философски и казвайте: умоветъ ни трѣбва да сж пълни съ истински благородни мисли, а лъжливитѣ мисли трѣбва да изхвърляме навънъ. Красивитѣ моми, които ни цѣлуватъ, това сж благороднитѣ, възвишенитѣ мисли, а ония моми съ дебелитѣ устни, това сж лъжливитѣ мисли, които трѣбва да се изхвърлятъ навънъ и втори път да не се приематъ. Последнитѣ прѣдставляватъ грозотията въ свѣта. Защо грозната и хубавелката мома не приемаме еднакво? Грозотията въ живота произтича отъ промѣнитѣ на самия животъ. Слѣдователно, грозотията въ живота прѣдставлява материалния животъ, материалнитѣ форми. Злото въ свѣта, това е граница на прѣходното състояние въ развитието на формитѣ. Значи, всички прѣходни стадии въ развитието, това сж все зло. Материята се разлага, това е зло, но слѣдъ туй се освобождава животътъ, като минава въ една нова фаза. Значи, въ първо врѣме се образува линия на деформирането, и слѣдъ това се образува линия на оформяването. Слѣдователно, при линиитѣ на стария животъ обрзитѣ сж грозни, а отъ тамъ дѣто започва новия животъ, образитѣ сж красиви, и дохождатъ въ пълната си красота при Божествения животъ.

Ние се стремимъ къмъ доброто. Защо? — За да може нашия животъ да намѣри онзи пластиченъ

изразъ, който е изразъ на Божествения животъ. Доброто е форма. Безъ доброто животътъ не може да се прояви. Първата форма на живота е доброто. Втората форма на живота е мисълта. Животътъ не може да се прояви безъ доброто и безъ мисълта. Безъ тия двѣ форми той не може да стане елементъ на съзнанието ни. Азъ не гледамъ какъ Богъ разбира работитѣ, Той ги разбира много добръ, но гледамъ, какъ азъ ги разбирамъ, и какъ трѣбва да ги разбере. Доброто за мене е една необходима Божествена форма, за да мога да разбера Божествения животъ и да придобия радостта. Истинската мисълъ е втората форма, сжщо тѣй необходима за моята душа, за да разбере другата половина на сжщия животъ, за да придобия великото благо, което търся. Трѣбва да бъдемъ добри, за да може да се изрази Божествения животъ въ насъ. Този животъ е единъ изворъ. Щомъ този изворъ не тече, тогава нѣмаме животъ. Ако ние сме добри, Божествениятъ животъ ще излѣзе отъ насъ, и тогава всички хора, които сж въ хармония съ насъ, ще се напояватъ отъ Божествения животъ, и тѣ ще се радватъ. Тогава знаете ли какъ ще се прѣплете нашия животъ. Всѣки красивъ животъ ще мине прѣзъ твоя животъ, за да внесе онѣзи сокове, отъ които твоитѣ мисли и чувства ще растатъ и ще се развиватъ. Ако ние не внесемъ доброто като единъ основенъ елементъ, въ който Божествениятъ животъ може да се прояви, ние сме осждени на страдания, разрушения и смъртъ.

Втората фаза на живота е истинската мисълъ, която ние наричаме Божествената идея. Тя е сж-

що тъй необходима за насъ, понеже трѣбва да ми не прѣзъ нашия животъ като свѣтлина. Затова всички трѣбва да бѣдемъ добри. Ние сме добри, само че не се проявяваме. Ние сме като нѣкой богатъ човѣкъ, който затворилъ паритѣ си, пази ги за стари години. Пари за стари години не се пазятъ. Паритѣ трѣбва да се турятъ на работа, за да се създаде благо на всички хора. Защо паритѣ сж направени кръгли, валчести? — Да могатъ да обикалятъ свѣта и да се използватъ разумно. Тѣ трѣбва да се търкалятъ, а не да седятъ затворени на едно мѣсто. Ако имамъ единъ наполеонъ, кое ще е по-хубаво да направя съ него: да го затворя въ кесията си или да го дамъ на нѣкой да го използва за работа? Азъ бихъ прѣдпочелъ да дамъ този наполеонъ нѣкому, да го оживи. отколкото да седи въ касата ми мъртавъ. Този човѣкъ ще каже: твоятъ наполеонъ оживѣ, а касата никога нѣма да каже това нѣщо. Следователно, хората трѣбва да станатъ живи каси. Кога ще стане това? — Когато всичкото богатство влѣзе вътрѣ въ насъ. Ние минаваме вече въ нова фаза на живота. Ние не се нуждаемъ вече отъ мъртвото злато, отъ физическото злато. Ако въ кръвта ви се събере повече органическо желѣзо, то ще ви причини болка страдания. Васъ ви трѣбва сега органическо и психическо злато въ кръвта. Нѣкои отъ васъ които ме слушатъ сега, ще кажатъ: азъ отъ кой съмъ?

Въ свѣта има двѣ категории души. Единитѣ отъ тѣхъ които вървятъ по права линия, ние наричаме мъже. Тѣ вървятъ по правия, по кжсия пътъ, затова френологически и физиологически тѣх-

нитѣ лица сж продълговати, ржцете имъ сжщо, у тѣхъ изобщо прѣобладаватъ правитѣ линии. Кривитѣ линии въ тѣхъ сж изпочушени. Другитѣ души върватъ по криви линии, по една вжтрѣшна спирала около правата линия. Тѣхъ наричаме жени. Около една права линия всѣкога се образува една спирала. Слѣдователно, правата линия е перпендикуляръ на спиралата. Около една права линия всѣкога ще има една крива линия. Значи, около койго и да е мжжъ все ще се върги нѣкоя жена. Нѣкой казва: да ме нази Господъ, жена не ми трѣбва! Ти си мжжъ. т. е. права линия и като така, все ще има една крива линия около тебе. Ако кривата линия не сжществува, ти не можешъ да се проявишъ. Защо? Защото кривата линия, жената, това е доброто въ свѣта. Правата линия, мжжътъ, това е мисълта въ свѣта. И затова казвамъ: ако доброто въ свѣта изчезне, ще изчезне и мисълта. Кое се е родило по-рано въ свѣта? — Въ Божествения свѣтъ по-рано се е родило доброто, и послѣ мисълта, а въ човѣшкия свѣтъ по-рано се е родила мисълта, и послѣ доброто. Нѣкой казва: азъ трѣбва първо да мисля и послѣ да правя добро. Казвамъ: първо трѣбва да направишъ доброто и послѣ да мислишъ. Кое е по-добрѣ: да мислишъ по-рано и послѣ да направишъ доброто, или да направишъ доброто и послѣ да мислишъ? Азъ мисля, че е по-добрѣ да изхарча първо паритѣ си за бѣднитѣ хора и послѣ да мисля, какъ ги изхарчихъ. Защо? Ако остане първо да мисля и послѣ да ги харча за бѣднитѣ, азъ нѣма да правя това добро. Каго ги раздамъ тогава ще се-

дна да мисля кому дадохъ и ще си кажа: на този дадохъ, на онзи дадохъ. И току вижъ, тия хора ще се изпрѣчатъ насрѣща ми, ще се усмихнатъ и ще кажатъ: братко, тѣзи пари не сж изгубени, тѣ сж въ нашитѣ банки, единъ день ние можемъ да ти ги върнемъ назадъ. Вие казвате: споредъ новия моралъ по-добрѣ е да направишъ доброто, че послѣ да мислишъ. Ще дойде слѣдъ това нѣкой и ще каже: не, по добрѣ е първо да мислишъ и слѣдъ това да направишъ доброто. Азъ казвамъ другоаче: безъ животъ нито можешъ да мислишъ, нито добро можешъ да правишъ. Слѣдователно, веднѣжъ живѣя, азъ едноврѣменно и добро правя и мисля. Тѣй седи въпросътъ. Азъ живѣя, възприемамъ Божествения животъ, и тогава доброто съставлява за мене една необходимостъ; и мисълта сжщо съставлява за мене една необходимостъ. Богъ мисли, и азъ мисля, Богъ прави добро и азъ правя добро. Какво ще правя да не мисля? Господъ не мисли ли? Азъ по-горѣ ли ще бѣла отъ Бога? Ами като видя тѣзи хубави свѣтове, да не мисляли? Ами като напзкочатъ прѣдъ менъ онѣзи хубави моми, да не мисля ли? Цѣла нощъ ще мисля, коя е по-хубава, и коя не. Ще кажатъ нѣкои: ами отдѣ се взеха тия моми? Какъ, безъ моми можешъ ли да мислишъ? Като казвамъ моми, азъ разбирамъ доброто въ свѣта. Казватъ за нѣкого, той все за жени мисли! Ами какво нѣщо е жената? Нѣкой казва азъ зная, какво нѣщо е жената, тя цѣлъ день готви. Слушай, азъ познавамъ твоята жена, но тя съвсемъ не знае да готви. Тази, която ти знаешъ, че готви, тя е твоята кашаварка, твоята слугиня, а сжщинската ти жена никога не си цапа

рждѣтѣ съ готвене. По нѣкой пѣть само тя прави такива малки бонбонки по сливитѣ, по крушитѣ и по другитѣ плодове, слѣдъ което тѣ узрѣватъ. Тя само съ пипане или съ духане си служи. Духне върху тѣхъ, и тѣ узрѣватъ. Това, което наричатъ жѣна, това е Божествената дѣва, това е Божествениятъ Духъ, Който работи въ свѣта. Въ Божествения святъ жената работи, мъжътъ го нѣма тамъ. Той работи въ физическия свѣтъ. Вие мъжегѣ ще кажете: дѣ сж тѣзи, жени побелѣха ни главигѣ отъ нашитѣ! — Тѣ работятъ въ духовния, Божествения свѣтъ. Вие трѣбва да знаете, че Духътъ, това е онзи мекиятъ елементъ, доброто въ свѣта. Когаго Духътъ дойде, Той не философствува, но ще ти каже: Ти си скърбенъ, но ние ще прѣмахнемъ твоята скръбъ. Ти ще станешъ тѣй добъръ, както съмъ и азъ“. Когаго си скърбенъ и ще си кажешъ: „Нека да поутихна малко въ себе си, че тогава ще прочета нѣщо отъ Писанието, ще се помоля на Бога“ — още тозъ часъ Духътъ ще ти проговори, или ти е проговорилъ вече. Той ще ти каже: „Ела съ мене азъ ще те заведа на едно мѣсто при другъ нѣкой по скърбенъ отъ тебе и тогава, ти съ своята по-малка скръбъ, и той съ своята по-голяма скръбъ ще се зарадвате и двамата. Само скърбитѣ раждатъ радоститѣ. Такъвъ е законътъ въ духовния свѣтъ — обратенъ на този въ физическия свѣтъ. Само скърбнитѣ хора се радватъ, и само радостнитѣ хора скърбятъ, И тогава азъ казвамъ тѣй: вие, радостнитѣ, ще скърбите, а вие, скърбнитѣ, ще се радвате. Какъ ще бѣди тази работа? Казвамъ: вие, богатитѣ, ще осиромашеете, съ желѣзни гребени ще се рѣшите, а вие бѣд-

нитѣ ще забогатѣте. Вие, слабитѣ, силни ще станете, а вие, силнитѣ, слаби ще станете. Тогава? Казвамъ: вие, философитѣ, глупци ще станете, а вие, глупавитѣ, философи ще станете. Сега, нѣкои отъ васъ, които сте учени, не ви харесва това нѣщо, но ония отъ васъ, които сте глупави, които не сте свършили никакъвъ факултетъ, ще кажете: значи, ние свършихме вече единъ факултетъ. Не, не е така. Човѣкъ трѣбва да стане много ученъ и много простъ, за да научи тѣзи двѣ противоположности въ живота. Той трѣбва да бѣде много радостенъ и много скърбенъ, за да опита тѣзи двѣ форми на живота. Тѣзи двѣ форми представляватъ доброто и мисълта. Доброто се ражда всекога въ скърбнитѣ хора. Туй трѣбва да знаете! Само скръбта ражда доброто. И когато ние говоримъ за оная мирова скръбъ, подразбираме, че въ мирова скръбъ именно се ражда великото Божие добро. Затова и свѣтъгъ скърби. Защо е скръбта? — За да се роди доброто. Защо е радостта? — Радостта ражда свѣта. Божия мисълъ. Защо се радвамъ? — За да се роди Божията мисълъ въ тебе. И като се роди тази мисълъ, тя ще свѣтне въ тебе, ти ще четешъ въ своята книга а Духътъ ще заговори на своята душа. Нѣкой се радва. Защо? — За да се роди въ него доброто отъ Божествения свѣтъ. Разбрахте ли сега, защо трѣбва да се радваме и скърбите? Това е философия! Ако разбирате живота така, той ще има смисълъ за васъ.

И тъй защо трѣбва да скърбя? — За да се роди доброто въ мене. Защо трѣбва да се радвамъ? — За да се роди Божията мисълъ въ мене.

Защо трѣбва да се радва този братъ или тази сестра? — За да се роди мисълта въ тѣхъ. Защо трѣбва да скѣрби този братъ или тази сестра? — За да се роди Божието добро въ тѣхъ. Това е обяснението на скѣрбѣта и радостѣта — двѣтѣ форми на живота. Ще кажатъ нѣкои; ама това вѣрли е? — Вѣрно е 101⁰/₀ Това е философия, която не търпи никаква критика. Това сж максими, норми, съ които самитѣ ангели си служатъ. Това сж максими, съ които Богъ си служи. И когато азъ питамъ: Господи, защо скѣрбя? — За да се роди моето добро въ твоята душа и ти да ме почувствуващъ, и азъ да те почувсувувамъ. Господи, защо съмъ радостенъ? — За да се роди моята мисълъ въ тебе, да светне, че да се зарадващъ и ти, и окръжаващитѣ тѣя.

Осмисля ли се така доброто и мисълта? Тогава вие, жени, скѣрбете, за да се роди Божието добро въ васъ! Вие, мъже, радвайте се, за да се роди Божията мисълъ въ васъ! И тогава, доброто и мисълта съединени заедно, скѣрбѣта и радостѣта съединени заедно, даватъ израсъ на великия Божественъ животъ, а този животъ е безсмъртието на човѣка. Когато ние разберемъ тѣзи двѣ фази и ги усвоимъ, ще бъдемъ безсмъртни.

И затова казва Христосъ: „Тѣя, които се сподобятъ съ този животъ, съ това разбиране, и Духътъ ги обгърне, тѣ ще се нарекатъ Синове Божии, които живѣятъ и въ доброто и въ мисълта, и скѣрбятъ и се радватъ, и доброто раждатъ и мисълта раждатъ“.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 25 юли, 1925 г.

въ гр. София.

ВЕЛИКИЯТЪ ЗАКОНЪ.

33.

Великиятъ законъ.

„Да възлюбишъ Господа Бога твоего всичкото си сърце, и съ всичката си душа, и съ всичката си сила, и съ всичкия си умъ; и ближнаго твоего, както самага себе се“.

Съвременното човѣчество разрѣшава много важни въпроси, но още не сж се спрѣли да видятъ, кой е най-важниятъ въпросъ, коя е най-важната задача, която трѣбва да разрѣшатъ — споръ има за това. За сега разрѣшаватъ икономическия въпросъ, въпросътъ за хлѣба, като мислятъ, че този въпросъ е най-важниятъ. Така е, но питамъ: въпросътъ за хлѣба, който отъ хиляди години насамъ се разрѣшава, разрѣшенъ ли е напълно до сега? Той се разрѣшава само врѣменно, само частично и въ резултатъ пакъ остава неразрѣшенъ. Други нѣкои казватъ, че най-важенъ въпросъ за разрѣшение е въпросътъ за просвѣтата. И дѣйствително хората отъ хиляди години все се просвѣщаватъ, но разрѣшенъ ли е този въпросъ? — И той не е разрѣшенъ. Трети пъкъ разрѣшаватъ другъ въпросъ. Тѣ казватъ, че всѣка държава трѣбва да бѣде силна, мощна, да има силна армия, да

може да отстоява на неприятелитѣ си. Така е, но коя държава чрѣзъ силата си е разрѣшила въпроса за своето съществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето съществуване поне за прѣзъ 2 — 3 хиляди години. Всички до сега съществуващи държави сж се повдигали и изчезвали. Слѣдователно, има единъ важенъ въпросъ въ свѣта който и до сега още не е разрѣшенъ. Този въпросъ нито е народенъ, нито общественъ, нито е въпросъ на ученитѣ хора. Народитѣ иматъ съ какво да се занимаватъ; общественитѣ хора сжщо тѣй иматъ редъ въпроси, съ които да се занимаватъ, па и ученитѣ хора иматъ съ какво да се занимаватъ, но най-важната задача, съ която хората трѣбва да се занимаватъ е въпросътъ за човѣшката душа, или ако щете кажете, въпросътъ за човѣшкия духъ, но не и за човѣшкия умъ, защото човѣкътъ е нѣщо повече отъ човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ е само единъ слуга на човѣшкия духъ. Човѣшкото сърце е сжщо слуга на човѣшкия духъ и човѣшката воля е слуга на човѣшкия духъ. Човѣкътъ по произхода си, по своето естество е нѣщо велико! Ако вие разбирате човѣка, ако вие вѣрвахте въ него, но не въ това, което външно се проявява, щѣхте да видите, колко велико нѣщо е човѣкътъ! Нима вие ще наречете човѣкъ онзи търговецъ, който ви продава платъ? Нима вие ще наречете човѣкъ, онзи професоръ, който прѣподава въ училището и ви нагрубява? Нима вие ще наречете човѣкъ онази майка, която на 5—6 мѣсеца помѣта своето дѣте и го изхвърля нѣкъдѣ? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи баша, кой-

то използва сина си? Нима вие ще наречете човѣкъ онзи държавникъ, който издава неразумни закони?

Трѣбва да се опредѣли, какво нѣщо е човѣкътъ. Казва се, че човѣкътъ е същество, което мисли. Не, той е нѣщо повече отъ това, което мисли. Следователно, великото въ свѣта не може да се опредѣли напълно. Най-важниятъ въпросъ, който занимава ученитѣ хора въ свѣта, това е въпросътъ за висшия съзнателенъ животъ. Вие ще кажете, че този животъ се ражда отъ подкрѣпата на свѣтлината, топлината, храната, облѣклото и т. н. Животъ, който се ражда отъ подкрѣпата на топлината не е животъ. Това е известна енергия, която се нуждае отъ подкрѣпа. Животътъ самъ ражда всички тия нѣща. Когато приемемъ живота, той самъ носи въ себе си свѣтлината; той самъ носи въ себе си топлината; той самъ носи храната; той самъ носи своето облѣкло. Животътъ е нѣщо мощно, когато го разберете. Сега вие казвате: ами ученитѣ хора какво говорятъ за живота? Ученитѣ хора ще ме извинятъ, но тѣ не разбиратъ, какво нѣщо е животътъ, ще имъ кажа: заповѣдайте да възкресите този мъртавъ! Какъ лѣкуватъ тѣ болнитѣ хора? Какво знаятъ за болнитѣ? — Нищо не знаятъ. Болнитѣ днесъ и съ лѣкари умиратъ, и безъ лѣкари умиратъ. Тогава защо ни сж лѣкаритѣ? И съ учители хората умиратъ, и безъ учители умиратъ. И съ учители хората крадатъ. И съ учители злословятъ, и безъ учители злословятъ. И съ свещеници крадатъ, и безъ свещеници крадатъ. И съ държавници крадатъ, и безъ държавници крадатъ. Тогава дѣ е заслугата на човѣчеството?

Ще каже нѣкой, че трѣбва да има редъ и порядъкъ въ свѣта. Въ какво седи редътъ и порядъкътъ? Че и най-лошитѣ хора, като си направятъ съдѣжия, и тѣ си турятъ редъ и порядъкъ. Та и мравитѣ иматъ редъ и порядъкъ. И пчелитѣ иматъ редъ и порядъкъ. Когато ви турятъ близо до единъ кошеръ, вие веднага избѣгвате. Защо? — Редъ и порядъкъ иматъ. Картечница иматъ тѣ! Ще ми кажете: важниятъ въпросъ да разрѣшимъ ние, въпросътъ за живота. Най-послѣ вие казвате: човѣкъ умира и се свършва всичко. Съгласенъ съмъ, умиратъ хората, но вие разрѣшили ли сте, какво нѣщо е смъртъта? — Смъртъта именно показва, че хората не сж разрѣшили истинския въпросъ за живота, не сж намѣрили още живота.

Ние се спираме върху стиха: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичката си сила и съ всичкия си умъ, и ближния си, както самаго себе си“. Защо? Защото източникътъ на този великъ животъ, за който става въпросъ, е Любовта. Нѣкои питатъ: какво нѣщо е Любовта? — Любовта е източникътъ на този животъ, който носи свѣтлина, и топлина, и храна, и облѣкло, и сила — всичко носи въ себе си. Тѣй се опрѣдѣля и животътъ и на онитъ. Всички онѣзи, които сж разрѣшили въпроса, така, за тѣхъ е казано въ Писанието: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!“ Ние подъ думата **Б о г ъ** не подразбираме едно същество отвънъ, на което хората могатъ да се кланятъ, но подразбираме извора на Живота, който може да се прояви въ насъ, туй безграничното. Това показва, че безграничното

може да се прояви като гранично. Следователно ние хората на този свѣтъ, като проява на това Безгранично, рѣшаваме една велика задача — Вѣчнияятъ Животъ да се прояви въ граничното вътрѣ. За да се прояви този Животъ, непрѣменно трѣбва да имаме знания, Мъдростъ, които ще създадѣтъ хармонични отношения между всички хора. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, защо е дошълъ на земята. Ако ви запитатъ, защо сте дошли на земята, вие ще си повдигнете главата и ще кажете: това не е важенъ въпросъ Чудни сте вие! Ако ме запитате, защо съмъ дошелъ на земята, азъ ще ви кажа, защо съмъ дошелъ. Ако запитате малкото дѣте отъ първо отдѣление, защо отива на училище, ще ви каже: отивамъ да се уча. Това дѣте веднага ще извади буквара си. Ами кой ти е учителъ? И това знае. Ами баща ти и майка ти кои сѫ? — Знае. Всичко знае това дѣте. Ако ви запитатъ, кой е баща ви, коя е майка ви, ще кажете: не зная. Ами дѣ отивате? — Не зная. Дошли сте тукъ на земята, какво ще учите? Не зная. Следъ като свършете земния си животъ, къде ще отидете? — На онзи свѣтъ. Това полжение не е само съ васъ, но и съ философитѣ. Отъ хиляди години философитѣ въ своитѣ трактати разрешаватъ въпроситѣ: има ли Господъ, нѣма ли Господъ, има ли душа, нѣма ли душа, и най-послѣ, нѣкои отъ тѣхъ казватъ: нѣма Господъ, нѣма душа. Всички въпроси се решаватъ много лесно. И пианицитѣ като се напиятъ, набиятъ се добръ и всичко се свършва. Не, съ това не се свършва всичко. На другата вечеръ пакъ същото. напиятъ се, набиятъ се и работата

се свършва. На третата вечерь пакъ същото. Казвамъ: да, свърши се само за тази вечерь, но не и за утрѣ. Вие казвате за нѣкой човѣкъ: свърши този човѣкъ, умрѣ. Да, свърши само врѣменно но не и за вѣчни врѣмена. Нищо въ природата не се губи. Вие питате: ами дѣ отиде този човѣкъ? Азъ питамъ: отдѣ е дошелъ? — Отдѣто е дошелъ, тамъ е и отишълъ. Кждѣ отива този човѣкъ? Законътъ е слѣдниятъ: нѣщата всѣ кога отиватъ тамъ, отдѣто сж дошли. И всички нѣща, разумни или каквито и да сж, се връщатъ все къмъ Бега. Туй разумно начало, което е безъ край, безконечно, ние наричаме законъ за Любовта.

Сега всички хора признаватъ, че по въпроса, какво нѣщо е животътъ, има споръ: Ние казваме, че нѣма никакъвъ споръ. Защо? Защото качества на живота сж разумность, свѣтлина, топлина и др. Може ли да има споръ за живота при това положение? Щомъ има споръ животътъ не е разуменъ. Всички хора иматъ еднакви схващания за живота и всички го желаятъ. Всички признаватъ Любовта и я желаятъ, но кога? — Докато сж млади, признаватъ любовта; щомъ остарееятъ, отричатъ я. Въ Любовта има едно качество, то е слѣдното: когато обикнешъ единъ прѣдметъ, или едно лице, то придобива цѣнность. Защо? Защото ти можешъ да обичашъ само тия прѣдмети, които носятъ животъ въ себе си. А всѣко нѣщо, което носи животъ въ себе си, придобива цѣна. Щомъ го обикнешъ, ти се грижишъ за него, пазишъ го. Щомъ обикнешъ нѣкой свой приятель ти му пишешъ писма, говоришъ му все хубави работи. Щомъ

го разлюбишъ, забравяшъ го. Какво нѣщи е Любовьта? — Любовьта е сила, която разширява човѣка, дава му потикъ. Нѣкои хора казватъ, че човѣкъ като се влюби, не учи вече. Това не е вѣрно. Любовьта носи потикъ за знание. Онзи човѣкъ, на когото сърцето се запали, той учи, той работи. Нѣкои казватъ, че Любовьта прави хората разсѣяни. Това което прави хората разсѣяни, не е Любовь. Когато нѣкой влѣкъ иска да изяде нѣкоя овца това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ паритѣ на нѣкого, че иска да ги открадне, това не е любовь. Когато нѣкой се влюби въ нивата на нѣкого, че иска да я вземе, това не е любовь. Въ Любовьта има това качество, че когато човѣкъ залюби, не само, че оцѣнява нѣщата, но неговото сърце се разширява, и той става щедъръ. Онзи който люби, кесията му е всекога отворена, и той мяза на изворъ, който постоянно изтича. Той не е като онѣзи варели, въ които се налива вино, и въ които постоянно се мѣри, колко изтича и колко остава. Той мяза на чешма, която постоянно тече и не изгича. Следователно, можешъ ли да течешъ като единъ изворъ. любовьта е дошла въ тебе. Можешъ ли да виждашъ доброто въ всички хора, можешъ ли да виждашъ смисъла на нѣщата, като погледнешъ гърбъ на небето, ти си при вратата на този великъ Божественъ животъ и Любовьта е дошла въ тебе.

Азъ ви говоря за една велика наука, която има основа въ васъ, Вие имате опитности отъ живота и азъ считамъ, че това е така. Дали вие признавате това, или не, то е другъ въпросъ. Вие сте идвали много пѣти на земята въ разни форми.

Дали помните това или не, дали го признавате или не, това е написано въ аналитѣ на природата. Какво вѣрвате вие, това не е важно, важно е какво е написала природата. Може да ми възразите; ние не помнимъ. Че и онзи, който е пилъ, нищо не помни, но кръчмарьтъ всичко помни, той е писалъ всичко въ своя тевтеръ. Писалъ е: на еди-кая си дата, вие изпихте съ еди-кой си, едичко-ко си вино и ракия. — Нищо не помня. Той те дава подъ сѣдъ, и сѣдътъ казва: ще му платишъ паритѣ! — Ама нищо не помня. Помнишъ, не помнишъ. ще платишъ! Че и природата има една велика книга, въ която записва всичко. Вие защо не признавате? Защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнятъ, сж ония кредитори, които иматъ да взиматъ, а тия, които не признаватъ и не помнятъ сж ония, които иматъ да даватъ. Човѣкътъ е едно същество, което много пѣти е излизало отъ Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето вѣруу и въ кааво вѣрвате, то е личенъ въпросъ, защото всички същества иматъ по едно вѣруу. Не е важно да вѣрваме въ нѣщо, но истинскиятъ въпросъ за насъ е въпросътъ за Любовъта. Ние се занимаваме съ най-важния въпросъ. Ние не се занимаваме съ въпроса, кой ще дойде въ България на властъ. Кой е най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, и съ това не се занимаваме. Кой е най-учениятъ човѣкъ, и съ това не се занимаваме. Защо? Защото това сж въпроси, които и дѣцата могатъ да разрѣшатъ. Ние разрѣшаваме единъ отъ най-важнитѣ въпроси — Животътъ — основнитѣ закони на живота. Искате ли да живѣете, искате

ли да се осмисли живота ви, искате ли да се подобри живота ви, ние ще ви посочимъ начинъ. Ще ви кажемъ: възприемете Любовта! Вие ще ми кажете; коя любовъ? Любовта на младитѣ? — Не. Любовта на старитѣ? — Не. Защо? Защото младитѣ изневѣрватъ, и старитѣ изнѣверватъ. Младитѣ изневѣрватъ, че се оженватъ за други, а старитѣ изневѣрватъ, че не си плащатъ дълга и си заминаватъ. Ние казваме за нѣкого: Богъ да го прости! Старъ бѣше, обѣщалъ на нѣкоя мома, че ще се жени, а той умрѣлъ. Нѣма защо да умира. Човѣкъ, който обѣщава нѣщо, не трѣбва да умира. Той трѣбва първо да си изпълни обѣщанието и послѣ да умре. Щомъ обѣщава нѣщо и умира, той има задни цѣли. Вие може да го извините, но ние не го извиняваме. Въ закона на Любовта всѣка благородна мисль, всѣко благородно чувство, всѣко благородно желание трѣбва да се изпълни, безъ разлика на това, дали то се отнася за майка, за баща, за дѣца — законътъ за всички е единъ и сжщъ. Ние трѣбва да покажемъ на свѣта, че носимъ въ себе си великия Животъ на Бога, че Той живѣе въ насъ, и ние трѣбва да живѣемъ като Него. Защо отричатъ Бога? Хората отричатъ Бога, понеже иматъ да му даватъ. Защо вѣрватъ въ Бога и Го приематъ? Защото искатъ да вземтъ отъ Него пари на заемъ. Тѣй щото, споредъ мене, и еднитѣ, които вѣрватъ въ Бога, и другитѣ, които Го отричатъ, сж все заинтересувани хора. Ние, обаче, имаме друго мнѣние за Бога. Ние искаме да Му служимъ, защото вѣрваме, че всичко сме приели отъ Него. Ние не отиваме при Бога

да Му искаме пари на заемъ, ние не се отказваме отъ своитѣ задължения, но ние знаемъ, че въ свѣта има една велика Мъдростъ, която ни отчаква за въ бъдаще. Какво знае съврѣмнената наука? — Много нѣща знае, но туй, което днесъ знаятъ и най-ученитѣ хора, и най-голѣмитѣ философи слѣдъ 2000 години и дѣцата ще го знаятъ. Дѣцата тогава ще бждатъ по учени отколкото съврѣмненитѣ философи. Питамъ тогава: дѣ е нашата наука? Това не е упрѣкъ, но казвамъ, че човѣкъ още не се е проявилъ. Когато азъ дойда въ дома ви, и вашето сърце трепне отъ недоволство, защо азъ съмъ дошълъ, какъ мислите, човѣкъ ли сте вие? Излизате и ме питате: какво търсите? — Моля ви се, има ли едно мѣсто въ дома ви за менъ? — Нѣма мѣсто. Или, друга причина: жена ми, дѣцата ми не сж тукъ. Ще ми кажете, че нѣма мѣсто за менъ, че има хотели, дѣто мога да отида и т. н. Моля ви се, това човѣкъ ли е? Но ако кажа, че нося да ви дамъ 100,000 лева звонкови, веднага ще ми намѣрите мѣсто — жена ви, дѣцата ви веднага ще се събератъ нѣкъдѣ, и ще се освободи за менъ мѣсто. И цѣло агне ще заколите даже. Защо? За стотѣ хиляди звонкови. Въ какво седи вашата човѣщина и вашето благородство тогава? Сега вие ме гледате и си казвате: дали този човѣкъ говори Истината, или не? Азъ ви питамъ: кой отъ васъ е постигналъ тѣй, както Богъ иска? Този въпросъ трѣбва да разрѣшимъ найнапрѣдъ. Вие, русенци, разрѣшили ли сте този въпросъ? Вие, благороднитѣ тукъ, разрѣшили ли сте този въпросъ? И когато всички хора, въ всички градове и села, живѣятъ тѣй, както Богъ иска, тогава нѣма да има

бѣсилки, нѣма да има затвори и всѣки ще бѣде на своето мѣсто. Тогавъ вратитѣ на всички хора ще бѣдатъ отворени и като те срещне нѣкой, ще каже: братко, заповѣдай у дома, азъ отъ дълго врѣме те чакамъ. Много съмъ доволенъ, че те срещнахъ. И ще започнете да се разговаряте. Вие ще кажете: де ще му ездѣзе краятъ? Чудни сте вие! Азъ като влѣза въ този домъ нѣма да го подаямъ, азъ ще донеса своето благословение. Единъ отъ великии адепти на древността, нѣкой еврейски пророкъ билъ той, живѣлъ нѣкъдѣ изъ Палестина Пѣтувалъ дълго врѣме. Една вечеръ, за да прѣнощува нѣкъдѣ спира въ дома на единъ бѣденъ човѣкъ и го помолва: „Човѣче Божи, мога ли да прѣнощувамъ пря тебъ тази вечеръ? — На радо сърце, домътъ ми е отворенъ, но нѣмамъ нито една трошица хлѣбъ. „Виждь, потърси нѣкъдѣ изъ къшетата, не е ли останало поне едно парченце?“ Намира най-послѣ едно малко парченце. Пророкътъ го взима, благославя го и веднага на трапезата се явява единъ голѣмъ хлѣбъ. „Събуди и дѣцата си, нека дойдатъ всички да ядатъ!“ Човѣкътъ, който живѣе по Бога, като влѣзе въ нѣкой домъ носи и своето благословение съ себе си. Вие можете да ми възразите на това, но то е самата Истина въ свѣта. Ако дойде този адептъ въ свѣта и донесе едно житно зърно, ще каже: „Вземете това житно зърно, то ще разрѣши икономическия въпросъ за хлѣба“. Въ колко години? — Въ 12 години. Нѣма да го изедете, но ще го посадите въ земята и следъ 12 години то ще даде толкова изобилно плодъ, че ще можете да ядете и вие, и роднинитѣ ви, и приятелитѣ ви. Знаете ли колко

тежко ще бѣдо това житно зрънце? — Колкото цѣлата земя. Слѣдователно всѣка малка частица отъ живота съдържа грамадна енергия, и ако ние живѣемъ по Божия законъ, по закона на Любовта, тази сила ще може да се развие“.

И сега, съвременнитѣ хора, които не разбиратъ живота, казватъ: насъ ни трѣбватъ пари. Дѣйствително паритѣ се наплодиха, но храната се намали, и вслѣдствие на тази алчностъ нашиятъ организъмъ се развали. Сега ние имаме много, но не можемъ да ѣдемъ. Най-големиятъ милиардеръ въ Америка, Рокфелеръ, който разполага съ гори, съ имения, съ къщи, страда отъ стомахъ, нищо не може да яде, и лѣкаритѣ му прѣпоръчватъ да се храни само съ овесена чорба. Той казва: при такова голѣмо материално богатство азъ съмъ принуденъ да се храня като конъ само съ овесъ поради болния си стомахъ. Питамъ: какъвъ смисълъ има сега живота? Казвате: човѣкъ трѣбва да има богатство! Много добръ. Дѣйствително, търсенето на богатството, въ това е смисълътъ на живота, ние го търсимъ криво. Любовта, това е великиятъ животъ, това е смисълътъ на живота, това е богатството на човѣшката душа. Когато намѣримъ Бога, или казано по другъ езикъ, когато Богъ се всели въ насъ, ще се образува онази истинска връзка, която ще даде потикъ на живота. Тогава хората нѣма да се запитватъ, има ли Господъ или не. Когатъ нѣкой ме пита, има ли Господъ, азъ имъ казвамъ: ела утрѣ вечеръ при менъ! Като дойде, нахраня, го разговоря се съ него приятелски, и го изпратя. „Ами ти нищо не ми каза за Бога“. Казвамъ му: ела утрѣ вечеръ при менъ! Дойде,

накъ го нахраня, разговоря се и си отиде. азъ никога не разрѣшавамъ въпроса за Бога. Чудни сж хората, които ме питатъ, има ли Господъ, или не. Че това е най-важниятъ въпросъ! „Какво нѣщо е Любовта“ — Ела утрѣ вечеръ при менъ! Азъ не разрѣшавамъ и въпроса за Любовта. Ако азъ съмъ човѣкътъ на Любовта, ако азъ живѣя споредъ Божия законъ, ти ще ме познаешъ. Ако моитѣ възгледи за тебе сж неизмѣнни, азъ ще ти дамъ достъпъ въ дома си, и ще ти кажа: опитай ме! Не какво азъ мисля, но какъ жиѣя, това е важното. За да се разрѣши единъ въпросъ, три важни фактора трѣбва да се съединятъ въ едно: вашата мисль, вашето чувство и вашето дѣйствие, и вие трѣбва да бъдете последователни въ всички моменти. Ти можешъ да питашъ, има ли Господъ, или не, но ще познаешъ по това, когато поискашъ 1000 лева на заемъ и чуешъ: заповѣдай! Послѣ поискашъ други 2000 лева и пакъ чуешъ: заповѣдай! Тогава ти ще се намирашъ като прѣдъ чешма, при която можешъ да дойдешъ съ единъ голѣмъ джобуръ, или съ една голѣма кофа и да я пълнишъ, колкото искашъ, но съ условие самъ да си ги носишъ. Изобилие трѣбва на хората! Такова изобилие, че да се изморятъ хората и да кажатъ: достатъчно е това!

Казва Христосъ: „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всичкия си умъ, и ближния си, както самаго себе си“. Значи, човѣкъ цѣлъ трѣбва да се изпълни съ Божията Любовь. Нѣкои хора казватъ, че като залюбятъ не мегатъ да работятъ. Не тогава именно ще дойде истин-

ската работа въ свѣта. За сега има само трудъ, а не и раостта. Работата ще бѣде една велика задача на бѣдащето поколѣние. на тѣзи велики души съ които нѣма да се спори, има ли задгробенъ животъ, или не. Тѣ ще бѣдатъ душитѣ, които ще разрѣшатъ въпроса за живота. Ако запиташъ единъ такъвъ човѣкъ, да ли те познава, той ще ти каже: ела утрѣ вечеръ въ дома! „Ама ти отдѣ идешъ?“ — Ела утрѣ вечеръ у дома! Ти ще отидешъ при него, той ще те нагости добръ, ще се разговори съ тебе и ще се раздѣлите. И най послѣ, като се раздѣлиле, ще ти каже ела при менъ, когато имашъ нужда. Това е потикъ въ свѣта. Кой каквото има, трѣбва да го изнесе на общия жертвеникъ. Сега хората иматъ крива представа за жертвата. Тѣ мислятъ, че това, което жертвуватъ, ще пропадне. Да ви опрѣдѣля какво нѣщо е житното зърно. Ако житното зърно не се пожертвува и не падне на земята и умре, какво ще бѣде положението на земледѣльца? Онзи, който умира, той влага своята сила и тази сила се увеличава. Това е едно отъ качествата на жертвата. Нѣкои учени хора казватъ: не трѣбва да се прави жертва, никмоу нищо не трѣбва да се дава. То значи никой да не сѣе, никой да не оре. Не, ще сѣемъ, ще оремъ, но разумно. Слѣдователно, ние трѣбва да имаме една солидна основа въ живота си. Това, че ти си българинъ, не е основа; това че ти си ученъ човѣкъ, не е основа; това, че имашъ нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовта. а това е живоъ. Този животъ ние го имаме, но още не сме го проявили. Сегашнитѣ научни теории за живота азъ считамъ

като локви, които сж се образували отъ дъжда, и хората, отъ нѣмайтъ кждѣ отиватъ отъ тамъ да пиятъ вода, но вжтрѣ жабитѣ крѣкатъ. Споредъ, мене, жабитѣ сж онзи материализмъ, който сжествува въ хората и който ги кара да желаятъ за себе си все повече и повече нѣща. Знаете ли, какъ хората схващатъ материалното въ свѣта? Ще ви приведа единъ примѣръ.

Въ царството на 10-та династия въ Египетъ, въ врѣмето на фараона Зинобий, билъ издаденъ единъ законъ, споредъ който, всячки прѣстѣпници се наказвали съ смъртно наказание. Двама египтяни сгрѣшили, опорочили съ нѣщо Аписа и ги наказали съ смъртно наказание. Фараона опрѣдѣлилъ да бждатъ осждени на доживотенъ затворъ, но сждътъ издалъ слѣдното рѣшение: на единъ отъ прѣстѣпниците се опрѣдѣлило да носи на гърба си единъ чувалъ съ жито отъ 100 кгр. тежестъ, а на другия — да носи на главата си една въшка. При това, тѣ трѣбвало да носятъ наказанието си до тогава, докато нѣкой поиска отъ тѣхната тежестъ и ги облѣкчи. Сждътъ прѣдоставилъ на двамата сами да си избератъ наказанието, кой което пожелае. Единиятъ отъ тѣхъ, по-умниятъ, си рекълъ: „Кой ще носи този чувалъ на гърба си? Носи ли се такава тежестъ?“ — И поискалъ въшката. На другия не оставалъ никакъвъ изборъ, той трѣбвало да вземе чувала съ жито. И така станало. Тѣ трѣбвало да нжтуватъ непрѣстанно. Споредъ присждата, никой нѣмалъ право да сваля товара си на земята, докато нѣкой не ги спре и не поиска отъ това, което носятъ. Тръгнали двамата. Онзи, който носилъ въшката на главата си,

запитва другия: „Какъ ти е товара? Въшката не тежи, разбира се. Онзи, който носилъ чувала съ житото, понеже много му дотежало, обръщаль се често къмъ Бога съ молитва: „Боже, моля Ти се, облекчи ми малко товара!“ Повървѣли малко, и единъ пѣтникъ ги спира: „Какво носишъ въ този чуваль?“ — Жито. „Дай ми малко отъ него!“ Той бръква съ лъжицата си, изважда му малко жито и продължава пѣтя си. „Ами ти какво носишъ?“ — Въшка. „Не ми трѣбва въшка“ — и продължава пѣтя си. Работата е тамъ, че тази въшка почнала да се размножава и въ продължение на една година тя се размножила въ 200 — 300 въшки. Чувальтъ съ житото на другия прѣстъпникъ слѣдъ една година намалѣлъ на половина отъ първоначалната тежестъ. Кждѣто отивали по селата, всички, които чували, че единъ човѣкъ носи чуваль съ жито, спирали го и си поисквали по малко, тъй че въ продължение на 2 — 3 години, нему останало само едно житно зрънце. Другиятъ прѣстъпникъ, съ въшкитѣ на главата, никждѣ не намираль приемъ. Въ което село влизаль, като виждали, че има толкова много въшки, не го приемали. Той се видѣлъ въ чудо отъ своето положение.

И ние, съврѣменнитѣ хора, разрешаваме въпроса по този начинъ. Материализмътъ, това е въшката. Тази въшка ще изяде всички сокове на живота въ човѣка. Когато въшката влезе въ човѣка, тя се размножава, размножава. до като човѣкъ изгуби отъ себе си всѣко благородно чувство. Ако ние изгубимъ всичко онова възвишено и благородно въ насъ, ако изгубимъ най-възвишенитѣ си идеи,

чувства и мисли, ако изгубимъ Божественото отъ себе си, питамъ: за какво живѣемъ ние въ този свѣтъ?

Казва Христосъ. „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си сърце, съ всичката си душа, съ всичката си сила, съ всякия си умъ, и ближния си както самаго себе си“. Въ съвременната религия сж изопачили това учение и казватъ: вѣрвайте въ Бога! Не е казано да пивѣрвашъ въ Бога, но великиятъ законъ, който разрѣшава въпроситѣ, казва да възлюбишъ Господа! А сега хората взели този стихъ „да възлюбишъ Господа и го претълкували: вѣрвай въ Господа“! Когато се отнася до служение на Господа, вѣрно, е че не може безъ вѣра, но когато разрѣшаваме най важния въпросъ, необходимо е друго вѣрую, съ което ще можемъ да го разрѣшимъ. А то е: да възлюбимъ Господа! Нѣкои ме питатъ: ти въ какво вѣрвашъ? Въ нищо нѣ вѣрвамъ: Че какъ тѣй? Нищото е нѣщо. Питатъ ме: ти не вѣрвашъ ли въ Бога? Покажете ми кой е вашиятъ Господъ, въ Когото вие вѣрвате! Покажете ми пжтя въ който вие вѣрвитѣ! Казвате: ние вѣрваме въ този Господъ, въ Когото вѣрвѣха майка ми, баща ми, дѣдо ми... Добрѣ, майка ти и баща ти изпѣлниха ли закона на този Господъ, въ Когото вѣрвахъ? Я отворете тевтеритѣ да видя, какво направихте вие за този Господъ, въ Когото вѣрвате? Има една интересна случка съ такива тевтери, станала нѣкъдѣ изъ България. Единъ богатъ българинъ, гърговецъ заболѣлъ сериозно и се прѣнесълъ врѣменно въ онзи свѣтъ. Като се събудилъ, първата му работа била да извика синоветѣ си и да имъ ка-

же: „Синко, я ми донесете двата тевтера, въ които си държа смѣтките!“ Донесатъ тевтеритѣ му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синоветѣ си и имъ казва: „Вземете, каквото е ваше, за да не ме разкарвате по сѣдилищата слѣдъ смъртта ми. Азъ ходихъ на онзи свѣтъ и видѣхъ кое е сѣщественото за насъ, искамъ да живѣя тъй, както Богъ иска“. Питамъ: дѣ сѣ вашитѣ тевтери? Вие казвате: ние нѣмаме тевтери. Азъ ще изнеса вашитѣ тевтери, да видите, какво сте писали въ тѣхъ. Вашата сѣсѣдка казала нѣщо за васъ Скоро изваждатъ тевтера си и пишете. Еди кой си човѣкъ ви каже нѣщо обидно. Скоро написвате това нѣщо. И търговецътъ по сѣщия начинъ вади тевтера си и пише, кой колко маслини взелъ, кой колко захаръ взелъ и г. н. Питамъ: каква разлика има между тази жена, този човѣкъ и търговецътъ, които записватъ всичко това въ своитѣ тевтери? Ами че и свещеникътъ има свой тевтеръ. Той казва: този човѣкъ не вѣрва въ Бога записва си. Да, но като отиде въ църквата да опѣва нѣкого, иска слѣдъ това пари. Казватъ му: нѣмаме пари. Не, азъ безъ пари не опявамъ — и отбелѣзва въ тевтера си. Тогава нека да бждемъ послѣдователни въ великия животъ, въ великата Любовь, която разрѣшава основно въпроситѣ, която туря за основа на живота братството, не това братство, което сѣществува само день и половина, но братството, което устоява на всички изпитания. Единъ свещеникъ чѣ казва: „Вашето учение не е право. Не е важно, дали е право или не, но азъ ще ти дамъ едно правило: като опѣвашъ, освѣнтъ, че не трѣбва да взимашъ пари, но на всѣка бѣдна вдовица

ще дадешъ нѣщо отъ джоба си. Послѣ, като отидешъ на сѣда да кълнешъ нѣкого, освѣняъ, че не трѣбва да направишъ това, но ще изпълнишъ джоба си и ще дадешъ на тия, които се сѣдятъ, за да не се смразяватъ. Тогава вие ще кажете: ами дѣ ще му излѣзе краятъ? Краятъ ли? Имайте въра, че Господъ не ви е поставилъ на земята да вършите тия нѣща, но да изпълните Неговата воля, както трѣбва. Да изчезнатъ тия лъжи отъ свѣта! Онзи, когото Богъ е поставилъ на извѣстна служба на земята, трѣбва да постѣнява другоаче. Ще ми цитиратъ нѣколко стиха, че всѣка власть е отъ Бога дадена. Не, има нѣщо пропуснато въ този стихъ: „Всѣка п р а в е д н а власть е отъ Бога дадена“. Че и болшевицитѣ въ Русия иматъ власть! Ще кажете, че вашата власть е отъ Бога а тѣхната не е. Не, законътъ е слѣдниятъ: всѣка праведна власть е отъ Бога дадена. Въ всѣка праведна власть влиза законътъ на Любовета. Не е въпросътъ сѣдията непрѣменно да осѣди прѣстѣнника. У турцитѣ имаше единъ добъръ законъ. Дойде обвиняемиятъ и сѣдията го пита: ти имашъ ли да давашъ на този човѣкъ? — Имамъ. Върни, каквото му дължишъ. Такова разрѣшение на спороветѣ по турския законъ е много добро. А сега отлагатъ дѣлот, мине година, две, докато най-послѣ казватъ: дѣ е правото? — Нѣма никакво право. Казвамъ: това е само прѣминаване на врѣмето, а ние сме дошли тукъ на земята да разрѣшимъ единъ отъ важнитѣ въпроси.

Сега, като ви говоря така, вие ще кажете: тежко е това учение! — Тежко е, защото тежки тевтери имате. Ще изгорите тевтеритѣ си! Ще ка-

те: не хващаме вѣра на такива бабини деветини. Ще хванете вѣра, защото утре като те затворятъ въ гроба, ще те питатъ изгори ли тевтеритѣ? Тамъ ще гниешъ часъ следъ часъ и червеитѣ ще те ядатъ. Ще кажешъ: върни ме, Господи, на земята, да изгоря тевтеритѣ си! Не, други ще ги изгорятъ. Всички вие, и майки, и бащи, и дѣца сте на парила. Защо? Защото имате много тевтери. Господъ има двѣ книги, едната е книгата на живота, а другата книга на доброто и злото. Господъ има право да държи тия книги. Той държи смѣтка за всичко. Богъ има всичкото добро желание по отношение насъ. Той не ни пита, защо вършимъ престѣпления, но ни учи. Това, че има сѣдба, Божий сѣдъ, показва, че той иска да ни научи чрѣзъ тази опитностъ да изпълняваме Неговата воля. Колкото и да е грешенъ единъ човѣкъ, но въ момента, когато рѣши да живѣе по Бога, Богъ заличава всичкитѣ му грѣхове. Богъ казва: „Ето единъ човѣкъ, ето едно мое чадо, което е рѣшило да живѣе споредъ моя законъ!“ Богъ е богатъ, Той може да плати за всички. За този, който не иска да живѣе по Бога, има една книга на животъ, която се отваря, и Господъ написва, за този човѣкъ всичко, което е нужно.

Днесъ не само българитѣ, но всички съврѣменни хора сж нещастни. Всички народи сж нещастни. Защо? Защото най-важниятъ въпросъ не е разрѣшенъ. Този въпросъ трѣбваше да го разрѣшатъ всички свещеници, владици, проповѣдници, не само въ България, но и по цѣлия свѣтъ. Тѣ не го разрѣшиха. И държавниците не го разрѣшиха. Още два фактора има, които трѣбваше да

го разрѣшатъ. Това сж майкитѣ и башитѣ отъ една страна, и учителитѣ отъ друга, но и тѣ не го разрѣшиха. Онѣзи моми и момци, които се женятъ, които искатъ да разрѣшатъ този въпросъ, трѣбва да се запитатъ, защо се женятъ. Казватъ за нѣкоя мома: да оженимъ тази мома! Защо? Не, женидбата, която днесъ съществува въ свѣта, това е продажба. Не се минатъ и 4 — 5 години, виждашъ този мъжъ бѣга отъ жена си, развежда се, оженва се за друга. Послѣ и отъ нея бѣга казва: побѣлѣ ми главата отъ тѣзи жени! Ужасни змии сж тѣ! Хубаво, женитѣ сж ужасни змии, и мъжете сж ужасни змиеове, ами тогава дѣ сж хората? Ако всички мъже сж лоши, и ако всички жени сж лоши, тогава дѣ е човѣчеството? Това не е разрѣшение на въпроса. Подъ думата „змия“ се разбира, че мъжетѣ и женитѣ сж умни, но не сж добри. Това е важното. Доброта трѣбва да се вложи въ вашитѣ отношения! Труденъ е този въпросъ за разрѣшение, той е така труденъ, както сж трудни за разбиране и нѣкои парчета въ музиката. Той е така труденъ, както сж трудни за разбиране, напримеръ, нѣкои парчета отъ Паганини. И за пиано има такива трудни парчета за разбиране и за изпълнение. Видишъ нѣкого, по цѣли дни свири, и едва слѣдъ 10 години може да изпълни нѣщо хубаво. Мислите ли, че безъ усилие можемъ да разрѣшимъ въпроса за живота и любовта? Трѣбватъ усилия, но не се обезсърчавайте! Този въпросъ е най-хубавиятъ. Когато дойдете до въпроса да разберете Бога, сърцето ви ще трепне, ще се смегчи, и такава свѣтлина ще просияе въ ума ви, че ще видите такива нѣща въ свѣта, каквито никога

не сте виждали. Ще кажете: ако живѣемъ така, какъ ще се прѣхранваме? Живѣете ли по Бога, при васъ ще дойде единъ великъ Учитель, ще ви даде една малка прѣчица, която ще има магически свойства. Дойдешъ ли до нѣкое затруднено положение и се почувствуващъ гладенъ, ще тропнешъ съ тази прѣчица и веднага прѣдъ тебъ ще се сложи богато наредена трапеза. Ще се нахранишъ и пакъ ще тропнешъ съ прѣчицата. Всичко това ще се прибере отново. И пакъ продължавашъ пята си. Питамъ: въпроситѣ не се ли разрѣшаватъ лесно? Вие ще кажете: то така е писано само въ книгитѣ, въ приказкитѣ. Ами сегашниятъ ни животъ не е ли една приказка? Има ли нѣщо реално въ него? Не е важно, дали вѣрвате, или не въ другия свѣтъ, но единъ день, когато се намѣрите тамъ, вие ще се смѣете на сегашния си животъ. Разправяше ми единъ българинъ единъ свой сънъ. Той ималъ много дългове и често се молилъ на Бога, да му помогне да си ги заплати. Една вечеръ, сънува че идва нѣкой и му носи една голѣма торба пълна съ злато. По едно врѣме, изкача отъ нѣкъдѣ единъ неговъ сжсѣдъ и казва: „Тази торба е моя“. Започватъ да се каратъ, да се борятъ двамата и въ тази борба той ритва, но на масата, близо до леглото му имало една графа съ вода. Пада графата на земята, счупва се, водата се разлива и той като се събужда, вижда всичко това, вижда, че държи чершафа на масата, но торбата съ златото я нѣма. Така и вие слѣдъ смъртта си, като се събудите въ онзи свѣтъ и като се огледате, ще видите, че нѣмате никакви пари отъ тия, които сте имали на земята, а държите въ ржката

си само чершафа на масата и на пода водата раз-
лѣна отъ графата. Смѣшно е положението, въ ко-
ето ще се намѣрите. Право е, че съврѣменнитѣ хо-
ра трѣбва вече да се свестятъ. Едно помрачение
има сега въ тѣхъ. Стремежътъ имъ да се осигу-
рятъ е правъ, но тѣ вървятъ по единъ кривъ пѣтъ
въ постигането му и загова по този начинъ той
никога нѣма да се осъществи. Че трѣбва да бж-
демъ богати съласенъ съмъ съ васъ; че трѣбва
да се осигуримъ, съгласенъ съмъ. Азъ не съмъ за
сиромашията. Ако е да сме богати, най-богати трѣб-
ва да бждемъ. Най-богатъ, споредъ менъ, е този,
който носи животъ въ себе си, Най-богатъ е то-
зи, който носи свѣтлина въ себе си. Най-богатъ е
този, който носи топлина въ себе си. Най-богатъ
е този, който носи храна и облѣкю въ себе си.
Най-богатъ е този, който носи Любовта въ себе
си. Това е най голѣмото богатство. Това пропо-
вѣдваме ние. Щомъ имате това богатство, всички
други работи на земята лесно може да ги постиг-
нете. Онзи човѣкъ, който е придобилъ живота въ
себе си, ще бжде едно благословение и за се-
бе си, и за всички свои близки и приятели.

И 1-й, на всинца ви грѣбва вѣра! Вие пи-
таге: всичко това, което се говори, вѣрно ли е,
или не? Азъ ви питамъ: това, въ което вие вѣрвате,
вѣрно ли е, или не? Ще ги поставимъ на опитъ. Ако
искате да знаете, какво е моето вѣрую, азъ ще ви кажа:
елате довечера у дома! Не само довечера, но и цѣ-
ла година. Ние така разрѣшаваме въпросигѣ, и
вие трѣбва да ги разрѣшавате по този начинъ.
На опитъ трѣбва да се подожи всичко! Въпросътъ
не се разрѣшава съ пари. Да ви дамъ една поли-
ца отъ 2—3000 лева, па даже и отъ 25000, лева

това не е правилно, разрѣшение на въпроса. Паритѣ спорѣ ще родятъ. Азъ мога само да ви дамъ една идея, азъ мога да ви дамъ само едно житно зрънце, но това житно зрънце ще бѣде за васъ голѣмо благословение, стига да знаете какъ да го развивате.

Ще ви приведа единъ примѣръ още отъ врѣмето на Зинобии, египетски фараонъ. Въ негово врѣме законитѣ въ Египетъ били много строги. Всеки прѣстѣпникъ се наказвалъ съ смъртно наказание. Единъ отъ виднитѣ ученици на Бѣлото Братство, нареченъ Ешуа Бентамъ билъ изпратенъ въ Египетъ да държи своя изпитъ. Той трѣбвало да разрѣши тази именно задача: да намѣри нѣкакъвъ разуменъ начинъ, по който да облекчи положението на тия хора, които се наказвали и за най-малката грѣшка съ смъртно наказание. Като разрѣши задачата си, ще се върне пакъ въ Школата на Бѣлото Братство и ще каже, какъ я разрѣшилъ. По едно врѣме, дъщерята на фараона заболѣва отъ една неизлѣчима болестъ и Ешуа-Бентамъ отива при него и му казва: „Азъ ще излѣкувамъ дъщеря ти, но искамъ една услуга отъ тебе.“ Зинобий му отговорилъ: „Готовъ съмъ на всичко!“ — Искамъ отъ тебе, да дадешъ заповѣдъ да донесатъ при мене всички ония прѣстѣпници, които споредъ закона се осжждатъ на смъртъ съ отрѣзване на рѣцѣтъ, на краката или съ изваждане на очитѣ и т. н. Въ този видъ ги донасяйте при мене. Ешуа-Бентамъ излѣкувалъ дъщерята на фараона. Тогава фараонътъ издалъ заповѣдъ: „Всички прѣстѣпници, които се осжждатъ на смъртъ, слѣдъ като се изпълни присъдата по отношение къмъ

тѣхъ, да се занасятъ на Ешуа-Бентамъ!“ И започнали да ги прѣнасятъ единъ слѣдъ другъ въ стята му. Ешуа-Бентамъ знаеялъ законитѣ, по които могатъ да се излѣкуватъ и започналъ да ги лѣкува: възстановилъ очитѣ, на другъ — краката, на трети — рѣцѣтъ и слѣдъ като възврѣщалъ здравето имъ напълно. измѣнялъ лицата имъ и ги освобождавалъ, като имъ казвалъ да не разправятъ никому, какъ е станало тѣхното излѣкуване. Всички тия хора станали негови ученици и трѣйнади подирѣ му. Запитвали ги: какъ ви привлѣче този човѣкъ? Тѣ имъ отговаряли: тебе слизала ли е главата ти отъ рамѣнитѣ? Не е Когато главата ти слѣзе отъ рамѣнитѣ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. На другъ отговаряли: тебе рѣцѣтъ били ли сж отрѣзани? — Не. Като ти отрѣжатъ рѣцѣтъ, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе краката били ли сж отрѣзвани? — Не. Като ги отрѣжатъ, тогава ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Ами на тебе очитѣ, сърцето изваждали ли сж? — Не. Като ти извадятъ очитѣ, като ти извадятъ сърцето, ще разберешъ, кой е Ешуа-Бентамъ. Онзи, който носи Любовъта въ себе си, трѣбва да намѣсти главитѣ на хората; той трѣбва да намѣсти краката и рѣцѣтъ имъ; Той трѣбва да постави очитѣ и сърцата имъ на своето мѣсто. Нашитѣ мисли и нашитѣ чувства трѣбва да се намѣстятъ! Нашитѣ умове и сърца трѣбва да се намѣстятъ!

Слѣдователно, съмнѣнието, което съществува въ свърѣменнитѣ хора трѣбва да изчезне, и като се срещнатъ, да иматъ вѣра единъ въ другъ. Като се срещнете слѣдъ година, двѣ да не намѣрите

по-велико. И задъ нашия животъ по сѣщия начинъ е скрито нѣщо велико. Задъ това обикновено проявление на животъ има друго нѣщо, което всѣки отъ васъ съзнава. То е Божественото въ човѣка.

Нѣкои ме питатъ: въ кой Господъ вѣрвашъ? Ние вѣрваме въ онзи Господъ, Който е Любовь, Който е животъ, Който е свѣтлина, Който е топлина, Който е храна, вода, облѣкло и всичко, което е въ насъ. Ние вѣрваме въ онзи Господъ, Който не се нуждае да Му служимъ по външенъ начинъ, но този Господъ се нуждае отъ това, да изявяваме Неговата Любовь навънъ. Той иска Неговата Любовь да минава прѣзъ насъ тъй, както водата минава прѣзъ земнитѣ пластове и се прѣцѣжда, за да излѣзе на повърхността чиста. Той иска всички да бждемъ проводници на Божията Любовь. Ако ние позволимъ на Божията Любовь да мине прѣзъ насъ, ние ще имаме Божието благословение, ще имаме Неговия кредитъ, и всички ще се наречемъ Синове Божии. Какво по-хубаво отъ това да бждемъ Синове Божии? Какво по-хубаво отъ, да живѣемъ по Бога?

Ето единъ отъ най-важнитѣ въпроси, който трѣбва да се разрѣши! Всѣки отъ васъ може да го разрѣши моментално. Слѣдъ като разрѣшите този въпросъ, вие ще влѣзите въ свѣта и ще се учите. Прѣдъ васъ седи една велика, дълбока наука. На първо врѣма вие ще трѣбва да придобиете вѣчната Любовь, вѣчния животъ, да познаете Бога, да познаете вѣчната Истина въ нейната цѣлокупность.

Бесѣда държана отъ Учителя на 11 X. 1925 г. въ гр. Русе.

(Последна Бесѣда отъ VII серия).